

Учительтъ Беинса Дуно

Послѣдното мѣсто

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре.

Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

Учительтъ Беинса Дуно

Послѣдното мѣсто

**НЕДЕЛНИ
БЕСЕДИ**

**СИЛА И ЖИВОТЪ
СЕДМА СЕРИЯ**

1925 ГОД.

15 ФЕВРУАРИЙ - 11 ОКТОМВРИЙ

**ТОМ ВТОРИ
ВТОРО ИЗДАНИЕ**

2000 ГОД.

Послѣдното мѣсто.

*“Но кога те поканятъ, иди и седни на послѣдното мѣсто,
за да ти рече, кога дойде този който те е призвалъ:
Приятелю, възлѣзъ по-горѣ. Тогазъ щещъ има слава прѣдъ тѣзи
които сѣдатъ съ тебе наедно.¹”*

Учението на съврѣмения свѣтъ е учение за заемане първото мѣсто. Да седнешъ на послѣдното мѣсто, и да седнешъ на първото мѣсто, и въ двата случая трѣбва да имашъ знания. Защото, ако всичко, което съставлява човѣка, се събере само въ главата, ще имаме човѣкъ само отъ една глава. При това положение, съ какво ще ходи човѣкъ, съ какво ще работи, съ какво ще диша, съ какво ще яде? - Той ще бѣде само глава - голѣма, разумна глава. Ако човѣкъ вземе послѣдното мѣсто, значи главата влиза вътрѣ въ самото тѣло. Какво ще бѣде тогава положението на човѣка?

Сега, имайте прѣдъ видъ, че Христосъ казва: “Вземи послѣдното мѣсто, за да вземешъ първото мѣсто”! Той не казва: “Вземи първото мѣсто, за да вземешъ послѣдното мѣсто”. Това нѣщо и военнитѣ го знаятъ, за което си иматъ и своя тактика. Това нѣщо и богатитѣ го знаятъ; това нѣщо и ученитѣ хора го знаятъ; това нѣщо и духовнитѣ хора го знаятъ. Обаче Христосъ въ смисъла на този стихъ е внесълъ една малка, скромна идея. Този стихъ не съдържа много нѣщо. Върху него може да се каже много малко нѣщо. Този стихъ не е отъ богатитѣ стихове.

¹ Лука 14:10

Азъ го наричамъ бѣдна почва, която трѣбва да се тори, да се полива, да се прѣработи, за да може да даде нѣщо.

Христосъ казва: “Когато тѣ поканятъ на свадба, седни на послѣдното мѣсто”! Защо трѣбва да заемаме послѣдното мѣсто? Често, въ геометрията се опредѣля проекциитѣ на разнитѣ силови линии, които дѣйствуватъ въ разни посоки, въ разни направления - въ лѣво - въ дѣсно, нагорѣ - надолѣ. По нѣкой пѣтъ 6-7 линии, като се срещнатъ означаватъ сили, които дѣйствуватъ въ разни посоки. Тѣзи силови линии не могатъ да дойдатъ до едно споразумѣние, освѣнъ ако иматъ една равнодѣйствующа, която да ги приведе въ една посока, за да се образува едно движение. Това е необходимо, за да видимъ каква е реалността на нѣщата въ това движение. Слѣдователно, разнороднитѣ енергии трѣбва да се прѣвърнатъ въ еднородни. Какво разбираме подъ думата еднородни? Тази дума е двузначеца. Въ най-ограниченъ смисълъ, това значи, че тия сили трѣбва да иматъ една посока на движение. Запримѣръ, всички овци сѣ еднородни. По какво? Че всички пасатъ трѣва. Всички вълци сѣ еднородни. По какво? - Че всички ядатъ месо. Всички риби сѣ еднородни. По какво? - Че живѣятъ въ водата. Разбира се, тия чѣрти, било за овцата, било за вълка, било за рибата, не сѣ толкова сѣществени, но азъ изваждамъ слѣдното заключение: ние трѣбва да вѣрваме въ реалността на нѣщата, въ реалността на живота. Питамъ: въ какво седи реалността на живота? Тази реалность въ тѣлото ли е? Тази реалность въ чувствата, които ние прѣживѣваме ли е? Тази реалность въ мисълта, която имаме, ли е?

И тъй, въ свѣта има три вида реалности, които трѣбва да се опредѣлятъ. Първата реалностъ азъ наричамъ “реалностъ на движение”. Въ туй движение има промѣни и измѣни на формитѣ, то се отнася само до материялния свѣтъ. Туй движение се нарича “движение на прѣсѣкване”, т. е. движението не е непрѣрывно, а прѣрывно. Всички сили на физическия свѣтъ дѣйствуватъ на прѣсѣкулки, движението въ тяхъ не е постоянно. Ако една граната се хвърли, тя може да полети на 10-15-20-50-100 километра разстояние, но все пакъ ще падне нѣкъдѣ, все ще се прояви тази реалностъ. Нашата земя, която се движи изъ пространството, е сѣщо едно ядро изхвърлено, но единъ день и тя ще прѣстане да се движи, ще се измѣни, ще остарѣе, ще почне да се разкапва и ще изчезне, а на мѣстото и ще се яви друга земя. Отъ тази земя, на която сега живѣемъ, нѣма да остане нито поменъ. Ще кажете: докажи това! Мога да го докажа, но не въ единъ часъ, а ми трѣбватъ най-малко 5-6 часа да ви доказвамъ съ математически, съ геометрически данни прѣсичанията на всички тия линии, плоскости отношенията, които сѣществуватъ между тяхъ.

Втората реалностъ азъ наричамъ “реалностъ на увеличение”. Въ увеличението се забѣлъзва едно характерно свойство, че въ него има съдържание. Туй свойство на тѣлата срѣщаме и въ физиката. Азъ взимамъ думитѣ движение, уголъмяване и разширение малко въ специфична форма. Втората реалностъ се отнася до нашитѣ чувства, до духовния свѣтъ. Тази реалностъ има посока на дължина и на ширина. Въ нея движението на дължината е непрѣрывно, но въ движението си на широчина е ограничена. Запримѣръ, една рѣка е ограничена въ широчината

си, но дължината и не е ограничена. Тази ръка се движи непрекъснато, нейното движение не може да се ограничи. Тя най-послѣ ще се влѣе въ океана, и слѣдъ като се влѣе въ океана, пакъ ще продължава своето движение. Следователно, въ втората реалностъ движението на дължина е непрекъснато, но на широчина е прѣрывно - все ще се усѣти нѣкакво ограничение на чувствата. Много хора въ свѣта се поврѣждатъ. Отъ какво? - Отъ разширение на своитѣ чувства. Въ чувствата трѣбва да има стрѣмежъ, но никога чрѣзмърно разширение. Увеличаватъ ли се чрѣзмърно, образува се едно ограничение, а послѣ се явява едно вътрѣшно движение, едно вътрѣшно въртене. Туй психологически е върно. Много хора заболяватъ именно по тази причина, че не могатъ да реализиратъ туй чрѣзмърно проявление на чувствата си. За да могатъ тия имѣ чувства да се реализиратъ, трѣбва да иматъ цѣль, къмъ която да се стремятъ, да се движатъ. Или, съ други думи казано, човѣкъ трѣбва да обича нѣкого. Ние обичаме Бога. Мислите ли, че единъ день може да постигнете Бога? Не, ние можемъ да се влѣемъ въ Бога, но никога нѣма да Го разберемъ. Не се изисква отъ насъ да разберемъ Бога. Ние можемъ да познаемъ Бога, но да Го разберемъ, нѣма защо. Бога по форма не можемъ да разберемъ. Най-послѣ, какво ще разберете отъ Бога? Той нѣма форма, нѣма тѣло, а е единъ чистъ, святъ Духъ - чиста, абсолютна свѣтлина. Той е основа на всѣко нѣщо. Ако искашъ да разберешъ Бога, да обхванешъ Божественото, ти ще изгубишъ съзнанието си, ще паднешъ въ единъ вѣченъ сънъ, всичката ти енергия ще се разлѣе.

Третата реалност азъ наричамъ “реалностъ на разширение”. За да разберете, по какво се отличава тя отъ другитъ форми, ще ви дамъ една специална форма. Прѣдставете си, че имате една обикновена соба, пълна съ въглища. Прѣди да сж запалени въглищата, тѣ сж ограничени въ собата, но слѣдъ като се запалятъ, собата вече не може да ги ограничи; топлината, която се образува отъ тѣхъ, се лъчеизпуска по всички посоки. Тѣзи лъчи могатъ ли да се ограничаватъ отъ самата соба? - Не. Слѣдователно, въ третата реалностъ, никой не може да ограничи влиянието на нѣщата. Затова казваме, че човѣкъ може да бѣде свободенъ само въ своята мисль. Никой не може да ограничи влиянието на мисльта. Въ движението си човѣкъ може да се ограничи, само ако се движи много бързо по извѣстенъ наклонъ и въ това си движение срещне нѣкаква прѣграда. Щомъ дойде до една прѣграда, той ще спре. Щомъ чувствата на човѣка прѣдставляватъ вода, то въ движението на чувствата си, той може да има удължаване, уголъмяване може да има завиване на една или друга страна. Нѣкои казватъ: този човѣкъ кръшка много. Въ дължината си една ръка може да кръшка, може да прави завивания отъ тукъ - отъ тамъ, но тя има цѣль, иска да постигне своето намѣрение. Когато хората казватъ за нѣкого, че много кръшка, то значи, че не изпълнява своя мораленъ дългъ. Това не е право. Нима онѣзи, които не кръшкатъ, изпълняватъ своя мораленъ дългъ? Вземете онази жаба, която не кръшка, която не кръка въ водата, изпълнява ли тя своя дългъ? Тя не кръка, защото чака да дойде нѣкоя муха наблизо до нея, или да кацне на нея, и тя да я глътне. Изгубватъ се мухитъ една по една въ нейната уста. Казватъ: какъвъ

философъ е тази жаба! Да, философъ е тя, но вижте я, колко кръшка тя, като я хване нѣкоя змия! Когато се доближи нѣкоя змия до жабата, и тя кръшка като мухата. Жабата казва: “Тази наука е много лоша.” Като е лоша, не гълтай мухитѣ цѣли! Това значи: гълташъ ли, ще те гълтатъ. Защо змията гълта жабата цѣла? - Защото и жабата гълта мухитѣ цѣли. Има единъ законъ въ природата: съ каквато мърка мѣришъ, съ такава ще ти се отмѣри.

Сега, ще ви приведа единъ малъкъ примѣръ. Единъ великъ Учителъ изпраща своя ученикъ да се учи да плава. Ученикътъ запитва: животътъ не може ли да мине безъ плаване? - Не може, отговаря Учителътъ. Плаването е една необходимостъ, и ако ти не се научишъ да плавашъ, то единъ день ще ти потрѣбва въ живота, и като не умѣешъ да плавашъ, ще изгубишъ живота си. Ученикътъ казва: “Азъ нѣмамъ свободно време да отивамъ сега да се уча да плавамъ. Имамъ много важна работа. Поканенъ съмъ да заема единъ много важенъ постъ. Плаването е нужно за моряцитѣ. Ти ми кажи друго нѣщо!” Обаче, като заелъ тази велика длѣжностъ въ живота, направилъ едно прѣстѣпление и го подвели подъ отговорностъ. Той хукналъ да бѣга, да се укрива, но като бѣгалъ, дошълъ до една рѣка, която трѣбвало да прѣплава. Като не знаелъ да плава, потъналъ въ рѣката и се прѣвърналъ въ единъ хубавъ шаранъ, който тежълъ 10 килограма. Туй е лошото, че не се умира. По едно време, рибари го хванали и го турили на една пиростия да го пекатъ. Сега му дошло на ума за неговия Учителъ, който го каралъ да се учи да плава. Запитва той Учителя си: Учителю, защо ми даде тази беля, това нещастие?

Защо ми се струпва всичко това на главата? - Защото не се научи да плаваш. Така и вие сега, казвате, че страдате много. Но задали ли сте си въпроса, като философи, като християни, като разумни същества и най-послѣ като българи защо страдате? Дайте си единъ философски отговоръ на този въпросъ. Най-послѣ казвате: е свѣтътъ е такъвъ! Свѣтътъ е лошъ. - Това не е философия. Това не е разрѣшение на въпроса. Свѣтътъ е създаденъ все отъ културни същества. Има други причини, които създаватъ страданията. Слѣдователно, ако ти не знаешъ да плавашъ ще изгубишъ живота си. Азъ прѣвеждамъ тази мисль: ако твоитѣ чувства нѣматъ опрѣдѣлена посока на движение, ако твоитѣ чувства не се стремятъ къмъ Бога, ти ще станешъ шаранъ, ще те пекатъ на пиростия; а пъкъ ако разбирашъ Бога, ще имашъ опрѣдѣлено движение, ще можешъ да владашъ водитѣ. Тѣй че, който отива къмъ Бога, ще има свобода, ще има движение въ себе си, ще влада водата, т. е. ще познава реалността на нѣщата. Който живѣе въ водата, ограничава се отъ нея, а който живѣе извънъ нея, влада водата. Слѣдователно, за да владаме извѣстна реалность, трѣбва да сме извънъ нея.

Съврѣменнитѣ хора казватъ: безъ кѣщи не може, и безъ парици не може. Не е въпросътъ въ паритѣ. Не е въпроса и въ кѣщата. Когато ние искаме да убѣдимъ съврѣменнитѣ хора, че може и безъ кѣща. Тѣ казватъ: какъ, безъ кѣща! - Не може безъ кѣща. Когато казваме, че може безъ кѣща, подразбираме, че нѣма да живѣете като рибитѣ въ водата, а ще живѣете извънъ водата и ще я употребявате само когато искате. Въ дадения случай ти ще бѣдешъ господарь на положението си.

И тъй, човѣкъ трѣбва да заеме послѣдното мѣсто. Послѣдното мѣсто е физическия свѣтъ. Отъ физическото трѣбва да започнете. Вие трѣбва да изучите физическия свѣтъ въ неговата пълнота, та като разбирате, физическия свѣтъ, когато дойде вашиятъ Учителъ, ще може да ви прѣдаде по-висока наука, ще се качите една стѣпка по-нагорѣ. Азъ гледамъ, дойде нѣкой при мене, челя Библията отъ единия край до другия, та като дошълъ до Откровението, пита: какво искалъ да каже евангелистъ Иоанъ? Е, то е много лесна работа. Азъ нѣма да тълкувамъ думитъ на Иоана, но ще извикамъ свети Иоанъ и ще му кажа: кажи на този човѣкъ, какво си искалъ да кажешъ. Азъ вѣрвамъ, че евангелистъ Иоанъ е живъ. Нѣкой казватъ: какво е искалъ да каже Христосъ? Азъ нѣма какво да коментирамъ Христовитъ думи. Азъ се занимавамъ съ други работи, съ които хората не се занимаватъ, размишлявамъ върху великитъ Божии думи въ свѣта. Това е най-естествено! Нѣма защо да ходя да прѣпятсвувамъ на хората, да се занимавамъ съ работи, съ които и тѣ се занимаватъ. Тамъ, дѣто мѣстото е посадено, отлично е. Тамъ, дѣто хората сж обработвали, нѣма защо и азъ да ходя. Има много други мѣста необработени. Сега, разработени ли сж въ нашето естество всички мѣста? Всички искаме да имаме отличенъ животъ, да бждемъ добри. Но знаете ли законитъ на доброто? Знаете ли, какво нѣщо е доброто, само по себе си? Има една окултна формула, която гласи, че доброто се ражда отъ Любовта. Какъ? Онзи земледѣлецъ, който иска да сѣе житото, трѣбва да знае начина, по който се сѣе житото! Трѣбва да знае още и врѣмето, по което се сѣе, а при това трѣбва да избере и най-хубавото сѣме. Ние казваме: “трѣбва да

бждемъ добри”, или “трѣбва да се любимъ”. За Любовта вие вече имате извѣстно понятие. Питамъ: тази любовъ, която свѣтътъ разбира, любовъ ли е? - Не е. Любовта е една реалностъ извънъ физическия свѣтъ. Дѣйствително, когато дойде Любовта въ свѣта, тя произвежда врѣменно движение и постоянно движение, врѣменни течения и постоянни течения, врѣменни разширения и постоянни разширения, но самата Любовъ не е нито въ движенията, нито въ увеличенията, нито въ разширенията - тя е извънъ всичко това. Любовта е извънъ нашата воля, извънъ нашето сърдце, извънъ нашия умъ - тя има само допирни точки, въ които се проявява. Често вие се намирате подъ едно заблуждение и казвате: Любовта е вътрѣ въ мене. - Това е човѣшко разбиране. Любовта не е вътрѣ въ тебе. Ако Любовта бѣше вътрѣ въ тебе, най-първо ти нѣмаше да бждешъ такъвъ човѣкъ, какъвто се проявявашъ. По какво познаваме, че Любовта е вътрѣ въ насъ, и вънъ отъ насъ? Какво трѣбва да разбираме, когато казваме, че Любовта е вътрѣ въ насъ, или вънъ отъ насъ? - Ако Любовта бѣше вътрѣ въ насъ, както нѣкои казватъ, ние трѣбваше да имаме вѣчната топлина, никога не трѣбваше да истиваме. Трѣбваше да имаме вѣчната свѣтлина и никакво зло не трѣбваше да съществува въ душата ни. Но понеже Любовта дѣйствува вънъ отъ насъ, има единъ процесъ на истиване, вслѣдствие на което се заражда едно гниене. Това, което свѣтътъ днесъ изживѣва, азъ го наричамъ “процесъ на гниене” метаморфозиране на материята отъ едно състояние въ друго, вслѣдствие на което става една вътрѣшна пертурбация. Всички съврѣменни хора заболяватъ и търсятъ начини за своето лѣкуване чрѣзъ лѣкаритѣ, а не

търсят причините на болестите в някакви дълбоки, вътрешни процеси. Въ окултната наука, обаче, ние гледаме друго-яче на болестите; ние гледаме друго-яче на злото, на доброто, на Любовта. Следователно, при сегашните условия, Любовта действа временно отвън, докато човешкият организъм свикне, понеже при сегашния си състав организъмът не може да изнесе тия силни движения, тия силни уголъмявания, тия силни разширения, които произвежда Любовта. Следователно, отвън трябва да дойдат тези нъжни движения, тези нъжни уголъмявания, тези нъжни разширения. И тъй, Любовта трябва да дойде отвън - от слънцето, от звездите, от хората, от растенията. И когато казваме, че човек се влияе, туй е влиянието, за което се говори. От великото ние приемаме една малка топлинка.

Второто заблуждение, което се явява въ свѣта, зависи от желанието ни да заемаме първите мѣста. За да изясня мисълта си, ще ви приведа единъ интересенъ примѣръ. Графъ Бармуци, младъ, ученъ човекъ, който се занимавалъ съ окултните науки, ималъ три автомата, които могли да говорятъ. Когато ставалъ сутринъ, първия автоматъ му казвалъ: господарю, ти си силенъ, красивъ, младъ човекъ, като тебе нѣма другъ подобенъ, използвай своята младостъ! По обѣдъ, вториятъ автоматъ му казвалъ: господарю, ти си най-учениятъ човекъ въ свѣта, като тебе нѣма другъ, използвай своята ученостъ! Кѣмъ вечеръта третиятъ автоматъ му казвалъ: господарю, ти си най-благородниятъ човекъ, съ най-чиста, съ най-фина кръвъ, като тебе нѣма вторъ по свѣта, използвай своето благородство и твоята добрина! Така живѣлъ графъ Бармуци цѣли 40 години.

Единъ денъ му дошла една нова идея и си казва: какъ тъй, вие казвате, че съмъ младъ, че съмъ ученъ, и че съмъ добъръ и благороденъ човѣкъ. Младъ бѣхъ, но сега не съмъ тъй младъ, както едно врѣме, и не можахъ да използвамъ своята младостъ. Ученъ бѣхъ, но не можахъ да използвамъ своята ученостъ, тя не можа да се увеличи. Добъръ бѣхъ, но моята доброта не можа да се увеличи. Той врътва ключа, и веднага се явява първиятъ автоматъ, който изказва изречението: ти си най-младиятъ и най-красивиятъ човѣкъ, но знай, че скоро ще остарѣешъ. Хубава е тази философия; както виждамъ, нататѣкъ отива си казва графа. Къмъ обѣдъ идва вториятъ автоматъ и му казва: ти си най-учениятъ и най-свѣдущиятъ човѣкъ, но знай, че скоро ще остарѣешъ и тогава ще оглупѣешъ. Най-послѣ, вечеръта идва третиятъ автоматъ и му казва: ти си най-благородниятъ и най-добриятъ човѣкъ, но знай, че като остарѣешъ, ще изгубишъ своето благородство и своята доброта. Питамъ графъ Бармуци: при първото твърдение, че е младъ, разрѣши ли въпроса? Що отъ това, че е младъ човѣкъ? Използва ли своята младостъ? Че е ученъ човѣкъ, що отъ това? Използва ли своята ученостъ? Че е добъръ, че е благороденъ човѣкъ, що отъ това? Използва ли своята доброта, своето благородство? Че е младъ, добъръ, но какъ трѣбва да използва своята младостъ? Ето единъ много важенъ въпросъ. Че е ученъ, разбирамъ но въ какво отношение трѣбва да използва своята ученостъ? Че е благороденъ добъръ, но въ какво отношение трѣбва да използва своето благородство. Това сѣ въпроси, които трѣбва да разрѣши всѣки самъ за себе си, и отъ правилното разрѣшение на тия въпроси зависи неговото развитие. Ако ние сме млади и чакаме другитѣ

да разръшатъ въпроса, какъ да използваме нашата младостъ, ние ще имаме най-големитъ изпитания. Това, че нѣкой е младъ, показва, че той носи въ себе си една велика задача, която трѣбва да разръши. Е, младъ съмъ, казва нѣкой. Всѣки младъ е на изпитание въ свѣта. Майката казва на младия си синъ: синко, гледай да се събирашъ съ другари, да ходишъ на театъръ, на концертъ, на балове; пъкъ гледай да си намѣришъ нѣкоя другарка за живота, но непрѣменно да има парички! Майката е първиятъ автоматъ, който дава възпитание на своя младъ синъ. Свършва синътъ въ странство, връща се дома си, и бащата, вториятъ автоматъ му казва: ехъ, синко, ти си много по-ученъ отъ мене; въ наше врѣме нѣмаше такива училища, нѣмаше такива учени, като тебе. Използвай твоего знание, ти знаешъ какъ. Казвамъ, ето вториятъ автоматъ, който дава лошъ съветъ на своя синъ. Той дава лошо учение. Въ какво седи това учение? - Утръ синътъ изпѣди баща си отъ къщи, не иска такъвъ простъ баща въ дома си. И тогава бащата дава едно заявление до съда, дава сина си подъ съдъ, иска съждѣтъ да се произнесе, колко трѣбва синътъ му да плаща. Е, моля ви се, съждѣтъ ли трѣбва да опрѣдѣля, какви да бждатъ отношенията между бащата и сина? Ако се остави съждѣтъ да се произнася, какви да бждатъ отношенията между бащата и дѣцата, всичко въ свѣта пропада, всичко е свършено. Азъ бихъ употребилъ за случая едно силно българско изречение: всичко ще отиде по дяволитъ. Но ще кажа малко по-меко: отъ тази философия нищо нѣма да излѣзе. Най-послѣ иде обществото, което казва: ето единъ много ученъ, много религиозенъ, много набоженъ човѣкъ, да му дадемъ единъ високъ санъ. Да го направимъ

държавникъ, или нѣкой проповѣдникъ, да проповѣдва на обществото, или нѣкое високо лице. Какво ще се проповѣдва на обществото? Свѣтътъ така нѣма да се поправи. Значи, въ дадения случай обществото се явява като трети автоматъ. Най-послѣ, ние ще се намеримъ въ положението на графа Бармуци, когото запитали: какво трѣбва да се прави, за да може човѣкъ правилно да се развива? Той казва: ще пенсионирашъ своитѣ автомати отвънъ, ще останешъ самъ и като ставашъ сутринъ, ще четешъ и ще се молишъ. Какво ще разберешъ отъ четенето? Ще работишъ разумно. Защо ти е молитвата? - Молитвата е единъ законъ на поливане. Азъ сега употребявамъ закона на молитвата, като законъ за поливане. Нѣкой казва: защо трѣбва да се моля? Чудни сж хората! Молитвата е единъ символъ! Въ цѣль свѣтъ се възнасятъ молитви. Молитвата е единъ символъ, чрѣзъ който се привличатъ всички добри влияния. Слънчевата свѣтлина, слънчевата топлина, дъждътъ, влагата, това сж добритѣ влияния при молитвата, за да може да расте всичко онова, което е посѣто. Когато единъ човѣкъ се моли, всичко наоколо му трѣбва да расте и да се развива. Въ това растене трѣбва да има единъ благороденъ и възвишенъ поривъ. Всички богати хора трѣбва да раздадатъ имането си. Нѣкои отъ васъ се плашатъ, като чуятъ да имъ се говори да раздадатъ имането си. Тъ се боятъ, че ще го изгубятъ. Не е така. Чудни сте вие! Ако онзи голѣмъ китъ би пожертвувалъ голѣмата си глава, голѣмата си уста, съ които би глътналъ всѣки едного, какъ мислите, какво би изгубилъ той? Ако за сметка на това, което пожертвува, придобие една малка човѣшка глава, какво губи? Ако нѣкой философъ дойде и каже на нѣкого: слушай, ти

трѣбва да се отречешъ отъ майка си и отъ баща си, да влѣзешъ въ свѣта между хората и да приемешъ тѣхната философия, глупаво ли ще бѣде това негово положение? И когато Христосъ казва да се откажемъ отъ себе си, отъ всичко врѣменно и прѣходно, то значи да се откажемъ отъ своятъ жабешки свѣтъ - да гълтаме мухи, и да добиемъ онази ангелска форма. Че кой отъ васъ не гълта цѣли мухи? Ами че онѣзи агънца, прасенца, кокошки не ги ли гълтате? Колко овци, колко волове сѣ изядени отъ васъ? Нѣкои казватъ: ами че и науката подържа, че е добръ да се ядатъ агнета. Религиознитѣ пѣкъ казватъ, че въ Писанието било писано, че всичко, което се продава въ месарницитѣ, може да се яде. Какъ, въ Писанието било писано? Че имало ли е месарници тогава? Като ви казвамъ това, да не ви е обидно. Когато ви се каже една Истина, вашитѣ сърдца трѣбва да затрептятъ отъ желание да я чуятъ; и като погледнете на онѣзи ваши братя, които сѣ готови да жертвуватъ всичко, сѣщо така трѣбва сърдцата ви да затрептятъ. Не че у васъ нѣма вжтрѣшенъ поривъ - има такъвъ, но сѣщеврѣменно има и едно вжтрѣшно заблуждение. Като казвамъ, че човѣкъ трѣбва да раздаде всичкото си имане, азъ не подразбирамъ, че това раздаване трѣбва да стане неразумно. Азъ съмъ за разумното раздаване. Онзи, който трѣбва да раздаде своето имане, онзи, който трѣбва да се откаже отъ майка си, отъ баща си, отъ жена си, отъ дѣцата си, трѣбва да бѣде най-добриятъ, най-разумниятъ, най-благородниятъ човѣкъ, на когото душата е изпълнена съ трептения за Божията Любовь. И такъвъ човѣкъ, като раздаде имането си, ще знае кому да го раздаде. Какъ ще познаемъ кои сѣ такива хора? Има

единъ инструментъ, който още не е познатъ на съврѣменнитѣ учени хора, но съ него си служатъ източнитѣ народи, главно индийцитѣ. Той имъ служи за измѣрване живата енергия у човѣка. Когато умре нѣкой добъръ човѣкъ, въ този инструментъ се усѣща подигане температурата на цѣлото човѣчество. Това показва, че температурата на цѣлото човѣчество се е подигнала на около една десет-милионна частъ отъ единицата топлина, взета за основна мѣрка. Тѣй както съ калориметритѣ се опрѣдѣля количеството на погълнатата и изразходваната топлина, така и съ този инструментъ се отбѣлъзва повишението температурата въ организма на цѣлото човѣчество. Когато пъкъ умре нѣкой грѣшникъ, забѣлъзва се пакъ сжщата пропорция - температурата тукъ се понижава съ една десет-милионна частъ отъ първоначалната температура на общия организъмъ. Благодарение обаче на това, че когато умратъ хиляда лоши хора, температурата се понижава съ една десет-милионна частъ отъ единицата топлина, когато пъкъ умре само единъ добъръ човѣкъ, температурата се повишава съ една десет-милионна частъ отъ единицата топлина, човѣчеството може да се подържа - иначе то би отишло по дяволитѣ. Какво значи това, че човѣчеството би отишло по дяволитѣ? - То значи, че всички щѣхме да се смразимъ, и никаква култура не би сжществувала на земята. Благодарение на това, друго нѣщо щѣше да има въ природата. Това сж отвлѣчени нѣща, които, ако биха ви се говорили, щѣха да внесатъ нѣщо много добро въ васъ, но щѣха да внесатъ и съмнѣнието. Вие тукъ на земята, считате съмнѣнието като нѣщо невидимо, но ако влѣзете въ духовния въ ангелския

свѣтъ, тамъ дѣто става разширение на нѣщата, ще видите, че съмнѣнието прѣдставлява единъ прѣдметъ твърдъ като камѣкъ. И въ онзи свѣтъ, както и въ този, сѣществуватъ такива камѣни. Когато питаме ангелитѣ, какъ се образуваха тия камѣни, тѣ казватъ, че сѣ се образували отъ съмнението на хората. Когато ангелитѣ искатъ да си направятъ една кѣщица отъ камѣни, тѣ каратъ хората да се съмнѣватъ, и отъ тѣхнитѣ съмнѣния се образуватъ камѣнитѣ, съ които си строятъ кѣщитѣ. Ангелитѣ казватъ: ние образуваме въ хората умствени съмнѣния, религиозни съмнѣния, обществени съмнѣния, и когато ни сѣ достатѣчни тия камѣни, съ които ще строимъ, прѣставаме да ги поставяме на съмнѣния. И затова, чувашъ нѣкой човѣкъ да казва: азъ по-рано се съмнѣвахъ, но сега прѣстанахъ да се съмнѣвамъ - не се съмнѣвамъ вече въ нищо.

Сега, да дойдемъ до стиха, дѣто Христосъ казва: “Щомъ те поканятъ на свадба, заеми послѣдното мѣсто”. Послѣдното мѣсто е най-износното мѣсто. То има даже практическо приложение. Човѣкъ, който е заелъ послѣдното мѣсто, не се нуждае да го пази нѣкой отподирѣ му. Кѣдѣто и да ходи, той се намира на най-безопасното мѣсто. За такъвъ човѣкъ всички казватъ: този човѣкъ е незабѣльзанъ отъ никого. Въ което общество и да влѣзе, никѣдъ не го виждатъ. Но незабѣльзанитѣ хора, тѣзи, които държатъ послѣдното мѣсто, сѣ хората, които движатъ свѣта. Питамъ: каква сила на сѣѣпление има водата? Силна ли е тя? Всички ще кажатъ, че сѣѣплението между частичкитѣ и не е голѣмо. Обаче, така ли е? Може да я биете, да я сѣчете, да я направите на хиляди частици и така да я разхвърлите изъ пространството, но нѣма да се мине много

време, и всички тия частици пакъ ще се съединятъ въ едно. Вие не можете да правите интриги съ водата. Нѣкой пътъ хората искатъ да правятъ интриги съ своето учение, тъй както се опитватъ да правятъ и съ водата. Тѣ боядисватъ водата на синьо, на червено, на зелено и разхвърлятъ частицитѣ и изъ пространството, но послѣ, като се съединятъ отново всичкитѣ частици, водата е пакъ безцветна. Тя казва: азъ не се лъжа, на нищо не се подавамъ. Слѣдователно, отъ наше гледище, водата е жива. Тогава, какъ ще се разберемъ ние? Като казвамъ, че водата е жива, какво подразбирамъ? Азъ не говоря за външното проявление на водата, за онѣзи елементи, които я образуватъ - всичко това не е вода, тъй както тѣлото на човѣка не е човѣкътъ. Знаете ли какво е съдържанието на водата? - Въ водата се крие единъ вжтрѣшенъ, Божественъ, разуменъ животъ. Нѣкои казватъ: е, водата е нѣщо неорганично, мъртво, не е като човѣка. Но, я да се лишимъ ние отъ водата за 1-2 мѣсеца, или за една година, да видимъ, каква култура ще имаме! Като пътувашъ изъ пустинята и носишъ своето празно шишенце, какво ти струва всичката философия на Канта, на Шопенхауера, на Павла? Казватъ ти : Кантъ! - Вода! Шопенхауеръ! - Вода! Павелъ! - Вода! Вода, вода, разбирате ли! Не е до външната страна на учението на Павла, нито до външната страна на философията на Канта, или на Шопенхауера. Христосъ, който е разбиралъ дълбоко смисъла на тази вода, казва: “Ще имате единъ изворъ вжтрѣ въ себе си, отъ който ще извира тази вода”. Подъ изворъ Той е разбиралъ великата Истина. “И живиятъ хлѣбъ сѣщо ще бѣде въ васъ”.

Слѣдователно, въ себе си ще носите два елемента, на които ще бждете господари - вода и хлѣбъ.

Сега, нѣкои ни срѣщатъ и ни питатъ: ти въ какво вѣрвашъ? - Вѣрвамъ въ много работи. Вѣрвамъ, че паритъ сѣ сила. Вѣрвамъ, че война безъ оружје не може да се води. Вѣрвамъ, че търговски операции безъ голѣми капитали не могатъ да ставатъ. Вѣрвамъ, че фабрицитъ безъ вѣглища и безъ пара не могатъ да работятъ. Вѣрвамъ, че жельзницитъ, безъ машиниста не могатъ да вѣрватъ. Вѣрвамъ, че човѣкъ безъ глава не може да живѣе. Вѣрвамъ, че човѣкъ безъ стомахъ, безъ гърди, безъ сърдце, безъ нервна система не може да живѣе. Вѣрвамъ, че човѣкъ безъ умъ не може да прояви своята мисль. Азъ вѣрвамъ въ хиляди други нѣща, но въ всички тия вѣрвания, кое е сѣщественото, което би ми опрѣдѣлило едни правилни отношения къмъ Бога, къмъ себе си и къмъ своя ближенъ? И затуй, азъ дойдохъ до заключението, че у човѣка има само една мисль, само едно чувство и само едно дѣйствиe, като негови, а всичко друго е чуждо. Имамъ ли само една мисль, това е моето богатство. Нѣкой казва: какъ тѣй, да имамъ само една мисль! - Да, ще имашъ само една мисль. Нима онзи цигуларь, който носи своята хубава цигулка Страдивариусъ на гърба си и знае да свири хубаво, има много мисли? Нима онзи банкеръ, който носи въ касата си хиляди и милиони левове, има повече отъ една мисль? - И двамата иматъ само по една мисль. Кой, обаче, е по-силенъ? Цигуларьтъ като отиде въ село, отваря цигулката си и започва да свири, всички хора се събиратъ наоколо му, щедро даватъ. Защо? - Той отваря сърдцата на хората съ своето свирене. Банкерьтъ като отиде въ

нѣкое село, никой нищо не му дава, всички искатъ да взематъ нѣщо отъ него, всички искатъ да направятъ нѣкакви операции съ него. Банкерътъ е силенъ само поради паритъ си, но взематъ ли паритъ му, изгуби ли богатството си, прѣсѣкватъ се силитъ му, всичко отива на вѣтъра. Всичкото богатство на цигуларя е въ самия него. Ако ме биха попитали, какво бихъ желалъ да стана - цигуларъ, или банкеръ? - Ще отговоря: цигуларъ. Като свиря, и мене ще ми е приятно, и на окръжаващитъ сѣщо. Хемъ моето сърдце отварямъ, хемъ сърдцето на окръжаващитъ. Банкерътъ носи само ключоветъ си и като дойде прѣдъ касата си, цѣла наука знае, колко пѣти да отваря - 1, 2, 3, 5 и повече пѣти; и като дойде да затваря - пакъ сѣщото изкуство прилага. Въ него всичко е подъ ключъ. Питамъ: защо прави така? - Е, покритото млѣко котка не го ближе. Значи, много котки има! какво означаватъ затворенитъ каси? Азъ изваждамъ отъ това нѣщо свое заключение. Всички съврѣменни хора казватъ, че сѣ морални, а при това каситъ имъ сѣ все затворени. Азъ бихъ желалъ да срещна една държава, на която каситъ да сѣ отворени. Не казвамъ, че това може да стане днесъ, но това заключване на каситъ, показва, какъвъ е моралътъ на съврѣменнитъ хора. Ако каситъ сѣ отворени и нищо не се губи, ще кажа: браво, у тѣзи хора има убѣждения, има мораль. Дойде нѣкой при нѣкоя отворена каса, побутне паритъ, нищо не взима и пакъ я затваря. Отиде при друга нѣкоя каса, погледне паритъ, побутне ги, пакъ я затвори. Азъ бихъ считалъ тѣкмо тия хора за възвишени, за благородни. Но, разбира се, при сегашнитъ условия, паритъ поставятъ хората на изкушения. И злото е тамъ, че хората иматъ слабостъ

прѣдъ златото тѣй, както младитѣ момци прѣдъ нѣкоя мома. Този момѣкъ вземе единѣ наполеонѣ, като своя любовница, послѣ вторѣ, трети, пети, до 40-50-100 наполеона, и кой какѣ мине покрай него, наполеонѣ е, хубава мома е, намигне на всѣки наполеонѣ, тури го въ джеба си, зерѣ дълга му е ржката и казва: хайде сега съ тебе да направя познанство. И така минава отъ една на друга, докато най-послѣ казва: да си върви тази младата мома, отдѣто е дошла! Но, тази красивата мома, Господѣ така я е направилѣ, че въ края на краищата никой не може да я изведе. Тя се скрива въ земята, и всички момци оставатѣ на понедеѣлникѣ. И като ги пита Господѣ, какво правихте до сега, тѣ казватѣ: ходихме да крадемѣ моми. Слѣдѣ всичко това хората питатѣ: има ли онзи свѣтъ? - Разбира се, че нѣма. Защото, като отидете на онзи свѣтъ, ще трѣбва да дадете отговорѣ на вашитѣ майки, бащи, дѣди, какво сте правили тукѣ на земята. За прѣдпочитане е да нѣма онзи свѣтъ. Кой е онзи свѣтъ? - Онзи свѣтъ е истинскиятѣ свѣтъ.

Христосѣ казва: “Когато те поканятѣ на свадба, седни на послѣдното мѣсто!” Свадбата при сегашнитѣ условия е изопачена. Всички идеи, които едно врѣме Христосѣ е изказалѣ, единѣ день ще се носятѣ изѣ свѣта. Но ние трѣбва да се повърнемѣ къмѣ онзи чистѣ, непороченѣ животѣ, какѣвто човѣкъ е ималѣ още въ самото начало на своя животѣ. Тѣй трѣбва да се очистимѣ, че въ лицето на всѣка една жена да виждаме една благородна душа. Като се качишѣ на единѣ високѣ планински върхѣ, не можешѣ да наблюдавашѣ планината. Ако искашѣ да наблюдавашѣ планината, трѣбва да слѣзешѣ долу, и отѣ тамѣ да я гледашѣ. Щомѣ се качишѣ на

планината, ти можеш да наблюдаваш звъздитъ, мѣсеца, но не и самата планина. Тѣй че, ако искате да разберете живота, отдолу трѣбва да го гледате, да вземете послѣдното мѣсто, и отъ тамъ ще го изучавате основно. Нѣма да се инервирате, нѣма да се разчувствувате, нѣма да плачете. Плачете ли сълзитѣ на вашитѣ очи трѣбва да донасятъ благословение. Тѣжките ли, говорите ли, избличавате ли, всичко това трѣбва да донася благословение. Всѣки единъ актъ въ насъ, трѣбва да внася нѣщо ново въ нашата душа. Такова трѣбва да бѣде положението на всѣки единъ човѣкъ. Ще кажете: възможно ли е? - Всички тия нѣща сѣ възможни. Нѣкои оспорватъ въпроса, дали Христосъ е сѣществувалъ на земята като личностъ, или не е сѣществувалъ. Не е въпросътъ въ това, дали Христосъ е сѣществувалъ, или не. Този въпросъ ние сега го провѣрряваме. Ние не говоримъ по това, какъвъ е билъ Христосъ прѣди 2000 години. Това не е реалностъ. Ние говоримъ за онази реалностъ, която сега се проявява, която е Божествена. Тази реалностъ, която сега провѣрряваме, има еднакви отношения къмъ всинца ни. Тя произвежда движение, тя произвежда уголъмяване, тя произвежда и разширение. Тя дава потикъ но ношата воля, да се проявява на прѣсъкулки; тя дава увеличение на нашитѣ чувства; тя дава разширение на нашия умъ по смисълъ. Благодарение на тѣзи три реалности, науката расте и се развива. Растенето е законъ на разширение. Хиляди хора сѣ ангажирани съ тази научна мисълъ, и ние трѣбва да благодаримъ на Бога за това. Тѣ работятъ за доброто на човѣчеството. Не мислете, че азъ говоря за онѣзи учени хора, които сѣществуватъ днесъ въ науката. Не, азъ говоря за онѣзи

учени хора, които привидно минават за прости хора, които науката не познава като учени, но които сж просвѣтени, които сж пожертвували цѣлия си животъ само за работа. Азъ говоря за онѣзи хора, които сж просвѣтили ума си за духовенъ животъ, въ най-широкъ смисълъ на думата. Въ такава мисълъ азъ включвамъ всички онѣзи благородни потици за правене добро, които сегашното човѣчество има. Въ тази мисълъ азъ включвамъ и всички енергични хора, които правятъ пѣтища, улици, които съграждатъ градове. Въ всички тия хора, които сж посвѣтили живота си за Бога, за благо то на цѣлото човѣчество работи и е работилъ Божиятъ Духъ. Ние сме само противъ онѣзи хора, които и въ Божествения свѣтъ не сж искрени, и въ духовния свѣтъ не сж искрени, и въ физическия свѣтъ не сж искрени. Ние не обичаме лъжата. И всѣки човѣкъ, който работи въ физическия свѣтъ честно, ние сме съ него, ние го похваляваме. Всѣки човѣкъ, който работи въ духовния свѣтъ честно, както и всѣки човѣкъ, който работи честно, безъ изопачение на своята мисълъ въ умствения свѣтъ, ние имаме къмъ него нашето почитание, нашата любовъ и уважение. Къмъ всички тия хора ние ще имаме уважение, почитание, любовъ, и всѣкога ще приемаме тѣхното мнѣние. Дали тѣ ще се проявятъ въ науката, въ образованието, въ изкуството, въ музиката, ние съ радостъ ще отворимъ тѣхната книга и ще четемъ. Всички тия хора, отъ памти-вѣка и до сега които работиха отъ душа, въ пълната смисълъ на тази дума, не взеха първото мѣсто, а послѣдното мѣсто. Кой взеха първото мѣсто? Ако оставимъ едно перце надъ водата, то ще остане на повърхността и, нѣма да потъне, но ако пуснемъ едно парче злато въ водата, то ще

потъне на дъното. Хората, които търсят богатството, нѣма да взематъ перцата, които плуватъ по повърхнината на водата, а ще взематъ златото - тѣ него търсятъ по свѣта. Онзи, който намѣри това злато, това богатство, казва: слушай, приятелю, излѣзь отгорѣ. На перцето пъкъ казва: ти остани отдолу! Цѣнното и отдолу да е, пакъ ще го извадятъ отгорѣ; а безцѣнното и отгорѣ да е, пакъ ще го махнатъ. Значи, всички трѣбва да имаме тази вѣтрѣшна цѣнность. Туй, което прави човѣка благороденъ, то е любовта му къмъ Истината. Такъвъ човѣкъ ще бѣде свободенъ въ всѣки единъ свой актъ. Запримѣрь, азъ често наблюдавамъ хората, виждамъ, че нѣкой човѣкъ иска да направи добро на нѣкой просекъ. Да му даде една малка помощъ. Бръкне въ джоба си, но гледа, извадилъ една банкнота отъ 20 лева. Погледне я, погледне я, размисли се и пакъ я туря въ джоба си. Азъ наричамъ благороденъ човѣкъ този, който като бръкне въ джеба си и улови нѣщо, колкото голѣмо, колкото цѣнно и да е, да го даде, безъ да гледа. Всѣки, който вземе да размишлява, да се колебае, дали да даде, или не, споредъ мене, не е добъръ, не е свободенъ човѣкъ.

Освѣнъ това, и нашето сърдце трѣбва да бѣде свободно въ своитѣ проявления. Нашитѣ отношения къмъ хората трѣбва да иматъ цѣль. Трѣбва ли да мислимъ, какви сѣ хората, когато се проявяваме къмъ тѣхъ? Нашитѣ отношения къмъ хората не трѣбва да бѣдатъ вѣншни, но вѣтрѣшни, да нѣма лицеприятие. Онова ухилване, онова свѣтване на очитѣ, азъ не считамъ за нѣкакъвъ благороденъ потикъ. Азъ мога да срещна нѣкой човѣкъ и да му се усмихна, да не си поклатя главата даже, но да имамъ единъ свещенъ образъ за него, и да държа въ душата си

неговия образъ като писано яйце. Питамъ: кое е по-хубаво: да те държа въ душата си, като единъ свещенъ образъ, или да ти се поусмихна, а послѣ да зацапамъ образа ти? Най-послѣ, ние трѣбва да имаме онази свещена мисль въ главата си, че знанието, което имаме, е храна за нашия умъ. Любовта внася животъ въ насъ, а Мъдростъта внася храна за ума ни. Като казвамъ, че знанието е храна за нашия умъ, то значи, че трѣбва да се раздаде на всички хора, т. е. то трѣбва да прѣставлява за всички хора срѣдство за хранене. Мъдростъта е, която донася вътрѣшно тия срѣдства. Всички хора въ това отношение трѣбва да бѣдатъ разумни. И Христосъ казва: “Ако искашъ да бѣдешъ разуменъ, заеми послѣдното мѣсто!” На послѣдното мѣсто седятъ най-ученитъ, най-възвишенитъ хора. Най-великитъ адепти сѣщо тамъ ще ги намерите. Като дойде Христосъ, кое мѣсто зае? - Послѣдното. И всички велики Учители, които идватъ сега на земята, сѣ скрити, нѣма ги, и тѣ сѣщо заематъ послѣднитъ мѣста. А ония хора, които сега управляватъ свѣта, които сѣ на чело, заематъ първитъ мѣста, но когато дойде Великиятъ Господаръ, който е направилъ свѣта, ще каже: “Приатели, вие, които бѣхте до сега на послѣднитъ мѣста, елате да заемите първитъ мѣста, елате да си вършите работата!” Слѣдователно, ще дойде единъ Божественъ день, въ който ще стане нѣщо. Сегашнитъ хора не можемъ да ги убедимъ, че и въ Бога има проявление. Само че, за да се прояви Богъ, изисква се врѣме. Хората се молятъ, молятъ и Богъ всичко слуша, но трѣбва цѣлото човѣчество да се моли най-малко 2,000 години, за да се прояви Богъ. Всички Му се молятъ, молятъ и най-послѣ казватъ: Господи, не ни ли

чувашъ? Господь чува всичко, но чака да си свършат хората молитвата, и когато си свършат молитвата, Той само ще помръдне ржката си, и всичко ще се свърши. Запримър, има единъ анекдотъ, споредъ който се разправя, че когато Господь създавалъ човѣка, взелъ най-хубавата прѣстъ, омѣсилъ я, и направилъ отъ нея човѣка и го оставилъ да съхне. Дълго време съхналъ този човѣкъ, обаче единъ негърски проповѣдникъ проповѣдвалъ на слушателитъ си, че Господь сушилъ човѣка само три дни. Не, дълго времето сушилъ. Всички възвишени разумни същества - ангели, архангели, серафими, херовими, минавали покрай човѣка и го побутвали, дано тръгне, но не успѣли. Най-послѣ казали на Господа: не тръгва този човѣкъ, Господи. Нека стане чудо, най-послѣ! Господь се поусмихналъ, нищо не имъ казалъ. Приближилъ се до човѣка, вдѣхналъ въ ноздритъ му дихание, и човѣкътъ оживѣлъ. Всички се очудили.

За сега, всички хора лежатъ на гърба си и питатъ: кога ще се оправи свѣтътъ? Ще дойде Господь, но този пѣтъ нѣма да духне въ носа на хората. Защо нѣма да духне въ носа? Защото първиятъ пѣтъ Господь духналъ въ устата на човѣка и видѣлъ резултата. Втори пѣтъ духналъ въ носа и видѣлъ, какъвъ е резултатътъ. Сега вече Господь ще духне въ очитъ на хората.

И като духне въ очитъ имъ, първитъ ще станатъ послѣдни, а послѣднитъ - първи.

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 15 февруари, 1925 г. въ гр. София.*

И пишеше на земята.

“И пакъ се наведе долу и пишеше на земята”¹.

Съвременният културен свят, или културните хора на 20 векъ, желаятъ всичко да имъ е понятно. Някои даже мислятъ, че всичко знаятъ. Ако попитате видните богословци да ви кажатъ нъщо за Бога, тѣ ще ви говорятъ за тайните на Бога; въ колко лица е Той; какъ е станало изкупването на човѣчеството; какъ е слѣзълъ Христосъ на земята и редъ други философски работи може да ви говорятъ, но я ги запитайте, какво е писалъ Христосъ на земята, не знаятъ. Единствениятъ отговоръ, който ще ви дадатъ е, че това не влиза въ плана на спасението, слѣдователно, за него не трѣбва да се говори. И дѣйствително, Христосъ е написалъ свещени думи, които не могатъ да се вмѣстятъ въ тази книга, която сж ни оставили пророцитѣ, защото щѣха да се опорочатъ. Пишеше Той дълго врѣме на земята и изтриваше написаното. Работата е, че това, което е написалъ Христосъ на земята, е накарало всички онѣзи грѣшници, праведници, фарисеи и садукее, да излѣзатъ навънъ изъ храма и да оставятъ жената сама. И като си подигна Христосъ главата и погледна, нѣмаше никой въ храма. Може да ме запитатъ: що ни интересува насъ това, какво става преди 2000 години? Тази жена била заведена при Христа, и го запитвали, дали трѣбва да я сждятъ, или да и простятъ, защото споредъ Мойсеевия законъ трѣбвало да и се наложи смъртно наказание. За какво? - Че престѣпила закона, а трѣбвало да се

¹ Иоана 8:8

поддържа моралът. Чудно е, какъ именно иде туй раздвояване! Мойсей пише въ закона си “не убий” , а при това, въ наказателния законъ за морала, онѣзи, които прилагатъ Мойсеевия законъ, подразбиратъ, че трѣбва да убиятъ една грѣшница. “Убий”, това е човѣшкото. “Не убий“, това е Божественото. Вземете кое и да е дѣте, и му дайте една кукла, или какъвто и да е прѣдметъ, то ще я строши, на парчета ще я направи. Дайде му една книга, то ще я вземе и колкото свещена да бѣде тя, ще я скѣса, ще я направи на парчета, ще я зацапа. За него тази книга не струва нищо; то ще я скѣса и ще ви каже: дайте ми друго нѣщо! И най-послѣ, ако запитате този многоучень философъ, вашия любезень, този, когото вие наричате “вашето ангелче”: какво научи? - То е научило само едно нѣщо - да тегли и да дере. Вие ще кажете: това е съ малкитѣ дѣца, ние сме възрастни. Питамъ: хубаво, вие като сте възрастни, какво сте научили? Може да кажете, че сте научили много работи. Много работи сте научили, но сжщественото въ живота не сте научили. Най-сжщественото въ живота не е научено. А кое е туй сжщественото? - Философитѣ още не могатъ да си дадатъ отговоръ. Съврѣменнитѣ хора се запитватъ за несжществени работи: безконечна ли е вселената, или е конечна; безгранична ли е или е гранична. И съврѣменнитѣ изслѣдователи казватъ, че дошли до заключение, че вселената е гранична и конечна и твърдятъ, че нѣма другъ свѣтъ понеже вселената е конечна. Но трѣбва да знаете, че конечнитѣ нѣща сж сѣнка на безконечнитѣ. Тѣмнината е сѣнка на свѣтлината. Всѣки отъ васъ може да създаде тѣмнина. Тѣмнината е конечна, а свѣтлината е безконечна - нищо повече. И всѣки отъ

васъ може да направи една къща така, че да не влиза свѣтлина - значи, да я ограничи отъ свѣтлината. Слѣдователно, тъмнината е конечна а свѣтлината - безконечна; вие не можете да я ограничитъ. Вие не можете да затворите вашата къща, да не излиза отъ нея свѣтлината. Тя все ще си изтича, ще излиза навънъ. И тъй, материалниятъ свѣтъ е конеченъ, както и тѣлото е конечно, но азъ казвамъ: тази вселена, която вие си прѣдставяте, може да се увеличава и смаява.

Сега, ние можемъ да ви дадемъ друга философия, да ви кажемъ, споредъ окултната философия, какъ се опредѣлятъ границитъ на вселената. Вселената не е малка. Казватъ, че радиусътъ на тази вселена е 100 милиона слънчеви години. Можете да си направите едно изчисление. Щомъ свѣтлината изминава 300,000 километра въ една секунда, колко милиона километри ще измине тя за една година? Това число, което ще се получи, се нарича една “свѣтлинна година”. Значи, такива 100 милиона години се изискватъ, за да мине свѣтлината отъ единия край на вселената до другия. Тогава нѣкои питатъ: ами задъ нея какво има? Въ този именно въпросъ, който не знаете, седи хубавото. Задъ вселената има другъ видъ свѣтове. Но въ това незнание има красота. Има незнание, което човѣшкиятъ умъ не може да обхване.

Ние, съврѣменнитъ хора, мислимъ, че нашитъ очи сѣ съвршени, че знаемъ всичко, каквото виждаме. Не, даже въ музикално отношение, въ зрителино отношение, ние още не можемъ да схванемъ различнитъ тонове и различнитъ цвятове. Когато и да запитате днесъ, ще ви каже, че джгата има само седемъ цвята. Не е върно това, джгата има повече отъ седемъ

цвѣта. За сега, обаче, сѣ само седемъ. Има животни, които схващатъ само три цвѣта; други, които схващатъ само четири цвѣта, а хората сѣ дошли до положение да схващатъ седемътъ цвѣта. Когато и да питате ще ви каже, че джгата има седемъ цвѣта - тритъ отъ които сѣ основни, а четиритъ - производни, т. е. допълнителни. Това е въ обикновената наука, въ конечната наука. Въ необикновената, въ безконечната наука, краскитъ сѣ безконечни, т. е. трептенията, които образуватъ тѣзи краски, нѣматъ граници. Тогава питамъ: какъ бихте си обяснили движението на материята, ако нѣкой математикъ би казалъ, че онази първоначална сила, която е създала всичко въ свѣта, се движи така бързо, че едновременно се намира въ всички свои части? Значи, въ една секунда тя изминава цѣлия свѣтъ и се намира въ всѣка една частица на материята. (Мнозина отъ слушателитъ кашлятъ). Е, разбира се, че ще кашлитъ; не само вие тук, но всички на общо основание, ще кашлятъ. Защо кашлятъ? - Когато хората не магатъ да разрѣшатъ единъ философски въпросъ, всѣкога кашлятъ. Когато нѣкой дължи нѣкому, кредиторътъ дохожда да си получи дълга. Какво прави длъжникътъ? - Почесва се, покашля се, казва: хмъ . . . и най-послѣ отлага. Но, съ кашлицата не се разрѣшаватъ въпроситъ. Що е кашлицата? - Кашлицата е простуда. А що е простудата? - Простудата показва, че организмътъ е изгубилъ своята първоначална жизнена сила, или е изгубилъ трептенията, при които здравето може да се прояви. Слѣдователно, подигнете вашата мисль къмъ Бога, свържете се съ Него, и кашлицата ви ще спре, ще изчезне. Заповѣдайте на кашлицата си да спрь! Ще кажете: е, ще повикаме нѣкой лъкаръ! Не, въ свѣта има само

единъ лъкаръ! Всички други лъкари сж асистенти на този Великъ лъкаръ; тѣ трѣбва да слушатъ Неговия гласъ. И азъ разбирамъ, че в свѣта има само единъ проповѣдникъ; всички други проповѣдници трѣбва да слушатъ Неговия гласъ. Всички хора говорятъ съ асистента на този проповѣдникъ. Въ свѣта има само единъ свещеникъ; всички други свещеници сж само асистенти на този великъ свещеникъ. Въ свѣта има само единъ владика; всички други владици сж асистенти на този великъ владика. Въ свѣта има само единъ патриархъ; всички други патриарси сж асистенти на този великъ патриархъ. Въ свѣта има само единъ мѣдрецъ; всички други мѣдречи сж асистенти на този великъ мѣдрецъ, и всички трѣбва да изпълняватъ добре своята длѣжностъ.

Сега, нека допуснемъ, че това сж общи фрази, които иматъ отношение къмъ насъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да се интересува за себе си. Нѣма нищо по-велико отъ това, човѣкъ да реши задачата на своята душа, задачата на своя животъ. Това е най-великото! Човѣкъ, който може да рѣши задачата, смисъла на своя животъ, той разрѣшава смисъла на целия козмосъ за себе си - нищо повече! Нѣкои питатъ, какво нѣщо е човѣкътъ? Това е единъ великъ въпросъ. Ще те питатъ нѣкои, какво мислишъ. Ще се наведешъ долу къмъ земята и ще пишешъ. Какво е чель Христосъ? - Той разгрѣщаль великата книга на живота и прашинкитъ, които намѣрилъ тамъ, увеличилъ. Въ тѣхъ намѣрилъ причинитъ, щото тази жена е съгрѣшила, и защо е доведена прѣдъ Нѣго. Слѣдъ това Той намѣрилъ начинъ, методъ, какъ тази жена да поправи своята погрѣшка. Какъ ще може да я поправи? - По Божественъ начинъ, а не по човѣшки

начинъ. Е питамъ: въ съврѣмения културенъ свѣтъ, когато хванатъ една такава жена въ прѣстъпление, какъ ще я сѣдятъ? Ние трѣбва да отговоримъ по сѣщия начинъ: който е безгрѣшенъ, нека хвърли камъкъ върху нея! Има ли безгрѣшенъ човѣкъ на земята? - Такъвъ човѣкъ нѣма. Слѣдователно, никой нѣма право да убива, защото, който убива, законътъ засѣга и него. Ще кажете: това засѣга само външния свѣтъ, а насъ, праведнитъ, не засѣга. Правдата не е монополъ. Сега можешъ да бѣдешъ праведенъ, а слѣдъ една минута, или слѣдъ една секунда, можешъ да изгубишъ тази правда. Правдата трѣбва да се възстановява всѣки моментъ, защото всѣкога можемъ да я загубимъ. Казватъ: ама нали Богъ оправдава хората. Да, Богъ оправдава хората, но да притежавашъ Правдата, то е друго нѣщо. Правдата е качество на Духа. Правдата е нѣщо вътрѣшно. Тя е единъ вътрѣшенъ процесъ въ човѣка. Да бѣдешъ справедливъ, значи, да знаешъ, какъ да постѣпишъ при всѣка твоя мисль, при всѣко твое чувство и при всѣко твое дѣйствиe. Да бѣдешъ справѣдливъ, значи да знаешъ, какъ да постѣпишъ като мисляще сѣщество, като разуменъ културенъ човѣкъ. Ами че ти единъ день ще дойдешъ въ съприкосновение съ други културни сѣщества. Нѣма да бѣдешъ както сега. Нѣкои казватъ, че Бѣлото Братство е въ България. Голѣма честъ е направило то на България, ако мислишь, че то е тукъ. Всемирното Бѣло Братство не може да избере единъ такъвъ малъкъ народъ за свое седалище. То не е избрало нито Англия, нито Франция, нито Германия, нито Русия, другаде си има свое седалище. Единственото нѣщо, което сега сѣществува въ свѣта, то е Всемирното Бѣло

Братство. Всички други хора: писатели, свещеници, проповядници, философи, всички тѣ сѣ служители на Бѣлото Братство. И културата, правдивостѣта въ свѣта се подтикватъ все отъ тѣхната мощна сила, отъ тѣхния мощенъ духъ. Когато Христосъ дойде на земята, тия велики Бѣли Братя, изпратиха отъ небето единъ полкъ ангели, служители тѣхни, да пѣятъ. Слѣдъ тѣхъ дойдоха тия трима мъдреци, адепти отъ изтокъ, да се поклонятъ на Христа. И тѣ бѣха тѣхни служители. И нѣкои казватъ: Бѣлото Братство въ Бѣлгария не вирѣе. Бѣлгаритѣ трѣбва да знаятъ, че свободата имъ е дадена отъ Бѣлото Братство. И ако съгрѣшатъ, Бѣлитѣ Братя ще се разправятъ съ тѣхъ. Нѣма народъ, съ който тѣ да не могатъ да се разправятъ. Некапомнимъ това нѣщо всички! Това трѣбва да се отпечати въ умоветѣ ви. Бѣлото Братство не е нѣщо видимо, то не е секта, не е църква, то е нѣщо живо, извънъ тѣзи покварени условия, въ които живѣятъ хората. Тѣй както живѣятъ хората сега, това, което имаме, това не е братство.

Въ една отъ миналитѣ бесѣди азъ опредѣлихъ: братъ е онзи, който отъ излизането си отъ Бога до връщането си при Бога, прѣзъ всичкитѣ съществуванія ти е билъ братъ. Братъ ти е този, който прѣзъ всичкитѣ условия на живота си е билъ готовъ да се жертвува за тебе. Братъ е този, който те е обичалъ, както себе си. И всичко това го прави не по насилие, но съ великото съзнание на онзи Божественъ Духъ, който живѣе въ душата му. И ако всинца имате такъвъ идеалъ, вие само тогава ще бъдете ученици и служители на това велико Всемирно Братство.

Сега, нѣкои казватъ: ние можемъ да ви изпѣдимъ отъ Бѣлгария! Ако е въпросъ за изпѣждане, питамъ: кого ще

изпждите? Тази земя не е българска, тя е на Господа. Земята на англичанитѣ не е английска, тя е на Господа; подѣ наемѣ, подѣ аренда е дадена тя.

И тъй, навелѣ се е сега Христосѣ и пише на земята. Пише Той за всички, пише за тия прѣстѣпления, които сега се вършатѣ въ свѣта, пише Той, по какѣвъ начинѣ може да се оправи човѣчеството. И всички вие искате да знаете, по какѣвъ начинѣ може да се оправи човѣчеството. - Само по единѣ начинѣ може. Всички тия братя, които работятѣ, тѣ сѣ отѣ седемѣ ерархии, отѣ седемѣ категории. Едни отѣ тяхѣ принадлежатѣ на Любовта, наричатѣ се “Братя на Любовта”. Други отѣ тяхѣ принадлежатѣ на Мѣдростта, наричатѣ се “Братя на Мѣдростта”. Тѣ подѣржатѣ науката и изкуството, носятѣ знание на човѣчеството. Трети отѣ тяхѣ се наричатѣ “Братя на Истината”. Тѣ внасятѣ свобода въ човѣшките умове и сърца, внасятѣ свобода въ техните мисли и чувства. Тѣ внасятѣ онази свобода, която прави човѣшкия духѣ, човѣшката душа, човѣшкия умѣ, и човѣшкото сърдце напълно свободни - свободни въ пълната смисълѣ на думата. Други се наричатѣ “Братя на Справедливостта, ”които носятѣ Правда на човѣчеството, и които се разправятѣ съ онѣзи невидими блага, отѣ които съврѣменните хора иматѣ нужда. Други братя се наричатѣ “Братя на добродѣтелята”. Други се наричатѣ “Братя на Красотата”. И най-послѣ идватѣ послѣдните, които се казватѣ Иеховисти. Това не сѣ сѣщинските имена на тия Братя. Азѣ не мога да ги произнеса, защото тѣ сѣ свещени. Всички тия Братя не сѣ така обикновени, не мислете. Всѣки единѣ отѣ тяхѣ може да дигне земята на рѣката си и да я

хвърли въ пространството като една топка. Такова знание иматъ тѣ! Тѣ могатъ да дигнатъ земята съ ржката си, защото задъ тѣхъ седи нѣщо още по-мощно, на което тѣ сѣ служители. И когато нѣкои мислятъ, че могатъ да се разправятъ съ тия Братя, това показва, че тѣ не разбиратъ онзи дълбокъ смисълъ, който се съдържа въ понятието “Бѣль Братъ”. Когато единъ отъ тѣзи Братя се явилъ на Мойсей въ огнения пламъкъ, казалъ му: “ Изуй обувката си, защото мѣстото на което седишъ е свято”. И когато Христосъ се наведе на земята, Той призова тѣзи Братя. Вие ще кажете: Христосъ беше Господъ. Да, но когато Христосъ слезе на земята, Той остави всичката си сила и слава на тия Братя, а самъ слезе като слуга, да покаже на хората, какъ трѣбва да живѣятъ.

Сега се говори за издръжливостта на Христа, има едно прѣдание, до колко е върно, не се знае, споредъ което, вечерята, когато Христосъ билъ заведенъ на изпитъ въ преторията, римскитъ войници му се подигравали и му ударили 80,000 удара. Слѣдъ това му дадохъ да носи кръста си до Голгота, който Той не можа да изнесе, а остави на половината пътъ, като поиска нѣкой да му помогне. Кой отъ васъ би ималъ силата, да издържи толкова удари? Кой отъ васъ би ималъ силата слѣдъ тия удари да изнесе своя кръстъ поне до половината пътъ? Това може да направи само човѣкътъ на търпението. Отъ тия удари Христосъ изчислилъ, до колко тогавашното човѣчество е било възвишено и благородно. И тия благородни хора се подигравали съ единъ човѣкъ, като Христа! Питамъ: Христосъ, въ днешния свѣтъ на по-голъмо почитание ли е? Вие, служителитъ Христови, Неговитъ ученици, които Го

обичате сега, които говорите, че Той е Богъ, че Той е Синъ Божий, че Той е човѣкътъ на Любовта, изпълнили ли сте Неговия законъ? Не говоря за закона на обществото, но за закона на Любовта; показали ли сте любовта си къмъ своитѣ братя на земята? Знаете ли, колко бѣдни, колко страждущи искатъ любовъ отъ насъ? Всѣка една бѣдна вдовица, всѣки единъ страждущъ, всѣко едно обезсърчено сираче, искатъ да чуятъ по една сладка дума, искатъ да имъ кажешъ, че има условия за тѣхното спасение отъ положението имъ още сега, а не за въ бѣдеще, защото животътъ е сега. Когато Христосъ се наведе долу и пишеше, Той подкрепи една паднала жена и я попита: “Не те ли осъди никой”? Никой, Господи. “ Нито азъ те осъждамъ. Иди, и не греши повече, не слѣдвай грѣха! ”Отъ какво произлиза грѣхътъ? Защо грѣшатъ женитѣ? - Отъ слабостъ. Защо грѣшатъ мъжете? - Отъ слабостъ. Това е възпитание. Въ съвременния свѣтъ има едно противорѣчие. Всички казватъ: не може безъ грѣхъ, не може безъ лъжа. Какъ така, не може безъ лъжа? Какво добро е внесла лъжата въ свѣта? Какво добро е внесълъ грѣхътъ въ свѣта? Но, казва нѣкой, че ако излъже, нѣма да изгуби имането си. Питамъ: кой е спечелилъ своето имане чрѣзъ лъжа? Не изгубва ли човѣкъ чрѣзъ лъжа всичкото свое имане? Ние засѣгаме принципиално въпроса. Азъ не говоря за тази обикновена, площадна лъжа, но има една принципиална лъжа, за която се сѣди човѣкъ, а именно за лъжливитѣ ни отношения къмъ Бога. Отношенията ни къмъ Бога трѣбва да бѣдатъ вѣрни и истинни! И ако ние имаме това широко сърдце, каквото Христосъ ималъ, щѣхме да разберемъ, въ какво седятъ тия вѣрни и истинни отношения къмъ Бога.

Нима мислите, че много от нашите мисли, които имаме, не са от тия лъжливите, от тия, които ви заблуждават? Много от нашите фарисеи и садудеи ни донасят такива мисли, и ни казват: ти си учител, хвърли тия мисли за Бога навън! Тогава вие казвате: тъй е писано според Мойсеевия закон.

Съвременните християни казват: Като не може човек да живее по Бога, нека поне удари на широко! Защо? Защото съгръшихъ, напихъ се. Че какво от това? Може да си се напилъ единъ път, но повече не пий! Започни съ мисълта, че няма да пиешъ година, двъ, десетъ; дръжъ тази мисъл постоянно въ главата си, докато най-послъ станешъ господаръ на онзи вжтръшенъ неджгъ, който та мъчи. Станешъ ли господаръ на своя неджгъ, това е, което те похвалява прѣдъ тия твои Братя. Всѣки неджгъ, който имаме, е грѣхъ. Този именно грѣхъ, който седи въ тебе, те ограничава. Ти ще се покажешъ на свѣта, че съзнавашъ, какво задъ тебе седи една реалностъ, задъ която се крие Богъ, и че ти имашъ сила да се поправишъ, да надделѣешъ този неджгъ. Религиозните хора казватъ: само Христосъ може да ни помогне, само Христосъ може да ни спаси, затова ние ще седимъ и ще Го чакаме. Ами че какво ви е донесло това чакане отъ 2,000 години? Запримѣръ, ти си единъ грѣшникъ. Отчаялъ си се, обесърчилъ си се, нѣщо отъ вжтрѣ ти казва, че отъ тебе човекъ няма да стане. Христосъ ти казва: стани! Въ това врѣме именно Христосъ пише вжтрѣ въ тебе. Какво пише? Разгледали ли сте тия думи? Ако бихте могли да разгледате, да прочетете тия думи, тѣ биха хвърлили такава свѣтлина върху васъ, че умътъ ви ще просветне, ще се изпълни съ необикновена свѣтлина; душата ви ще се изпълни съ

необикновена радостъ, и вие щѣхте да разберете дълбокия смисълъ на това, което Христосъ е писалъ. Не само е писалъ Той, но и мислилъ. И не само тогава е писалъ Христосъ, но и сега Го виждаме често, често да пише. Азъ Го виждамъ да пише на земята все същия стихъ. Ще кажете: какво пише Той? Когато слънцето изгрѣва сутринъ, какво пише Той? Били ли сте на изгрѣвъ, виждали ли сте какво пише слънцето? Ще кажете: а, това е идолопоклонство! Ние не искаме да ходимъ на изгрѣвъ. Хубаво, на обѣдъ поне го гледайте! Какво иска да ни каже слънцето, като изпраща своята свѣтлина всѣки день?

Послѣ, азъ ви запитвамъ другъ същественъ въпросъ: защо трѣбва да ядете? Казвате: е, трѣбва да се живѣе. Не може ли човѣкъ безъ ядене? Заключение, което можемъ да извадимъ отъ сегашното си състояние е, че не можемъ безъ ядене. Можете ли вие да обясните, какво значи яденето, пиенето вода, мисленето, чувствуването и дѣйствието? Това сѣ все формули, които трѣбва да се прѣведатъ и осмислятъ. Какво значи яденето? Когато единъ човѣкъ осмисли яденето, той ще разбере основния законъ, който е вложенъ въ него. При яденето важно е това, че ти трѣбва да имашъ 32 зѣба и да дѣвчешъ. Ами ако съществуаше въ свѣта единъ законъ, споредъ който, всѣки който яде да се накаже съ смъртно наказание, какво бихте казали? Ами че и въ тази жена имаше едно подобно желание, каквото е желанието на хората да ядатъ. У нея имаше едно желание да изяви своята любовъ, да си има единъ мжжъ, както и всички други жени, да си роди едно дѣте. Тя имаше една желание въ себе си, турено и отъ природата, но туй желание бѣше изопачено. Заради това и желание искаха да

я убиятъ. Сега, ако бихте турили този законъ за смъртното наказание и при случая, когато нъкой човѣкъ прѣде, вие трѣбваше да кажете: “ Учителю, благи, ние намѣрихме единъ човѣкъ, който е прѣялъ, а споредъ Мойсеевия законъ се казва, че всѣки такъвъ човѣкъ трѣбва да се убие съ камъни, ти какво ще кажешъ? “Христосъ казва: “Този отъ васъ, който не е прѣяждалъ, нека хвърли камъкъ върху него! “ Питамъ: “има ли смисълъ да се накаже такова едно прѣстѣпление съ смъртъ?” Не, Христосъ даде на тази жена нъщо цѣнно. Той и каза: “Иди и възлюби Господа! “ Христосъ не и каза точно тия думи, но я попита: “Осѣди ли те нъкой, жено? - Никой, Господи! Нито азъ те осѣждамъ. Иди, и не съгрѣшавай повече!“ Христосъ разбираше великия законъ, знаеше, кѣдъ сѣ спънкитѣ на тази жена, затова и каза: Иди и възлюби Господа! Ще каже нъкой: това не е ли насърчение на грѣха? Не, Той и каза: “Иди и не съгрѣшавай повече!“ То значи: иди и възлюби Господа!

И, ако съврѣменнитѣ хора правятъ прѣстѣпления въ какво и да е направление, то е защото нѣматъ любовъ. Тѣхната любовъ е конечна, гранична, не е онази любовъ, на която можешъ да разчиташъ. На какво мяза човѣшката любовъ? Влѣзешъ въ една гостилница, портмонето ти е пълно съ английски звонкови. Ти влизашъ, стоишъ правъ, но веднага всички келнери, като те видятъ, разтичатъ се наоколо ти, взиматъ ти шапката, дрехата, закачватъ ги, услужватъ ти, и ти давашъ на този - на онзи подарѣкъ. Отличенъ човѣкъ си за тѣхъ! И ти казвашъ: много хубава гостилница! Такава е сегашната култура на любовта! Но я влѣзъ въ тази гостилница съ скѣсани дрехи, безъ петъ пари въ джоба си и вижъ какъ ще те посрещнатъ! Опитай се

само два пжти да влѣзешъ! Тогава, питамъ те: тебе ли посрѣщатъ, или паритъ ти? - Паритъ ти, разбира се. Ти си ученъ човѣкъ, свѣршилъ си два факултета, финансистъ и философъ си, или бактериологъ и геологъ, или пъкъ си нѣкакъвъ химикъ, всички те посрещатъ добръ, сниматъ ти палтото, треперятъ за тебе, отличенъ човѣкъ си. Но утрѣ почне да отслабва нервната ти система, паметъта ти се губи, умътъ ти не е толкова ясенъ, и ти казвашъ: напуснаха ме хората. Кого напушатъ? - Палтото ти. Добръ, другъ случай: ти си благочестивъ човѣкъ, лѣкаръ си, можешъ да лѣкувашъ всѣкакви болести. Отваряшъ очи - слѣпи проглѣдватъ, лекувашъ сърдцебиене, коремоболие и редъ други болести. Всички казватъ: този е святъ човѣкъ! Почитанъ си, всички ти сниматъ палтото, уважаватъ те. Въ всека къща ще има караница за тебе, къде да отидешъ. Но, тази твоя дарба се прѣкрътява, не може да лѣкувашъ повече. Не само, че не можешъ да лѣкувашъ, но всички казватъ: тогава не искаме вече! Питамъ: гдѣ остана почитанието на хората? Гдѣ е човѣкътъ? Въ знанието ли, въ неговата видима доброта ли, въ паритъ ли? - Истинскиятъ човѣкъ е онзи, който рѣшава правилно великитъ задачи на земята. Азъ наричамъ лѣкаръ, който може да лѣкува себе си. Азъ наричамъ ученъ човѣкъ онзи, който може да учи себе си. Този човѣкъ нѣма само да учи, но и ще слуша своя учителъ, ще възприема свѣтлината. Знаете ли какво е изкуството на свѣтлината? - То е тъкачество. Всички наши клѣтки, които се считатъ толкова невѣжи, иматъ едно изкуство, което ние не знаемъ. Тѣ знаятъ да тъкатъ платъ отъ свѣтлината. Питамъ: ако азъ извадя единъ такъвъ платъ,

изтъканъ отъ свѣтлиннитъ лъчи, какво ще кажете вие? Ако ви кажа: ето единъ слънчевъ платъ, знаете ли на какво ще мязате.

Ще ви приведа единъ разказъ, прѣдаденъ въ разни анекдоти. Единъ отъ древнитъ велики хора, виденъ богаташъ, искалъ да има една дреха, която така да се изтъче, че да не е пипната отъ човъшки ръце. Най-послъ той казва: давамъ голѣмо богатство на този, който може да изтъче тази дреха, безъ да пипнатъ ръцѣтъ му нѣщо върху нея. Явяватъ се двама тъкачи, казватъ: ние ще я изтъчемъ. Турятъ стана си и започватъ. Прѣхвърлятъ сувалкитъ прѣзъ въздуха, тъчатъ. Праща той двама отъ слугитъ си, да видятъ, какъ върви работата. - Добръ върви. Праща още единъ пжтъ слугитъ си, казватъ: отлично платно! Отива той самъ да провѣри, нищо не вижда, но казва: отлично платно! Изтъкаватъ платното, скрояватъ му една дреха. Излиза той съ нея изъ улицитъ и всички му казватъ: отлична дреха! Най-послъ го вижда едно дѣте и казва: този човѣкъ е голъ! Като ви изтъка единъ платъ отъ свѣтлината, ще замязате на голия човѣкъ. Защо? Защото нѣщата иматъ смисълъ, само когато се виждатъ. За да се разбератъ нѣщата трѣбва да се видятъ. Туй, което не виждате, не е реално заради васъ. Обаче, туй, което е реално за мене, не е реално и за васъ. Ако ви кажа, че тукъ имамъ единъ свѣтлиненъ платъ, ще ми повѣрвате ли? Отгдѣ знаете, може да ви изпитвамъ? Ако го виждате, добръ; но ако не го виждате, нѣма ли да бждете въ положението на онзи човѣкъ, който билъ голъ? Ако ви кажа, че сега въ ръцѣтъ си имамъ единъ платъ и ви питамъ, дали го виждате, какво ще кажете? Азъ да ви кажа истината: никакъвъ платъ нѣмамъ, но казвамъ, че онѣзи клѣтки вжтрѣ въ насъ изтъкаватъ свѣтлината.

Слѣдователно, хубавата частъ на нашето тѣло, съ която живѣемъ, мислимъ, чувствуваме и дѣйствуваме е изтъкана отъ лжчитѣ на слънцето. А онази грубата частъ на нашето тѣло не е изтъкана отъ лжчитѣ на слънцето. Значи, това, което мисли и чувствува у насъ, е направено отъ лжчитѣ на свѣтлината. Това прѣдставлява невидимия, свѣтлия човѣкъ въ насъ. Когато единъ ясновидецъ погледне на човѣка, той вижда именно този човѣкъ, който издава свѣтлина отъ себе си - свѣтлиятъ човѣкъ е той. Видимиятъ човѣкъ пъкъ е материалниятъ човѣкъ, въ който се проявява духовния.

Сега Христосъ пише на земята и казва на тази жена: “Възлюби Господа! “

Знаете ли вие изкуството да възлюбишъ човѣка? Азъ често чета по романитѣ, какъ нѣкоя мома възлюбила нѣкой момъкъ и послѣ го разлюбила; или нѣкой момъкъ залюбилъ нѣкоя мома и послѣ я разлюбилъ. Залюбилъ и разлюбилъ. Значи, въ земната любовъ има два момента: залюбване и разлюбване. Послѣ идва друго залюбване. Една мома не може два пѣти да залюби онзи момъкъ, който веднѣжъ я е разлюбилъ. Каквото и да говори, истината е тази: тя не може два пѣти да залюби този момъкъ. Азъ казвамъ на момцитѣ: онази мома, която ви е залюбила и разлюбила, не може втори пѣтъ да ви залюби. Азъ казвамъ на момитѣ: онзи момъкъ който ви е залюбилъ и разлюбилъ, не може втори пѣтъ да ви залюби. Любовта не може да се възвърне по никой другъ начинъ, освенъ чръзъ искрено разкаяние. И на женитѣ казвамъ: онзи мжжъ, който ви е залюбилъ и разлюбилъ, втори пѣтъ не можете да го залюбите. Азъ казвамъ и на мжжетѣ: онази жена, която ви е залюбила и

разлюбила, не може втори път да я залюбите. Каквото и да ви говорят тѣ, всичко това сѣ празни приказки. Като четете Евангелието, ще видите, че споредъ мъчнотиитѣ въ живота, любовта на мнозина ще охладнѣе, значи нѣма да иматъ сила да издържатъ. Питамъ тогава: заслужава ли да залюбите нѣкой човѣкъ? - Не. Защо не заслужава? Заслужава ли, като ви залюбя, да ви издигна на височина около единъ километъръ, както се издига единъ орелъ, и отъ тази височина да ви пусна долу, като ви разлюбя? Каква е тази любовъ? Да залюбишъ нѣкого, значи да го издигнешъ на голѣма височина; а да го разлюбишъ, значи да го пуснешъ отъ тази височина надолу. Каква философия има въ това? Казватъ за нѣкого: нека го залюби нѣкой, че да му дойде ума въ главата! Не, освѣнъ че нѣма да му дойде ума въ главата, но ще изкочи дори отъ главата му. Ако залюбването може да вкара ума въ главата, това е една неразумна философия въ живота. Разправяха ми за любовта на единъ младъ слуга, който се влюбилъ въ своята господарка. Той билъ малко момче, 10 годишно, и тѣй нѣжно се влюбилъ въ своята господарка, че никому не откривалъ това свое чувство. Въ свободното си врѣме той се качвалъ на едно високо дърво и тамъ написвалъ името на своята господарка, както и своето име. Едва следъ 100 години, когато отсѣкли това дърво, намѣрили тамъ написани неговато име и това на своята господарка. Това е единъ хубавъ примѣръ за любовта: той живѣлъ при своята любовъ близо, всичко жертвувалъ за нея, безъ да подозира тя. А вие сега, по 100 писма пишете на вашитѣ любими: ахъ, умирамъ, не мога безъ тебе! Има една хубава формула за живота: Любовта ражда доброто въ свѣта.

Защо съгръшила тази жена? - Гръхът показва, че въ нея имало криво разбиране за любовта. Ние сега ще рѣшимъ единъ социаленъ въпросъ. Всички социални и религиозни общества, обаче, рѣшаватъ сѣщиятъ въпросъ, въ смисълъ: да се изпѣди и убие тази жена! Но Христосъ казва: “Всички, които искате да убиее тази жена, трѣбва да възлюбите Господа, да внесете Неговата Мѣдростъ, Неговата Истина, Неговата Любовь, Неговата Правда, Неговата Красота и да бѣдете единъ къмъ другъ тъй благи, както е благъ Господъ” . Туй е истинското рѣшение на онзи социаленъ въпросъ. Индивидуално, вътрѣшно този въпросъ е рѣшенъ. По другъ начинъ, какъ ще го рѣшите? Нека има и друго рѣшение, азъ не искамъ да налагамъ на всички ви това рѣшение, но онѣзи, на които съзнанието е събудено, които сѣ узрѣли, трѣбва да убѣдятъ цѣлия свѣтъ, че съвременниятъ строй трѣбва да се измѣни, по какъвто и да е начинъ. Хората трѣбва да се убѣдятъ, да имъ се каже, че е дошло врѣме, когато въпроситъ трѣбва да се разрѣшаватъ съ любовъ. И ако ние не направимъ това, ако ние закѣснемъ, въпросътъ пакъ ще се разрѣши, но вече не въ наша полза. Този въпросъ нѣма да се рѣши отъвнъ. За насъ е важно да се запали първиятъ вжгленъ, и отъ него ще се запалятъ всички други вжглени.

Азъ бихъ желалъ, сегашнитъ млади и стари, млади въ Любовьта, а стари въ Мѣдростта, да бѣдатъ запалени вжглени! Подъ “стари” не подразбирамъ слаби. Убѣждавайте хората, че е дошло врѣме да се рѣшаватъ всички въпроси съ любовъ, но не съ тази обикновена любовъ, която вие познавате. Не, всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ знание и мѣдростъ;

всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ свобода и истина; всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ доброта; всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ справедливостъ; всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ красота. Ами че то е голѣмо безобразие, да вземемъ единъ човѣкъ, да му туримъ вѣже на врата и да го обѣсимъ на бѣсилка. Единъ човѣкъ, когото Богъ е създакъ, да вземемъ и да го туримъ на бѣсилка! Туй е едно велико прѣстѣпление, и ние да можемъ да го гледаме спокойно! Всѣки единъ отъ насъ трѣбва да се обърне къмъ Господа, да Го призове съ всичкото си сърдце, и чакъ тогава Богъ ще дойде. Казватъ: е, обѣсили го, да не е грѣшилъ! Ами че утрѣ, или слѣдъ двѣ прѣраждания и тебе ще обѣсятъ. Че кой отъ васъ не е билъ обѣсванъ? Азъ като гледамъ сегашнитѣ хора, виждамъ, че всѣки единъ отъ васъ е билъ и обѣсванъ, и застрѣлванъ. Като си правя своитѣ изчисления, азъ виждамъ, колко милиони, колко милиарди хора сж били избити! Цѣлата земя е послана само отъ кости. Но свѣтътъ оправи ли се? - Не. Сега, какво разбиратъ онѣзи, които сж на властъ, то е другъ въпросъ, но ако ние вѣрваме, че всѣка власъ е дадена отъ Бога, тогава, каква е волята на Онзи, който е далъ всѣка властъ? Ако вѣрваме въ Бога ние можемъ да рѣшимъ този въпросъ само съ Любовта. Най-послъ, ако управляващитѣ любятъ този народъ, азъ не подразбирамъ цѣлото човѣчество, тѣ би трѣбвало да приложатъ законитѣ на това Бѣло Братство, и така въпросътъ ще се рѣши по единъ любовенъ начинъ. Онѣзи, у които съзнанието е пробудено, които вѣрватъ въ това Братство, трѣбва да си подадѣтъ рѣка. Не външно, но вътрѣшно убѣждение трѣбва да има въ тѣхъ! Съврѣменното християнство

се гради само на своите мъченици; всички добродетели, величието на всички народи се гради само върху живота на техните мъченици. Какъ става това? Безъ Христа ли?

Ето една паднала жена седи прѣдъ Христа, и Той и казва: “Иди, жено, и не съгрѣшавай повече”! Той пише: “Вие трѣбва да рѣшите тѣзи задачи по Любовь”. Ако всички ние си подадемъ ръка по любовь, по бротски, не ще ли можемъ да живѣемъ? По любовь не можемъ ли да рѣшимъ задачитѣ? Туй, което единъ човѣкъ не може да направи, двама могатъ да го направятъ. Туй което двама души не могатъ да направятъ, трима души ще могатъ да го направятъ. Туй, което трима не могатъ, четирма ще могатъ. Туй, което четирма не могатъ, петима, 100-ина, 1,000, 10,000, 100,000, милиони хора, съединени въ едно, могатъ да го направятъ. Всички хора, цѣлото човѣчество, съединени въ едно, подъ свѣтлината на този Божественъ Духъ, всичко могатъ да направятъ. Питамъ тогава, какво трѣбва да чакаме ние? Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: азъ съмъ жена, мене Господъ ме е турилъ да гледамъ кѣщата. Въ кѣщата ли те е турилъ Господъ? Я ми кажете, въ коя кѣща те е турилъ Господъ? Ако е така, защо онази твоя бедна сестра Господъ не турилъ и нея въ кѣщата? Като разбирамъ, че Богъ е абсолютната Правда, то ако бѣше турилъ тебе въ кѣщи, щеше да тури и всички други хора въ кѣщи. Понеже всички хора не сѣ въ кѣщи, то значи, това нѣщо не го е направилъ Господъ, а сѣ го направили хората. Ако ти си влѣзълъ въ тази кѣща, ти самъ си я съградилъ, не я съградилъ Господъ. Нека разберемъ, че всички нѣща не сѣ направени отъ Бога.

И Христосъ се наведе долу на земята и пишеше.

Сега, азъ не искамъ да хвърлямъ сѣнка върху тия нѣща, но казвамъ, че погрѣшките трѣбва да се изправятъ. Но хората казватъ: тѣлото и на праведния, и на грѣшния все въ земята ще отиде. Да, така е, но има едно различие въ смъртъта за тия двама души. Господъ ще събере тѣлото на праведния човѣкъ въ едно шишенце, и въ онзи свѣтъ ангелитѣ отъ нѣговото тѣло ще направятъ една хубава ваза. Отъ тѣлото на праведнитѣ хора ще направятъ по една хубава ваза и ще кажатъ: тази ваза е направена отъ тѣлото на праведния. А отъ тѣлото на грѣшния нѣма да остане никакъвъ поменъ, ще го хвърлятъ на сметъта. Казва нѣкой: е, азъ ще умра, и праведниятъ ще умре. Да, но отъ моето тѣло ще направятъ една хубава ваза, а отъ твоето тѣло нищо нѣма да направятъ. Казватъ: е, такъвъ е животътъ. Какъвъ е животътъ? Божествениятъ животъ, самъ по себе си е чистъ. Питамъ сега: кое е онова, което трѣбва да ни подигне въ очитѣ на другитѣ? Азъ се чудя, запримѣръ, като наблюдавамъ хората и чета мислитѣ имъ. Тѣ си казватъ: този човѣкъ тамъ, какво ни говори, какво иска да ни лъже? Казвамъ: научете се да мислите право! Азъ бихъ желалъ да видя, какво разбирате вие подъ думата “Истина”. Който и да е отъ васъ, елате при мене, да направимъ единъ опитъ и да видимъ, кой говори Истината. Правдата азъ я разбирамъ съвсѣмъ друго-яче. Врѣме е вече, когато ние трѣбва да бѣдемъ искрени. Въ нашитѣ очи всѣки човѣкъ трѣбва да прочете човѣшкото; душата трѣбва да проглежда прѣзъ тѣхъ. Като си погледна очитѣ, азъ трѣбва да съмъ доволенъ отъ себе си, отъ очитѣ ми да лѣха искреностъ, и азъ да зная, че къмъ всички постѣпвамъ тѣй, както и къмъ себе си. Нѣкой казва: ти къмъ мене не постѣпвашъ тѣй, както къмъ

себе си. Ти яде кокошка, а на мене не даде. Да, върно е, не постъпвамъ справедливо, ядохъ кокошка. Прѣди половинъ часъ я изядохъ, но тя бе развалена и ми разстрои стомаха, та не искамъ да дамъ и на тебе отъ Нея. На тебе ще дамъ отъ хубавитъ плодове: ябълки, грозде съ припеченъ хлѣбецъ. Слѣдователно, ние трѣбва да бждемъ искрени, да не прѣдаваме отъ нашитъ погрѣшки и на другитъ, но да имъ прѣдадемъ нѣщо хубаво отъ себе си. И когато срещна нѣкого, когото обичамъ, ще поискамъ да изпълня душата му съ любовъ, духа му съ знание и мѣдростъ, съ красота, доброта и съ справедливостъ, та да се зарадва душата ми при тази срѣща. Това нѣщо трѣбва всички дълбоко да го пожелаемъ, та като се срещнемъ, да се зарадваме и да си кажемъ: братко, радвамъ се , че те срещнахъ; радвамъ се, че те видѣхъ. Само така ние ще можемъ да се подигнимъ. Нека се радваме единъ на другъ тѣй, както се радваме на слънцето, което изгрѣва; както се радваме на една хубава мѣстностъ, прѣзъ която пѣтуваме; както се радваме на една хубава ябълка; както се радваме на единъ хубавъ изворъ, при който можемъ да си починемъ и да се разхладимъ. Така трѣбва да бжде, когато срещнемъ една душа! Така трѣбва да бжде, когато се срѣщаме ние, за да можемъ да си помогнемъ въ тия усилни врѣмена на страдания, за да можемъ да прѣтърпяваме и понасяме всичко. Ние казваме: е, като отидемъ на онзи свѣтъ! Че онзи свѣтъ е този свѣтъ! Въ дадения случай ти си въ онзи свѣтъ! Господъ ти казва: покажи любовта си къмъ онзи твой братъ!

Вие, като излѣзете отъ тука, казвате: имаше нѣкой философски работи, но бѣха много забъркани, та не разбрахме,

какво искаше да каже. Ще ви кажа, какво искамъ да разберете. Като срещнете първата бѣдна жена, спрете се въ себе си и и кажете двѣ сладки думи! Като срещнете първото сираче кажете му двѣ сладки думи. Като срещнете първия затворникъ, кажете му двѣ сладки думи, донесете му отъ дома си малко хубавъ хлѣбъ, малко плодове! Като срещнете първия фалиралъ търговецъ, първата паднала жена, спрете се въ себе си и имъ кажете двѣ сладки думи! Като срещнете първото куче, на което кракътъ е счупенъ, спрете се да го прѣвържете; ако не можете да сторите това нѣщо вие сами, платете нѣкому 20 лева, за да го прѣвърже! Видите нѣкъдѣ нѣкой волъ, който тегли нѣкоя много натоварена кола и не може да я изкара. Платете 100 лева, купете нѣщо отъ товара, за да го освободите. Отидете въ нѣкоя гора, тамъ нѣкой сѣче дърветата. Питай колко искатъ за това дръвче, което въ този моментъ сѣкатъ. Кажи : колко искашъ, приятелю? - 20 лв. Плати 20 лева на този човѣкъ, но спаси живота на дървото. Покажете любовта си! Ще кажете: а, съ такива работи ще се занимаваме! Ами съ какви? Това е великото въ свѣта, за което Господъ се радва. Такъвъ трѣбва да бѣде нашиятъ животъ! - животъ на чистота, животъ на святостъ, животъ на любовъ, животъ на знание и мѣдростъ, животъ на свобода и истина, животъ на справедливостъ, животъ на доброта и красота, животъ, който обема всичката пълнота.

И тогава, пише Христосъ на тази велика книга; блаженъ е онзи, който изпълнява волята Божия. Блаженъ е онзи, който не се съблазнява въ противорѣчията на живота. Блаженъ е онзи, когото грѣховетъ на брата му не го отчуждаватъ. Блаженъ е

онзи, който всекога може да даде право комуто и да е, безъ да се съблазнява. Блаженъ е, пише по-нататъкъ Христосъ...!

И колко пѣти, като срещна нѣкой добъръ братъ евангелистъ, прибързва да ме пита: ти вървашъ ли въ Христа? Вървашъ ли въ Господа нашего Исуса Христа? Казвамъ му: знаешъ ли, какво пише Христосъ на земята? Срещне ме нѣкой свѣщеникъ, пита ме: ти защо не идвашъ въ църква? Свѣщи трѣбва да палишъ! Казвамъ : братко, азъ се радвамъ на това изкуство, но вие го знаете много по- добръ отъ мене. Едно врѣме и азъ палихъ свѣщи, но сега искамъ да науча друго нѣщо: искамъ да науча изкуството, всички свѣщи, които се палятъ въ църква, да не гаснатъ вече; и кандилата сѣщо да не гаснатъ. И друго: всички свѣщи, които горятъ въ църква, да не димятъ; и всички кандила, които се палятъ, сѣщо да не димятъ. Всички свѣщи и кандила да горятъ, безъ да гаснатъ и безъ да димятъ - това е най-важното изкуство! Това наричамъ азъ истинско палене на свѣщи и на кандила! Като запалишъ една свѣщъ, какъвто вѣтръ, или каквато буря и да духа, да не може да се загаси. Това човѣкъ може ли да направи - човѣкъ е. Това проповѣдникъ може ли да направи - проповѣдникъ е. Това свещеникъ може ли да направи - свещеникъ е. Това верующъ може ли да направи - верующъ е. Това ученикъ може ли да направи - ученикъ е.

Когато човѣкъ иска да се жени, нека запита своя възлюбенъ: можешъ ли да запалишъ една свѣщъ, която да не гасне? - Мога. Е, запали я тогава! Ако я запали и не угасва при никаква буря и при никакъвъ вѣтръ, ожени се за този човѣкъ, не се бой, ти ще можешъ да живѣешъ съ него добръ прѣзъ цѣлия си животъ. Не

може ли да запали такава свѣщъ, това вече не е женидба, това е продажба. Изгасва ли свѣщъта на когото и да е отъ васъ общо правило е: не се женете, не е позволено отъ Бога! Като казвамъ да не се жените, подразбирамъ да не се жените по човѣшки, а да се жените по Бога, по Божествено. Защо? Защото азъ не вѣрвамъ въ свѣщи и кандила, които гаснатъ и димятъ. Азъ вѣрвамъ въ свѣщи, които не гаснатъ. Азъ вѣрвамъ въ кандила, които не гаснатъ. Азъ вѣрвамъ в хора, които като палятъ свѣщи, свѣщитѣ имъ не гаснатъ. Азъ вѣрвамъ въ всички свещеници, проповедници, въ всички хора по цѣлия свѣтъ, по цѣлото земно кълбо, на които свѣщитѣ не гаснатъ. Казвамъ имъ тогава: братко, азъ вѣрвамъ въ тебе, защото ти си научилъ великия законъ на земята. Азъ вѣрвамъ въ твоята душа. И казвамъ: отъ сега нататъкъ правете опити, научете се да запалите поне една свѣщъ, която да не гасне!

Това е, което пишеше Христосъ. Блажени кои? - Блаженъ е онзи, на когото умътъ е запаленъ и не гасне. Блаженъ е онзи, на когото сърдцето е запалено и не гасне. Блаженъ е онзи, на когото душата гори и не гасне. Блаженъ е онзи, на когото духътъ гори, свѣти и не гасне. Блажени сж всички мъже и жени; блажени сж всички дѣца; блажени сж всички слуги и царе; блажени сж всички свещеници и проповѣдници; блажени сж всички онѣзи, на които свѣщите и кандилата не гаснатъ!

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 22 февруари, 1925 г. въ гр. София.*

Сега скърбъ имате.

“Така и вие сега скърбъ имате, но азъ пакъ ще ви видя, и ще се възрадва сърдцето ви, и радостта ви никой нѣма да отнеме отъ васъ”¹.

Скърбѣта, това е сплѣтница, другарка на живота. Така и радостта е друга сплѣтница, другарка на самия животъ. Разбира се, ние за живота ще говоримъ въ по-другъ смисълъ отъ този, подъ който съврѣменнитѣ учени хора разбиратъ думата животъ. Подъ думата животъ ние разбираме не това, което се проявява и изчезва. Ако животътъ се проявява като свѣтлината въ една малка лампичка и послѣ изчезва, като завъртимъ ключа, това не е животъ. Хората казватъ: такива сѣ законитѣ на свѣтлината, да изчезва и да се проявява. Не, такъвъ законъ на свѣтлината нѣма. Това е законъ на хората. Само тѣ се проявяватъ така. Само тѣ сѣ направени така, да се явяватъ и изчезватъ. Отварятъ своитѣ кепенци, свѣтва въ стаята имъ. Затварятъ кепенцитѣ си, настава тъмнина. Това е законъ, който азъ не признавамъ. Това нѣщо азъ мога да докажа на хората. По нѣкой пѣтъ хората казватъ, че слънцето изгрѣва и залѣзва. Не, слънцето не изгрѣва и не залѣзва. То изгрѣва и залѣзва само затова, защото хората живѣятъ на земята, но за онѣзи сѣщества, които не живѣятъ на земята, за тѣхъ слънцето не изгрѣва, и не залѣзва. Ако живѣете въ центъра на земята, за васъ слънцето нѣма да изгрѣе никога; но ако се дигнете надъ земята, за васъ слънцето нѣма да залѣзе никога.

¹ Иоана 16:22

Та, когато хората изучават живота, тѣ го изучаватъ отъ своето лично становище и казватъ: азъ съмъ убѣденъ, така мисля така съмъ схваналъ. Такива убѣждения имате вие. И слѣдъ всичко това, съврѣменнитѣ хора говорятъ за своитѣ убѣждения. Казватъ: моитѣ убѣждения сж такива и такива. Че такива убѣждения имаха твоятъ дѣдо и твоятъ прадѣдо. Твоитѣ убѣждения сж убѣждения на дѣдо ти! Ама азъ така разбирамъ истината. Какво разбирашъ ти? И дѣдо ти така разбираше Истината. Като дойдатъ до научнитѣ изслѣдвания, до най-новитѣ методи на лѣчение, хората казватъ: днесъ така се лѣкуватъ хората. Да, но и при стария начинъ на лѣкуване хората умираха, както и при новия начинъ на лѣкуване. Това, което днесъ хората наричатъ лѣкуване, не е лѣкуване, то е залъгване. Тѣ като лѣкуватъ, лѣкуватъ нѣкого, най-послѣ го изпратятъ на онзи свѣтъ, съврѣшено го излѣкуватъ. И старитѣ сж лѣкували така, и новитѣ лѣкуватъ по сѣщия начинъ. Различаватъ се само по това, че старитѣ сж давали едно утѣшение на болния, а новитѣ даватъ друго утѣшение. И болниятъ все си отива утѣшенъ, че ще го излѣкуватъ. Отъ гдѣ идватъ тия погрѣшки? Щомъ човѣкътъ на земята падне все трѣбва да има кой да го подигне. Отъ тукъ да извадимъ и другото заключение: щомъ човѣкъ се разболѣе, несъмнѣнно трѣбва да има нѣкой, който да го лѣкува.

Христосъ казва: “Скърби ще има въ свѣта”. И дѣйствително, сегашниятъ животъ е животъ само на скърби, т. е. не изключително на скърби, но скърбта е прѣобладаващиятъ елементъ. Тази мисль трѣбва да държите въ ума си, за да имате правилно разрѣшение на живота. Животътъ, въ

сегашната си фаза, разрешава една от най-трудните задачи: да пръвърне скърбта въ радость. И Христосъ казва: “Сега имате скърбъ”. Защо? Защото азъ ви оставямъ и си заминавамъ. Послѣ азъ отново ще ви видя и ще имате нова радость, която никой не може да ви отнеме. Подъ думата “радность” разбираме онзи възвишенъ Божественъ животъ у човѣка, онова велико съзнание въ него, съ което той прониква цѣлата природа, изучава нейнитѣ сили и закони.

Сега, азъ ще се спра малко, ще прѣкъсна мисълта си. Тѣй както прѣкъсвамъ мисълта си, има една нелогическа връзка, както когато нѣкой крои, вземе ножицитѣ, но послѣ изведнѣжъ спира. Спре се седи мисли. Казватъ: защо се спрѣлъ? - Нѣкакъвъ новъ теркъ му дошло на умъ, нѣкакъвъ новъ моделъ иска да внесе. Радността, това е сѣщественото, къмъ което ние се стремимъ, но ако не разбираме законитѣ на скърбта не ще може да се домогнемъ до самата Истина, да разберемъ, какво нѣщо е радността. Скърбта всѣкога подразбира или загуба на онази реалность която ние сме притежавали, или пѣкъ неизползуване, въ пряма смисълъ на онѣзи блага, които ни сѣ дадени. Слѣдователно, въ тази смѣсьлъ, всички ние имаме тази скърбъ. Онзи ученикъ, който се учи въ гимназията; или онзи студентъ, който се учи въ университета; или онзи докторъ, който се готви за своята теза, за своя докторатъ; или онзи музикантъ когото не приематъ въ академията, все си иматъ скърби. Питамъ: скърбта на академика такава ли е, каквато скърбта на доктора? Скърбта на доктора такава ли е, каквато е скърбта на студента? Скърбта на студента такава ли е, каквато е скърбта на ученика въ гимназията? Скърбта на

ученика въ гимназията такава ли е, каквато е скърбъта на ученика въ отдѣленията?

Сега, да ви дамъ друго обяснение. Прѣдставете си, че въ единъ голѣмъ, великолѣпенъ театъръ се дава едно, рѣдко по своето естество, прѣдставление, на което сж дошли отъ цѣлия свѣтъ най-добритѣ артисти-музиканти. И по този случай, на мнозина граждани, които успѣватъ да се вредятъ, се раздаватъ свободно, гратисъ билети. Всички, които иматъ билети, постепенно навлизватъ, навлизватъ, но театърътъ се изпълня, и половината публика остава навънъ. Тия, които оставатъ вънъ сж недоволни. Казватъ: какъ така да останемъ вънъ! Недоволни сж, защото не сж влѣзли вътрѣ да видятъ, какво става. Тѣ вдигатъ шумъ отвънъ - недоволни сж. Тия пъкъ, които сж влѣзли вътрѣ, иматъ друго недоволство. Недоволството се заражда отъ това, че едни сж взели първитѣ мѣста, а тѣ стоятъ прави. Тѣ казватъ: какъ така, ние да стоимъ прави, а другитѣ да седятъ на първитѣ мѣста! Различни недоволници има въ свѣта: едни, които стоятъ вънъ; други, които сж влѣзли вътрѣ, но стоятъ прави. Питамъ: отъ кои недоволници искате да бждете вие? - Разбира се, за прѣдпочитане е да бждете отъ послѣднитѣ.

По сжщия законъ нѣкои хора влизатъ въ нѣкое братство и казватъ: какъ така, защо да не ни приематъ? Ние не сме ли хора? - Недоволни сж. Защо сж недоволни? - Че нѣмало за тѣхъ столове. Казвамъ: вашата скърбъ е една, а скърбъта на другитѣ е друга. Гдѣ е радостъта? На земята нѣма радостъ, скърбъ има. Радостъта произтича отъ другъ единъ законъ, който примирява нѣщата.

Слѣдъ това прѣдставление се дава единъ великолепенъ банкетъ. Масата е така наредена, че на всички се даватъ еднакви кърпи, еднакви прибори, мѣстата сѣ еднакво почтени, тъй че, кждѣто и да се седне, все е първо мѣсто. Питамъ: сега ще има ли скърбъ? - Не, музика ще има: “трака-трака” - всички започватъ и всички весели ставатъ. Казвамъ: докато сте вънъ или вътрѣ, седящи или прави, все ще има скърбъ, но щомъ седнете на трапезата, на която велики блага има сложени, тогава ще има радостъ. Свѣтътъ сега е пълненъ съ такива ужасни разочарования. Сегашнитъ хора трѣбва да опишатъ, какво нѣщо сѣ страданията, но въ тѣхната истинска форма, а не да ги прѣувеличаватъ. Прѣдставете си страданието на една майка, която родила дѣте, и то слѣдъ 5-6 години умира! Прѣдставете си страданието на онзи лѣкаръ, който свърши два факултете и ослѣпява! Прѣдставете си страданието на онзи видень философъ, комуто се парализирва мозъкътъ, а той едва успѣва да напише половината отъ своя наученъ трудъ! Прѣдставете си страданието на онзи великъ музикантъ, комуто нѣкой счупва ржката! И държавници, и царе, и всички хора сѣ изложени на такива велики разочарования. Това е и съ млади, и съ стари. Питамъ тогава: гдѣ е радостта въ живота? Ще кажешъ: азъ съмъ младъ. Да, но ще остарѣешъ. Не само че ще остарѣешъ, но прѣдъ тебе ще се яви онзи стариятъ бирникъ, смъртъта, ще задигне всичко и ще те остави голъ. Тя ще те изпѣди отъ земята, и нѣма да ти даде даже пжтенъ билетъ да си отидешъ. Такъвъ крадецъ е смъртъта! Всичко ти взима и не ти оставя пари да си купишъ даже единъ билетъ за пжтуване, но ти казва: Господъ да се грижи за тебе! Вие не сте умирали, да знаете,

какво нещо е смъртта. Сега хората казват: човък, докато се движи, живее, а като пръстане да се движи, той умира. Чудна логика! Тогава всички железници, които се движат по линиите, живи ли са? Във човка действително има движение, но има външен и вътрешен живот. Ако един човък пръстане да се движи външно, физически, а се движи вътрешно, тогава какво ще кажете? Съвременните учени не признават това. Те казват: като спре сърцето на някой човък, той умира. Да, сърцето му е спряло, но който знае как да го подвиги, той ще може да събуди отново живота. Вземете един спрял часовник. Вземете го някой човък в ръката си, бутнете го тук-там с игла, но не върви. Защо не върви? Този човък не знае как да го бутне. Но, я го дайте на някой майстор, той ще знае, как да го бутне. Тъй е и с човешкото сърдце - има лекари, които знаят как да го бутнат. Щом го бутнат, и то тръгва. И Христос среща една майка, на която детето беше умряло. Той бутна сърцето му, и то оздравя. Христос отиде при гроба на умрялия Лазарь и му каза само една дума: "Лазаре, стани!" Лазарь тръгна. Сърдцето на този човък тръгна само от една дума. Учените ще кажат, че Лазарь не бил умрял, но заспал летаргически сън. Хубаво, този човък е лежал три дни в гроба. Но, ако Христос може да направи да тръгне сърдцето на човък, който е лежал цяла година в гроба, какво ще кажете тогава? - Е, и то е летаргически сън.

Сегашните хора са смешни в своите възражения. Ние, съвременните хора не върваме в това, което трябва да върваме, а върваме в това, в което не трябва да върваме. Ние

върваме, че отъ едно малко съменце, или отъ една малка клѣтка може да се развие цѣль животъ на нѣкое по-висше, или по-нисше същество, изобщо, а не върваме, че въ природата съществува единъ законъ на висша интелигентность, единъ законъ на висша разумность, който управлява всичко въ свѣта. Отъ разумното разумно се ражда. Отъ живота животъ се ражда. И всѣкога проявениятъ животъ седи надъ непроявения. Има една интелигентность, която надминава нашата интелигентность. Какъ мислите, какви сж понятията, мислитѣ, разбиранията за живота на тия същества, които стоятъ по-долу отъ човѣка? И дѣйствително, ако вземемъ тази лѣствица, на която стои човѣкътъ слизае и се качваме по нея, ще видимъ, че има цѣла иерархия отъ същества, по-горѣ и по-долу отъ него. Това сж души, това сж разумни същества, които мислятъ, които иматъ свои разбирания. Като те срещне нѣкое куче, или нѣкой волъ, по очитѣ ти ще прочете, каква е твоята мисль. Като те погледне нѣкоя птичка въ очитѣ, ще те познае, дали мислишъ да хвърлишъ нѣкой камѣкъ върху нея или не. Слѣдователно, има едно вжтрѣшно разбиране между всички същества. Ние казваме: е, това сж животни, това сж птици. Да, но като дойдемъ до самия човѣшки животъ, ние пакъ не се разбираме. Може ли да обясните, защо хората не се разбиратъ? Ето една философска теза, на която съврѣменнитѣ педагози, съврѣменнитѣ възпитатели, съврѣменнитѣ философи трѣбва да отговорятъ научно, да обяснятъ, кои сж причинитѣ, дѣто хората не се разбиратъ. Двама братя, родени отъ една майка, не се обичатъ. Друга майка ражда двама сина, но тѣ се обичатъ. Защо е така? - Има си причини. Въ свѣта има единъ великъ законъ,

който управлява тия нъща. Слушаме произведението на нъкой великъ музикантъ, цълото творение е хармонично. Който знае да пише музикални произведения, трѣбва да умѣе да съчетава тоноветъ. Защото има тонове, хармонични сами по себе си; има тонове нехармонични. Два тона, три тона, четири тона, петъ тона, десетъ и повече тонове могатъ да бѣдатъ хармонични сами по себе си. Щомъ сѣ хармонични, между тѣхъ всѣкога става сливане, разширение на тѣхния обемъ. Други тонове, сами по себе си сѣ нехармонични. Въ каквѣто акордъ и да ги туримъ, тѣ не могатъ да се слѣятъ. Слѣдователно, всички хора, които сѣ излѣзли отъ Бога, сѣ произлѣзли отъ една гама, но не отъ такава гама, каквато ние познаваме, образувана отъ седемъ тона, а отъ една гама, съставена отъ 35 милиона тонове, и то все първоначални. И между тия 35 милиона тонове има съчетание! И какво съчетание има между всички тия 35 милиона сѣщества! Всички тия сѣщества излизатъ постепенно отъ Бога, всички не се раждатъ едновременно. Казвате: всички хора излѣзоха отъ Бога. Да, всички излѣзоха отъ Бога, но между всички има такава разлика, каквато между долно “до” и горно “до” на октавата. Има разлика въ трептенията. Не можете да намѣрите двѣ сѣщества въ свѣта, които да сѣ еднакви. Между хората има една голѣма вѣтрѣшна разлика. Слѣдователно, на хората трѣбва едно вѣтрѣшно съчетание.

Отъ кѣдѣ произлиза дисхармонията въ този свѣтъ? - Неестествената любовъ въ сѣврѣмения свѣтъ е родила дисхармонията. Когато единъ мжжъ се жени само за пари; когато единъ мжжъ се жени само за чернитѣ очи на една жена; когато единъ мжжъ се жени само за червенитѣ устни на една

жена; когато единъ мъжъ се жени само за нейния хубавъ носъ; когато единъ мъжъ се жени само за нейните хубави пръсти; когато единъ мъжъ се жени само за нейното тѣло, всѣкога ще се раждатъ такива хубавички “ангелчета безъ крилца”. Това е една прѣстѣпна любовъ, за която хората се наказватъ. Природата не търпи такива нѣща! Казватъ, че природата била глупава, че въ нея нѣмало разумность. Съврѣменнитѣ хора искатъ да завладатъ природата, да и заповѣдватъ. Каква прѣчица има тази природа! Тя наказва своитѣ дѣца, като имъ казва: “Дѣца, ще слушате моитѣ закони, ще ги изпълнявате. Ако не, скърби ще имате, и то не обикновенни скърби, но такива отъ 35 милиона градуси, че ще се стопите подъ тѣхната температура”!

И сега, съврѣменнитѣ хора питатъ: какво трѣбва да правимъ? - Нѣма да обичате човѣка заради неговитѣ черни очи; нѣма да обичате човѣка заради неговитѣ червени уста; нѣма да обичате човѣка заради неговия носъ; нѣма да обичате човѣка заради неговитѣ хубави пръсти; нѣма да обичате човѣка заради неговото тѣло; нѣма да обичате човѣка заради неговитѣ пари, нито заради неговото положение. Тогава ще ви дамъ едно правило, което далъ Христосъ на ученицитѣ си. То е слѣдното: “Бѣдете разумни като змиитѣ и незлобливи като гълѣбитѣ!” но, разумность като тази на змиитѣ не спасява хората. Че кой отъ свѣтскитѣ хора не е разуменъ? Ами че онзи апашъ тамъ, който се скрилъ нѣкъдѣ и те причаква, като е скроилъ своя планъ, не е ли разуменъ той? Какъ разумно те обира! Но Христосъ казва: “Бѣдете незлобливи като гълѣбитѣ!” Значи, Той съчетава разумността на змиитѣ и незлобието на

гължбитъ, за да произведе единъ новъ тонъ. Тогава, за да разберете живота, казвамъ: вие трѣбва да бждете честни за себе си, а не за другитъ, да се подигнете като човѣци. Ако искате да имате прави отношения спрѣмо хората, бждете справедливи спрѣмо всички сѣщества. Бждете интелигентни спрѣмо природата, защото ако не сте разумни да разбирате нейнитъ закони, нѣма да можете да се качвате на нейнитъ високи върхове, нѣма да можете да прѣбродвате нейнитъ океани. Тѣй че трѣбва да бждете интелигентни спрѣмо природата, да научитъ нейнитъ закони, за да ви оцѣнява тя, а не хората, че сте интелигентенъ човѣкъ. И най-послѣ, бждете благородни спрѣмо всички! Тия четири правила ви сѣ необходими: честенъ къмъ себе си! Справедливъ къмъ другитъ! Интелигентенъ спрѣмо природата! Благороденъ къмъ всички! Искашъ да онеправдаешъ нѣкого. Спри се въ себе си и си кажи: ще бжда честенъ, нѣма да опетня своето име. Дойдешъ до отношенията си къмъ другитъ, кажи: да бжда справедливъ! Дойдешъ до природата, кажи: ще бжда интелигентенъ! Отъ тази интелигентностъ зависи не само твоето развитие, но и развитието на цѣлото поколѣние слѣдъ тебе. Дойдешъ ли до всички души, кажи: ще бжда благороденъ!

Сега, Христосъ се обръща къмъ своитъ ученици, които сѣ разбрали Неговото учение и имъ казва: “Скърбъ ще имате!” Той се занимавалъ съ тѣхъ, училъ ги да разбиратъ скърбѣта, да знаятъ кои сѣ причинитъ за нейното явяване. Слѣдователно, скърбѣта ни може да я отнеме, само единъ нашъ приятель. Само едно разумно сѣщество може да отнеме твоитъ скърби. Прѣдставете си, че вие вървите, замисленъ сте и падате въ

нѣкой дълбокѣ кладенецѣ, нѣкъдѣ въ планината. Питамъ ви: какво чувствувате долу? Първо изпитвате единъ ужасъ, казвате: всичко се свърши съ менъ! Имате една неутѣшима скърбъ. Но слѣдъ васъ върви вашиятъ приятелъ съ вѣже въ рѣка и ви пита: ти долу ли си? - Долу съмъ. Като чуете гласа на вашия приятелъ, казвате: ти тукъ ли си? - Тукъ съмъ. Той спуска едно вѣже и почва да ви тегли нагорѣ. Веднага вашата скърбъ се прѣвръща на радостъ. Питамъ ви: слѣдъ като излѣзете отъ кладенеца, помните ли скърбѣта си? - Вие помните скърбѣта си, помните и кладенеца. Но, кое е онова, което силно се е запечатило въ вашия умъ? - Вашиятъ приятелъ. Слѣдователно, вашата скърбъ е станала причина да се прояви сърдцето на вашия приятелъ, да разберете, колко той е внимателенъ, колко той е благороденъ къмъ васъ. Тѣй че, въ всичкитѣ наши скърби, въ всичкитѣ наши страдания ние ще научимъ велики уроци, ще имаме една велика наука, отъ която ще разберемъ, до колко Богъ е внимателенъ къмъ насъ, колко великиятъ Божественъ Духъ се грижи, мисли заради насъ. Азъ опрѣдѣлямъ Бога тѣй: единственото сѣщество, което всѣкога, въ всички моменти, мисли заради насъ; единственото сѣщество, което никога не ни забравя. Слѣдователно, всички страдания, всички скърби, всички ужаси въ живота ни сѣ само за това, да опитае великата Любовь на Бога къмъ насъ, да разберемъ, че Той може да ни избави отъ всички скърби въ живота ни. Това ще разберемъ въ края на краищата. Нѣкои казватъ: я ми кажете какво нѣщо е Господъ? - Това сѣщество, което мисли за тебъ отъ памети вѣка, отъ какъ свѣтътъ е създаденъ, докато се свърши това е Богъ. Като казвамъ, докато

се свърши свѣтътъ, не разбирамъ, че той дѣйствително се свърши, но разбирамъ цѣлия периодъ отъ врѣме, отъ какъ си излѣзълъ отъ Баща си, докато се върнешъ при Баща си. За мене свѣтътъ тогава се свършва. За мене е важно да разбере Този, Който прѣзъ всичкото врѣме на моето странствуване постоянно ми е писалъ. Пише ми Господь: “Синко, какъ си, какъ минавашъ, близките ти какъ сж? Често запитвате: защо идватъ ангелитъ? - Пощальони сж тѣ, носятъ писма отъ Бога. Когато Господь иска да изпрати едно важно писмо до нѣкого, за да не изпадне въ чужди рѣцѣ, Той изпраща специаленъ ангелъ пощальонъ да донесе туй писмо и да го врѣчи направо въ рѣцѣтъ на този комуто е опрѣдѣлено.

Сега, като ме слушате, ще си кажете: седналъ той на насъ, ученитъ хора, на насъ, културнитъ хора, да ни разправя за нѣща, които не сж били. Какво ще кажете, ако азъ разтворя корема на нѣкой човѣкъ и започна да ви разправямъ за неговите чърва, за жлъчката му и слѣдъ това отново го зашия? Ще кажете, че това е една реалность, ще вървате на всичко, което ви говоря. Добрѣ, но като отворя онази велика книга и започна да ви разправямъ за нѣкой ангелъ който носи писмо отъ Бога, за онзи свѣтъ, въ това не вървате. Кое е по-важно, обаче въ дадения случай? - При една болестъ, операцията е важна; но, когато си здравъ, а имашъ една неизцѣрима скѣрбъ, този ангелъ е най-важниятъ. Този ангелъ идва всѣкога. Това не е илюзия. Когато дойде единъ ангелъ, всѣкога донася радостъ. Неговото идване се отличава. Ние не подхранваме илюзиитъ на нѣщата. Ако дойде единъ ангелъ въ човѣка, неговата интелигентность трѣбва да се повиши. Изобщо, въ него, при

такъв случай става една коренна промъна. Ако някой каже, че при него е дошъл единъ ангелъ, а при това не е станалъ по-уменъ, това е една илюзия. Реалността всъкога извършва една коренна промъна въ човъка: тя усилва човъшката интелигентностъ, усилва човъшката любовъ, усилва любовта му къмъ Истината.

Ще ви разправа единъ отъ фантастичните, отъ въображаемите разкази. Ние наричаме тия разкази символи. Живълъ единъ царъ, нареченъ Бен-Адетъ и дъщеря му Зебру-Меди. Въ царството на този Бенъ-Адетъ законите били много строги, и за най-малкото прѣстѣпление всѣки се наказвалъ съ смъртно наказание. Всѣки, който прѣяждалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който се усмихвалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който въздѣхвалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който се оплаквалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който не работилъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който не си лѣгалъ точно на опредѣленото врѣме, въ 9 часа вечерта, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, въ джоба на когото се намери празна кесия, безъ златна парица, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който пѣтувалъ босъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който ходилъ гологлавъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки мжжъ, който казвалъ лоша дума на жена си, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣка жена, която казвала лоша дума на мжжа си, се наказвала съ смъртно наказание. Такива били законите въ царството на Бенъ-Адета. И турците иматъ думата “адеть”. Всички поданици въ неговото царство се намирали въ много тежко положение. Прѣдставете

си, какъв ще е бил животът в туй царство! Вие, съвременните хора, се оплаквате от сегашните режими. Хората в България се оплакват от своето сегашно положение. Туй, което става сега в България, е цъфте пръдъ положението на поданиците от царството на Бенъ-Адета. Казвате: какво става в България! Не, България още не е дошла до такова окаяно положение. По едно време дъщерята на този цар се влюбила в един царски син, наречен Бенъ-Адетъ-Исабетъ, който дошъл да живее в това царство. Като дошъл в царството, успял да убеди Бенъ-Адета, да направи един опит, да даде свобода на своя народ. До неговото дохождане всички тия поданици викали към Бога, искали да им помогне, да ги извади от това угнетено състояние. Най-после великите Учители изпратили този царски син Бенъ-Адетъ-Исабетъ, да внесе новия закон в царството. Той веднага издава слъдния манифест: От сега нататък всички хора сж свободни да се проявяват тъй, както искат; тъй както Господъ ги е създалъ. Всъки е свободен да си лъга когато иска, и да спи, колкото иска; всъки може да се смее, колкото иска; всъки е свободен да носи, или да не носи пари в джоба си; всъки е свободен да ходи гологлав или босъ, както иска. Изобщо всъкиму се давала свобода да прави това, което сърдцето му искало. Настанала велика радост в свѣта. Всички излъзли съ празничните си дрехи да ликуват и да благодарят на Бога, че изпратил Бенъ-Адетъ-Исабетъ, да направи тази коренна промѣна в свѣта. Излъзли единъ день Бенъ-Адетъ-Исабетъ съ царската дъщеря да се разхождат и тя му казала: азъ съмъ ти много благодарна, че дойде в нашето

царство да внесешъ радостъ въ сърдцата на всички хора, и отъ благодарностъ поискала да му цълуне ржка, но за голѣмо свое очудване, вижда, че той се обръща на една голѣма чешма, отъ която текло изобилно вода. Веднага тя се напива отъ тази вода, забравя, че чешмата била човѣкъ. Казва си: гдѣ ли остана Бенъ-Адетъ-Исабетъ? Не изказала още това, вижда Исабета, но чешмата я нѣма вече. Тази вода тѣй задоволила нейната жажда, че поискала още да пие, но усѣща реалността вътрѣ въ себе си.

Вървятъ по-нататѣкъ, мръква се вече - насава вечеръ. Тя му разказва: “Много съмъ благодарна, че дойде въ нашето царство, внесе радостъ за всички”. Въ това врѣме въ нея се явява желание да го пригърне, да го цълуне и да му благодари за всичко, но веднага се намира въ единъ великолѣпенъ палатъ, съ отлично освѣтление. Тя забравя за Бенъ-Адетъ-Исабета, и започва да чете една книга, която намира въ този палатъ. И чете слѣдующето: Исабетъ Бенъ Адетъ-Бенъ Адетъ Исабетъ. Какво ще разберете сега отъ него? Тя веднага почва да философствува, да разсѣждава, какъ се намѣрила тукъ, но изведнѣжъ се съмва, палатѣтъ изчезва отъ прѣдъ очитѣ и, и прѣдъ нея се явява Бенъ-Адетъ-Исабетъ. Гдѣ оставатъ тия имена? - Днесъ и двамата сѣ живи. Бенъ Адетъ е стариятъ човѣкъ. Бенъ-Адетъ-Исабетъ е новиятъ човѣкъ. Какво отношение има между тия двамата, между стария и новия човѣкъ? Вие ще кажете: стариятъ да умрѣ! Не, стариятъ човѣкъ е бащата на младия. Нѣкои взиматъ стихове отъ Писанието и казватъ, че стариятъ човѣкъ е онази стара форма на грѣха. Не, стариятъ човѣкъ не е човѣкътъ на грѣха. Това е кривъ прѣводъ.

Стариятъ, проявениятъ, мъдриятъ, умниятъ човѣкъ става основа, за да се прояви Божествениятъ, разумниятъ човѣкъ, който прилага и схваща разумните закони. Стариятъ човѣкъ, е човѣкътъ който за своята честностъ може да пожертвува всичко въ свѣта; човѣкътъ, който за справедливостта къмъ другитѣ е готовъ да пожертвува всичко въ свѣта; човѣкътъ, който за интелигентността си къмъ природата е готовъ да пожертвува всичко въ свѣта; човѣкътъ, който за благородството спрѣмо всички души е готовъ да пожертвува всичко въ свѣта. Това е стариятъ човѣкъ!

Слѣдователно, въ свѣта се явяватъ двѣ нѣща: жаждата, която трѣбва да се утоли съ живота и разумността която трѣбва да се утоли съ свѣтлината. Значи, насъ ни трѣбва вода и изобилень животъ - нищо повече. Щомъ си недоволенъ, трѣбва ти животъ; щомъ си зависливъ, трѣбва ти свѣтлина. Ние всѣкога завиждаме на хората. Тази вселенна, въ която живѣемъ е тъй създадена, че за всинца ни има изобилно вода и изобилно свѣтлина, която можемъ да възприемаме. Не завиждайте. Радвайте се като срещнете нѣкой човѣкъ, въ който има вода, въ който има животъ. Като видите човѣкъ пълень съ знания, радвайте се, че въ него има свѣтлина. По-хубаво да живѣемъ между живитѣ хора, отколкото между мъртвитѣ.

Ще ви прѣдставя другъ единъ реалень примѣръ изъ сегашния животъ. Той се отнася до поета Винсонъ и неговия ученикъ Камринъ. Винсонъ написва едно поетическо съчинение, което мислилъ да издаде, обаче неговиятъ ученикъ успѣва да подкупи единъ отъ слугитѣ му, да вземе съчинението му и го издава като свое. Издава го и туря подписа си отдолу.

Другите поети отиват при Винсона и му казват: “Господинъ Винсонъ, вижте новия поетъ, който се явилъ съ своите великолѣпни стихове!” Той имъ казалъ: “Да, отлични сѣ тѣзи стихове, азъ поздравявамъ новия поетъ съ тѣхъ”. Лицето на Винсона ни най-малко не се измѣнило отъ думите на другарите му. Той искрено поздравилъ новия поетъ. Идея има въ Винсона! Ще обясня, какво се е случило по-нататкъ. Слѣдъ 10 години Винсонъ написва едно още по-хубаво съчинение, което издава самъ. Сега вече сравняватъ първото и второто съчинение и разбиратъ какво е станало. Знаменития Винсонъ пакъ се проявява. Това е единъ изпитъ въ живота, разбирате ли? Когато вие изнесете една велика Истина, дайте и мѣсто да върви, не туряйте името си. Силата не е въ нашия подписъ. Вие сте само изразители на Божественото. Въ музиката въ науката, въ свѣщенодѣйствието, или кждѣто и да е, вие сте изразители само на великото. Богъ турилъ ли си е нѣкъдѣ името, да се знае, че отъ Него сѣ излѣзли тия нѣща? Навсѣкъдѣ пишатъ: Толстой тѣй казалъ; Кантъ тѣй казалъ; Ибсенъ тѣй казалъ; Христосъ тѣй казалъ; Павелъ тѣй казалъ и т. н. Казватъ: това сѣ велики хора, богове. Да, всинца сме богове, но какви? Има малки богове, има и велики богове въ свѣта. Не, въ свѣта има само единъ Богъ, Който единствено се проявява, а всички други сѣ Неговите Синове, изразители на Неговата Велика Любовь, на Неговата Велика Мѣдрость, на Неговата Велика Истина, които разпраща навсѣкъдѣ по всички слѣнчеви системи, както и на нашата слѣнчева система, както и на нашата бѣдна земя.

Нашата земя е една забавачница, ние имаме още страдания на поданиците от царството на Бен-Адета. Но време е вече да дойде Бенъ-Адетъ-Исабетъ, царският синъ. Като дойде Бенъ-Адетъ-Исабетъ, ще каже: “Отъ сега нататъкъ всѣки човѣкъ да живѣе тъй, както намира за добръ”. Това е Божията Любовь, Божественото въ насъ. Като казвамъ, че Богъ е въ насъ, ние не подразбираме външния законъ. Не, Богъ ще заговори въ душите на всички. И като видимъ Неговото Лице, ние ще бъдемъ въ положение на Забру-Меди, ще пиемъ отъ извора на живота и ще четемъ при свѣтлината на Мъдростъта великата книга Бенъ-Адетъ-Исабетъ и Исабетъ-Бенъ-Адетъ. Тия думи сж толкова свещени, че не заслужава да се прѣведатъ. На български езикъ не могатъ да се прѣведатъ. Нѣма такава свещена дума, съ която биха могли да се замѣнятъ, затова, колкото схванете. Вие може да схванете нѣщо, когато у васъ има единъ потикъ да вървате.

Съврѣменните хора мислятъ, че като повѣрватъ, за тяхъ вече не трѣбва наука, не трѣбва изкуство. Чудни сж хората съ своите вѣрвания за Бога и за вѣрата! Че не е ли този великиятъ Богъ на Мъдростъта, Който е създалъ всички свѣтове; не е ли Той, Който е създалъ ангелите? Не, има друга наука, има друга музика, има друга поезия, има друго изкуство, има други свѣтове, хиляди пѣти по-хубави отъ тѣзи около насъ, има други организми, хиляди пѣти по-хубави отъ човѣшкия - има какво да се учи. Нѣкои казватъ: като човѣшкиятъ организъмъ нѣма подобенъ. Не, човѣшкиятъ организъмъ още не може да се похвали съ своята организация. Ако вие погледнете съ микроскопъ на съврѣмения човѣкъ, ще видите въ кръвта му,

въ мозъка му толкова нечистотии! За да се пръчисти тази материя тръбва електрически токъ най-малко отъ 35 милиона волтажа. Тази материя, така тръбва да се пръчисти, че човѣкътъ да може да мисли тъй, както мисли единъ ангелъ тукъ на земята. Като се приложи въ съврѣменната наука този начинъ на пръчистване, ние бихме дошли вече до реални, видими резултати. Въ химията тогава ще могатъ да се правятъ опити още по-изкусно, отъ тия които днесъ правятъ. Това нѣщо можемъ да постигнемъ въ всички отрасли на науката и да видимъ новитъ резултати.

Христосъ казва на ученицитъ си: “Скърби ще имате въ свѣта, но азъ послѣ ще ви видя, ще се зарадва сърдцето ви, и радостта ви никой нѣма да отнеме”. Не мислете, че съ тия строго научни тези, върху които можемъ да философствуваме, можемъ да се спасимъ; не мислете, че съ онѣзи, строго научни истини и теории, каквито има на изтокъ, каквито има и въ Европа, още неиздадени, останали отъ древността, или пъкъ съ онѣзи научни съчинения по математика или геометрия, ще се спасятъ хората. Тъ сж потрѣбни, но това сж занимания за най-разумнитъ хора. Само единъ великъ математикъ може да разбере тия математически истини. Само единъ музикантъ, и то не отъ обикновеннитъ, може да разбере тая музика. За музиката се иска душа! За поезията се иска душа! Въ великитъ отрасли се искатъ велики души, които да разбератъ, какво нѣщо е науката, какво нѣщо е музиката или какво нѣщо е поезията.

Това е, което подразбиралъ Христосъ подъ думитъ, “радостта ви никой нѣма да отнеме”. Опитайте се нѣкой пѣтъ да повлияете на окръжаващата срѣда за добро. Защо не? Вие

чакате да дойде спасението нъкъдъ отгоръ. То е физическата страна. Слънцето не може да направи хората умни. Слънцето може да даде само животъ на хората, но не и разумность. Когато изгръе слънцето, майката се приготвя да даде урокъ на дѣтето си; разбойникътъ си приготвя пушката; вълкътъ се готви да разглежда, къдъ има повече овци, та да ги нападне. Защо слънцето дава такива различни резултати? Значи, слънцето дава животъ, но не може да направи съществата добри. Не, има друго нъщо въ слънцето, което още не е дошло. Въ слънцето има другъ, особенъ елементъ, който за сега е изгубенъ. Той иде сега! Той е Бен-Адетъ-Исабет. Въ сегашното слънце има животъ, но този животъ не е разуменъ. Седятъ хората и спорятъ, има ли Господъ, или нъма. Двама американски студенти, които скоро щѣли да свършатъ университетъ, единиятъ медикъ, другиятъ богословъ, спорятъ, дали има Господъ, или нъма. Единиятъ подържа, че нъма Господъ; другиятъ подържа, че има. Пътуватъ тѣ и се разговарятъ. Експресътъ минава надъ единъ мостъ, но се събаря въ рѣката, и двамата американски студенти се намиратъ на дъното на рѣката. Тамъ тѣ разрѣшиха въпроса, има ли Господъ, или нъма. И единиятъ, който подържаше, че има Господъ, и другиятъ, който отричаше, се намѣриха на дъното на рѣката. Какво разрѣшиха тѣ? Считамъ за смѣшно да се разисква върху въпроса, има ли Господъ, или нъма. Ще бжде смѣшно да доказвамъ на единъ човѣкъ, че майка го е родила. Не, нъмамъ никаква майка, азъ самъ се родихъ. Да, слѣдъ като те роди майка ти, и ти вече можеше самъ да се родишъ. Нъма никаква философия въ това.

Скърбъ, казва Христосъ ще имате, понеже дъцата се родиха такива, каквито майките не ги искаха. Ученитъ ще иматъ скърби, понеже учениците имъ не излъзоха такива, каквито ги искаха. Управниците иматъ скърби; свещениците иматъ скърби. Всички хора иматъ скърби. Отъ най-малките до най-големите същества, всички иматъ скърби. Но когато дойде онзи Божественъ лъчъ, Божественото въ човъка, като срещнешъ единъ човъкъ ще знаешъ, че те разбира, че той има за тебе такова убождение, каквото и ти за себе си. Тогава ще дойде радостта въ човъка. Да имашъ единъ приятелъ, но не само приятелъ на думи, а образецъ - туй е най-хубавото въ свѣта! Този твой приятелъ трѣбва да бѣде внимателенъ, досетливъ, да има всички отлични качества. Този приятелъ трѣбва да бѣде поетъ, музиканъ, уменъ човъкъ, философъ. Този приятелъ трѣбва да съдържа всичко най-хубаво въ себе си, да разбира твоята душа и да я пази тъй свята и чиста, както пази и своята душа. Това наричамъ азъ приятелъ, - приятелъ въ всичките условия на живота ти.

И казва Христосъ на своите ученици: “Азъ послѣ ще ви видя”. Христосъ имъ каза още: “Азъ имамъ големи страдания”. И Христосъ мина прѣзъ страдания. Тогава, помнете, че всички страдания, които минавате сега, това сѣ само условия, за да познаемъ Първата Причина въ свѣта, да познаемъ разумното въ себе си, да познаемъ Бога. И когато Го познаемъ, ще се яви тази радостъ. Сега, още сега ще се яви тази радостъ. Всѣки единъ отъ васъ би опиталъ въ миниатюръ тази радостъ. Азъ не искамъ да излагамъ този принципъ, но казвамъ, че всѣки отъ васъ ще опита туй разумното въ свѣта.

Разравяше ми единъ лъкаръ слѣдния фактъ: “Слѣдъ като лъкувахъ единъ човѣкъ дълго врѣме, употребявахъ ту единъ, ту другъ методъ, прилагахъ методитѣ на най-виднитѣ професори, на най-виднитѣ учени, обаче положението на този боленъ отъ день на день се влошаваше. Азъ обичахъ този човѣкъ и прѣдпочитахъ да умра вмѣсто нѣго. Тогава не вървахъ въ нищо. Къмъ Бога да се обърна, не знаехъ какъ, другъ пътъ не бѣхъ се молилъ. Най-послѣ, обаче, си казахъ: Господи, ако съществувашъ, покажи ми единъ начинъ, какъ да излѣкувамъ този боленъ! Получихъ отговора на молитвата си, приложихъ новъ методъ и успѣхъ.” И дѣйствително, дошло му на умъ да употреби едно просто лъкарство, което нѣма да ви кажа, но отъ тамъ насетнѣ здравето на този боленъ се подобрило, той се съвзелъ напълно оздравелъ. Този боленъ не оздравѣ отъ лъкарствата, но когато лъкарътъ се обърна къмъ Бенъ-Адетъ-Исабета. Отъ тогава проработва въ него този законъ и дава своитѣ добри резултати. Този методъ е много простъ. Слѣдователно, ние, съврѣменнитѣ хора се нуждаемъ само отъ едно: да се обърнемъ къмъ Бога. Ако всички държавници биха се обърнали къмъ Бога съ молба: Господи, ние употребихме всички методи за поправянето на свѣта, кажи ни единъ начинъ, по който да оправимъ свѣта! Помолятъ ли се отъ сърдце, този методъ ще дойде. Той е много простъ, но като го приложатъ, ще дойде Господъ въ свѣта и ще помогне на хората. Този законъ ще проработи и въ държавата, и въ църквата и въ училищата - навсѣкѣждѣ.

Казватъ нѣкои: Господъ не се занимава съ духовни въпроси. Не, занимава се Той, но не е тѣй, както духовницитѣ. Господъ

се занимава съ науката, но не тъй както ученитъ. Господъ се занимава съ философия, но не тъй, както философитъ. Нъкой считатъ свещеника за нъщо особено. Какво значи на български езикъ думата свещеникъ? То значи: проявениятъ човѣкъ търси, ище нъщо. Българитъ подъ свещеникъ подразбиратъ святъ човѣкъ - неръ де Шамъ, неръ де Багдатъ. Свещеникътъ е човѣкъ, който се проявява, който търси Истината, който трѣбва да изпълнява волята Божия. Проповѣдникътъ е човѣкъ, който разправя на хората Истината, разказва имъ, какъ трѣбва да живѣятъ. Който иска да служи на Бога, трѣбва да служи даромъ, а не за нъкакви пари, да се надѣва на онѣзи 10-20,000 лева. Който иска да служи на свѣта, на хората, то е другъ въпросъ, но който иска да служи на Бога, трѣбва да служи отъ Любовь. Любовьта взима всичко, и Любовьта дава всичко. Да не мислите, че азъ даромъ ще работя за васъ. Не, азъ или всичко ще взема, или нищо. Не мислете, че даромъ ще мине. Съ даряване на една риза кръстникъ не се става. А сега, като дадатъ на кръсника една риза, казватъ: дарили го. Подъ “риза” азъ разбирамъ друго нъщо. Когато нъкой подпише една полица, какво разбирамъ подъ тази полица? Тази полица трѣбва да бѣде подписана отъ човѣкъ, който има тежестъ. Това азъ разбирамъ да подпише нъкой за мене полица. Ако би се подписалъ заради васъ Рокфелеръ въ Америка, знаете ли, колко струва неговия подписъ? Този подписъ струва милиарди, понеже голъми богатства има той. Богъ казва: “Азъ ви написвамъ на своята рѣка”. Питамъ, знаете ли, колко струва подписа на Бога? Той струва толкова, колкото струва и цѣлата вселена. Питамъ тогава: какво има да се съмнявате въ Бога.

Писанието казва, че Господъ ви написалъ на своята ржка. Но вие, малките философи, седите и философствувате: Господъ едва ли ще се занимава съ мене! Той за мене ли ще се грижи? Еди кои си философи тъй казватъ! Тия ваши философи да дойдатъ да се учатъ наново. Този подписъ струва толкова колкото цълата вселенна. Всъки единъ отъ васъ може да направи този опитъ, да провъри тази велика Истина. Но този човѣкъ, който ще прави опита, трѣбва да бѣде абсолютно честенъ, абсолютно справедливъ, абсолютно интелигентенъ, абсолютно благороденъ. Той трѣбва да бѣде човѣкъ, който е готовъ всъки моментъ да изпълни волята Божия.

Всѣки единъ отъ васъ може да направи този опитъ. Като направитъ първия опитъ, като се срещнемъ, ние ще се разберемъ тъй, както се разбиратъ великите музиканти въ единъ оркестъръ. Вие разбирате ли това нѣщо? Можете ли да се разбирате като нѣкой велики музиканти? Като седнете тамъ 30-40-50-100 първи цигулки, че като засвирятъ, като че една цигулка свири... Като засвирятъ ония 100 алта цигулки, като че една цигулка свири. Като засвирятъ онѣзи 100 тенора, като че единъ теноръ свири. Като засвирятъ онѣзи 100 баса, като че единъ басъ свири. Въ единъ симфониченъ оркестъръ не свирятъ 100 баса, но азъ ги взимамъ тъй, това е малко прѣувеличение. И въ музиката има извѣстни пропорции. Но, каква точностъ, какво изпълнение има! Майстори сѣ тия хора! Друго нѣщо има въ този симфоничски оркестъръ. Като се вслушашъ въ него, като че нѣщо отдолу свири, като че се разлива нѣкаква хармония и пакъ се губи; приближава се и се отдалечава. Владѣятъ тия хора своето изкуство! Подъ тѣхните

тонове като че забравяшъ всичко и казвашъ: колко е хубаво да се живѣе! Приятенъ е животътъ! Има смисълъ да се живѣе! Но, колко скърби имаха тѣзи музиканти, колко пѣти се кѣсаха тѣхните струни! И затова днесъ всички казватъ: “Коренитъ на знанието сж горчиви, но плодоветъ - сладки”. Въ началото ще имате скърбъ, а въ края ще имате радостъ.

Сега, азъ искамъ всѣки единъ отъ васъ да има своя цигулка, че като засвирите всички подъ онзи хармониченъ тактъ на великия капелмайсторъ, да се проявите като майстори и така да засвирите, че вашата скърбъ да се прѣвърне на радостъ!

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 1 мартъ 1925 г. въ гр. София.*

Моето царство.

Отговори Исусъ: "Моето царство не е отъ този свѣтъ"¹.

Има само единъ истински пѣтъ за разбиране на Истината, а не много пѣтища. Многото пѣтища, това сѣ притоци на единия пѣтъ. Нѣкои казватъ, че въ царството Божие може да се влѣзе прѣзъ много пѣтища. - Може. И привеждатъ онази поговорка, че всички пѣтища водятъ за Римъ. Не, само чрѣзъ единъ пѣтъ може да се отиде до Римъ, не чрѣзъ много пѣтища. За развиване на органическитъ сѣщества има само единъ пѣтъ. Начинитъ, срѣдствата сѣ различни, но единъ е пѣтътъ, по който животътъ идва въ свѣта. Всички онѣзи хора, у които съзнанието е пробудено, които искатъ да разрѣшатъ не задачата за небето, но които искатъ да разрѣшатъ задачата на земята, задачата на земния животъ, трѣбва да я разрѣшатъ по пѣтя на Истината. По нѣкой пѣтъ сѣ много смѣшни разсѣжденията на всички хора изобщо: както разсѣжденията на всички философи, тъй и разсѣжденията на всички вѣрующа хора. Запримѣрь, човѣкътъ, на когото Господъ е далъ очи да вижда, както и свѣтлита да различава, казва: дали ще мога да виждамъ, като излѣза вънъ? Чудно нѣщо! Че отъ тебе зависи! Не си слѣпъ, очи имашъ, свѣтлина имашъ, излѣзъ вънъ! Да задава такъвъ въпросъ нѣкой човѣкъ, който нѣма здрави очи, разбирамъ, но да го задава човѣкъ, който има здрави очи, това е смѣшно. Пита нѣкой: дали ще намѣря Истината, дали ще намѣря пѣтя къмъ Бога? И слѣдъ туй си отговаря: този пѣтъ е

¹ Иоана 18:36

непостижимъ, не трѣбва да се ходи по него. Изисква се дълго време, изискватъ се много жертви; по-добрь човѣкъ да си седи въ кѣщи. Кои даватъ такъвъ отговоръ? - Така отговарятъ ученитъ дѣца, философитъ дѣца. Защо? - Всѣкога, когато майката иска да свърши нѣкоя много важна работа, дѣтето и казва: мамо, не ходи на работа, стой си тукъ. Господъ ще промисли за насъ, все ще ни пусне нѣщо отнѣкъдъ. Ами че като ти е далъ Господъ рѣцъ, Той е промислилъ за тебе. Ами че като ти е далъ очи Господъ, е промислилъ за тебе. Ами че като ти е далъ умъ Господъ, е промислилъ за тебе. Ами че като ти е далъ Господъ сърдце, е промислилъ за тебе. Ами че като е вложилъ Господъ воля въ твоята душа, Той е промислилъ за тебе. Смѣшно е, когато нѣкой, като седне на трапезата, дѣто му сложили нѣкое хубаво ядене, пита: дали ще мога да ямъ отъ това ядене? - Опитай се! Слѣдователно, всѣки може да яде, стига да се опита. Азъ не съмъ виждалъ човѣкъ, който не може да яде. Само умрѣлитъ не ядатъ, но по нѣкой пѣтъ, вечерно време, и тѣ хлопатъ, искатъ да ядатъ. Значи, и умрѣлитъ ядатъ, само че не ядатъ като живитъ хора, но по свой начинъ.

Ще ви приведа единъ смешенъ фактъ. Прѣди нѣколко години, единъ бѣлгаринъ, милджия, отъ ново-загорскитъ села, идва при менъ да се освѣдоми за Истината, да намѣри Божия пѣтъ, но гледамъ, въ неговия умъ седи мисльта, какъ да използва моята дарба, да научи гдѣ има пари, та като му кажа, гдѣ има пари, да отиде да ги разкопае и да си поправи работитъ. Каза ми: еди на кое си мѣсто отъ 20 години азъ търся имане и отъ прѣди една година успѣхъ да изкопая единъ трапъ отъ половин километър дълбочина, но нищо не можахъ да

намъря до сега. Казвамъ му: ако ти беше използвалъ тия 20 години, за да пръкопаешъ и обработишъ едно лозе отъ 10-20 декара, до сега щъше да имашъ голямо богатство. Но, казали му нъкои, че нъкъдъ си има заровено голямо богатство, и той търси. Дълго време се молилъ, молилъ на Бога, да му покаже, гдъ е заровено това богатство. Една вечеръ сънува слъдния сънъ: дохожда при него единъ ходжа, който му казва: ела слъдъ мене, азъ ще ти покажа, къдъ е заровено имането. Тръгва той слъдъ ходжата, и тъкмо дохожда до онова мъсто, дъто били заровени паритъ, пръдъ него се изпръчва единъ българинъ комуто ималъ да дава нъколко хиляди лева. Казва му: плати ми дълга си! - Остави ме сега, послъ ще ти платя, този ходжа ми показва, гдъ има заровено имане. - Не, сега ще ми платишъ! Остави ме, моля ти се, ще пропусна случая. - Не, или сега, или нъма да те пусна. Заглавичкватъ се двамата, и той, като се стресва, събужда се, поглежда наоколо си, нъма ходжата. Гдъ се намъри този българинъ съ дълга си? Такива сж нашитъ разсъждения, като на този българинъ, който дохожда да си иска дълга. Та, този малджия ме пита: ти не можешъ ли да ми кажешъ гдъ е това мъсто, което ходжата искаше да ми покаже?

Стремежътъ за богатство е единъ вътръшенъ потикъ. Ние, обаче, тръбва да изяснимъ на хората въпроса, защо искатъ да бждатъ богати. Защо нъкои хора искатъ да бждатъ знатни въ свъта? - Иматъ извъстенъ вътръшенъ стремежъ. Защо нъкои хора искатъ да бждатъ музиканти, писатели, поети? - Иматъ извъстни потици за това. Кога сж се зародили тия потици, и какъ сж се зародили, съвръменната наука не може да ни даде правилни разумни обяснения. Тя не може да обясни произхода

на потиците, които съществуват във човешката душа. Ние мислим, че всичко е само от този свят, че само земният живот може да разрешава въпросите. Ако е така, питам: какви социални въпроси може да реши един вълк? Какви социални въпроси могат да разрешават млекопитаещите изобщо? Какви социални въпроси може да реши един орел, или един гълъб, или една овца, или една гургулица, или една риба? Тъй нали живеят на земята? Щом всичко се решава на земята, трябва да могат да разрешават земните въпроси.

После, когато дойдем до този инстинкт, който съществува у животните, ние мислим, че той е така механически наследен у тях. Не е така. Съвременната наука не може да ни покаже, преди колко хиляди години паякът се научил да тъче своята тънка нишка; съвременната наука не може да ни покаже, къде и как се е научил паякът да образува тази толкова лъпкава и издържлива течност, с която тъй да споява нишките си, че и най-едрият мух и бръмбари да се ловят на нея, без да я късат. Кога е научил той това изкуство? И днес, при това си изкуство, като си прави тези нишки, мисли ли? - Мисли, разбира се, но неговата мисъл е съвършено ограничена. Питам тогава: между този паяк, който тъче така своята мрежа, и между един човек, който гради своята къща и си отглежда овци, говеда, има ли някаква разлика? - Няма разлика. Паякът тъче мрежата си, за да лови мухи и да се храни с тях; и човекът също: гради къщи, отглежда овци, говеда, за да се храни. Значи няма разлика. Когато паякът хване една муха, вие казвате: тичайте, че

паякът хвана една муха! Какво право има той да лови мухите? Казвамъ: когато вие хванете една овца и тя блъе, какъ оправдавате своята постъпка? - Оправдавате я по разни начини. Материалистът казва: необходимо е тя да умре, да се жертвува заради мене. Религиозните хора казватъ: тъй е наредилъ Господъ! Щомъ Господъ е опредѣлилъ за васъ, да колите овците, така е наредилъ и за паяка, да лови мухите.

Сега идва великото противорѣчие на живота. Ние искаме да бъдемъ свободни. Какъ да бъдемъ свободни, когато не знаемъ Истината? Може ли онзи човѣкъ, на когото ушите не сж здрави, да слуша, да бжде свободенъ? Може ли онзи човѣкъ, на когото умътъ не е отворенъ, не е просветенъ, да бжде свободенъ да разрѣшава онѣзи сжществени въпроси, необходими за благо на неговия животъ? Дѣто и да сте днесъ на служба, или въ каквато партия, или въ каквото религиозно общество да сте членъ, турете вашите разбирания за живота малко настрана ще видите, че всичко зависи отъ способността, която притежавате, всичко зависи отъ вашата сила. Питамъ: отъ гдѣ ще вземете тази сила?

Христосъ отговаря на Пилата: “Моето царство не е отъ този свѣтъ”.

Всички съврѣмenni хора искатъ да установятъ едно царство на земята и за това царство се биятъ.

Христосъ казва: “Моето царство не е отъ този свѣтъ”. Въпросътъ е ясенъ. Ние нѣма какво да се занимаваме съ онзи прѣвратъ, който става въ свѣта. Защото, ако единъ човѣкъ убива едного, той убива вторъ, другъ пъкъ убива трети, четвърти и т. н. милиони хора може да се избиятъ, както сж

избити, пъкъ и още толкова хора може да се избият, обаче свѣтътъ по този начинъ не се оправя. Това е методъ само за царствата на земята. Това изискватъ само царствата на земния животъ.

Христосъ казва: “Моето царство не е отъ този свѣтъ”. Нашите закони не сѣ за тия мърки, да се биятъ хората. Ето, азъ съмъ на ваше разположение, казва Христосъ, може да биете, колкото искате. И какво опита Христосъ на земята? - Опита, до колко римската империя бѣше справедлива. Римлянитъ имаха най-добритъ закони тогава, даже и до днесъ у насъ се изучава римското право.

“Моето царство”, казва Христосъ, “не е отъ този свѣтъ”. Царството подразбира най-разумното нѣщо, което може да се прояви у човѣка. Имаме царства растителни, имаме царства животински, имаме царства и човѣшки. Слѣдователно, отъ всички тѣзи царства до сега на най-висока степенъ на развитие седи царството на човѣшкия духъ. По неговия образъ сѣ се създали всички други царства. Всѣки се стрѣмелъ да внесе този образъ вътре въ своята държава.

Сега нѣкои хора иматъ съвършено прѣвратни мнѣния, прѣвратни разсѣждения. Смѣшно е запримѣръ това, което съврѣмненната медицина, съврѣмненната наука, подѣржа: че при всѣка най-малка болка трѣбва да се прави операция. Прѣдставете си че ме заболи най-малкия прѣстъ и отида, та се покажа на нѣкой лекаръ. Той казва: работата ще се усложни, затова, за да не загине цѣлата рѣка, а отъ тамъ и цѣлото тѣло, трѣбва да се отрѣже прѣста. Хубаво, за да се запази цѣлото тѣло, отрѣжатъ ми единия прѣстъ, оставамъ съ читири прѣста.

Работата не се свършва съ това. Има другъ законъ: тази болка ще се прънесе по симпатия и на другата ръка. Слѣдъ нѣколко години ме заболява най-малкия пръстъ на другата ръка. Какво ще направятъ? - И него ще отрѣжатъ. Послѣ? Слѣдъ врѣме ще ме заболи вторъ пръстъ. И него ще отрѣжатъ. И тѣй, пръстъ слѣдъ пръстъ ще ме заболяватъ и ще ги рѣжатъ единъ слѣдъ другъ. Добръ, слѣдъ всичко това, какво ще се добие? Всѣки ще каже: това е глупава работа! Глупава работа, но това е, което съврѣмненитѣ хора, разумнитѣ хора на 20 вѣкъ, вършатъ. Това вършатъ всички културни християнски народи. Защо? Тѣ знаятъ и виждатъ, че не е разумно, но казватъ: трѣбва да се отрѣже този пръстъ! И цитиратъ тогава стиха, дѣто Христосъ казва: “Ако те съблазни око̀то ти, извади го! Ако те съблазни ръката ти, отсѣчи я”! Е, хубаво, ако изтълкуваме буквално Христовитѣ думи, ние ще извадимъ ужасенъ мораль. Ами че Христосъ на друго мѣсто казва: “Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си” . Какъвъ мораль ще извадимъ отъ тия думи? Какъ ще разберемъ Христовото учение? Слѣдователно, всички онѣзи думи, съ които Христосъ си е служилъ, сѣ иносказателни. Запримѣрь, Той употребява думитѣ: “ Ако се не родите отъ Духъ и вода”. Какво означава водата за онѣзи, които не сѣ запознати съ онази дълбока источна философия? - Нищо особено. Не, водата е носителка на живота. Тя означава онова възвишено състояние, на Нирвана, онова будическо, онова мистическо състояние, въ което е вложенъ животътъ, въ което е вложено безсмъртието. Значи, водата изразява будическото състояние, будическото тѣло на човѣка. Казватъ: “водица” - будическо. Слѣдователно,

ако не се роди нъкой отъ онова будическо състояние, нъма да има животъ въ себе си. Казва се: отъ вода родень. Какво означаватъ у нас думитъ “отъ вода родень”? Щомъ се обърне нъкой къмъ Господа, както това става у баптиститъ, запримъръ, веднага ще му кажатъ: хайде сега да те потопимъ въ вода! Потопяватъ го три пѣти въ водата. Не, не се раждатъ така хората. Родениятъ отъ Бога не умира; родениятъ отъ човѣка умира. Това е важното! А сега какво правятъ? Кажатъ нъкому: ела при насъ, ще се родишъ! Казватъ за нъкого: той се роди отново. Защо, какъ? - Потопили го въ вода. Не се минатъ 5 - 6 години, гледашъ го, той се върналъ въ свѣта. Казватъ: какъ стана тази работа? - И отъ “роденитъ” става тази работа. Не става така тази работа, има нѣщо, което не е разбрано. За да се роди единъ човѣкъ, не е достатъчно да го потопишъ въ водата. Това е кѣпане, разбирате ли вие? Това не е раждане!

Има много философи, които разрѣшаватъ въпроситъ както баптиститъ, както проповѣдниците. Потопятъ човѣка нѣколко пѣти въ водата и го направятъ философъ. И послѣ цитиратъ: тѣй казва еди-кой си философъ. Философитъ на древността сѣ говорили отлични работи, но трѣбва да се разбира тѣхния езикъ. Тѣзи философи не сѣ били глупави хора. Дълбочина имало въ тѣхъ! Нѣкои отъ тѣхъ сѣ били отлични хора, живѣли сѣ единъ напълно трезвъ, напълно чистъ животъ. Тѣ сѣ пожертвували живота си за своитъ идеи. И всѣки отъ васъ, който живѣе за една идея, а не е готовъ да умре за нея, той не разбира нищо отъ тази своя идея. Философията, изобщо, е единъ методъ за подигане на човѣчеството. И тогава вѣрующитъ, религиознитъ, проповѣдниците сѣ намѣрили

единъ стихъ отъ Писанието, който казва: “гледайте да не ви заплете нѣкой съ свѣтската мѣдростъ, защото знанието възгордява”. Слѣдователно, туй което ви е казало Писанието, дръжте го и не се бойте! Така може да е за дѣцата; така може да е за онѣзи, които се хранятъ съ млѣко, но онѣзи, които искатъ да разбератъ Истината, не може да мислятъ така.

Христосъ разрѣши единъ важенъ въпросъ, като казва: “Моето царство не е отъ този свѣтъ.” Е, какво е това царство, на какво е основано? - Това царство има само една врата. Сега нѣкои може да ми възразятъ, че Йоанъ казалъ, какво това царство имало четири врати. Йоанъ е правъ, но азъ казвамъ: това царство има само една врата, прѣзъ която хората излизатъ и влизатъ. Само една врата има за това царство! Може да има и друга врата но тя е за ангелитъ; прѣзъ нея тѣ слизатъ и възлизатъ къмъ Бога. Азъ мога да обясня думитъ на Йоана, защо това царство има четири врати, но ние не можемъ да влѣземъ прѣзъ тѣзи четири врати; за нас има само една врата, прѣзъ която можемъ да влѣземъ въ царството Божие. И Христосъ казва: “Само родениятъ отъ Духъ и вода може да влѣзе въ царството Божие”, т. е. въ туй будическо поле, въ туй будическо тѣло. Въ туй будическо тѣло царува Любовта. Слѣдователно, на мой езикъ прѣведено, Христосъ казва тъй: всѣки човѣкъ, който не е роденъ отъ Любовь и Мѣдростъ, не може да влѣзе въ царството Божие. Този човѣкъ, който се роди по този начинъ, отъ вода и духъ, майка му нѣма да живѣе отвънъ. Неговата майка ще живѣе вътрѣ въ него. И неговиятъ баща ще живѣе вътрѣ въ него. Слѣдователно, той ще бѣде самъ роденъ. Той нѣма да има никакви външни заблуждения.

Ще го питатъ хората къде е майка ти? - у мене. Къде е баща ти? - у мене. Хората ще кажатъ: какъ тъй! Нашитъ майки и бащи сж отвънъ, тѣ се раждатъ и умиратъ. - Може, но моитъ майка и баща не се раждатъ, ни умиратъ. Слѣдователно, нѣкои питатъ: гдѣ е Господъ? - въ душата ми. Гдѣ е душата ти? - Тя е въ връзка съ тѣлото ми. Като говаря за тѣлото, азъ не разбирамъ тѣлото въ букваленъ смисълъ. Азъ мога да бжда и въ тѣлото, и извънъ тѣлото. Азъ съмъ въ този салонъ, азъ съмъ и извънъ този салонъ. Азъ съмъ въ слънчевата система, азъ съмъ и извънъ слънчевата система. Азъ съмъ въ козмоса, азъ съмъ и извънъ козмоса. Разбирате ли, какво значи това? Разбирате ли, каква е тази философия? - Ще я разберете. Извънъ земята съмъ; извънъ слънчевата система съмъ; извънъ козмоса съмъ. Къде съмъ? - Моето царство не е отъ този свѣтъ. Защо? Защото всичкитъ свѣтове съставляватъ царствата на материалния свѣтъ. Това сж училища за упражнения. И когато въ невидимиятъ свѣтъ на нѣкой духъ дотегне тамошния животъ, казано на нашъ езикъ, явява се у него желание за едно малко разнообразие; тогава го пращатъ да слѣзе малко на земята. Когато иска малко почивка, облича се въ материална дреха и дохожда тукъ на земята въ извѣстна форма, и послѣ, като се върне горѣ, казва: направихъ отлична разходка въ едно отъ земнитъ царства.

Вие сега ще ми кажете: ама туй, което говоришъ върно ли е? Азъ ще ви запитамъ: ами туй, въ което вие вървате тъй ли е? Вие ще ми кажете: ама туй, което ти мислишъ, върно ли е? И азъ ще ви запитамъ: ами туй, което вие мислите, върно ли е? - Не е върно. И продължавате: щомъ нашето не е върно, и твоего

не е вѣрно. Не, въ математиката има единъ законъ: двѣ нѣща въ единъ и сѣщъ моментъ не могатъ да бѣдатъ невѣрни. Щомъ едното е невѣрно, другото е вѣрно. Ако вие сте на правата страна, азъ съмъ на кривата. Ако вие сте на кривата страна, азъ съмъ на правата. Има такъвъ законъ, и въ него нѣма никакво изключение. Туй можемъ да докажемъ и математически, можемъ да докажемъ и геометрически. Понеже нѣщата на физическото царство, въ което живѣемъ, сѣ илюзорни, недѣйствителни, нереални, тѣ сѣ и промѣнчиви. Затова ти не можешъ да се основавашъ на твоего богатство ; ти не можешъ да се основавашъ на твоего щастие. Слѣдователно, по сѣщия законъ, реално е само туй, за което Христосъ говори. Реално е само онова царство извънъ земята; реално е само онова царство извънъ слънчевата система; реално е само онова царство извънъ козмоса.

И сегашнитѣ учени хора се намиратъ прѣдъ едно безизходно положение, запитватъ се: дали сѣществуватъ други свѣтове, освѣнъ тия, които ние виждаме? Добръ, какво ще кажете вие, когато видитѣ, какъ ангелитѣ насочватъ телескопитѣ отъ своя свѣтъ и наблюдаватъ звѣздитѣ, слънцето и други небесни тѣла? Нѣкои отъ васъ може да не вѣрватъ, че сѣществуватъ ангели, че могатъ да си служатъ съ телескопи и да си правятъ своитѣ научни изслѣдвания. Може да не вѣрватъ, но фактъ е, че тѣ насочватъ своитѣ телескопи и наблюдаватъ. Какво ще кажете тогава? Тѣхното небе, и нашето небе едно и сѣщо ли е? - Не е. Това сѣ разсѣждения само за онѣзи отъ васъ, у които съзнанието е пробудено; вие трѣбва да знаете, че има велики въпроси, съ които трѣбва да се занимавате и да рѣшавате; да се

радвате, че знаете, какво има неразрешени въпроси, въ които седи щастието на земята. Щастието ви, богатството ви не е въ това, което имате сега. Знаете ли на какво мяза сегашното ваше богатство? Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, който ми разправяше единъ мой приятелъ. Дълго врѣме се молилъ той на Бога, дано му изпрати пари по нѣкакъвъ начинъ. Най-послѣ, една вечеръ, въ врѣме на сънъ, идва единъ ходжа при него, донася му една торба съ злато и му казва: чухъ молбата ти, дръжъ тѣзи пари! Хваща той тази торба, държи я здраво и си казва: е, помогна ми най- послѣ Господъ. Но, като се събужда, какво вижда? - Хваналъ чаршафа на леглото си и го държи. Всичкото ви богатство е въ вашия чаршафъ. Щомъ се събудите, ще видите, че то е една илюзия. Човѣкъ казва: азъ мисля, че всички въпроси сж разрешени. Да, мисли, че всички въпроси сж разрешени, докато е въ ржцѣтъ му торбата съ златото, но като се събуди, въ будния си животъ вижда, че това е чаршафътъ въ ржцѣтъ му. Питамъ: какъ станаха паритъ на чаршафъ? Нѣкои отъ васъ казватъ: ние да си имаме парички та да видите зло ли ще ни е? Азъ ще ви задамъ слѣдния въпросъ: прѣдставете си, че вие сте на Титаникъ, този голѣмиятъ английски параходъ, който потъна прѣди нѣколко години въ Атлантическия океанъ, и азъ ви дамъ една голѣма торба отъ 30 клгр. злато, да осигуритъ баща си, майка си, жена си, дѣцата си, па и себе си, добръ ли ще ви бжде? Ще се радвате ли, че сте осигурени? А, ще се осигурите! На дъното на океана ще отидете! Ония вълни тамъ на океана ще ви научатъ на много работи. Азъ не искамъ да извадите криво заключение, че трѣбва да напуснете живота, но искамъ да ви спра на мисълта,

да разсъждавате разумно. Представете си, че съ този параходъ ние влѣземъ въ океана и се намираме надъ развалнунанитъ вълни. Питамъ: можемъ ли да разръшаваме въпроситъ на Канта, или въпроса коя църква е ной-права - дали тази на православнитъ, или на протестантитъ или на католицитъ, или на баптиститъ, будиститъ, или кои и да сж други? При вълнитъ може ли да се разрешаватъ такива въпроси? Може ли да разръшаваме, кое царство отъ сжществующитъ на земята ще вземе надмощие? Не, избавлението, спасението е най-сжществениятъ въпросъ въ този моментъ. Нито православие, нито евангелизмътъ, нито католизъмътъ, нито будизъмътъ, нито българщината, нито кой и да е другъ въпросъ въ този моментъ може да представлява въпросъ за разръшение. Първиятъ потикъ въ този моментъ е да спася живота си, който Богъ е вложилъ въ мене. Да освободя живота си и да излѣза на бръга; да излѣза внъ отъ тази опасностъ! - това е първото нъщо, което сжществува въ моята мисълъ и въ цълото ми сжщество. Слѣдъ като стѣпя на бръга, тогава ще ми дойдатъ на ума другитъ въпроси. Слѣдъ като излѣза благополучно на бръга, ще се зароди у мене едно щестлавие, ще кажа: чакай сега да опиша всичкитъ свои страдания! И започвамъ да пиша: тръсъ-тръсъ-тръсъ-лети онова перо по гладката хартия! Описвамъ патилата си прѣзь 4-5 дневното си прѣкарване на Титаникъ. Всички чатъ и казватъ: геройство! Не, половината отъ това не е вѣрно. Той ще пише, че въ този моментъ се молилъ за България; че въ този моментъ се молилъ за спасението на църквата; въ този моментъ се молилъ за евангелизма; въ този моментъ се молилъ за примиряването на

църквитъ и т. н. Това е бошъ-лафъ, празни приказки! Върното е, че въ този случай, когато е билъ въ вълнитъ, той мислилъ единствено, как да се избави, а слѣдъ като е стѣпилъ на бръга, мислилъ е за всички останали работи. Въ водата, въ мѣхнотиитъ мислимъ друго яче, а извънъ мѣхнотиитъ мислимъ пакъ друго яче. И дѣйствително, за да намѣримъ пътя, Господъ трѣбва да ни тури при едни велики изпитания, за да имаме само единъ методъ, по който да Го търсимъ и да Го намѣримъ.

Христосъ казва: “Моето царство не е отъ този свѣтъ”. Слѣдователно, Неговото Царство е истинското Царство, основано на Любовь и на Мѣдрость. В тази Любовь нѣма прѣсищане, както въ любовта на земята. Тукъ на земята хората се прѣсищатъ много скоро, и всички хора страдатъ отъ прѣсищане. Дойде ви единъ приятель, вие го угощавате, приемате го много добръ, много любезно. Постои една седмица, и вие му се насичате, казвате: дано си отиде вече, доста тия угощения. Той започва да се свива, стѣга го нѣщо и си казва: трѣбва да си вървя вече, прѣкалихъ го. Любовта ви може да изтрае една, двѣ седмици, най-много 20 дни, и ако приятельтъ ви е доста неблагоуразуменъ, вие започвате да казвате: ние искаме да отидемъ малко на курортъ; ще ни извините, но условията сѣ такива. Жената, дѣцата малко не сѣ добръ, иматъ нужда отъ бани, отъ чистъ въздухъ, отъ малка промѣна; иначе нѣмаме нищо противъ да ни погостувате още - ще ни извините. Туй не е върно, това е една малка лъжа. Въ туй отношение, нѣмаме право така да постѣпваме. Любовта е внимателна.

Едно отъ великитѣ качества на Любовта, на Истината е това, че тя е много внимателна, гледа да не станемъ никому досадни. Благородство трѣбва да имаме! Азъ сега говаря за хора, които се познаватъ. Нѣма какво да се лъжемъ. Дойде нѣкой казва: какво мислишъ? - Мисля туй, което Любовта изисква; мисля туй, което Мѣдростта изисква. Казватъ: да не мислишъ нѣщо криво. Ако азъ подържамъ една крива мисль въ ума си, тя ще ме подигне ли? - Не, ще пострадамъ. Всѣко едно прѣстѣпление, което направи човѣкъ, не го подига, но го погубва. Може да кажемъ, че всички криви разбирания, всички криви убѣждения у насъ произтичатъ отъ нееднаквото разпрѣдѣление на материята въ нашето тѣло. Материята, силитѣ у насъ не сѣд еднакво разпрѣдѣлени. Питамъ: ако въ нашата кръвь се намѣри повече жельзо, какво ще стане? Ще искате да се биете непременно. Онѣзи дѣца, у които има повече жельзо, все ще намѣрятъ нѣкого, върху когото да опитатъ силата си: ту свои братчета, ту свои сестричета, или нѣкои другарчета изъ махалата все ще има скубане коси, все ще има прѣснати глави. Казватъ: много буйно е туй дѣте! Казвамъ: повече жельзо има. Слѣдователно, въ жельзото се крие тази взривна сила. Други хора пъкъ сѣд много подозрителни. Въ тѣхния организъмъ има повече олово. То внася тази подозрителность, тази отрова въ тѣхъ. Е, какво да се направи съ тѣхъ? - Ще извадите излишното олово отъ ума имъ. Какъ? - Има методи за това. Да допуснемъ, че въ кръвта на нѣкого има чръзрѣрно мѣдъ, бакъръ, какво ще породѣ тя. - Неустойчивость въ чувствата. Нѣкои питатъ: отъ какво се ражда неустойчивостьта въ човѣшкитѣ чувства? - Отъ излишната

мѣдь, отъ излишния бакъръ въ кръвта, който прѣдизвиква тия отравяния. Затова хора, у които ставатъ такива отравяния отъ излишния бакъръ, трѣбва да ги калайдисатъ, за да ги прѣдпазятъ отъ смъртъ. Така правятъ и съ бакъренитѣ сѣдове. Всички тия елементи сѣществуватъ въ човѣка, но въ извѣстни пропорции. Единствениятъ елементъ, който за сега произвежда най-малко страдания на човѣка, то е присѣтствието на златото въ неговата кръвъ. То е елементътъ на слънцето. Златото произвежда алчността въ човѣка - желанието му да има, да придобива все повече и повече. Който има много злато, има стремления само да печели да трупа. Тѣй щото, всички елементи, всички метали специално, сѣществуватъ несъразмѣрно разпрѣдѣлени въ човѣшката кръвъ, въ неговата нервна система, въ клѣткитѣ му. Всички метали, тѣй несъразмѣрно разпрѣдѣлени въ организма на човѣка, произвеждатъ тия дисонанси, тия дисхармонии, които виждаме днесъ въ свѣта. Това нѣщо сѣ учили още въ врѣмето на египтянитѣ, още въ врѣмето на Трисмагистерсѣ, както и въ врѣмето на старитѣ християни. Тази наука сѣ изучавали, съ цѣль да знаятъ, какъ да се обновяватъ, какъ да неутрализиратъ врѣдното влияние на елементитѣ въ организма си. И когато богатитѣ се стремятъ къмъ богатство, ние не разбираме това външно богатство. Нѣкой направи днесъ една кѣща, утре я продаде, иска да спечели. Направи втора и нея продаде, за да спечели още. Той може да направи много кѣщи, да ги продава една слѣдъ друга, да спечели и милиони отъ тѣхъ, но за насъ, това не е богатство. Онзи излишекъ, който човѣкъ има въ своята кръвъ, трѣбва да го остави на природата, тя да разполага

съ него, както знае, а за себе си да остави само този материалъ, който е необходимъ за неговата кръвъ, който е необходимъ за подържане на неговия животъ.

И тъй, казвамъ: тия учени хора, които сега изучаватъ живота на растенията, живота на животните, правятъ едно опущение, което за въ бъдеще трѣбва да избегнатъ. Запримѣрь, чета въ нѣкоя биологическа книга, че нѣкои микроби имали по 120 стомаха. Казвамъ: на една такава малка микроба защо и сж толкова стомаси? Ние съ единъ стомахъ едва се справяме, а тѣ съ 120 стомаси какво правятъ, какъ се справятъ? И тогава, една вечеръ въ класа на младитѣ казвамъ: едно врѣме е сжществувалъ единъ паякъ съ 25 милиона очи. Тѣ ме питатъ: възможно ли е това? Не, азъ измислихъ това. Въ сжщностъ, има сжщества, които иматъ 25 милиона очи, но не се отнася това до този паякъ. Въпросътъ за този микроскопически паякъ седи друго-яче. Подъ 25 милиона очи азъ разбирамъ силата, интензивността на зрѣнието, съ което човѣкъ може да прониква въ нѣщата.

И казва Христосъ: “ Моето царство не е отъ този свѣтъ”. Вашето царство е да убивате, да осжждате хората. Вие имате войници, силни народи сте, броите милиони хора, а моето царство почива на съвсѣмъ други принципи, на миролюбиви принципи. Сега нѣкои си мислятъ: тия хора все за Бога говорятъ, все за благочестиви минаватъ, но тамъ, подъ тѣхната овча кожа, вълци се криятъ. Тѣ сж вълци, облѣчени съ овчи дрѣхи. Хубаво, може да е вѣрно, може и да не е вѣрно. Кое е вѣрното обаче? Вълкътъ си е вълкъ, макаръ че е съ овча кожа облѣченъ; и овцата си е овца, макаръ че е съ вълча кожа

облъчена. Нещата не могат да се измѣнятъ. Въ даденъ моментъ човѣкъ не може да бѣде и вълкъ, и овца; или е вълкъ или е овца.

Питамя: въ този моментъ, когато Христосъ казалъ на Пилата, че моето царство не е отъ този свѣтъ, какво искалъ да каже Той? Той самъ обяснява по-надолу: ако моето царство бѣше отъ този свѣтъ, и моитѣ слуги, като васъ щѣха да се биятъ заради мене. Онѣзи, които ме обичатъ, тѣ сж съ мене, тѣ ще носятъ моитѣ тегоби, но ние не си отмъщаваме, ние не убиваме. Сега, нѣкои отъ васъ ще направятъ слѣдното възражение: ако невидимиятъ свѣтъ е толкова силенъ, защо не поправи свѣта. Невидимия свѣтъ, това царство, за което говори Христосъ, може да поправи свѣта, но у човѣка има една чѣрта, която Богъ му далъ, тя е свободата, да се проявява свободно. Човѣкъ е свободенъ на своитѣ избори. Това е човѣщина! Разбирате ли? Ако Богъ би лишилъ човѣка отъ рѣцъ, отъ крака и би му далъ само мозъкъ, само едно голо съзнание, какви прѣстѣпления би правилъ той! Прѣдставете си, че човѣкъ има едно въздухообразно тѣло, какво прѣстѣпление би магълъ да направи съ него? - Никакво. Но ако той има тѣло, каквото е сегашното, той би могълъ да извърши хиляди прѣстѣпления на подобнитѣ си. Слѣдователно: прѣстѣплението не е физически актъ, то е духовенъ актъ. Най-първо човѣкъ намисля да направи нѣщо послѣ го пожелава и най-послѣ го реализира. Слѣдователно, физическиятъ свѣтъ е свѣтъ на провѣрка. Когато Богъ иска да опита, какво мислятъ нѣкои отъ напрѣдналитѣ сжщества, т. е. тѣ сами да се опознаятъ, Той ги изпраща въ физическия свѣтъ, тамъ да се видятъ, кой какво струва. Значи,

материялният свят е една провѣрка и за добритѣ, и за лошитѣ хора. Тѣй щото, когато питате, защо сте дошли на земята, ще знаете, че сте дошли да се опознаете, какви сте - нищо повече. Това е цѣлата Истина. Съвършени трѣбва да бъдемъ! Като се позная, че съмъ човѣкъ, трѣбва при всички изпитания на живота си, да служа само на Бога, да слѣдвамъ само една идея, и като мина прѣзъ всички изпитания и не се подамъ нито по умъ, нито по сърдце, нито по воля на всички изкушения, ще позная какъвъ съмъ. Изкушенията ще дойдатъ, нищо отъ това. Онѣзи вълни, които се бушуватъ прѣдъ насъ на парахода, нека се бушуватъ, но параходътъ трѣбва да си върви напредъ, нека цепи тия вълни и да отива къмъ онова пристанище, дѣто ще намѣри своето спасение. Параходътъ ще се подига, нагорѣ надолѣ, ще се клати на лѣво - на дѣсно отъ тия вълни, но нѣмо нищо, нека се подига, нека лавира, но той не трѣбва да допусне, щото водата да влѣзе вжтрѣ въ него. Туй е Божественото. Само така вие ще се намѣрите въ Царството Божие. Не се лъжете! Вие още въ този си животъ знаете, какви сте. Има единъ великъ законъ, има едно велико правило, въ което нѣма никакво изключение: Богъ знае всичкитѣ помисли не само на хората, но и на всички възвишени същества. Нѣма мисль, която да не е разкрита прѣдъ Неговия свещенъ погледъ. И туй, което Богъ знае, изправя. Нѣкой ще каже: а, знае! Да, всичко, което се крие въ най-големитѣ дълбочини и въ най-скрититѣ гѣнки, е извѣстно на Бога. Когато ти си седишь тамъ въ къщи и размишлявашъ нѣщо, Божествениятъ гласъ отвжтрѣ ти казва: не си правъ. Ти открадна паритѣ на брата си, ще ги върнешъ! Говоришь лошо противъ брата си.

Този гласъ отвѣтрѣ ти казва: ще поправишъ погрѣшката си. Ти убивашъ нѣкого, направишъ това-онова. Този гласъ отвѣтрѣ все ти говори: не направи добръ, сгрѣши. Ще поправишъ погрѣшката си! Защо ставатъ хората нервни? Какво показва съврѣмненната нервностъ? - Това сѣ прѣстѣпленията на хората, които говорятъ вѣтрѣ въ тѣхъ. Цѣлата бѣла раса е станала нервна. Защо? - Отъ прѣстѣпленията си. Мжже, жени и дѣца, всички сѣ нервни днесъ. Защо? - Отъ прѣстѣпленията си. Казватъ хората: майка ми ме роди неврастеникъ. Не, ти съ своя лошъ, съ своя непорядъченъ животъ създаде своята неврастения. Но, казва нѣкой, изгубихъ имането си, затова станяхъ нервенъ. Съ изгубването на имането ти, Господъ те постави въ положение да изкарашъ своето прѣстѣпление на лице, и така да изкупишъ грѣховетъ си. Когато мжчишъ другитъ хора, не помисляшъ за тѣхъ, а когато тебе мжчатъ, ти викашъ, плачешъ.

И ние казваме: нашето царство не е отъ този свѣтъ. Ако нашето царство е отъ царството на Любовта, ние трѣбва да побѣдимъ. Казва Христосъ: “Азъ побѣдихъ свѣта.” И всѣки християнинъ трѣбва да побѣди свѣта. Чрѣзъ какво? - Чрѣзъ Любовь и чрѣзъ Истина. Всѣки християнинъ да се не съблазнява отъ онѣзи блага на подкупъ. Е, хубаво, ако отидешъ съ онѣзи, които сега властуватъ, какво ще спечелишъ? Слѣдъ тѣхъ ще дойдатъ други на властъ. Ако отидешъ съ новитъ, какво ще спечелишъ? - И тѣ ще си отидатъ. Въпроситъ не се разрѣшаватъ така, т. е. тѣ могатъ да се разрѣшатъ и по този начинъ, но ние служимъ на Бога, ние служимъ на една свещена Правда, и Божия законъ казва: безъ прѣстѣпление! Богъ казва:

моите поданици трябва да бъдат абсолютно честни! Моите поданици трябва да бъдат абсолютно чисти! Моите поданици трябва да бъдат хора на абсолютната Любов; моите поданици трябва да бъдат хора на абсолютната Мъдрост; моите поданици трябва да бъдат хора на абсолютната Истина! И всеки един от тях трябва да помага на своите братя, без никаква разлика, както ние правим на земята.

Питам: ние, българите, като един малък народ, които от толкова хиляди години се трудим, какво направихме? Евреите, които съществуват от толкова хиляди години, станаха ли голям народ? Не, толкова хиляди години, от как излязоха от Египет и се скитат по лицето на земята, не само че не станаха голям народ, не само че не се подигнаха, но дори се изгубиха. Има един закон на “размножението”, при който се спазва известна пропорция. Колко милиона хора трябваше да бъдат евреите до сега? Евреите са един учен народ, един способен народ, но те се намъриха в трудно положение в времето на Христа, не можах да решат тази важна задача. Българите са попаднали в същото положение и вървят сега по техния път. Четете историята на евреите, четете и историята на българите, ще намерите една аналогия в техния живот. И българите рожат глави, и евреите така рожеха глави. Евреите избиха едно свое племе и оставиха от тях само 400 души, но после им доми на сърцето. И Мойсей, още като ги извеждаше от пустинята, се оплака от еврейския народ и каза: съжалявам, че Господ не им даде сърце да разберат Истината. Евреите са хора с дебели вратове, с дебели глави. Но, казва той: ще откъснат главите

ви, Господь ще ви пръкара пръзъ такива страдания, пръзъ такива тъсни врати, че ще разберете Истината и ще бъдете носители на онова, което имахте и на онова, което опитахте.

Христосъ казва: “Моето царство не е отъ този свѣтъ.” Ние искаме да разрѣшимъ една велика задача, но утрѣ умираме и изгубваме живота си. Каква полза отъ това? - Единъ день нѣма да остане нищо отъ нашия животъ. Единъ американски астрологъ е прѣдсказалъ, че България изобщо частъ отъ Балканския полуостровъ, щѣлъ да пропадне при нѣкакво землетресение. Възможно ли е това? - Възможно е, може да стане.

“Моето царство не е отъ този свѣтъ”, казва Христосъ.

И между религиознитѣ хора има едно вжтрѣшно съревнование. Прочетете живота на Лаотце и Конфуций, ще намеритѣ подобно едно съревнование. Лаотце билъ учень, великъ мѣдрецъ, а Конфуций отивалъ да слуша тази велика Мѣдростъ. Като слушалъ думитѣ на този мѣдрецъ, позналъ, че билъ великъ учитель. Най-първо той го запиталъ за много въпроси, но слѣдъ това станалъ мълчаливъ, прѣстаналъ да го запитва, дълго врѣме мълчалъ, станалъ скърбенъ, тѣженъ въ себе си. Лаотце го запитва: защо не говоришъ Конфуций? Сега ще ви дамъ едно малко разяснение. Ние се радваме, когато майка ни е жива, когато баща ни е живъ. Щомъ умратъ тѣ, ние си туряме черно и ставаме замислени. Защо? - Изгубили сме онзи вжтрѣшенъ потикъ, който ни дава вдѣхновение - нѣмаме вече вдѣхновение. Значи, майка ни и баща ни заминаха за нѣкъдъ, и ние ставаме скърбни. Какво казва Конфуций? - Учителю, намирамъ се въ едно противорѣчие. Ако твоята

мисъл беше тъй бърза, както е бърза рибата въ морето, азъ бихъ я достигналъ; ако твоята мисъл беше тъй бърза, както бѣгането на най-бързоногия еленъ, азъ бихъ я достигналъ; ако твоята мисъл беше тъй бърза, както хвърчението на птицата, азъ бихъ я достигналъ, но тя е далечъ извънъ облацитъ, т. е. извънъ този свѣтъ. Затуй, имамъ право да бѣда тѣженъ, скърбенъ, че не мога да те достигна. Така мислилъ Конфуций преди толкова хиляди години за своя учителъ. Да достигне нѣкога учителя си, той считалъ това нѣщо за невъзможно. Ние сме въ сѣщото положение, когато се намираме прѣдъ живота на Христа. И Христосъ нѣкой пѣтъ ни пита: защо си днесъ тъй тѣженъ, мълчаливъ, отъ дълго врѣме не говоришь, много си замисленъ? Какво ще кажете на Христа? - Господи, не можемъ да живѣемъ, не можемъ да чувствуваме тъй, както ти живѣешъ и чувствувашъ. Не мажемъ да мислимъ тъй, както ти мислишь. Твоята мисъл седи горѣ на небето, а ние сме долу на земята. Какво ще ви каже Христосъ? Не се казва, какво е казалъ Лаотце на Конфуций, но азъ ще ви кажа, какво казва Христосъ. На онѣзи които Го обичать, Христосъ казва: “Ако вие тръгнете въ пѣтя на Любовьта, за васъ ще дойде единъ ангелъ, който ще ви подигне на крильтъ си, и вие ще разрѣшите този въпросъ. Всѣки отъ васъ, който иска да мисли като Христа, може да мисли: всѣки отъ васъ, който иска да чувствува като Христа, може да чувствува. Казва Писанието: “Ще изпратя Духа си.” Като дойде Духътъ ще ви научи, какво трѣбва да править, ще ви подигне извънъ този свѣтъ.

Христосъ казва на ученицитъ си: “Вие не сте отъ този свѣтъ, и азъ не съмъ отъ този свѣтъ.” Слѣдователно, този въпросъ се

решава само по любовенъ начинъ то не значи да се отречемъ отъ свѣта. Този свѣтъ е потрѣбенъ, необходимъ, трѣбва да знаемъ, какви сме, трѣбва да се познаемъ, а само въ този свѣтъ ще стане това. Търговецъ си, бѣди истински търговецъ! Лъкаръ си, бѣди истински лъкаръ! Свѣщеникъ си, бѣди истински свещеникъ! Каквото звание и да имашъ, стегни се, работи и за нищо друго не мисли! Каквито и да сте, бѣдете си, въпросътъ се рѣшава по съвсѣмъ другъ начинъ!

Христосъ казва: “Моето царство не е отъ този свѣтъ.”

И тъй, онѣзи отъ васъ, които искате да разрешитъ великия въпросъ трѣбва да си кажете въ себе си: нашето царство не е отъ този свѣтъ. Образътъ на този свѣтъ прѣхожда. Въ свѣта иде другъ единъ свѣтъ: други хора идатъ, друга култура иде, друга наредба иде. Сега, като казвамъ, че идатъ други хора, нѣкой мислятъ, че тѣ ще бѣдатъ пакъ като сегашнитъ. Ако бѣдатъ като сегашнитъ, тѣ ще вложатъ сѣщитъ закони, законитъ на насилието. Не, онѣзи хора, които ще дойдатъ, нѣма да бѣдатъ отъ “мира сего”, тѣ ще дойдатъ отъ духовния свѣтъ. Апостолитъ, слѣдъ като се молиха дълго врѣме, отъ невидимия свѣтъ слѣзоха хиляди духове въ видъ на огнени езици, вселиха се въ тѣхъ, и оттогава тия Христови ученици отидоха да проповѣдватъ. Така и днесъ ще дойдатъ тия съ огненитъ езици, и ще влѣзатъ въ ония хора, които сѣ готови. И тогава, въ свѣта ще има такова движение, каквото хората не сѣ виждали и помисляли до сега. Въ свѣта ще настане редъ и порядъкъ, и хората ще се свѣстятъ. Вие си казвате: е, ще ги видимъ ние. Да не мислите, че отъ нѣкъдѣ другадѣ ще дойдатъ тѣ. Не, отгоръ ще дойдатъ, и като дойдатъ, ще внесатъ миръ и свѣтина въ

човѣшките души. И когато дойдатъ тия хора отгорѣ, съ онова възвишено съзнание, нѣма да създадатъ такива закони, като сегашните, но - други закони и ще кажатъ: не се живѣе по този начинъ, а по другъ начинъ. И апостолъ Павелъ, който е прѣдвиждалъ това нѣщо казва: “Всички нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ.” Сегашните хора ще се измѣнятъ, и тогава ще настане една реалностъ. Ще станешъ една сутринъ и ще бѣдешъ нито Иванъ, нито Петъръ, нито Йоанъ богословъ, нито апостолъ Петъръ, но ще имашъ ново име, което ти е дадено отгорѣ, отъ небето. Ти не ще бѣдешъ вече нито Петъръ, нито Драганъ, защото на човѣка, каквото име и да му дадешъ, все човѣкъ си остава. И Ангелъ и Христосъ да му туришъ името все сѣщиятъ си остава. Името му може да е Христо, но сърдцето му не е Христовото; името му може да е Христо, но умътъ му не е Христовъ; името му може да е Христо, но волята му не е Христова. Безъ докачение но да не се заблуждаваме!

Има едно свещенно име, което Богъ ни е турилъ. Ние сме Синове на Бога. Когато дойде този моментъ, ние ще знаемъ туй свещено име, което Богъ ни е турилъ, което сме носили първоначално. Като си спомнишъ туй свещено име, което ти е дадено отъ Бога, отъ твоя Баща, ще кажешъ: моето царство не е отъ този свѣтъ. Тогава ще дойде туй вѣтрѣшно просвѣтление въ човѣка, и той ще бѣде готовъ да направи всичко, което може. Той ще бѣде силенъ, понеже цѣлото небе ще бѣде съ него. За всичко това, обаче у насъ трѣбва да дойде туй велико съзнание.

У васъ сега може да се зароди въпросътъ, дали това нѣщо е вѣрно? Чакай да го провѣримъ: да видимъ, какво казватъ

другитѣ философи. Нѣмамъ нищо противъ. Вие можете и сега да четете философитѣ, може да ги четете и слѣдъ като се обърнете. Ако четете съврѣменната философия при свѣтлината, която сега имате, ще имате едно разбиране; ако я четете при обикновената свѣтлина, ще имате друго разбиране. И азъ чета дескриптивна геометрия, и азъ чета математика, и тия науки иматъ за менъ съвсѣмъ другъ смисълъ отъ обикновения, друго-яче ги разбирамъ. Нѣкои казватъ: ама тѣй не се мисли, има другъ начинъ, по който трѣбва да се мисли. Най-послѣ, това е математика! Да, сегашната математика, прѣдставлява въ онзи свѣтъ такова нѣщо, каквото е аритметиката, смѣтането въ първитѣ отдѣления. Съ сегашната математика, съ нейнитѣ задачи малкитѣ дѣца на небето си играятъ, лесно ги рѣшаватъ. Прѣдставете си, какви сѣ тѣхнитѣ задачи! Казватъ: математиката е положителна наука. Да, но коя математика? Математиката на онова царство е положителна наука. Въ нея линиите не се прѣкъсватъ, тѣ се проектиратъ въ цѣлата вечность; тѣ сѣ безъ начало, и безъ край. И тогава нѣкои казватъ, че врѣмето може да се съкрати, че пространството може да се съкрати. Може да расжждавате колкото искате, но доколкото азъ зная, нашитѣ философи не сѣ дали една опрѣдѣлена дефиниция за врѣмето и за пространството. Ако тѣ разбиратъ врѣмето и пространството, трѣбва да го владатъ. Туй, което човѣкъ разбира, трѣбва да го владѣе. Туй, което човѣкъ не разбира, не го владѣе.

И тѣй, единственото нѣщо, което трѣбва да разберемъ, е туй свещено име, което Богъ ни е далъ.

“Нашето царство не е отъ този свѣтъ.” Тази е мисълта, върху която ви оставямъ да мислите. Като размишлявате върху нея, ще дойде повече свѣтлина. Вие искате да разрѣшаватъ въпроси, които свѣтътъ отъ хиляди години е рѣшавалъ и не е могълъ да разрѣши. Нѣма да се разрѣшатъ лесно тия задачи. Коренитъ на едно дърво не разрѣшаватъ задачите. Ако тѣзи корени не излѣзатъ на повърхнината отгоръ, нѣма да се разрѣшатъ тия задачи. Съврѣменнитъ хора отиватъ къмъ центъра на земята, въ крива посока сж, затова нѣма да разрѣшатъ задачите. Въ тѣзи корени се ражда другъ единъ потокъ - къмъ слънцето. Въ този новъ потокъ именно се раждатъ листата, цвѣтоветъ, плодоветъ. Тѣ създаватъ другъ животъ, друга култура.

Значи, въ човѣшката душа има два стремежа, двѣ подраздѣления. Вие казвате: не може безъ корени. Да, не може безъ корени. Ако си растение, безъ корени не може, и безъ клоне не може. Слѣдователно, ще разрѣшишъ тия двѣ противорѣчия въ живота. Ние вече не сме въ коренитъ, излѣзохме отъ коренитъ и сме въ клонетъ. “Нашето царство не е отъ този свѣтъ”. Ти ще станешъ клонъ на дървото и така ще разрѣшишъ задачата. Иначе не можешъ да я разрѣшишъ. Защото земята е приела всичкия животъ отъ слънцето. Всичкото богатство, което земята притежава, е дошло отъ слънцето, отъ невидимия свѣтъ. Всички наши мисли, всички наши чувства сж дошли отъ невидимия свѣтъ.

И тѣй, нека останатъ въ ума ви думетъ: “Моето царство не е отъ този свѣтъ”!

*Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ,
на 8 мартъ 1925 г. въ гр. София.*

Той повелѣва на слънцето.

“За да бждете синове на Отца вашого който е на небеса; защото Той повелѣва на слънцето си да изгрѣва на злитъ и на добритъ, и дава дъждъ на праведнитъ и неправеднитъ ”.

Ако се зададе тема, да се опрѣдѣли, какво нѣщо е човѣкътъ, философитъ ще дадатъ едно свое опрѣдѣление, ученитъ хора ще дадатъ второ опрѣдѣление, религиознитъ и проститъ хора ще дадатъ трето опрѣдѣление - всѣки има свое разбирање, свое опрѣдѣление за човѣка. Нѣкой ще каже: човѣкътъ е едно живо сѣщество. Да, но сѣщо тѣй съ живи и мравкитъ, сѣщо тѣй съ живи и птицитъ, сѣщо тѣй съ живи и дърветата. Животътъ е общо качество за всички живи сѣщества. Че човѣкъ е едно живо сѣщество, има нѣщо вѣрно въ това, но че и у човѣка има единъ особенъ животъ, какъвто въ животнитъ нѣма и това е вѣрно.

Второто твърдение, което хората даватъ за човѣка е слѣдното. Тѣ казватъ: човѣкъ е едно мисляще сѣщество. Мислящи сѣщества съ и животнитъ. Да, но у човѣка има едно особено качество въ мисълта, каквото нѣма въ другитъ животни.

Най-послѣ ще кажатъ, че човѣкъ е едно морално, едно духовно сѣщество. Такова нѣщо може да се каже и за животнитъ. У човѣшкия моралъ, обаче, има нѣщо особено. Още отъ най-древни врѣмена хората съ се спирали да опрѣдѣлятъ,

¹ Матей 5:45

какво нѣщо е човѣкътъ и сѣ казвали, че човѣкътъ е сѣщество, което мисли. То е едно общо опредѣление. Изобщо, мѣчно е да се даде дефиниция, какво нѣщо е човѣкътъ.

Сега темата ни не е за човѣка, но понеже човѣкътъ разглежда Божитѣ работи, то по отношение на Божитѣ работи ще разгледаме човѣка. Животнитѣ се отличаватъ по това, че иматъ настроения - крайна промѣнчивостъ има въ тѣхъ. У животнитѣ нѣма установенъ мораль. Тѣхнитѣ мораль се отнася само до кожата имъ. Когато не засѣгащъ кожата на животнитѣ, тѣ сѣ крайно морални, но щомъ засегнешъ кожата имъ, въ тѣхъ вече не остава никакъвъ мораль. Животнитѣ мислятъ, докато не сѣ се уплашили, но щомъ се уплашатъ, въ тѣхъ не остава абсолютно никаква мисль. Всичката имъ мисль се прѣвръща въ едно скороходно движение. Слѣдователно, настроението е състояние на животнитѣ - животинско състояние е то. Нѣкои хора казватъ: азъ имамъ настроение. Казвамъ: ти си въ едно животинско състояние. Въ настроенията всѣкога влизатъ страститѣ, а страститѣ сѣ една неустойчива срѣда. Елементитѣ, които образуватъ страститѣ сѣ въ едно прѣходно състояние, въ състояние на прѣсъздаване. Страститѣ, които се бушуватъ вѣтръ въ животнитѣ, сѣ свързани съ извѣстни процеси, които ставатъ въ самата природа, понеже природата твори единъ новъ свѣтъ. Кждѣ е този свѣтъ? - Не го знаятъ. Азъ не говаря за тази природа тукъ на земята, но за великата природа. Една нова вселена се твори. И всичко това, което остава като излишъкъ при създаването на този по-висшъ свѣтъ, се изпраща долу на земята. Този остатъкъ, този излишъкъ влиза въ животнитѣ и образува тази

вътрешна пертурбация, която ние наричаме страсти. Страстта образува настроението; настроението образува вътропоказателът, който показва четирите главни посоки въ света. Този уредъ наричатъ компасъ. Казватъ, че компасътъ показвалъ правата посока. Не, компасътъ не е толкова точенъ. Той показва правата посока само за умните хора. Ако го занесешъ на северния полюсъ, показва една посока; ако го занесешъ на екватора, показва друга посока. Ако вземете единъ отъ нашите часовници и тръгнете съ него да направите едно кръгосветно пътешествие, той по никой начинъ нѣма да ви покаже право времето.

Тѣй щото, има известни величини, съ които ние, съвременните хора, боравимъ, но тѣ иматъ значение само за известно мѣсто, и за известно време. Нѣкой казва: азъ боравя съ величината на часовника. Да, но това е една мѣстна величина съ която се измѣрва времето само въ България, но не и другаде. Когато нашиятъ часовникъ въ България показва шестъ часа, на друго мѣсто имаме другъ нѣкой часъ. Нѣкои казватъ: е, земята е такава. Че земята е такава това е другъ въпросъ. Не е лошо, че хората иматъ две противоположни величини. Всѣко число има свое отражение; всѣко число има своя проекция.

И тѣй, ние сме свързани съ животните - има връзки между животните и насъ. Въ какво седи тази връзка? - Ние сме подобни на тяхъ по настроения, по страсти. Нѣкой казва: какъ, азъ да бъда подобенъ на животните! Има, обаче, подобие между човѣка и други същества. Човѣкътъ е свързанъ и съ ангелите. Като говоря за ангелите, азъ разбирамъ същества,

които сж по-организирани отъ насъ, които иматъ хиляди пжти по-устойчиви тѣла отъ нашитѣ. Тѣхнитѣ тѣла сж образувани отъ лжчиста материя. Слѣдователно единъ ангелъ може да владѣе своето тѣло така, че да бжде видимъ и невидимъ, споредъ както пожелае. Единъ ангелъ може да пжтува съ голѣма свобода прѣзь пространството.

Сега, не е въпросътъ да ви доказвамъ, гдѣ сж ангелитѣ, кждѣ живѣятъ и какъ живѣятъ. Ангелитѣ живѣятъ въ така наречения “петоизмѣримъ свѣтъ” въ свѣта на петѣтъ измѣрения. Ние живѣемъ въ единъ свѣтъ отъ три измѣрения; духоветѣ пкъ, т. е. тия отъ хората, които заминаватъ за другия свѣтъ, живѣятъ въ свѣта на четиритѣ измѣрения. Нѣма да ви обяснявамъ това нѣщо математически. То е една дълбока задача. Днесъ нѣма автори, които да сж писали по този въпросъ. Слѣдователно, съ ангелитѣ ние сме свѣрзани по закона на разумността. Разумността е качество на ангелитѣ и се изпраща отъ тѣхъ при творението, при създаването на тази нова вселена. Отъ изобилието на своята разумность тѣ изпращатъ къмъ земята. Казва се въ Писанието: “ Ще изпраця Духа си, и Той ще ви научи”. На какво ще ни научи? - На разумность. У насъ подъ думата “духъ” се разбира друго нѣщо. Надъ тази разумность седи закона на Любовьта. Значи връзката мужду Бога и насъ е Любовьта. Споредъ мене, настроението, това е една срѣда; разумността, това едруга срѣда; Любовьта, това е трета срѣда. Значи тия три срѣди ни свѣрзватъ съ три вилики свѣта. За да може човѣкъ да разбира дълбокитѣ замисли на живата природа, трѣбва да е свѣрзанъ съ тѣзи три велики свѣта.

Азъ говоря само за онѣзи отъ васъ, които се интересуватъ за своето бъдеще. Вие може да имате критически умъ, този умъ ви е потребенъ, но въ критиката си трѣбва да бъдете разумни. Да критикувашъ, значи да сравнявашъ, да уподобявашъ, да търсишъ Истината. Да критикувашъ разумно, това не значи да търсишъ погрѣшките на хората, но да търсишъ правия пѣтъ. Познание трѣбва! Нѣкои мислятъ, че критиката е основно нѣщо; нѣкои мислятъ, че хората трѣбва да се съмнѣватъ. Не, съмнението не е положително качество, то е негативно качество въ човѣшката природа. Щомъ човѣкъ се усъмни, почва да мисли. Но, споредъ менъ, по-големо прѣимущество е човѣкъ да върва, отколкото да се съмнѣва. По-правдоподобно е човѣкъ да се обнадежда, отколкото да се обезсърдчава. Запримѣръ, вие се съмнѣвате, дали има бъдещъ свѣтъ, или нѣма. Оставете този бъдещъ свѣтъ! Съмневашъ ли се въ свѣта, въ който живѣешъ? - Не се съмнѣвамъ. Мислишъ ли, че можешъ да излѣзешъ извънъ този свѣтъ, въ който сега живѣешъ? Казвашъ: е, като умра единъ день, всичко ще свърши съ мене. Добръ, като умрешъ, кѣде ще отидешъ? Великиятъ законъ въ самата наука казва, че нищо въ природата не се губи. Щомъ е тѣй, ти като човѣкъ не можешъ да се изгубишъ. И като умрѣшъ, пакъ ще живѣешъ, пакъ ще мислишъ.

Ще ви приведа една малка аналогия, за обяснение на мисълта, че и като умрѣшъ, пакъ ще живѣешъ и ще мислишъ. Допуснете, че водата която е въ въздухообразно състояние, се намира нѣкъдѣ изъ пространството. Така ли остава тя? - Не, отъ дѣйствието на студа, тази пара се прѣвръща въ вода,

сгъстява се. Най-напредъ тази вода съществува като пара, подвижна е, но послѣ вслѣдствие промѣната, която става съ нея въ пространството, тя се прѣвръща въ вода. Нѣкои мислятъ, че горѣ въ пространството е много тихо. Не, не е така. Тамъ ставатъ голѣми атмосферни промени. Горѣ въ пространството има голѣми електрически и магнетически бури. Тия именно бури сѣ, които движатъ нашата земя. Тѣ могатъ да завлѣкатъ всѣки едного.

Азъ нѣма да обеснявамъ тѣзи нѣща. Тѣ се отнасятъ до чиста научната страна на въпроса, но ще се спра само върху физическата страна на цитирания стихъ: “Защото Той заповѣдва на слънцето да изгрѣва и на добритѣ, и на злитѣ”. Кой е този, който заповѣдва? Виждали ли сте Го до сега? Кажете, какъвъ му е образътъ? - Само Любовта може да ни даде единъ малъкъ отънѣкъ на Божия образъ. Ако ние сме разумни, съ своята разумность ще можемъ да видимъ Бога. Можемъ да Го видимъ, но какъ? - Чрѣзъ проявитѣ, които виждаме навсѣкѣ въ разумната природа. Всичко въ природата е много разумно направено. По направата на единъ часовникъ ние можемъ да сѣдимъ за техника, който го е направилъ, но самиятъ техникъ не можемъ да видимъ. Ние, като разглеждаме природата отъ научно гледище, ще видимъ, че въ нея има една разумность, но нѣма да видимъ, Онзи, който я създалъ. За Бога не можемъ да имаме абсолютна никаква прѣдстава. Речемъ ли да си създадемъ нѣкаква прѣдстава за Него, тя ще бѣде фалшива, невѣрна. Съставимъ ли си нѣкакъвъ образъ за Бога, той ще бѣде подобенъ на насъ: ще му туримъ очи, носъ, коса, брада, която ще бѣде руса, черна или бѣла и

ще кажемъ: младиятъ или стариятъ Господь. Понеже ние сме млади или стари, туряме едно такова качество на Бога, че Той е младъ или старъ. Не, това е човъшка философия. Така говорятъ обикновенитъ хора, а философитъ ще говорятъ за абсолютното. Какво е абсолютното, ть не знаятъ. Тия учени хора мязатъ на онзи испански поетъ, който написалъ едно малко съчинение, написалъ едно хубаво стихотворение, възпълъ нъщо въ природата, но когато го попитали, какво иска да каже съ тази поезия, каква мъдростъ крие въ нея, той казалъ: и азъ самъ не зная. Писахъ нъщо, но не зная какво изразява то. Та, често ученитъ хора пишатъ нъщо, но сами не знаятъ какво изразява написаното отъ тьхъ. Това е право отъ тьхна страна, дьто не разбиратъ, какво сж писали. Какво показва това нъщо? - Ако ние сме творители на нъщата, ще разбираме смисъла имъ. Значи, ако нъкой пише нъщо, той пише по вдъхновение. Ти напишешъ едно изречение, или едно стихотворение на френски езикъ. Питатъ те: какво написа? - Не зная. Може да напишешъ едно стихотворение на английски, или на какъвто и да е другъ езикъ. Запитватъ те: какво значи това? - Не зная. Попитайте нъкой, който знае френски или английски езикъ, той ще ви приведе смисъла на стихотворението.

И тьй, Богъ е, който заповѣдва на слънцето. Това е физическата страна. Слъдователно, този, който заповѣдва на слънцето да грѣе, Той е заповѣдалъ и на насъ да дойдемъ на земята. Той е заповѣдалъ да имаме тьла; Той е заповѣдалъ да имаме глави; Той е заповѣдалъ да имаме дробове; Той е заповѣдалъ да имаме стомаси; Той е заповѣдалъ да имаме ржце, крака, нервна система; Той е заповѣдалъ да имаме

всичко. Философията на живота седи въ това, щото ние, като хора, да се разберемъ. Щомъ Богъ е заповѣдалъ за всичко това, въ какво седи тази заповѣдъ? - Разумна е тази заповѣдъ! Ако слънцето изгрѣва, за себе си ли изгрѣва? Не, слънцето изгрѣва заради насъ. То е слуга на Господа. Господъ му казва: “Ти всѣка сутринъ ще изгрѣвашъ на земята. Ще раздавашъ отъ своитъ физически блага на вси мои твари, на всички мои дѣца”. Вие питате: тъй ли е това нѣщо? Голѣми философи сте вие, но не знаете най-елементарнитъ работи. Разправятъ за единъ английси философъ, който написалъ едно отлично съчинение по философия на английски езикъ, но разправя за себе си, че билъ толкова слабъ математикъ, та когато се отнасяло за нѣкаква най-дребна смѣтка, викалъ жена си и малкитъ си дѣца, да смѣтатъ зарадъ него. Той писалъ чисто философски работи, написалъ една много хубава книга по френология, върху “естеството на човѣка”, но математическия му центъръ, билъ слабо развитъ. Той казвалъ: азъ по математическитъ си способности не мога да се мъря даже и съ дѣцата си. Ако всичкитъ ми способности бѣха така развити, както и математическитъ, щѣхъ да бѣда цѣль идиотъ.

Тъй щото, въ едно отношение човѣкъ може да бѣде философъ, а въ друго отношение - дѣте. Има философи, които сж цѣли дѣца. Има жени, които съ свършили по готвачество и каквото имъ дадешъ да сготвятъ, всичко могатъ, но я ги тури да разрѣшатъ единъ мораленъ въпросъ, ще ти кажатъ: за това нѣщо не ме питай! За готвене всичко мога, но по моралнитъ въпроси нищо не зная. Мжжътъ на тази жена вечерята донесе

една торба съ злато - задигналъ я отъ нѣкъдѣ, и пита жена си: да задържа ли тази торба, или да я върна назадъ? - Задръжъ я! Да я задържи значи, да сготви нѣщо отъ нея. Но, ако на тази жена, донесатъ развалено месо да сготви нѣщо, ще каже: вѣнъ скоро това месо! То не е за готвене. Щомъ се отнася за готвене, всичко разбира и знае; щомъ се отнася за паритъ, казва, нека останатъ тия пари въ къщи, макаръ че сж миризливички. Сега, нѣкои хора, за оправдание на това положение, казватъ: е, слабъ му е ангелътъ на човѣка, какво да се прави? Не, главата на този човѣкъ отгоръ е слаба, затова е слабъ и прѣдъ торбата съ злато. Френолозитъ много добръ разрѣшаватъ този въпросъ. Тъ казватъ, че съвѣстѣта у всички хора не е еднакво развита; разумността не е еднакво развита; чувството на сравнение на уподобяване не е еднакво развито; музикалното чувство не е еднакво развито; математическите способности не сж еднакво развити. Милосърдието не е еднакво развито; вѣрата не е еднакво развита; надеждата не е еднакво развита; смѣлостѣта, рѣшителността, всички тия способности и чувства не сж еднакво развити въ всички хора. Кой какво работилъ, това и придобилъ.

Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: защо свѣтътъ е така лошо нареденъ? Тукъ въ София, прѣди нѣколко години, единъ българинъ си направилъ една хубава, двуетажна къща, съ всички удобства, но понеже направилъ малко дългъ, турилъ въ първия етажъ кираджии, които му плащали доста голѣмъ наемъ. Тия кираджии, били доста немарливи, и въ продължение на двѣ години развалили къщата на този човѣкъ. Всички лампи изпочупили, цѣлата инсталация и канализация

развалили и съ това довели къщата до неузнаваемост. Като дошли втори кираджии, намърили всичко развалено, изпотрошено и си казали: ама че голъмъ простакъ билъ този господинъ, тъй калпаво направилъ къщата си. Не, не е простакъ този човѣкъ, простаци сж били първитъ кираджии. Този човѣкъ, чиято е къщата, бѣше уменъ човекъ. Така и Богъ, Който създаде свѣта, е много уменъ, но ние, които бѣхме първитъ кираджии на този свѣтъ, сме простацитъ; ние развалихме всичко, и днесъ търсимъ виновника на тѣзи поврѣди извънъ насъ. Казваме: защо Господъ създаде така глупаво свѣта? - Майкитъ и бащитъ развалиха тия форми, които Богъ създаде, за да живѣятъ въ тѣхъ разумнитъ души. Съврѣмненната наука е констатирила това нѣщо. Запримѣрь, ако една жена е брѣменна и въ това си положение има най-тежки изживѣвания, запримѣрь въ нея се поражда желание да отмъсти, да открадне, да убие, а не се поражда мисълъ за Бога, то дѣтето, което се роди, ще бѣде единъ прѣстѣпникъ, ще мяза на нея. Като казвамъ, че ще мяза на нея, разбирамъ, че ще изразява всичкитъ нейни състояния въ даденото положение. Слѣдователно, когато държавата иска да подобри своитъ поданици, за такива майки трѣбва да създава най-добри, най-благоприятни условия. Държавата, обаче, днесъ не се грижи за тия нѣща. Днесъ, само слѣдъ като се родятъ прѣстѣпниците тя се загрижва да създаде нѣкакви институти за прѣстѣпниците дѣца. Не, прѣди да се родятъ дѣцата, държавата трѣбва да се погрижи за тия дѣца, бѣдещи нейни поданици. Чудни сж съврѣмненнитъ хора, когато говорятъ за държавата! Ами че всѣка държава е единъ общъ, колективенъ организъмъ! Всѣка

държава е сглобена от много кириши, камъни, тухли, дървета и от какви ли не още материяли. Много и разнородни материяли влизат въ нея! Пъкъ освѣнъ тѣхъ, има и много скоби, които свързват материялитѣ. И вички тия скоби трѣбва да бждатъ здрави. Ако се поставятъ скоби, безъ да има дървета, въ които да се забиватъ, какво ще стане съ това здание? - Ще рухне. Слѣдователно, същиятъ законъ е и по отношение на човѣка. Ето защо, ние започваме отъ човѣка. Хората днесъ искатъ държавата да бжде солидна. Добре но отъ какво е образувана държавата? Нали е образувана отъ много хора? Ето защо ние трѣбва да се обърнемъ къмъ себе си, да опредѣлимъ отношенията си, къмъ Бога. Да видимъ дали Го познаваме или не.

Има единъ начинъ, по който можемъ да се ползуваме отъ Божествената енергия. За мене не е важно да зная колко е голѣмо слънцето, но е важно да се ползувамъ отъ неговата енергия. Какво ще бжде положението ви, ако си прѣдставите, че се намирате въ първата, въ втората или въ третата епоха при създаването на свѣта? Всѣки день, това е една епоха, а вие знаете, че Богъ направилъ слънцето едва въ четвъртия день. Нѣкои учени казватъ, че въ това врѣме около земята имало такава голѣма мъгла, та нищо не се виждало. Всичко било само облаци, мъгли. Но по това врѣме се явили голѣми бури, които се движили съ бързина 10,000 клм. въ часъ и успѣли да размахнатъ тия мъгли, тия облаци така, че на небето се явило слънцето. Това врѣме религиознитѣ хора наричатъ “деньтъ на създаване слънцето” . То било четвъртия день при създаване козмоса. Тѣй се говори за явяването на слънцето за пръвъ пѣтъ

на земята. Значи, благодарение на тѣзи голѣми бури се явило слънцето. Но сега, да не дава Господъ да се явятъ такива голѣми бури! Ако сега се яви такава буря, всички хора ще плаваме изъ въздуха - и църкви и училища, всичко ще лети изъ въздуха. Голѣма каша ще настане! Такава каша имало и тогава, когато се разгонвали облацитъ отъ лицето на земята. Този законъ е върненъ именно въ това отношение, че когато въ човѣка прѣдстои да се създаде нѣщо ново, нѣщо много велико, нѣщо много хубаво, въ него наставатъ такива именно бури, такива пертурбации, докато въ четвъртия день въ него изгрѣе слънцето. Това става около 30-тата му годишна възраст. Всички сте били млади, изживѣвали сте разни състояния и въ резултатъ казвате: животътъ нѣма смисълъ. Всичкитъ ви идеали, всичко хубаво пропада, но най-послѣ слънцето у васъ изгрѣва, вие се подигате и казвате: има слънце въ живота, има смисълъ да се живѣе!

Казва се въ Писанието:” Той заповѣда на слънцето да грѣе и на добритъ, и на злитъ.” Мислите ли, че днешнитъ мѣчнотии, които сѣществуватъ въ свѣта, сѣ произволни? Ние казваме: Защо хората сѣ толкова жестоки? Азъ казвамъ: защо майкитъ сѣ толкова жестоки? Споредъ мене не трѣбва да се наказватъ дѣцата, а трѣбва да се наказватъ майкитъ и бацитъ. Азъ знаа единъ случай, който потвърждава тази идея. Единъ баща, отъ Варненско нѣкъдѣ, отива да запише дѣтето си на училище. Дѣтето му било много спрехаво. Бащата казва на учителя: “Ще те моля, когато дѣтето ми се провини въ нѣщо, не го наказвай, но почакай, азъ отъ врѣме на врѣме ще идвамъ при тебе, да наложишъ това наказание върху менъ. Но ще бждешъ съ мене

много строгъ, тъй, като учителъ, нѣма да ме щадишъ. Колкото прѣчки се слѣдватъ на сина ми, ще ги наложишъ върху менъ.” Послѣ се обръща къмъ сина си и му казва: “Синко, ще гледашъ да правишъ по-малко бели, за да освободишъ и моя гърбъ отъ удари.”

Ние, съвременнитѣ хора, разрѣшаваме въпроса, какъ трѣбва да се живѣе. Не трѣбва да разрѣшаваме въпроса, какъ трѣбва да се живѣе, но какъ трѣбва да се раждаме. Ние трѣбва да разрѣшаваме въпроса, какви майки трѣбва да имаме, какви бащи трѣбва да имаме. Като говоря майки, азъ не разбирамъ “майка” въ обикновения смисълъ на думата. Днесъ у всички културни хора, у всички европейски народи има една слабостъ, всички искатъ да женятъ своитѣ дѣщери и синове. Защо да ги женятъ? Въ природата сѣществуватъ слѣдниятъ законъ: не се позволява на кое и да е сѣщество да дойде на земята, докато нѣма условия за него. То трѣбва да чака. Има много души, които трѣбва да чакатъ, нѣма благоприятни условия още за тяхъ. Гдѣ трѣбва да чакатъ? - Въ другия свѣтъ. Отлично е тамъ! По нѣкой пѣтъ у насъ се явява желание да се размножаваме повече, отколкото трѣбва. Ами знаете ли, какво нѣщо е размножаванieto? Идете въ Китай да видите, колко гѣсто е тамъ населението! У тяхъ има едно желание да изчезнатъ едни, за да дойдатъ други, нови хора. Затова тѣ често се молятъ на Бога, да дойде нѣкаква катастрофа, да настане нѣкакъвъ катаклизъмъ, та да измратъ нѣколко милиона хора изведнажъ. Тѣ смѣтатъ това нѣщо за нѣкакво благословение. Ако у насъ стане такова масово измиране на хора, то е цѣлъ ужасъ, цѣлъ адъ. Ако отидете въ Китай, ще видите, какъ тия хора сѣ

направили къщите си по савоветъ на ръките - тъй гъсто е населението. Мъсто си търсят хората! И при всички тия условия, желанието на хората да се размножаватъ, е необяснимо. Ние искаме да се размножаваме физически, но въпросътъ не седи въ физическото размножаване, въ физическото създаване. За човъка е важно, слѣдъ като създаде физическото си тѣло, да се погрижи за развиване на сърдцето, за развиване на своя умъ и най-послѣ да даде потикъ за развиване на моралнитѣ си чувства. Само така той ще се прояви като човѣкъ.

Питамя: гдѣ е благородната страна на човъка? Всички съврѣменни хора сж способни на едно: да се докачатъ. Въ това сж майстори. Да се каратъ, да правятъ свади, за това сж майстори всички хора. Това е не само съ обикновенитѣ хора, но и съ религиознитѣ. Свѣтскитѣ, хора се биятъ вънъ, по улицитѣ, а религиознитѣ хора се биятъ вътрѣ, въ къщи. Нѣкой религиозенъ човѣкъ слѣдъ като набие жена си на общо основание, послѣ ще и каже: ще мълчишъ, нѣма да ме компрометиращъ нѣма да казвашъ, че те бия, защото азъ служа на Бога. Послѣ, ще намѣри нѣкой стихъ отъ Писанието, ще каже: женитѣ трѣбва да се подчиняватъ на мъжетѣ си. Тъй казва Господъ! Нѣкъдѣ пъкъ жената набие мъжа си и послѣ цитира нѣкой стихъ отъ Писанието: мъжътъ трѣбва да обича жена си; ако не я обича, бой, дърво му се пада. Това сж аргументи, доказателства, но физически. Казвамъ: дѣто мъжътъ е силенъ, той налага, той цитирва стихове; дѣто жената е силна, тя налага, тя цитирва стихове. Какво се разрѣшава по този начинъ? - Нищо.

Писанието казва: “Богъ заповѣдва на слънцето да грѣе еднакво и на добритѣ, и на злитѣ.” Подъ това слънце се разбира разумния животъ въ хората. Това слънце трѣбва да бѣде разумно, затова Господъ му заповѣдва да грѣе и за добритѣ, и за злитѣ хора. Ако това слънце не изгрѣваше, ако нѣмаше разумностъ въ свѣта, всички хора щѣха да се смразятъ, нѣмаше да има никакво развитие.

И тъй, когато става въпросъ за състояния, ние трѣбва да разбираме своитѣ състояния. Има различни състояния, и ние трѣбва да знаемъ, постоянни ли сѣ тия наши състояния, или прѣходни. Прѣдставете си, че имате едно прѣходно състояние, като това на леда. Какво ще донесе това ви състояние? Нѣкой казва: сърдцето ми е студено. Какво ти трѣбва? - Топлина. Слѣдъ като се стоплишъ, казвашъ: изгори ме тази любовъ. Какъ! Любовта те изгори! Любовта никога не гори. Любовта е най-великата, най-разумната сила въ човѣка, и слѣдъ като проникне въ него, тя му дава по възможностъ най-благороднитѣ, най-възвишенитѣ пориви на духа. Любовта, споредъ моитѣ схващания, най-първо е достояние на великитѣ Учители; послѣ е достояние на великитѣ адепти, на великитѣ ученици на великите вѣрующии, на великитѣ оглашени и най-послѣ на всички съврѣмненни хора. Но тази любовъ, едва като сѣнка засѣга съврѣмненнитѣ хора. Нѣкой казва: ти знаешъ ли, какъ ми е пълно сърдцето съ любовъ! Охъ, умирамъ за тебе! Готовъ съмъ да се жертвувамъ за тебе. И пише на приятеля си: всичко съмъ готовъ да направя за тебе! Слѣдъ двѣ години пакъ му пише: Повече да не стѣпвашъ въ къщата ми! Питамъ: какъ е възможно човѣкъ да се измѣни толкова много? Какъ е

възможно да се обърне толкова много сърдцето му? Златото желязо може ли да стане? Желязото злато може ли да стане? Водата ледъ може ли да стане? - Може, но при известни условия. Кога? - Ако водата е на съверния полюс, може да стане на ледъ; ако водата е на екватора, на ледъ не може да стане. Питамъ: водата на пари може ли да стане? - Може. Кога? - Ако е въ котела и отдолу пещъта я нагрѣва. “Може” и “не може” да стане нѣщо, това зависи отъ условията. Можемъ ли да бъдемъ разумни? - Можемъ. Кога? - Когато сме свързани съ ангелитъ. Можемъ ли да имаме настроения? - Можемъ. Кога? - Когато сме свързани съ животнитъ. Можемъ ли да се любимъ? - Можемъ. Кога? - Когато сме свързани съ Бога. Само тѣй ние можемъ да разберемъ единичността и множеството.

Въ свѣта има два велики процеси, които азъ уподобявамъ на състоянията на нашето съзнание. Единъ отъ процеситъ се крие въ подсъзнанието, за който говори и съврѣмнената наука. Той е Божественъ процесъ, азъ го наричамъ “множественъ процесъ”. Туй, което мислятъ великитъ, напредналитъ същества въ природата - боговетъ, ангелитъ, архангелитъ, херувимитъ, серафимитъ - всичката енергия на тѣхната мисль се разпрѣдѣля изъ цѣлия козмосъ, и всичко това се нарича “подсъзнание”. То прѣдставлява единъ общъ процесъ. Казвашъ: нѣщо въ подсъзнанието ми работи. Имашъ желание да направишъ нѣщо хубаво, велико - то се дължи на тия същества въ тебе. Казвашъ, азъ имамъ подсъзнание. То значи: азъ съмъ въ връзка съ тия висши същества. Вториятъ процесъ се крие въ съзнанието, което се срѣща и въ всички животни и растения. То е сѣщо така единъ множественъ процесъ. Значи,

подсъзнанието е единъ процесъ, въ който живѣятъ, мислятъ и дѣйствуватъ всички висши сѣщества, а съзнанието е единъ процесъ, въ който живѣятъ, мислятъ и дѣйствуватъ всички нисши сѣщества. Той е процесъ присѣщъ на всички животни, растения и човѣка. Самосъзнанието пъкъ е единственото нѣщо, съ което ние сами работимъ. Той е единиченъ процесъ. Когато работи въ тебе съзнанието, ти се наемашъ да пишешъ по нѣкой въпросъ. Пишешъ: тѣй казалъ Кантъ, Шопенхауеръ, Толстой. Всичко това не е твое, ти си просто единъ компилаторъ, пишешъ, какво сѣ казали другитѣ. Но когато дойдешъ до положение ти самъ да мислишъ, тогава оставашъ всички философи на страна, искашъ да разберешъ въпроса самъ, по своему. Тогава имашъ самосъзнание. То е Божественото съзнание, което прониква въ човѣка. Самосъзнанието е индивидуаленъ процесъ. Много рѣдки сѣ моментитѣ, когато Божественото съзнание прониква въ насъ. Когато Божественото съзнание проникне въ насъ, ние ще го чуемъ като вътрѣшенъ гласъ. Има моменти въ живота ви, когато това съзнание ще ви проговори. Този моментъ въ вашия животъ ще бѣде епохаленъ. Той ще бѣде най-красивиятъ моментъ. Щомъ това съзнание ви проговори, вие ще си кажете: едно врѣме бѣше това, но въ сънъ ли бѣше, въ будно състояние ли бѣше, видѣхъ нѣщо особено, чухъ нѣщо особено... Това нѣщо не може да се схване отъ вашия умъ. То е нѣщо Божествено! Комуто е проговорило това съзнание, въ него като че нѣщо се отваря, и той вижда отношенията, които сѣществуватъ между този, който му е проговорилъ и него самия. Тогава, между Бога и него се образува една връзка, която никой не може да

разкъса. Няма сила, която може да разкъса тази връзка. И най-великеть гръшници сж свързани съ Бога. Защо изглежда, че сж безъ Бога? - То е, защото нъкой пжть човъкъ иска да се отдалечи отъ Бога, да се разходи изъ свѣта. Тогава Богъ разпуска тази нишка. Тя се продължава много и човъкъ е вече свободенъ да върви наждъто иска. Такъвъ човъкъ върви, върви и най-послѣ, като се умори, казва: кждѣ вървя азъ? - И пожелава да се върне отново къмъ Бога. Богъ взима тогава макарйчката си и започва да навива този конецъ, докато тази душа отново се приближи при Него. Нъкой казва: изгубенъ съмъ! Не, тѣзи конци никой не може да кжса. Тѣ никога не се кжсатъ. Всички души сж свързани съ такива конци. Въ това отношение, окултиститъ казватъ, че тия конци, между Бога, и душитъ сж скъсани. Не, понеже всѣка душа е единъ лжчъ отъ Бога, никога не се кжсатъ нейнитъ конци. Възвишеното, благородното, което имаме въ себе си, е Божественото въ насъ, и то никога не се губи. Защо трѣбва да го отричаме, защо трѣбва да се съмнѣваме въ Бога? Сега, нъма защо да ходимъ да питаме, какво е казалъ Петко, Драганъ, какво казалъ този-онзи философъ. Не, онова, което азъ нося въ своята душа; онова, което ми дава достоинство, като човъкъ, то е онзи импулсъ въ мене, който ме кара да съзнавамъ, че въ мене има нъщо Божествено. То е Богъ, Който живѣе въ мене. Този моментъ, въ който азъ съзнавамъ, че съмъ човъкъ, че имамъ връзка съ Бога, това е Божественото въ мене; това е, което ми казва, че и азъ имамъ право да живѣя като всички хора, да се ползувамъ отъ общитъ блага, които Богъ е далъ; това е, което ме убеждава въ великата Правда на свѣта, за която азъ нъма да се кълня, а съ

живота си ще изнеса; това е, което ще ме увъри, че азъ съмъ гражданинъ на великото Божие Царство. Ако ние пазихме великитъ закони на Царството Божие, какви правилни лица, какви красиви очи, какви правилни устни щяхме да имаме! А сега, като погледна хората, на какво мязатъ? - Устата имъ сж криви, носоветъ имъ сж криви, очитъ имъ сж криви, вѣждитъ имъ сж криви, челата имъ сж криви, и слѣдъ всичко това казватъ: красиви сж днешнитъ хора! Красиви тѣла иматъ. Вие още не знаете, какво значи красиви тѣла! Всички мускули у човѣка иматъ опредѣлена дължина, иматъ опредѣлени размѣри на дѣйствие. За всѣки човѣкъ е опредѣлено, какво трѣбва да бжде челото му, каквъ трѣбва да бжде носътъ му, какви трѣбва да бждатъ очитъ му. За всѣки човѣкъ има единъ специаленъ моделъ, по който трѣбва да бжде направено тѣлото му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ въ умствения свѣтъ, по който трѣбва да бжде направенъ мозъка му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ, по който трѣбва да бжде направено сърдцето му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ, по който трѣбва да бждатъ създадени чувствата му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ, по който трѣбва да бжде направена душата му. Душата и тя има своя форма. Душата има това свойство, че може да обема всичко, значи може да стане голѣма, колкото цѣлиятъ козмосъ. Душата има туй свойство, че може да става толкова малка, да я не вижда никой. Вие това не знаете.

Сега, вие седитъ въ това събрание и си казвате: азъ съмъ толкова нещастенъ! Казвамъ: не, ти си много богатъ! А, богатъ! Не ми говори! Като казвамъ, че е богатъ, не вѣрва на думитъ ми, но ако му дамъ една торба съ английски златни на

заемъ, ще върва, че е богатъ. Споредъ мене, на човъка пари могатъ да се даватъ само на заемъ, а не като милостиня. Унижение е за човъка да му се даватъ пари като милостиня. Като дамъ нъкому пари на заемъ, щомъ дойде врѣмето, той ще ми ги върне. Сега всички проповѣдватъ, че трѣбва да се дава милостиня на хората. Не, съ това не съмъ съгласенъ. На заемъ може, но милостиня да се дава на човъка, не съмъ съгласенъ.

“И Господъ заповѣда на слънцето да изгрѣва и на добритъ, и на злитъ”. Защо? - За да имаме всички изобилень животъ въ себе си. Слънцето носи животъ на хората, но не може да ги направи добри. Онзи, който прави хората добри, това е Богъ. Той внася разумния животъ въ тѣхъ, и тази разумность ги прави добри. Често изобилието на слънцето ражда всички спорове въ свѣта. И дѣйствително, слънцето е виновно за много работи. Ако нѣмаше слънцето въ свѣта, хората щѣха да бждатъ въ кжщитъ си, нѣмаше да ставатъ никакви убийства. Какви убийства щѣха да ставатъ въ свѣта безъ слънчвата свѣтлина и топлина? Стои човѣкътъ въ кжщата си, свилъ си ржцѣтъ на юмрукъ, замръзналъ цѣлъ не може нищо да хване. И най-гольмиятъ юнакъ да е, ще седи въ кжщи, ще свие ржцѣтъ си, не ще може да управлява никакъвъ револверъ. А като изгрѣе слънцето, всички се раздвижатъ, стоплятъ се, захвчатъ онѣзи ми ти куршуми, гранати, всички се биятъ, чува се: бумъ - бумъ!

“И заповѣда Господъ на слънцето да изгрѣва и за добритъ, и за злитъ”. Казва Господъ на слънцето: “Кажи на тия хора по-малко да се биятъ, да дойде умътъ въ главата имъ, защо тѣ не разбиратъ смисъла на живота”. Казвамъ: като дойдемъ до самия животъ, ние трѣбва да разбираме вжтрѣшната му страна.

Сегашният живот, който живеем, се намира прѣдъ една нова фаза. Вие нѣма да останете въ това положение. Прѣдставете си, че сте слуга при единъ господарь, условенъ сте при него за три години. Слѣдъ три години този господарь ще ви прѣдаде смѣтката и ще ви каже: повече нѣмамъ нужда отъ васъ! И дѣйствително, вие сте свързани тукъ на земята само за известно врѣме. Слѣдъ три години господарьтъ на земята ще ви повика и ще ви каже: повече нѣмамъ нужда отъ васъ! Той ще ви прѣдаде смѣтката, вие ще си купите билетъ и ще се върнете. Къдъ ще се върнете? На онзи свѣтъ. И Христосъ, когато бѣше на земята, казваше на ученицитѣ си: “Отивамъ да ви приготвя мѣсто и когато ви приготвя, ще дойда да ви взема”. Та, всичкиятъ споръ, който сега съществува въ свѣта, е чисто духовенъ. Ние, съврѣменнитѣ културни хора, трѣбва да разберемъ онѣзи велики Божии закони, които работятъ въ умотъ ни. Защо трѣбва да ги разберемъ? - Понеже искаме да бждемъ здрави, искаме да бждемъ щастливи, искаме да бждемъ умни, искаме да имаме религия. Много добръ, нека имаме религия, но тази религия да бжде религия на Любовта! Искаме да имаме училища. Нека имаме училища, но тия училища да бждатъ училища на Мѣдростта! Искаме да имаме общественъ строй, искаме да имаме закони. Нека имаме общественъ строй, нека имаме закони, но всичко това нека почива на една Абсолютна Божия Правда! Този въпросъ майкитѣ ще го разрѣшатъ. Кои майки? - Бждещитѣ майки, а не сегашнитѣ. И религиознитѣ хора трѣбва да проповѣдватъ повече на майкитѣ.

Често ни запитватъ: вие какво проповѣдвате. Тръбва ли хората да се женятъ, или не тръбва? Когато Господъ създаде свѣта, каза на първитъ хора да завладатъ птицитъ, рибитъ, животнитъ. Какво подразбираше съ това? - Той подразбираше, че те тръбва да завладатъ всички нисши елементи въ себе си. Затова Господъ постави Адама въ райската градина, направи го градинарь, да изучава растенията. Слѣдователно, при сегашното състояние, въ което се намираме, ние тръбва да изучаваме растенията, да изучаваме бѣдащата наука за нашето развитие. Всѣко едно растение, и при най-неблагоприятни условия, знае какъ да извлича отъ коренитъ си потребнитъ за него сокове. Въ тѣзи корени живѣе умразата, завистъта, злобата. Тѣ сж ненужни материали. Но, когато ние се научимъ, какъ да извличаме тѣзи сокове, какъ да ги прѣработваме и ненужнитъ за насъ прѣпращаме назадъ въ почвата ние ще разберемъ, какви тръбва да бѣдатъ отношенията ни съ по-напрѣдналитъ отъ насъ братя. Сега, всѣки отъ васъ иска да живѣе между по културни хора. Хубаво е това желание, но по-културни хора отъ ангелитъ азъ не зная. Слѣдната фаза, въ която ще минемъ, е фазата на ангелитъ. Щомъ влѣземъ въ тази фаза, сегашнитъ груби тѣла, които имаме, ще се измѣнятъ органически. Тѣ ще бѣдатъ създадени отъ една по-фина материя. Какъ ще се създаде тази по-фина материя? - Чръзъ религиитъ. Всички сегашни религии не сж нищо друго, освѣнъ единъ методъ, чръзъ който съ молитви, съ съзерцания да може да се добие тази нова материя, чръзъ която нашето тѣло да се обнови. Това нещо не може да дойде само по себе си. Тѣзи хора, които въ миналото се молили, които живѣли въ

пустинитѣ единѣ чистѣ и свѣтъ животѣ, както и тия учени хора, които сѣ работили усилено сѣ мисълѣта си, сѣ помагали, както на себе си, така и на цѣлото човѣчество, именно въ това направление - работили сѣ за неговото повдигане и усъвършенствуване.

Та, всѣки отъ васѣ трѣбва да работи за своето подигане. Не е въпросѣтъ, въ какво вѣрватѣ другитѣ хора. Нѣкой пѣтъ вие казвате: еди-кой си човѣкъ не вѣрва. Не, въ всички хора има единѣ вжтрѣшенѣ стремежѣ, само че едни хора вѣрватѣ въ видими нѣща. Други сѣ дошли на по-висока степенѣ на развитие, и тѣ вѣрватѣ въ нѣща, които сѣ видими, но вѣрватѣ и въ нѣща които умѣтъ може да постигне. Трети видѣ хора вѣрватѣ въ всичко това, но вѣрватѣ и въ самата Любовь. Нѣкои хора казватѣ: азѣ въ Любавѣта не вѣрвамѣ. Това сѣ хората, достигнали до положение да вѣрватѣ въ видимо, да вѣрватѣ въ това, което умѣтъ може да постигне, на не вѣрватѣ само въ Любавѣта. Щомѣ ние заговоримѣ за Любавѣта, тѣ казватѣ: какво се говори тамѣ за любовь, каква е тази любовь? - Тѣ разбиратѣ любовьта на взимания и давания. Любовьта е най-високото състояние, което може да се намѣри въ човѣка. Ако Любовьта би дошла у насѣ само за единѣ день, ние бихме разполагали сѣ всички богатства, сѣ които земята разполага. Ако Любовьта би проникнала само за единѣ день у насѣ, ние бихме видѣли всичкитѣ богатства на земята. Ако Любовьта би дошла само за единѣ день, всички сѣрдца на хората биха се отворили. Ако Любовьта дойде въ нѣкой човѣкъ само за единѣ день, той ще бѣде готовѣ да жертвува хиляди и милиони. Ако Любовьта дойде у тебе само за единѣ день, всѣки ще бѣде

готовъ да гарантира за тебе и съ единъ, и съ милионъ лева. Съ такова довъррие би се ползувалъ ти прѣдъ всѣки едного! Чудно ли е това? Азъ зная хора скѣперници, които не сѣ готови да дадатъ нито петъ пари за когото и да е, но влюбятъ ли се, ще ги видишъ, че сѣ готови да жертвуватъ 1-2-3 милиона лева за тази жена. Азъ зная единъ богаташъ американецъ, който, като се влюбилъ, далъ 100 милиона лева на тази жена. Жертвува човѣкътъ! Защо? - Има нѣщо, което иска той. Видимо ли? - Не, не е видимо. А какво е то? - То е Любовта. Ами че онова, което ни свързва, не е ли Любовта? - Любовта е. Онова, което ни свърза не е ли разумността? - Разумността е. Когато чувствуваме, че нѣкой ни обича, ние имаме особено разположение къмъ него. И всички ние трѣбва да се научиме на това изкуство, да бѣдемъ носители на Любовта. Всички ние трѣбва да отворимъ душитъ си, за да може туй Божествено слънце да изгрѣ, въ насъ. Три слънца трѣбва да изгрѣятъ едновременно въ насъ: едното слънце е физическото слънце; второто слънце е умственото слънце и третото слънце е Божественото слънце, слънцето на Любовта, което изгрѣва въ душитъ ни. Когато тѣзи три слънца съединятъ силата си, тогава ще се образува разумния човѣкъ. Когато лѣжатъ на физическото слънце, когато лѣжатъ на слънцето на ангелитъ и когато лѣжатъ на Божественото слънце, или слънцето на Любовта, почнатъ въ насъ, тѣ ще ни прѣсъздадатъ, и нашитъ глави ще се видоизмѣнятъ. Сега, напримѣръ, мнозина мислятъ, че сѣ много добри. Азъ наричамъ добъръ, идеаленъ човѣкъ този, който е снизходителенъ къмъ всички хора, който не прави разлика между никого и който обича всички хора разумно, т. е.

вжтръшно, въ себе си. А сега, ние обичаме този, който ни обича. Всъки прави това. Който не върва като насъ, ние не го обичаме; който не мисли като насъ, ние не го обичаме. Не, идеалниятъ човѣкъ, да го обичать, или не, той мисли за всички, той грѣе за всички, като слънцето. Каквото и да мислимъ за слънцето, то постоянно изпраща на всички своето благословение. Живо е това слънце! Каквато умраза и да имаме, слънцето на Любавъта постоянно изпраща своитѣ лъчи. Каквото и да мислимъ за Бога, дали Го признаваме, или не Той отъ хиляди, отъ милиони години изпраща своето благословение за всички. И всички питатъ: какъ търпи Господь тия хора! Че Господь не търпи само васъ! Отъ вашата земя, по-надолу, има още много сѣщества, които сѣ 100 пѣти по-лоши отъ васъ. И тѣхъ търпи Господь. Подъ тѣхъ има други, които сѣ 1000 пѣти по-лоши. И тѣхъ търпи Господь. Хората не сѣ най-лошитѣ сѣщества въ свѣта, има и по-лоши сѣщества отъ тѣхъ. Вие ги наричате дяволи. Великъ е Господь! Той, като погледне ни тия сѣщества потегли се малко, позамълчи. Какво означава всичко това? Съ това Той казва: “Ще поумнѣять единъ день тия дѣца”! Богъ разбира дълбокитѣ причини, знае, защо сѣ лоши тия сѣщества. Но, има нѣщо, на което се радва Господь. Надъ насъ има сѣщества, които сѣ 100 пѣти по-добри отъ насъ. Надъ тия сѣщества пѣкъ има други, които сѣ 1000 пѣти по-добри отъ първитѣ. И Господь погледне къмъ добритѣ, погледне къмъ лошитѣ и казва: “Много сѣ добри дѣцата ми”! Тогава, взима Той отъ добритѣ дѣца и дава на лошитѣ; пѣкъ и отъ лошитѣ взима и дава на добритѣ. Промени

прави Той! Затова тия дъца негодуватъ и казватъ: много е търпеливъ Господь!

“Защо Господь заповѣдва на слънцето да изгрѣе и за добритъ и за злитъ.” Казва Христосъ: “ Бждете съвършени, като е съвършенъ Отецъ вашъ небесни!” Въ малъкъ размеръ и ние можемъ да бждемъ съвършени. Кога? - Слѣдъ като влѣземъ въ Духа на Истината. Тогава ние ще имаме единъ новъ стремежъ, едно ново разбиране за самия животъ. Не казвамъ, че трѣбва да напуснемъ сегашния си животъ. Не, по никой начинъ не трѣбва да го напуснемъ. Ти искашъ да напуснешъ живота си, но така не се напуца той. Ти като имашъ да давашъ, бѣгашъ отъ градъ въ градъ, но кредиторътъ ти не те напуца, върви слѣдъ тебе, търси те. Не можешъ да се освободишъ лесно отъ него. Онзи, който има да взима отъ тебе, търси те, обича те той. Ти заминавашъ за единъ градъ, той подиръ ти. Каквото има да си вземе, ще го вземе и слѣдъ това ти казва: сега можешъ да отидешъ, кждѣто искашъ. Питамъ: ако лошитъ духове ни прѣслѣдватъ и ни правятъ пакости, защо правятъ това? - Иматъ да взиматъ отъ насъ. Пъкъ когато нѣкои добри духове ни помагатъ, защо правятъ това? - Иматъ да ни даватъ. Тѣй седи въпросътъ. Слѣдователно, и еднитъ и другитъ ни търсятъ. И еднитъ идватъ съзнателно, и другитъ идватъ съзнателно. Еднитъ казватъ: вие ни дължитъ, и трѣбва да ни се изплатите. Другитъ казватъ: ние ви дължимъ, и трѣбва да ви се изплатимъ. По сѣщия законъ и вие трѣбва да гледате да се изплатите. Сега нѣкой казва: не ми се живѣе. Че отъ тебе ли зависи да живѣешъ? “Не ми се работи.” Че отъ тебе ли зависи да ти се работи? - Не зависи отъ тебе. Ще работишъ и отгатакъ

ще минешъ. Я онази млада булка работи ли и се? - Не, но само като си помисли за своя възлюбленъ, става и работи. Войникътъ казва: не ми се работи. Да, но като помисли за началство, работи и не се спира. Учителътъ като помисли за учениците си, работи. Ученикътъ като помисли за учителя си, работи. Свещеникътъ като помисли за пасомитъ си работи. Кой е свободенъ въ този свѣтъ? - Всички ние сме свързани въ този свѣтъ, роби сме на условията. За въ бѣдеще ще имаме такъвъ строй, дѣто хората ще работятъ безъ пари, отъ любовъ ще работятъ. Туй ще бѣде най-красивото нѣщо!

“И заповѣда Господъ на слънцето да изгрѣва и на добритъ, и на злитъ”. Три слънца трѣбва да изгрѣятъ едновременно! Тѣзи три слънца сѣ изгрѣли вече въ свѣта. И ако всѣки единъ отъ васъ може разумно да повелѣва вѣтръ въ себе си, ще намѣри единъ начинъ, по който да се домогне до великата Истина. И колко красива е тази Истина! Но всички ние се спираме въ своитъ стари вѣрвания. Всички ние се спираме въ своитъ стари знания. А въ свѣта трѣбва да се внесе вече нѣщо ново. Човѣкъ, който е излѣзълъ отъ животинското царство, трѣбва да прѣкрати съ настроенията. Никакви настроения повече! Той трѣбва да остави настроенията на страна и да бѣде разуменъ. Всѣки отъ васъ, който не иска да се спѣва, трѣбва да бѣде разуменъ, да борави съ двѣ велики сили, съ двѣ велики величини, а именно съ разумността, и съ Любовта. Всичко въ свѣта трѣбва да се прѣустрои. Ако вие бихте повѣрвали въ това, вашитъ очи биха се отворили.

Азъ бихъ желалъ да се отворятъ очитъ ви. Но кога? - Когато бѣдете силни, за да не се уплашите. Защото, има хора, на

които, като се отворятъ очитъ, умътъ имъ се разбърква, и тѣ полудѣватъ. Вие трѣбва да бѣдете толкова силни, че никакъ да не се уплашите отъ този новъ свѣтъ, който ще се яви прѣдъ васъ. Да допуснемъ, че прѣдъ васъ се яви нѣкой ангелъ отъ небето, даде своитѣ разпореждания да направитѣ нѣщо и си заминете. Въ първиятъ моментъ, като видите, че ангелътъ го нѣма ще се усъмните. Най-първо ти ще се почувствуваашъ въодушевенъ, ще излѣзешъ вѣнъ, ще разкажешъ на единъ, на втори, на трети, че ти се явилъ единъ ангелъ, но всички ще ти казватъ: защо си толкова будала да вѣрвашъ въ тия работи? Първиятъ ти каже, че не си съ всичкия си умъ. Вториятъ потвърди същото, третиятъ - също, и най-послѣ ти се усъмнишъ. Не, онзи при когото се яви ангелътъ, трѣбва да има сила, вѣра въ себе си да не се разколебава отъ ничие мнѣние. Той трѣбва да настоява и да казва: при мене снощи дойде единъ ангелъ и ми каза, че ще придобия такава сила, че ще мога да дигна единъ човѣкъ въ въздуха за краката и да го държа правъ като свѣщъ. Ще му кажатъ: ти не си съ ума си. Не съмъ съ ума си ли? Хваща единъ човѣкъ и го дига въ въздуха. Сега съ ума си ли съмъ? - Не си. Хваща го отново обръща го надолу съ главата и го пита: сега съ ума си ли съмъ? - Съ ума си. Този човѣкъ казва на другитѣ: голѣма сила имаше този господинъ, но каточе не бѣше съ всичкия си умъ. Послѣ отива при нѣкой ученъ и му казва: снощи се яви при мене единъ ангелъ и ми каза, че ще мога да разрѣшавамъ най-труднитѣ математически задачи. Този ученъ казва: а, този човѣкъ не е съ ума си. Ангелъ му се явилъ! Даватъ му трудни задачи, започва да ги рѣшава. Този ученъ казва, не зная, дали му се явилъ ангелъ, или не, но

решава човѣкътъ и най-мѣчнитѣ задачи, много знае. Отива най-послѣ при единѣ духовенѣ човѣкъ и му казва: снощи ми се яви единѣ ангелѣ и ми каза, че какѣвто боленѣ и да се яви прѣдѣ менѣ, ще мога да лѣкувамѣ. Съмнѣвашѣ ли се? - Съмнѣвамѣ се. Добрѣ, доведете ми нѣкои болни. Довеждатѣ при него единѣ паралистикѣ, единѣ слѣпѣ и на всички помага. Паралистикѣтъ излѣкува, на слѣпия очи отваря. Тогава духовниятѣ казва: дали се явилѣ ангелѣ на този човѣкъ, или не, не зная, обаче той лѣкува паралиотици, очи на слѣпи отваря и т. н. Най-послѣ правовѣрнитѣ ще кажатѣ: нѣкой дяволѣ е дошълѣ въ него, та всичко може да върши. Ако този дяволѣ може да дига човѣкъ въ въздуха; Ако този дяволѣ може да решава и най-сложнитѣ математически задачи, ако този дяволѣ може да лѣкува паралиотици, да отваря очи на слѣпи, тогава гдѣ е Божественото, гдѣ е мощното у човѣка, което може да прави всичко? Никакъвъ дяволѣ не се крие въ тѣзи прояви! Азѣ зная, какво може да прави дяволѣтъ. Дяволѣтъ знае да чупи крака на хората, но никога не ги прави; дяволѣтъ знае да размѣства умоветѣ на хората, но да решава задачи не знае. Ако живѣете по дяволски, дяволѣтъ иска хората да бждатѣ идиоти - нищо повече. Всѣки стремежѣ за знание, за свѣтлина, за свобода, за прогресѣ, за Любовь, това сѣ импулси на великия Божественѣ Духѣ. И всѣки човѣкъ, който мисли друго-яче, не е на правата страна. Казвамѣ: когато срещнете когото и да е съ такива благородни пориви, признайте, че въ него се проявява Божественото. Силенѣ е този човѣкъ, наистина, защото ангелѣтъ му е говорилѣ. Виждашѣ, че нѣкой дига нѣкого въ въздуха, кажи си: вървамѣ му една трета. Вървамѣ, че му се

явилъ ангелътъ. Виждашъ, че този човѣкъ рѣшава всички задачи. Кажи си: вървамъ му двѣ трети, вървамъ, че му се явилъ ангелътъ. Виждашъ го, че лѣкува всѣкакви болни. Кажи си: вървамъ му три трети, вървамъ, че му се явилъ ангелътъ. Вървай му както върваше на този, който дошълъ да дава сеанси въ военния клубъ и показва нѣкои опити на хипнотизаторство. Казва: "allez - passez" - и махне съ ржката си. Той очи отваря, парализици лѣкува и т. н. Радвай се, че този човѣкъ всичко знае. Тия хора, които сж били хипнотизирани, послѣ дойдатъ въ съзнание и казватъ: дали е върно всичко това, което видѣхме, или не е върно? Съмнѣнието идва веднага. Нѣкои ще повърватъ, ще бждатъ радостни, но нѣкой ще кажатъ: чакай да не бързамъ да се произнеса, че ще ме направятъ лудъ. Добръ, кое е реално? Ако те хвана за ржката ти, това реално ли е? Ако гледашъ съ очитъ си, това реално ли е? Ако държишъ една малка ледена буца, реална ли е тя? Ами, ако тя се стопи, реална ли е? Сжщината на нѣщата не се мѣни, но формата на нѣщата се мѣни. Ледътъ се е прѣвърналъ въ вода. Слѣдователно, ако се мѣни нѣщо, то е само формата, а сжщината на Любовта, която ние разбираме, разумното нѣщо, при всички случаи остава едно и сжщо.

Събератъ се нѣкои хора и ми казватъ: ти си на правата посока. Хубаво, ако азъ живѣя едновременно и на земята, и на небето, и въ коренитъ, и въ клонищата, и познавамъ, кое е право и кое не, тогава, на себе си ли да вървамъ, или на тия хора, които казватъ, че не съмъ на права посока? Тѣ казватъ: нищо не виждамъ! Азъ казвамъ: всичко виждамъ! Тѣ казватъ: ама ти не си съ ума си. Азъ казвамъ: азъ съмъ съ ума си но

вашия умъ не е събуденъ, много облаци и мъгли има около него. Тръбва да се явятъ въ васъ тѣзи бури, съ бързина на движение около 10,000 клм. въ часъ, да разгонятъ облацитъ и мъглитъ, та да се яви това слънце въ душата ви и да повърватъ. Има нѣщо скрито въ дълбочината на душата ви, което говори, което рѣшава всичко. Има единъ вжтрѣшенъ гласъ въ васъ, който ви казва: стани, събуди се, какво си спрѣлъ! Прѣстани да вършишъ прѣстѣпления! Прѣстани да ядешъ толкова много! Нѣкой обича да се облича много богато. Този гласъ казва: прѣстани да се обличашъ толкова богато! Прѣстани да градишъ къщи! Нека другъ гради, ти имашъ достатъчно. Ти се питашъ, дали съмъ съ ума си? Когато този вжтрѣшенъ гласъ ти казва да прѣстанешъ да градишъ къщи, питамаъ се: дали съмъ съ ума си? Когато ти казва да градишъ, не се питашъ, дали си съ ума си. Кое положение е върно? - Въ Божественитъ нѣща има единъ моментъ, който всѣкога е въренъ. Когато Божественото въ човѣка говори, на лицето му се явява една приятна свѣтлинка, погледътъ му става милъ, нѣщо благородно и възвишено се заражда въ него. Не, познавамъ азъ този Божественъ Духъ; познавамъ, кога говори Божественото. Когато човѣкъ лъже, на лицето му се изразява мракъ, тъмнина. Нѣкой човѣкъ си остави нѣкъдѣ торбата съ паритъ, забравилъ я. Азъ намеря тази торба. Веднага Божественото въ менъ заговори, азъ стигна този човѣкъ, кажа му: братко, ти си забравилъ торбата съ паритъ си, вземи я, тия средства сѣ твои. Ако у мене говори човѣшкото, като намѣри тази торба, ще я взема и ще си кажа: тѣзи пари сѣ мои, Господъ е промислилъ за мене. Не, за мене или за него, това е все едно, азъ трѣбва да постѣпя честно. Когато

Божественото говори въ мене, където и да съмъ, въ гората или въ свѣта на тайно или на явѣ, навсѣкждѣ трѣбва да проявя своя характеръ. И като учителъ, и като свещеникъ - навсѣкждѣ ще проявя своя характеръ. Божественото е единъ импулсъ, който се проявява въ всички моменти въ живота ми при каквото положение и да се намирамъ.

Слънцето грѣе, но никой не се запитва, защо Господъ днесъ е заповѣдалъ на слънцето да грѣе. Кой отъ васъ до сега, се е запиталъ, защо грѣе слънцето? Кой отъ васъ е благодарилъ за това? Вие имате здраво тѣло, но всички сте неблагодарни. Не се запитвате, кой ви дава това здраве, този животъ. Нѣкой отъ васъ иматъ вѣра, но азъ не съмъ доволенъ отъ тази вѣра. Единъ отъ рускитъ царе е правилъ опити, да опита послушанието на своитъ войници. Войникътъ дойде до опасното мѣсто, трѣбва да се хвърли отъ тамъ, прѣкръсти се, но не смѣе, отдрѣпне се назадъ. Другъ нѣкой, който е по-смелъ, готовъ на послушание, дойде до опасното мѣсто, хвърли се. Тѣй трѣбва да е съ всеки, който е рѣшилъ да се жертвува за своята идея. И Писанието казва: “Господъ ще заповѣда на ангелитъ си на ржцъ да те подигатъ.” Това ще бжде, но кога? - Когато Господъ ти заповѣда да се хвърлишъ а не когато дяволътъ ти заповѣда. Сега Господъ е заповѣдалъ на слънцето да грѣе зарадъ насъ. Животътъ, който Богъ ни е далъ, е даръ отъ Него. Но какво сме направили ние за този нашъ Баща? Цѣлиятъ свѣтъ трѣбва да си даде отчетъ за това нѣщо! Казваме: ние сме българи. Че сме българи, то е хубаво, но да бждемъ българи на разумността и на Любовта! Можешъ да си англичанинъ, но да бждешъ англичанинъ на

разумността и на Любовта! Можеш да си французинъ, но да бждеш французинъ на разумността и на Любовта! Може да си американецъ, или какъвто и да е, всички народи тръбва да съградятъ живота си върху разумността и Любовта. Щомъ е така, въ цѣлия свѣтъ ще настане една вътрешна хармония! Съврѣмениятъ свѣтъ е, който създаде този небивалъ до сега строй. Казвамъ: ето защо ние сме, които тръбва да поправимъ този свѣтъ. Онзи машинистъ, който кара машината, отъ него зависи пътницитъ да пристигнатъ благополучно до Варна. Той е, който ще я закара. Онзи капитанъ, който управлява парахода, отъ него зависи да го закара на врѣме на пристанището. Онзи учителъ, който се наема да води единъ класъ, отъ него зависи добриятъ успѣхъ на класа. Онзи свещеникъ, който се наема да просвѣщава хората духовно, отъ него зависи, какво духовно възпитание ще имъ даде. Всѣки човѣкъ тръбва да бжде на мѣстото си! Онази жена, която се наема да стане майка, още прѣди да роди дѣцата си, отъ нея зависи, каква насока въ живота ще имъ даде. Отъ съврѣменията наука, прѣдъ която сме се спрѣли, зависи, какви плодове ще имаме. Ние сме се спрѣли прѣдъ отрицателната посока въ живота. Ние искаме физическо подобрене, но най-напрѣдъ тръбва да стане духовно подобрене съ човѣка. Най-първо тръбва да дойде изобилието въ свѣта. То ще донесе Любовта, слѣдъ туй разумността и най-послѣ ще дойдатъ всички блага. По този пътъ ще дойде подобрието на цѣлото човѣчество. А сега, всички казватъ: за да се поправятъ хората, тръбва физическо подобрене. Направете опитъ и ще видите, какъ ще се поправи свѣта.

Вземете примъръ отъ животинското царство, прослѣдете всички същества отъ най-малките до най-големите и ще видите, че това сѫ методи, начини, по които работи великата жива природа. Когато разглеждамъ единъ волъ, азъ не гледамъ на него като на волъ, но гледамъ, какъ е направенъ, каква форма има, какви сѫ неговите роги т.н. Менъ ме интересува, какво иска да изрази природата чрезъ тази форма - изобщо, какъ работи тя. Когато гледамъ на растенията, за мене всѣко растение е единъ методъ, чрезъ който разумната природа работи, говори нѣщо. Това сѫ научни методи. Имашъ да разрѣшавашъ една задача. Колкото и да е мѣчна, все ще намѣришъ единъ начинъ за разрѣшение. Ще се възползувашъ отъ начина, по който вълкътъ разрѣшава своята задача за глада. Какъ я разрѣшава той? Вълкътъ, когато се намѣри при най-неблагоприятните условия на живота си и не може да си намѣри храна, отива въ гората, разравя корените на нѣкои дръвчета и се храни съ тяхъ. Господъ казва: лошиятъ човѣкъ ще се отстрани съвсѣмъ, нищо нѣма да яде. Само така ще поправи живота си. Щомъ вълкътъ въ критически моментъ прибѣгва до трѣвата, това показва, че едно врѣме се хранилъ съ трѣва. Туй че днесъ се храни съ месо, това е една негова слабостъ. Овцата има друга слабостъ. Тя нагазва най-хубавата трѣва и я смачква. Кокошката пѣкъ има друга слабостъ. Тя разхвърля съ краката си всичкото жито и тогава се обръща да го кълве. Въ всички животни има по една слабостъ, но тѣ иматъ и нѣкои благородни чѣрти. Въ вола за примѣръ има една благородна чѣрта. Той по целия день оре на господаря си и търпи всички несгоди. Така и ти ще бѣдешъ търпеливъ -

нищо повече. Ще бждеш работливъ като пчелата. Ще бждеш постояненъ въ идеитъ си като дървото. То съ хиляди години седи съ забита глава въ земята. Вътрѣтъ го брули, вѣе, на то не се помръдва. Щомъ имашъ една идея, ще бждешъ като джба, никой да не може да те отклони.

Та, казвамъ: природата трѣбва да се изучава по този начинъ. Ако биха се дали такива обяснения на младото поколѣние, то би се намирало на другъ пѣтъ. Ако майкитъ биха давали такива обяснения на синоветъ и на дѣщеритъ си и ако учителитъ биха възпитавали така ученицитъ си, резултатитъ щѣха да бждатъ други. Всичко това би дало единъ новъ импулсъ на човѣчеството.

“И заповѣда Господъ на слѣнцето да изгрѣва и на добритъ, и на злитъ.” Азъ се радвамъ, че Богъ заповѣдва на слѣнцето да грѣе. И днесъ слѣнцето грѣе на всички онѣзи, които отварятъ кепенцитъ си. Отворете и вие кепенците на вашитъ умове! Ако имате религия, нека бжде най-възвишената! Ако имате едно вѣрую, нека бжде най-правото вѣрую! Ако имате наука, нека бжде най-правилната наука! Ако имате едно тѣло, нека бжде най-здравото тѣло! Три нѣща трѣбва да има човѣкътъ, който е на физическото поле: най-напрѣдъ той трѣбва да има здраво тѣло. Послѣ - просвѣтенъ умъ; и трето - една възвишена, благородна душа, въ която се крие такава религия, която да обхваща цѣлото човѣчество, безъ нѣкаква разлика.

И тѣй, ние съ ангелитъ ще се свѣржемъ чрѣзъ разумността, а съ Бога ще се свѣржемъ чрѣзъ Любовта. Щомъ имаме Любовь, Богъ е въ насъ; щомъ има идеалностъ, ангелитъ сж въ

насъ. Щамъ проявяваме Любавъта, ние сме въ Бога; щомъ проявяваме разумността, ние сме съ ангелите.

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 15 мартъ, 1925 г. въ гр. София.*

Да се не смущава сърдцето ви!

“Да се не смущава сърдцето ви: вървайте въ Бога, и въ мене вървайте.¹”

Въ свѣта има три вида смушения: едните смушения сѣ отъ чисто материяленъ характеръ, засѣгатъ тѣлото; другитѣ смушения сѣ отъ чувственъ характеръ, засѣгатъ сърдцето, а третия видъ смушения сѣ отъ умственъ характеръ, засѣгатъ ума ни. “Да се не смущава сърдцето ви”, всичко това е лесно. И тогава, за това смушение Христосъ прѣдписва цѣрове. Какви сѣ цѣроветѣ? - За да не се смущава сърдцето ви, вървайте въ Бога! И послѣ? - Въ мене вървайте! Смушението изобщо парализира организма, парализира чувствата, парализира и ума. И много отъ органическитѣ болести се дължатъ на едно вътрѣшно органическо смушение. Много отъ болеститѣ се дължатъ на смушения на чувствата; много отъ болеститѣ се дължатъ на смушения на ума, значи тѣ сѣ умствени смушения. Когато болеститѣ се дължатъ на умствени смушения, тѣ засѣгатъ мускулната система, засѣгатъ и бѣлитѣ дробове. Когато смушенията сѣ повече отъ чувственъ характеръ, тѣ засѣгатъ сърдцето ни, черния дробъ, дихателната система и кръвоноснитѣ сѣдове. Туй вцѣпяване на кръвоноснитѣ сѣдове, отъ което хората често умиратъ прѣждеврѣменно, се дължи на тия вътрѣшни смушения, които поврѣждатъ нервната ни система. Ето защо Христосъ има право да казва: “не се смущавайте”, т. е. избѣгвайте всички родове смушения.

¹ Иоана 14:1

Нькой казва: не може да се избъгнатъ тия смущения. Питамъ: майка ти съ думата “не може” ли те роди? Колко време се мина, докато ти внушиха тази дума “не може”! Ти първо се роди съ плача. Заплака прѣдъ майка си и и каза: дай ми да ямъ защото азъ трѣбва да живѣя. Ти трѣбва да работишъ заради мене. Това бѣше твоята първа заповѣдъ. Може да се възпроизведе единъ разговоръ между майката и дѣтето. Дѣтето казва: “Понеже ти обѣща, че ще ме обичашъ, че ще ме любишъ, трѣбва да работишъ заради мене. Ти си любовта азъ съмъ животътъ, произлѣзълъ отъ тебе. Работи, защото азъ искамъ да живѣя!” Това сж аргументи много на мѣсто. Ако майката се смущава, дали ще може да отгледа дѣтето си, тя именно ще го проводи на онзи свѣтъ. Често смущенията ставатъ причина да се образуватъ извѣстни подпушвания на енергии, които текатъ въ човѣшкото тѣло: въ неговото сърдце, въ неговия умъ - изобщо въ цѣлата нервна система. Човѣкъ е единъ акумулаторъ, или единъ кръстопѣтъ, дѣто се прѣплитатъ милиони козмически течения. Човѣкъ прѣдставлява единъ такъвъ вѣзелъ. Въ математическо отношение азъ си прѣдставлявамъ човѣка на земята, като една отъ най-сложните формули. И всѣки, който може да разгадае отношенията на тази формула, всѣки, който може да я прѣведе въ геометрически изразъ, той ще има една представа за човѣка.

Казва Христосъ: “Да се не смущава сърдцето ви!” Често, смущенията внасятъ въ насъ единъ видъ киселини и ние изгубваме най-хубавитъ си чувства за много маловажни работи. Когато идваме въ физическия свѣтъ, ние си начертаваме единъ планъ, който не сме въ състояние да

извършимъ, нито пъкъ е задача въ живота ни. Запримъръ, у нѣкого може да се яви идеята да стане най-силниятъ човѣкъ въ свѣта, затова трѣбва да работи за развиване на здрави, яки мускули. Е, до колко единъ човѣкъ може да бѣде силенъ? До колко може да дига тяжести? Азъ зная, че най-силниятъ човѣкъ е билъ американецъ, и той могълъ да дига два коня и едно конче. Дали е имало по-силенъ човѣкъ отъ него, не зная. Казватъ: силенъ човѣкъ е той! Че колко е силенъ? Единъ човѣкъ да може да дига два коня и едно конче, това сила ли е? Не, днесъ има машини, които могатъ да дигатъ тяжести 100 пѣти по-гольми отъ тия, които може да дигне единъ човѣкъ. Значи, ние имаме единъ мащабъ, по който можемъ да мѣримъ силитъ си. Човѣкъ въ физическо отношение не може да се хвали съ силата си. Той е слабъ. Туй, съ което човѣкъ може да се хвали, това е духовната му сила. Тамъ той трѣбва да настоява, тамъ трѣбва да се развива. Силенъ ли е човѣкъ въ духовно отношение, той ще бѣде силенъ и въ всѣко друго отношение, а това е важното. Но, идватъ смущенията. Отъ какво произлизатъ смущенията? - Отъ безвѣрие.

Сега, ще ви приведа единъ окултенъ разказъ, за да обясня мисълта си. Да не мислите, че този разказъ е измислен. Не, той е дѣйствителенъ, прѣдполага се да е станалъ нѣколко хиляди години прѣди Христа, въ 9-тата династия на Египетъ. Тогава живѣлъ нѣкой си знаменитъ адептъ, нареченъ Муса-Бентамъ. Нѣкои мислятъ, че това име е измислено. Не, то е име, което е съществувало. Трѣбва да знаете, че нищо не е измислено. Всичко въ свѣта съществува, и не може да се измисли. Ако нѣкой се наеме да измисли нѣщо, което не е

съществувало и което не е казано отъ никого, азъ още сега му давамъ 1,000 лева. Въ свѣта нѣма нищо ново. Всичкитѣ нѣща съществуватъ.

И тъй, всички велики адепти минаватъ единъ курсъ на посвѣщение, та и този Муса-Бентамъ трѣбвало да държи изпитъ за своето трето посвѣщение. Всѣко едно посвѣщение е свързано съ извѣстенъ родъ сили, въ които човѣкъ като влѣзе, трѣбва да знае, какъ да манипулира съ тѣхъ. Ето защо това било единъ тежъкъ изпитъ. Ако той издържи изпита си, ще влѣзе въ единъ новъ свѣтъ, ще му се отворятъ нови пѣтища, ще му се откриятъ нови способности и чувства, чрѣзъ които ще може да вижда вече, а не да ходи слѣпешката. Той ще вижда реално, и ще бѣде единъ човѣкъ и на реалното, и на идеалното - на реалното, което е постигнато, и на идеалното, което не е постигнато. Задъ туй реално има друго реално и т. н.

Учителътъ завежда своя ученикъ Муса-Бентамъ на една отъ най-опаснитѣ планински мѣстности и му казва, какви мѣчнотии ще срещне. Първата мѣчнотия ще бѣде слѣдната: като вървишъ по този пѣтъ, ще срещнешъ една голѣма змия. Ако можешъ да я побѣдишъ, ти ще продължишъ по-нататѣкъ пѣтя си, но ако не можешъ да я победишъ, тя ще те нагълта и съ тебе всичко ще се свърши. Но когато тази змия се приближи, ти ще видишъ да се върти около нея единъ гълѣбъ. Въ това врѣме ти ще бѣдешъ смѣлъ, ще хванешъ змията за врата и ще я удушишъ, но не се бой! Тогава той му дава едно шише съ нѣкаква течность, която се нарича елемента “вуаръ”. Ще вземешъ тази течность и ще намажешъ очитѣ на змията, докато се свърши течностьта. Щомъ свършишъ течностьта,

силата на змията ще мине въ тебе, и гължбътъ ще тръгне подиръ ти. Тръгне ли гължба съ тебе, ти си извършилъ своята побѣда.

По-нататкъ, въ продължение на пѣтя си, ще срещнешъ единъ отъ най-гольмитъ лъвове въ свѣта и ако не го побѣдишъ, той ще те разкъса на парчета. Но, когато се приближишъ при този лъвъ, ще срещнешъ едно агне, което обикаля около този лъвъ. Ти ще се хвърлишъ върху лъва, ще го хванешъ смѣло за ушитъ. Слѣдъ това, ето вземи това шишенце, въ него има другъ единъ елементъ, въ видъ на течность, наречена “ерунъ”, и съ нея ще намажешъ очитъ на лъва. Като свършишъ течността, агнето ще тръгне подиръ ти. Тръгне ли агнето подиръ ти, побѣдата е направена, ти си изкаралъ изпита и ще можешъ да продължишъ пѣтя си.

По-нататкъ, като продължишъ пѣтя си, ти ще срещнешъ единъ черенъ, най-силниятъ бикъ въ свѣта, съ остри рокове, и ако не можешъ да го побѣдишъ, той ще те наниже на рогата си. Около този бикъ ще видишъ да се движи една крина съ жито и бикътъ я гледа. Ти ще хванешъ смѣло бика за рогата, ще намажешъ очитъ му съ течността “раунъ” и като се свърши всичката течность, ще видишъ, че крината съ житото ще тръгне съ тебе. Тръгне ли съ тебе, значи ти си побѣдилъ.

Най-послѣ ще дойдешъ до прѣдѣлитъ на посвѣщението си, но ще трѣбва да влѣзешъ прѣзъ царската врата. Прѣдъ царската врата ти ще видишъ да седи единъ страшенъ воинъ, съ сабя въ рѣжка, и ако можешъ да го побѣдишъ, ще влѣзешъ въ царската врата; ако не можешъ да го побѣдишъ, главата ти ще отскочи отъ рамянѣтъ ти. Около този воинъ ще забѣлѣжишъ да обикаля

една красива дъвица. Тогава ти ще хванешъ този воинъ, и ето ти тази течностъ, наречена “амуитъ”, ще намажешъ очитъ на този воинъ съ течността, и когато се свърши тя, ще видишъ, че красивата дъвица ще тръгне съ тебе. Това показва, че побъдата е твоя, и силата на този воинъ ще мине въ тебе.

Така сж правила древнитъ пророци, така сж правила древнитъ мъдреци, като искали да опишатъ тайнитъ, които сж скрити вътръ въ човъка.

Сега ще ви оставя вие сами да си помислите върху този разказъ. Но азъ казвамъ: всички страсти, които се бушуватъ въ човъшкото тѣло, трѣбва да се побъдятъ по единъ, или по другъ начинъ. Какъ ще се побъдятъ? - Като взематъ участие всичкитъ тия четири елемента. Тъ сж: вуаръ, ерунъ, раунъ, и амуитъ. Имате ли тия четири елемента, ще побъдите вашитъ страсти. Всичкитъ тия четири елемента съвокупно прѣдставляватъ върата. Тия четири елемента, съ които се намазватъ очитъ на змията, на лъва, на бика и на воина, това сж гълъбътъ, агнето, крината съ жито и красивата дъвица, които тръгватъ слѣдъ насъ. Колко струва една крина жито, вие знаете. Какво струва свѣтътъ безъ красива дъвица, и това знаете. Нищо не струва свѣтътъ безъ красива дъвица! Вие знаете, че когато Богъ постави първия човѣкъ въ рая, заобиколи го съ най-хубави дървета, съ най-сладкопойни птици, но на Адама стана тежко на сърдцето и дълго врѣме плака, и най-послѣ изказа една велика мъдростъ, че безъ другарка не може. Какво ще прави самъ въ рая, кой ще го утѣшава, съ кого ще сподѣля? Богъ като чу тжгата му, направи му другарка, създаде Ева. Тѣй казва прѣданието. Че е плакалъ Адамъ, това е върно, понеже и днесъ

плаче. Вие виждали ли сте мъжъ, който плаче? Казватъ, че гениалнитъ хора не плачели. Да плаче човѣкъ, това не е слабостъ, това е изразъ на човѣщина. Плачътъ е едно благородно чувство. Да плачешъ, но на мѣсто! Христосъ, единъ гениаленъ човѣкъ, единъ великъ човѣкъ, Синъ Божий Го наричатъ, и Той плака, и Той проль сълзи. Защо? Не можа ли безъ сълзи? Само единъ ангелски умъ може да оцѣни колко струватъ тия Христови сълзи. Когато Христосъ плака, тия сълзи не паднаха на земята, ангелитъ ги събраха въ едно шишенце. Тия сълзи прѣдставляватъ една цѣнна, лѣковита есенция. Христосъ не плака много, прѣдполагамъ да паднаха около 10 капки само отъ очитъ му, но тия капки сж лѣковити. Ето вече 2,000 години, какъ свѣтътъ се лѣкува съ тия 10 капки. Тъ подържатъ живота на цѣлото човѣчество, лѣкуватъ рани, измиватъ болки.

Вървайте въ Бога! Въ съврѣменната система на възпитание има една отрицателна страна и всички хора се запитватъ: ама защо трѣбва да върваме? - Трѣбва да вървашъ, защото си слабъ. Ще кажете: какъ, азъ да съмъ слабъ? - Ами че слабъ си, разбира се. Ако нѣкой отъ васъ мисли, че е силенъ, нека не яде. Защо трѣбва да ядешъ? - Защото си слабъ. Като не ядешъ три дни, отслабвашъ. Като не пиешъ вода 5-6 дни, отслабвашъ. Следователно трѣбва да ядешъ, понеже си слабъ; трѣбва да пиешъ вода понеже си слабъ; трѣбва да вървашъ, понеже си слабъ.

И тъй, за да се избегне тази слабостъ, трѣбва да вървашъ. Вѣра непрѣменно трѣбва да имашъ. Вѣрата е една връзка, по която протичатъ онѣзи Божествени сили въ душата ни. Вѣрата

е едно разположение на чувствата. Щомъ човѣкъ обърне погледа си къмъ Бога, въ него веднага започватъ да текатъ онѣзи Божествени енергии, онзи Божественъ нектаръ на живота. Природата е много щедра, много благородна. Тя дава въ изобилие. Не се изисква голѣма философия, за да добиете тази благодать. Хората мислятъ, че колкото по-учени ставатъ, толкова повече придобиватъ тия дарби. Тѣ придобиватъ повече критически умъ и мислятъ че вѣрата може да се замѣни съ разума. Разумътъ има своето практическо приложение въ физическия свѣтъ, той тамъ играе роля, а вѣрата се занимава съ единъ свѣтъ много по-високъ, отколкото е свѣтътъ на разума. Вѣрата е отъ другъ характеръ. Не казвамъ, че разумътъ не е потребенъ, не казвамъ, че трѣбва да влѣзе въ противорѣчие съ вѣрата, но казвамъ: ако вложите вѣрата въ вашия разумъ, той ще се усили още повече, т. е. смущението ще се прѣмахне, и вие ще придобиете онази мощна сила, която е потребна за вашето развитие. Вие сте прѣтърпѣвали онова душевно състояние, когато седите и мислите, че никой не ви обича, че сте нещастенъ, че дѣцата ви нѣма да се изучатъ, че мжжътъ ви не върви въ правия пѣтъ, че приходить ви сж малко и т. н. Питамъ: въ това ли седи сжщността на живота? Азъ не мога да си обясня, какъ е възможно, ние разумнитѣ хора, да живѣемъ при едно сжщество толкова благородно, толкова разумно и възвишено, а при това да мислимъ, че То ни е забравило и че Неговото намѣрение е само да ни смущава и изтезава! Азъ не зная, отдѣ е изпъкнала тази мисль въ вашия умъ! Хиляди години сж изминали, докато човѣшкиятъ умъ се изопачи и го срѣщаме въ този видъ, какъвто днесъ ни се

представлява. Ако се ражда у насъ прѣплитане, то се дължи на съвсѣмъ други причини. Ако си зададете задачата, защо трѣбва да се вълнува океана, какво ще отговорите? Трѣбва ли да се вълнува океана? Да се вълнува 10-15-20-50-100 метра отгорѣ, това е потрѣбно, но да се вълнува отъ дъно, това не трѣбва да става. Туй вълнение е потрѣбно не само за водата, то е потрѣбно и за въздуха. Тѣй, че не трѣбва цѣлиятъ океанъ да се размѣтва а само отгорѣ, по повърхността. Слѣдователно, ако отгорѣ въ вашия животъ дойдатъ смущения, тѣ не сж опасни. Христосъ когато казва да не се смущава сърдцето ви, Той разбира това смущение, което измива основитѣ на живота. Хората казватъ: нѣма Господъ, животътъ нѣма смисълъ. Мислишъ ли така, ти измивашъ основитѣ на своя животъ. Ти си първокласенъ глупецъ. Като казвашъ, че животътъ нѣма смисълъ, питамъ: на какви факти се базирашъ? - Че къщата на Ивана, на Петко, на Драгана, на еди-кого си изгорѣла. Затуй ли животътъ нѣма смисълъ? Ами, ако те туря въ нѣкой модеренъ затворъ, или ако те пратя да живѣешъ въ гората, какво би прѣдпочелъ? Пъкъ ако те туря въ едно подземие, много добръ украсено, безъ, обаче да прониква свѣтлината, хубаво ли ще ти бжде? Всичко това е резултатъ на съврѣмненната култура. Всички пѣтни съобщения, тренове, параходи, фабрики, всички човѣшки изобрѣтения, това сж само начини за упражнение на човѣшкия умъ. Въ това, обаче, не е смѣсълътъ на живота. Човѣкъ трѣбва да гради къщи, да прави фабрики, за да се изостри неговия умъ. Всички работи, които човѣкъ прави, всички приспособления по земледѣлието или въ каквото и да е направление, всичко служи на човѣка за развиване на неговитѣ

способности. Мислите ли, че онова малко ваше момиченце, което е взело своята кукла и и прави рокличка, управлява я с пръчица, та това е последната дума на науката? Мислите ли, че тази кукла ще разръши всички въпроси на свѣта? Това момиченце казва: мамо, вижъ моята кукличка! Това момиченце мисли ли, че ще разръши задачата на живота? Мислите ли, че онази майка, като роди едно дѣте, ще разръши всичкитѣ задачи на живота? Азъ гледамъ, една майка като вземе своето дѣте на ръцѣ, носи го и казва: вижте моето дѣтенце! Като че въ лицето на нейното дѣтенце е изразенъ цѣлия свѣтъ! Една овца сѣщо може да вземе своето агънце и да каже: вижте моето дѣтенце! И една крава може да си вземе теленцето и да каже: вижте моето дѣтенце! И една пчеличка може да вземе своята малка какавидка; и една пеперуда може да вземе своята малка какавидка сѣщо, но всичко това разрѣшава ли въпроситѣ? Това сѣ само упражнениа въ свѣта. Това не е подигравка въ живота. Ако ние влѣземъ въ една иерархия на сѣщества отъ по-висока култура, които сѣ завършили своя земенъ животъ, сѣ какво ще се похвалятъ тѣ? Павелъ казва: “Азъ ще се похваля сѣ Господа, нѣма да се похваля сѣ сина си, сѣ дъщеря си”. Да се похваля сѣ Господа, това е мощно! Да се похваля сѣ всички добри хора на земята, а не сѣ единъ човѣкъ. Една майка, като види своето дѣте, трѣбва да вижда въ неговото лице милиони дѣца, и да се радва на всички. Радва ли се само на своето дѣте, тя не разбира смисъла на живота, тя се смущава. Утрѣ умре това нейно дѣте, тя ще каже: Господи, защо така жестоко ми нарани сѣрдцето, защо ми отне дѣтето? Да се не смущава сѣрдцето ви! Дѣ бѣше до вчера твоята дъщеря? Дѣ бѣше ти прѣди да те роди майка

ти? Дѣ бѣше майка ти, прѣди да се роди нейната майка? Ами дѣ бѣше майката на майка ти? Вѣрующитѣ трѣбва да си зададатѣ този въпросъ. Нѣкои отѣ васѣ сте на правата посока, а нѣкои казватѣ: да се спасимѣ само ние вѣрующитѣ! Не, не е така. Въ едно събрание, каквото е това, ние трѣбва да проектираме нашия умѣ, нашето сърдце къмѣ всички онѣзи, на които сърдцата трептятѣ; да обѣрнемѣ умоветѣ си къмѣ онзи великъ Господѣ, Който е далѣ на всички животѣ; да се обѣрнемѣ къмѣ всички онѣзи братя, които сѣ завѣршили своето развитие, които изпращатѣ Любовта си къмѣ насѣ и мислятѣ за насѣ. Та, съ тия сѣщества трѣбва да се свѣржемѣ. Съ тѣхѣ ще се похвалимѣ, съ множеството, а не съ единството. И тукѣ на земята, и тамѣ горѣ на небето, на всички слѣнчеви системи, както и на нашата слѣнчева система, навсѣкѣдѣ мислятѣ за насѣ. Ще кажете: какѣ, и на другитѣ слѣнчеви системи мислятѣ за насѣ? Сега трѣбва да докажемѣ на ученитѣ хора, че единственото най-щастливо мѣсто не е нашата земя. Ученитѣ хора казватѣ, че земята била една градина, отѣ която Господѣ щѣлѣ да насади цѣлата вселена. Много голѣма привилегия си даватѣ! Ами че може да има друга нѣкоя планета, която да служи за разсадникѣ на цѣлата вселена. Не, нашата земя е единѣ скромнѣ разсадникѣ на Божествения животѣ, и тя се развива споредѣ условията, споредѣ степенѣта на нейното състояние. Азѣ разглеждамѣ земята като единѣ голѣмѣ университетѣ, съ множество стаи и съ малки и голѣми лаборатории. Въ тия стаи се учатѣ младежи отѣ I, II, III, IV курсове.

Христосъ, като се обръща къмъ своите ученици, казва имъ: “Да се не смущаватъ сърдцата ви!” Между сегашните хора, млади и стари, геройство нѣма. Вие искате, кѣдѣто и да отидете въ свѣта, да ви окичатъ съ лаврови вѣнци, съ панделки, като нѣкой булки, да ви посръщнатъ съ ржкоплѣскания, съ ядене и пиене и да нѣма никаква работа. Не, не е така. Ядене и пиене ще дойде на друго мѣсто. Свѣтътъ не е създаденъ само за ядене и пиене. Я ми кажете, кой отъ васъ до сега е ялъ сладко? Слѣдователно, ние сме слѣзли въ единъ свѣтъ, на който самата материя, самите сили влизатъ въ конструкцията на нашия умъ и на нашето сърдце и прѣтърпѣватъ една промѣна. Всички тия сили ние трѣбва да ги разгледаме внимателно и за насъ да отдѣлимъ само тия отъ тѣхъ, които ни сѣ потрѣбни. Каквото спечелва всѣки единъ отъ васъ, спечелва го най-първо за себе си, а послѣ, отъ припечеленото, може да даде и на другите свои близки.

Казва Христосъ: “Да се не смущава сърдцето ви!” Най-важна роль въ смущението играе внушението. Нѣкой ви казва, запримѣрь: а, вие не разбирате нищо по този въпросъ. Другъ ви казва: вие не разбирате нищо по този въпросъ. Изредятъ се 10 души единъ слѣдъ другъ да ви казватъ сѣщото, че не разбирате нищо по този въпросъ. По кой въпросъ? - За Бога. И започва тогава: чакай, азъ да ти кажа своето мнѣние за Бога. Е, какво е твоео мнѣние? - Отъ 2,000 години християнскиятъ народъ все разисква въпроса за Бога и то това, което не е важно. Важно е, че Богъ е Любовь, и Любовта ражда живота. Христосъ носѣше въ свѣта този разумен животъ, който даде единъ тласъкъ на една нова култура. Тази нова култура носи сплотяване между

хората, тя внася вѣра на човѣка въ себе си, въ Божественото, както и вѣра на другитѣ. Когато срещна нѣкой менѣ ме радва доброто, което виждамъ въ него, а не мисля, какъ да го надхитря, какъ да го изиграя. Да се радвамъ на благородието въ човѣка, това наричамъ култура. Има една благородна чѣрта въ човѣка, споредъ която той всѣкога може да постѣпва справедливо.

Христосъ, като се обръща къмъ ученицитѣ си казва: Да се не смушавате, и да не смушавате другитѣ съ вашитѣ проповѣди. “Не говорете глупости, защото съ това смушаватъ другитѣ! Най-първо говорете на хората разумно и ясно. Богъ е Любовь и тази Любовь е разумна. Въ Божията Любовь нѣма абсолютно никаква жестокость. Ако съществува жестокость, тя се дължи на съвсѣмъ други причини. Ще дойде день, когато ние ще се подчинимъ на закона на Любовта. Да ви обясня картинно, какъ седи този въпросъ. Ако единъ листъ се откъсне отъ дървото и падне на земята, той ще има ли същитѣ отношения, каквито иматъ другитѣ листа къмъ дървото? Този листъ е обезвѣрения листъ. Всѣки листъ, който падне отъ дървото, остава при корена му. Щомъ изгубишъ вѣрата си, ти си единъ падналъ листъ отъ дървото. Ще се намеришъ долу при корена на дървото и тамъ ще минешъ една послѣдователна метаморфоза. Ще минешъ прѣзъ процеса на разлагането, на гниенето, ще се всмукнешъ отново отъ коренитѣ и послѣ ще излѣзешъ на повърхността, като клонче, като листъ, или като цвѣтъ. Ако и тогава не запазишъ своитѣ отношения къмъ дървото, пакъ ще се откъснешъ отъ него и ще се намеришъ долу при коренитѣ. Казватъ: обезвѣришъ ли се, ще паднешъ

отъ дървото. Питамъ: каква философия има въ този листъ, който се откъсналъ отъ дървото? Цѣлото човѣчество прѣдставлява едно дърво, и всѣки единъ отъ васъ е единъ листъ на това дърво. И забѣлжете, че всѣки човѣкъ самъ себе си може да откъсне отъ този организъмъ. Никакъвъ вѣтръ, никакви бури, никой не може да го откъсне. Самъ той може да скъса нишките на своя животъ. Каква философия има въ този животъ? Като дойдатъ вѣтроветъ, ще се търкаляшъ нальवादѣсно; като те питатъ, защо се търкаляшъ, ще кажешъ, защото съмъ глупавъ. Не, ти се търкаляшъ, защото не вървашъ. Защо съмъ сиромасъ? Защото не вървашъ, ти си при коренитѣ долу. Нѣкой казва: азъ съмъ падналъ. Какво да правя? Падналитѣ хора не могатъ да се спасятъ, както тѣ искатъ. По другъ начинъ могатъ да се спасятъ. Азъ не мога да те взема да те залпя горѣ на дървото, но трѣбва да минешъ прѣзъ една строга дисциплина. Като сте горѣ да дървото, казвамъ ви: пазете се да не паднете отъ клонищата! Азъ не говоря за обезсърчение, но мнозина хора мислятъ, че като паднатъ отъ дървото, ще може да ги взематъ като сухъ листъ и да ги залпятъ на самото дърво. Не, сухитѣ листа не могатъ да възкрѣснатъ. Туй листо, веднѣжъ паднало отъ дървото, трѣбва напълно да се разложи. Ние виждаме сѣщия законъ и при човѣка. Човѣкъ като умре, неговото тѣло трѣбва съвършено да се разложи. Втори пѣтъ този човѣкъ пакъ може нѣкъдѣ да се прѣроди. Нѣкои не приематъ, че човѣкъ може да се прѣражда. Не е въпросътъ, дали единъ човѣкъ може да се прѣроди, или не. Нѣщата независимо отъ всичко това си сѣществуватъ въ природата. Той нѣма да бѣде въ сѣщата форма, каквато е

ималъ въ първо врѣме, но ще се яви въ една нова форма. Той нѣма да има първата форма на листа. Защо? Защото навсѣкждѣ въ природата съществува голямо разнообразие. Вие не можете да намѣритѣ на едно дърво два листа, които да сѣ подобни. Онѣзи, които сѣ ботаници, нека разгледатъ внимателно листата на едно и сѣщо дърво, и ще видятъ, че всички се различаватъ по нѣщо. Голямо разнообразие съществува въ цѣлата природа. Нѣкога може да си билъ единъ клонъ, обърнатъ къмъ югъ; втори пътъ може да си единъ клонъ, обърнатъ къмъ сѣверъ. Изобщо, положението ти може да бѣде всѣкога различно. Слѣдователно, все ще има една малка разлика въ вашата форма, въ вашитѣ схващания, въ вашитѣ разбирания. При всѣко ново явяване ти ще бѣдешъ същиятъ, плюсъ нѣщо ново. Тѣй че при всѣко заминаване, при всѣко ново идване, у човѣка се прибавя единъ малкъ плюсъ, едно ново нѣщо. Той ще има същото съзнание, плюсъ нѣкакъвъ малкъ придаткъ къмъ първото съзнание. Туй е красивото!

Сега главниятъ въпросъ е: защо не трѣбва да имаме смущения? Понеже Писанието казва, че смущението е пътъ къмъ страха, то щомъ човѣкъ почне да се смущава, страхътъ ще дойде, а щомъ дойде страхътъ, краката на човѣка се продължаватъ и той става бързоходецъ. Туришъ ли на изпитъ нѣкой човѣкъ за неговитѣ идеи, ще видишъ, че той е неспособенъ да издържи. Слѣдователно, смущението, страхътъ създава една пертурбация въ ума. Страхътъ прѣдизвиква една пертурбация и въ сърдцето. Щомъ се смути ума, идва смущение и въ сърдцето и най-послѣ волята, кормилото на живота изгубва своето направление и човѣкъ почва да бѣга.

Бѣгането е много смѣшно. Човѣкъ тогава изпада въ комично положение. Разправиха ми единъ случай, станалъ въ Стара-Загора, още въ турско врѣме. Разнася се слухъ, че въ Стара-Загора идва турска кавалерия. Населението, силно изплашено, хуква да бѣга. Удариха къмъ Казанлъкъ, нагоре къмъ Старопланина - бѣгатъ, турска кавалерия ги гони. Проточили се краката имъ бѣгатъ. Врѣщатъ се послѣ, и какво виждатъ? - Никаква кавалерия не е минала прѣзъ града имъ. Сжщото и въ духовния животъ, и тамъ краката на хората се продължаватъ.

Христосъ казва: “Да се не смущаватъ сърдцата ви! Имайте вѣра!” То значи: имайте стабилитетъ! Ще вѣрвате въ Бога, ще вѣрвате, че въ Него нѣма измѣна и промѣна. Ще вѣрвате и въ единственото, и въ множественото число на Бога. Ще вѣрвате, че всички, които сж вѣрвали въ Бога, сж завършили своето развитие. Ще вѣрвашъ, че по този начинъ и ти ще завършишъ своето развитие и ще влѣзешъ въ това общо братство. Туй е красивото въ свѣта, да видишъ добритъ, умнитъ хора и тѣ да ти говорятъ. Азъ съмъ срѣщалъ музиканти, тупти имъ сърдцето да чуятъ, да срѣщнатъ музикантъ подобенъ на себе си; художници, чиито сърдца сжщо туптятъ да срещнатъ подобенъ на себе си художникъ; срѣщалъ съмъ и поети такива. Всѣки иска да срещне равенъ на себе си, и като се срѣщнатъ тѣ взаимно, единъ другъ си даватъ потикъ. И като срещнете човѣкъ съ вѣра, да си давате потикъ въ вѣрата, а не да започнете да спорите, има ли Господъ, или нѣма. Казвате: науката чрѣзъ своите доводи е доказала че съществува Господъ. Бре, много нѣщо доказала науката! Тя дошла да доказва, че има Господъ, а не може да направи човѣка

безсмъртенъ. Ако науката е доказала, че има Господъ, и ако ние дѣйствително върваме въ това, Любовта трѣбва да дойде въ насъ. Щомъ дойде Любовта ще има веченъ животъ, а вѣчниятъ животъ ще бѣде достояние за всѣки едного. Като не можемъ да разрѣшимъ въпроса, ние оставяме тия работи за другия свѣтъ, и казваме: е като отидемъ на другия свѣтъ, тогава ще ги разрѣшимъ. Кой е онзи свѣтъ! - Онзи свѣтъ е свѣтътъ, въ който Богъ живѣе. Кой е онзи свѣтъ? - Онзи свѣтъ е този свѣтъ. Този свѣтъ е една малка проекция, единъ малкъ секторъ отъ тозъ великъ свѣтъ отъ тозъ великъ животъ. Ами че и ние може би сме една малка проекция отъ Бога! И казватъ ученитъ хора, окултиститъ, че когато Господъ направилъ свѣта, оставилъ едно малко мѣсто праздно и се чудилъ съ какво да го изпълни. Най-послѣ направя хората и ги оставя да живѣятъ на земята. Тѣй щото Господъ направилъ хората и за свое забавление, и за забавление на ученитъ духове. Когато нѣкои ангели, нѣкои архангели нѣматъ съ какво да се занимаватъ, тѣ ще помилватъ хората, ще се забавляватъ съ тѣхъ. Казвате: какъ, ние за забавление ли сме? - Да, за забавление! Ние сме играчка и за червеитъ, и за мухитъ, и за комаритъ, и за бълхитъ, за всички. Че кой отъ васъ е свободенъ! Кой отъ васъ не е послужилъ за играчка на другитъ? Евреитъ едно врѣме казваха: ние сме свободни поданици, никому играчка нѣма да станемъ. Тѣ бѣха цѣли 400 години подъ египетско иго, изядоха толкова камшици, като роби бѣха условени да правятъ тухли на своитъ господари, а послѣ казватъ: ние сме свободни! Казва имъ Христосъ: “Който прави грѣхъ, дяволътъ му е баща”. Щомъ мислите така, тѣй е. Ние трѣбва да съзнаемъ Истината, и да

опредѣлимъ нашитѣ отношения къмъ Бога. Тази умраза, това невѣрие, което се е създадо, всички тия отрицателни качества, които се образували у васъ, могатъ да се прѣмахнатъ. Тогава ще дойде благородното въ васъ, ще можете всички заедно да заработите за Бога и нѣма какво да се лъжете. Азъ ще дойда на нивата ви да работя, отъ тамъ мога да дойда въ дома ви да помогна нѣщо и нищо нѣма да ви искамъ, даромъ ще работя. Това разбиране ще дойде, когато ние станемъ хора отъ съвсѣмъ друго естество, а не такова, каквото днесъ имаме. При сегашното си разбиране, при сегашния складъ на мисли, това не може да стане! Кога може да стане? Слѣдъ като се новородимъ. Павелъ казва: “Ние нѣма да умремъ, а ще се измѣнимъ”. Българитѣ казватъ: “Всѣки да бута въ своята кесия”. Добрѣ, и азъ съмъ съгласенъ съ тѣхъ, всѣки да бута въ своята кесия. Защо не? Прѣди всичко, всички хора не сж еднакво възпитани, не сж еднакво родени.

Христосъ казва: “Вървайте въ Бога; вървайте и въ мене!” Подъ “мене” Христосъ подразбира тия разумни братя, които съ своята мисль живѣятъ въ насъ. Забѣлжете слѣдния фактъ: когато трѣбва да извършишъ нѣщо много велико въ свѣта, всѣкога ще настане една вътрѣшна борба въ тебъ, ще дойдатъ разни видове мисли. Нѣкой вътрѣ въ тебе ще те съвѣтва едно, други ще те съвѣтва друго, трети ще те съвѣтва съвсѣмъ различно нѣщо. Единъ слѣдъ другъ ще се изреждатъ да те съвѣтватъ, какъ да постѣпишъ. Тази борба ще се продължи нѣколко дни, нѣкога повече, докато най-послѣ рѣшишъ да постѣпишъ по единъ или другъ начинъ. Най-послѣ Господъ ти казва: “Избери най-доброто отъ това, което

твоите братя те съветваха!” Ти избереш най-доброто и така постъпиш. Вчера, един ученик, който отива в педагогическата гимназия, ми разправяше за един урок на малките деца в отделенията. Учителката казва на два момченца от своите ученици: “Божко, излез да напишеш едно знаме!” Излиза Божко, написва знамето и си отива на мястото. Казва на втория ученик: “Богданчо, я напиши и ти едно знаме!” Излиза и той, написва знамето, отива си на мястото. Учителката пита другите деца: “Хубави ли са тия знаменца?” Една от ученичките и дига ръка. “Какво ще кажеш ти Лалке?” - И двата знамена не са хубави. “Излез тогава да напишеш ти едно знаме!” Излиза Лалка, написва и тя едно знаме. Пита я учителката и. Я вижда сега, твоето знаме хубаво ли е? Отдалечава се Лалка малко от дъската, разглежда своето знаменце и веднага, засрамена, си навежда надолу очите. Защо? - И нейното знаме не е хубаво, даже е по-лошо от това на нейните два другарчета. Така и ние, някои път разглеждаме идеите на другите хора и казваме: тия идеи не струват нищо. Прави сте, но като излезем и напишем, или изкажем нашите идеи, виждаме, че и те не са от най-хубавите. Погледаме се и казваме: и нашите не са хубави, т. е. не са такива, каквито трябва да бъдат. И тогава идва смущението в душата ни и казваме: защо аз да съм толкова глупав? Защо аз да съм толкова невъжа? Защо аз да не мога да се изказвам, да говоря? - За да можеш да говориш, трябва очите ти да изпъкнат, като на жаба. За това трябва да се молиш на Господа. Защо аз не мога да мисля? - Ще се молиш на Господа да ти се развие центъра

отпрѣдъ на челото повече. Защо не мога да си въобразявамъ? - Ще се молишъ на Господа, да ти даде условия да се разшири челото ти. Защо Любовта ми къмъ Бога е малка? - Ще се молишъ на Господа, да ти даде условия да се издигне главата ти надъ ушитъ повече. Човѣкъ трѣбва да расте въ всѣко направление. Ще се молишъ на Бога за всѣки единъ недѣгъ, който имашъ, и Той ще прати онѣзи по-висши братя при тебе да те посвѣтватъ, какъ да се поправишъ.

Казва Писанието: “Ще бъдете съвършени, ще се стремите къмъ съвършенство!” Всички смущения произтичатъ отъ факта, че ние мислимъ за себе си, че сме съвършени, а когато влѣземъ въ живота и видимъ своитъ слабости, веднага се смущаваме. И туй не е вѣрно. Всички ние сме много добри хора. Азъ виждамъ навсѣкѣждъ много добри наредби. Умни сме ние, но какъ? - Въ сравнение съ другитъ по-малки същества отъ насъ. Една мравя е умна, но при мравитъ, а не и при човѣка. Единъ волъ е уменъ, но при воловетъ, а не и при човѣка. И човѣкъ е уменъ, но при хората при подобнитъ си. Ако дойдемъ да се сравняваме съ ангелитъ, ние не сме умни. Та, при подобнитъ си, всинца сме умни. Какъ не! Хиляди, милиони, па и цѣли поколения мрави биха били готови да жертвуватъ всичкото си богатство, и всичко, което иматъ, за да придобиятъ поне единъ човѣшки прѣстъ. Ако биха се събрали хиляди мрави, тѣ не биха имали нито една хилядна отъ таланта, който единъ човѣкъ има. Азъ уподобявамъ мравитъ на малки поточета и казвамъ: ако бихте събрали всички тия поточета и образувате една рѣка, тази рѣка не би могла да обърне нито веднѣжъ човѣшкото колело. Какво

богатство има въ човѣшката душа при това седимъ, смущаваме се, не искаме да признаемъ тази Истина. Ние сме богати и чакаме. Какво чакаме? - Да умремъ и като отидемъ на другия свѣтъ, Господъ да ни надари. Мравята като умре, пакъ си е мравя. Човѣкъ като умре, пакъ си остава човѣкъ, ангелъ не става. Той може да отиде между ангелитъ, но ангелъ не става. И мравитъ живѣятъ между насъ тукъ на земята, въ къщи влизатъ, но хора не ставатъ. Азъ гледамъ, въ къщи ми идватъ мрави, обикалятъ около сладкото, баратъ книгата; послѣ обикалятъ около смокинитъ, бератъ ги, сподѣлятъ заедно съ мене, съ мене ядатъ, но тѣ не сѣ културни хора, все мрави си оставатъ. Така и ние, можемъ да отидемъ на небето, да бараме сладкото, гърнетата на ангелитъ, но пакъ хора си оставаме. Ние правимъ толкова погрѣшки съ своето незнание!

И тѣй, отъ всинца ви се изисква вѣра!

Сега азъ се обръщамъ къмъ васъ и ви поздравявамъ съ 25-тата година. Днесъ слънцето минава въ сѣверното си полушарие. Сѣверното полушарие прѣдставлява емблема на Истината. То е емблемъ на друго едно слънце - сърдечното слънце, което се намира въ лѣвото ни полушарие.

Та въ насъ трѣбва да се зароди онова непрѣодолимо желание на свобода: свобода органическа, свобода умствена и свобода сърдечна. Съ тази свобода ние трѣбва да работимъ за всички. Всѣка вечеръ като си лѣгаме, ние трѣбва да проектираме мислитъ си къмъ цѣлия свѣтъ; трѣбва да проектираме мисълта си къмъ Бога, и когато Той усѣти, че ние дѣйствително върваме въ Него, Той ще подѣйствува за доброто на всички хора, за доброто и на насъ. Така работи

Божественият законъ. Богъ никога не насилва хората. Имайте прѣдъ видъ слѣдното правило: ако ти затворишъ кепенцитъ на твоята стая, Божествената свѣтлина никога нѣма да влѣзе въ стаята ти. Друга свѣтлина може да влѣзе, но не и тази. Твоитъ очи винаги ще останатъ затворени за Божествената свѣтлина. Отворишъ ли кепенцитъ, тя сама ще влѣзе. Слѣдователно, щомъ се махне смущението, което поражда подозрѣнието, тази свѣтлина е въ твоитъ очи. Ти се смущавашъ, дали този те обича, дали онзи те обича, дали синъ ти може да свърши, дали мжжъ ти ще бѣде живъ и т. н. Смущавате се за нищо и никакво. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ за единъ отъ ученицитъ, името му нѣма да кажа, и вие нѣма да ми вързвате кусуръ, че говоря за нѣкого. Не, азъ ще кажа нѣщо много хубаво за него. Прѣди години азъ бѣхъ въ града Б. Единъ отъ ученицитъ се разболѣлъ, но много сериозно, викатъ го вече въ онзи свѣтъ. Азъ се спрѣхъ въ неговия домъ. Той е жененъ човѣкъ, има жена и дѣца. По едно врѣме идва неговата другарка при менъ уплашена, разтревожена и ми казва: моятъ другаръ отива вече, бере душа. Какво ще правя азъ сама съ тия малки дѣца! Дано Господъ го помилва, че да поживѣе поне още 2-3 години, да поизрастнатъ малко дѣцата! Отивамъ азъ при него, приближавамъ си ухото близо до сърдцето му, слушамъ. Азъ имамъ много остро ухо. И какво чувамъ? Той се моли Богу, но така искрено, така сърдечно. Отивамъ при жена му и казвамъ: твоятъ другаръ не отива на онзи свѣтъ. Този ученикъ именно сега е на правия пѣтъ. Утрѣ ще бѣде бодъръ и веселъ. На другия день вече кризата му минава, той се ободрява и ми

казва: никога въ живота си не съмъ се молилъ тѣй усърдно, както сега. Този братъ изпъди смущението отъ сърдцето си. Сестрата пъкъ се смути. Ето защо Богъ казва на този човѣкъ: ти ще живѣешъ не само още 2-3 години, но още много можешъ да живѣешъ. И дѣйствително, той и до сега е живъ.

“Да се не смущава сърдцето ви”. Ще се молишь, и много усърдно ще се молишь. И азъ казвамъ: ние, съврѣменнитѣ хора, трѣбва да се сраимъ отъ смущенията си. Ще кажешъ: защо да се моля? - Ще се молишь, като малкитѣ дѣца. Ще кажешъ: защо тѣй? - За да се подигнешъ въ душата си, да забравишь всичко минало, да дойде Божията благодать въ тебе, да те очисти, да ти даде онази радостъ, онзи миръ, които ще ти дадатъ нова свѣтлина, новъ импулъсъ за работа, за обичъ къмъ хората, за всичко възвишено и благородно. Казвате: ама азъ не съмъ разположенъ! Оставете това животинско състояние на разположение и на неразположение! Пита ме единъ: накѣдъ трѣбва да се обръщамъ, като се моля: На изтокъ, на западъ, на сѣверъ или на югъ? Казвамъ му: представи си, че си въ единъ затворъ и отъ тамъ те вадятъ, за да те бѣсятъ, но ще те бѣсятъ съ краката нагоре. Ще се молишь ли? - Ще се моля. Какъ? - Въ каквото положение и да се намирамъ. Ами прѣстави си, че те обърнатъ съ очитѣ надолу. Какъ ще се молишь? - Съ очитѣ надолу. Значи, въ каквото положение и да те поставятъ, ще се молишь, и то по всичкитѣ правила. Ще се молишь и съ главата надолу, и съ очитѣ надолу, както намѣришь. При всички трудни положения въ живота си, човѣкъ трѣбва да се моли, да не го е срамъ.

И тъй, вѣра ви трѣбва! Азъ не съмъ за онова лековѣрие, което хората считатъ вѣра. Азъ съмъ за онази искреностъ, за онази абсолютна искреностъ, която трѣбва да живѣе въ душитѣ на всички. Нѣкой пита: обичашъ ли ме? Азъ държа на слѣдното положение: като ви кажа, че ви обичамъ, въ тази дума да има съдържание, пълнота, а не да ви казвамъ само на думи. Като ти кажа, че те обичамъ, ти веднага ще кажешъ: щомъ ме обичашъ, дай ми 1,000 лева! Добръ, ето ви даже и 10,000 лева. Ще кажете: а, пипнахме го! Кажи ни сега, обичашъ ли ни? Да, щомъ ти кажа, че те обичамъ, тогава и азъ ще те питамъ, обичашъ ли ме, и азъ ще ти кажа, че имамъ нужда отъ пари. Ще кажа на нѣкоя сестра: обичашъ ли ме? - Обичамъ те. Дай ми тогава 1,000 лева. Кажа на друга сестра: щомъ ме обичашъ, дай ми 1,000 лева! Отъ всички поискамъ по 1,000 лева. Колко души сте тукъ? - Около 400-500 души. Тогава, като взема отъ всинца ви по 1,000 лева, ще станатъ около 400-500,000 лева. Мислите ли, ако сега пусна една подписка помежду ви, всѣки да ми даде по 1000 лева, та нѣма да кажете: е, въ такава проповѣдь не вѣрвамъ. Да се не смущава сърдцето ви! Въ такава проповѣдь не вѣрвате, а вѣрвате въ една проповѣдь безъ пари. Тѣй е, прави сте ако ви проповѣдвамъ безъ пари, това разбирате, но ако ви проповѣдвамъ за 1,000 лева ще се намѣрите въ чудо. Не, азъ не искамъ да ви смущавамъ, но казвамъ, че въ васъ трѣбва да има една вътрѣшна готовностъ. Като дойдемъ до Бога, въ насъ трѣбва да има една вътрѣшна увѣреностъ. Божията дума да не правимъ на двѣ! Онзи Божественъ импулсъ, онѣзи благородни чувства и желания, които се зараждатъ въ душата

ни, трѣбва да ги изпълнимъ. Каквито благородни чувства и желания да дойдатъ, изпълнете ги. Тъ нѣма да ви коштуватъ много. Нѣкой пѣтъ може да ви коштуватъ 1,000 лева, нѣкой пѣтъ 500, нѣкой пѣтъ 100, а нѣкога може и 5 лева, дори и 5 стотинки - изпълнете ги! “Да се не смущава сърдцето ви!”

Сега, на първо мѣсто ще хванете змията; послѣ ще хванете лѣва; послѣ бика и най-послѣ ще хванете война. Хванете ли ги, ще дойде слѣдъ васъ гълѣба, послѣ агнето, слѣдъ него крината съ жито и най-послѣ красивата дѣвица. Въ мисльта ви веднага ще дойде онази младата мома. Не, подъ младата мома азъ разбирамъ абсолютната чистота, въ която нѣма никаква скверность. Абсолютна чистота има, когато душата е дѣвствена, чиста отъ всѣкакви пороци. Изпитвали ли сте какво нѣщо е да бѣдете свободни отъ грѣхъ?

Азъ бихъ желалъ за единъ день поне, или за единъ часъ да почувствувамъ, какво нѣщо е чистотата, какво нѣщо е да се освободи душата отъ всички свои пороци и съ единъ широкъ замахъ да разпери крилата си да излезе отъ сферата на този земенъ животъ, да се освободи отъ нейнитѣ окови и да погледне съ очитѣ на Онзи, чиято велика Мѣдрость е навсѣкѣдъ, и съ която той разрѣшава всички въпроси. Не мислете, че Богъ ще ни остави роби. Не, Той е рѣшилъ да ни даде свобода! Той е, Който воюва заради насъ. Ние имаме единъ, Който воюва за насъ. Има още мнозина, които воюватъ зарадъ насъ. Това сѣ нашитѣ Бѣли Братя, които сѣ извадили своитѣ ножове, и силата е съ тѣхъ. Отдавна тѣ сѣ хванали змията и, гълѣбътъ е съ тѣхъ; отдавна тѣ сѣ хванали лѣва, намазали сѣ очитѣ му, и агнето е съ тѣхъ; отдавна тѣ сѣ

хванали бика, намазали сж очитъ му, и крината съ жито е съ тѣхъ; отдавна тѣ сж хванали воина, намазали сж очитъ му, и младата, красивата дѣвица е съ тѣхъ. чистотата е съ тѣхъ! Тѣ сж ония братя, отъ сърдцата на които блика Любовь, радост и животъ. И благодарение на този тѣхенъ импулсъ вие живѣете.

Вие казвате: какво нѣщо е Христосъ? - Христосъ е единъ колективенъ умъ. Христосъ съществува като единица, но същеврѣменно Христосъ е единъ великъ колективенъ умъ. Не е само това, че Христосъ е билъ Синъ Божий. Не само въ единството ще Го търсимъ. Не е само въ единствено число Христовото име. Христосъ прѣдставлява всичкитъ Синове Божии, на които отъ душитъ и сърдцата блика животъ и Любовь. Всички Синове Божии, като че сж едно съединение, въ което се проявява Богъ. Единъ день и вие можете да бждете Синове Божии. Не само единъ день, но този часъ още може да бждете Синове Божии. Казвате: ами не сме като тѣхъ. Чудни сте вие! Всѣки единъ листъ на дървото има своята важность. Разбирате ли това? всѣки единъ цвѣтъ, всѣки единъ листъ, всѣко едно клонче на Божественото дърво сж еднакво важни, не е въпросътъ въ голѣмината имъ. Това сж служби, които всѣки единъ заема въ свѣта. Знаете ли каква е вашата служба? Азъ, като погледна на единъ човѣкъ, виждамъ, каква велика служба му е опрѣдѣлилъ Господъ. И тази служба никой не може да му я вземе. Тази служба, на която Богъ ви е поставилъ, можете да я свършитъ само вие, никой другъ, и вие сте длѣжни да я свършите. Ето защо вие сте важни. Ако не бѣхте важни, щѣха да ви изхвърлятъ, но

тази служба е важна и трѣбва да се изпълни. Затова въ всеки едно отъ васъ трѣбва да има единъ импулсъ да бѣде честенъ, смѣлъ, да се не смуцава. Ще хванешъ змията за врата, иначе тя ще те глътне. Ще хванешъ лѣва за ушитѣ, иначе ще те разкъса. Ще хванешъ бика за рогата, иначе ще те набоде. Ще хванешъ най-послѣ и воина, иначе ще ти отсѣче главата. Ами че това е геройство. Ще бѣдешъ смѣлъ, нѣма да се смуцавашъ! Ще хванешъ змията за врата, защото гълъбътъ е тамъ. - Гълъбътъ е емблемъ на Божествения Духъ. Той представлява невинността. При змията човѣкъ трѣбва да има невинностъ. Ще хванешъ лѣва, защото тамъ е агнето. - Агнето е емблемъ на кротостта. При лѣва човѣкъ трѣбва да има кротостъ. Ще хванешъ бика за рогата, защото тамъ е крината съ жито. - Житото е емблемъ на търпѣние. При бика човѣкъ трѣбва да има търпение. Всеки, който иска да бѣде търпеливъ, трѣбва да яде по 100 грама сурово, неварено жито, като го раздѣля три пѣти на день, по 30 грама. Ще го дѣвчете дълго време въ устата си докато се сдѣвче добре. Два часа слѣдъ ядене на житото ще пиете гореща вода. Тѣй се придобива търпението. Най-послѣ ще хванете воина, защото тамъ е красивата дѣвица, т. е. чистотата.

И тѣй, имате невинностъ, кротостъ, търпѣние и чистота. Това сѫ качествата на вѣрата, чрѣзъ които се побѣждаватъ неджзитѣ на този свѣтъ.

Казва Христосъ: “Вѣрвайте въ Бога! Да се не смуцаватъ сърдцата ви!” Вѣрвайте въ Бога, като единиченъ принципъ! Вѣрвайте и въ мене! Вѣрвайте и въ всички ваши Братя, които работятъ за васъ! Тогава Божията Любовь ще се излѣе върху

васъ, и побѣдата ще бжде на ваша страна, понеже тя е страната на всички Синове Божии. Тъ ще господствувать.

*Бесѣда, държана отъ Учителтъ,
на 22 мартъ 1925 г. въ гр. София.*

Въ който градъ влѣзвате.

(8) И въ който градъ влѣзвате, и ви прииматъ, яжте което ви предлагатъ, (9) и изцѣлявайте болнитѣ които сѣ въ него, и казвайте имъ: “Наближило ви е Царството Божие.”¹ ”

Какво трѣбва да казва човѣкъ, когато го питатъ? - Наближило е царството Божие. Това е поетическо изражение. Ако бихъ ви казалъ, че е наближило изгрѣванието на слънцето, не подразбирамъ, че е изгрѣло слънцето. Ако ви кажа, че пладнѣ е наближило, не подразбирамъ, че е дошло пладнѣ, но близо е вече. Въ това отношение човѣкъ трѣбва да бѣде силенъ. Въ какво трѣбва да седи силата на човѣка? - Силата на човѣка трѣбва да седи въ неговия вжтрѣшенъ животъ, въ неговото вжтрѣшно разбиране на живота, въ онова вжтрѣшно схващане, въ което да нѣма абсолютно никакво колебание, абсолютно никакво съмнѣние. Защото въ Божествения свѣтъ, или въ свѣта на вѣчната хармония нѣщата могатъ да се изразяватъ по много начини, но всички сѣ еднакво хармонични, еднакво се допълватъ. Вие може да изразите една музикална пиеса по много начини, но въ всички начини има нѣщо общо - нейната музикалностъ, една музикална пѣсенъ, сама по себе си, не може да бѣде пѣсенъ, ако не е музикална. Защо? Защото пѣсенъ и музикална пѣсенъ е едно и сѣщо нѣщо. Значи, между тоноветъ трѣбва да има едно вжтрѣшно съзвучие, едно вжтрѣшно съотношение, едно прѣливане. Навсѣкъждѣ въ всички нѣща трѣбва да има едно прѣливане. Слѣдователно,

¹ Лука 10:8, 9

всѣки, който може да пѣе тѣй, че да изрази нѣщо чрѣзъ пѣнието, ние го наричаме добъръ пѣвецъ. Сѣщото нѣщо е и въ закона на говоренето. Между всички думи трѣбва да има извѣстно сѣотношение. Ние, сѣврѣмненнитѣ културни хора, мислимъ, че знаемъ да говоримъ. Азъ като разглеждамъ по нѣкой пѣтъ Писанието, тази свещена книга, или като разглеждамъ нѣкои поетически творби, виждамъ; че тия поети, писатели и пророци сѣ имали най-добри желанія да изразятъ Божественото, но думитѣ въ сѣврѣмнения езикъ не сѣ въ сѣстояние да изразятъ тия идеи. Нашиятъ езикъ не е достатѣчно развитъ. Впрочемъ, не само нашия езикъ, но който и да е езикъ сега на земята не е тѣй развитъ, за да прѣдаде тия възвишени идеи. За въ бъдеще ние очакваме да имаме единъ езикъ по-хубавъ, по-изразителенъ, въ който сѣрцето ще има прѣобладающе влияние.

“Въ който градъ влѣзете”. Градъ може да се образува само отъ разумни хора. Друго-яче, ако нѣма разумностъ, ще се образува единъ конгломератъ, тѣй като изъ между скалитѣ има множество набутани частици, безразборно разхвърляни. Тия частици може да образуватъ такива цѣли градове. Не, подъ думата “градъ” разбирамъ сѣвокупностъ отъ разумни сѣщества, сѣбрани на едно мѣсто.

Казвайте: “Наближило е Царството Божие!” То значи: наближиха онѣзи условия, при които човѣшката душа може да прояви онова скритото въ себе си. Животътъ може да прояви своята скрита сила въ него само при слѣнчевата свѣтлина. Човѣшкия умъ може да се прояви само при великитѣ мисли. Да кажемъ, че въ нѣкоя страна се яви нѣкой великъ поетъ, или

нѣкой великъ художникъ, или нѣкой великъ музикантъ, какво значение ще иматъ тия велики хора за тази страна? - Тѣ ще и дадатъ великъ потикъ. Азъ не говоря за обикновенитѣ свирци, за обикновенитѣ музиканти. Азъ не говоря за обикновенитѣ художници, за обикновенитѣ писатели и поети. Азъ говоря за необикновенитѣ писатели, художници и музиканти - къмъ тѣхъ трѣбва да се стреми човѣкъ. Сега, вие, които сте на земята, може да кажете: ами азъ мога ли да бъда единъ великъ поетъ? - Можешъ, защо не! Ако имате едно правилно схващане за величието на живота, можете да бъдете единъ великъ поетъ. Великиятъ поетъ не прѣдставлява нѣщо единично. Поетътъ не е една нишка. Запримѣрь, какъ опрѣдѣляме ние човѣшката сила? Въ какво седи тя? Допуснете, че азъ ви вързвамъ съ една нишка, съ едно конче, но това конче се скѣсва. Казвамъ: силата ви е по-голяма отъ едно конче. Слѣдъ туй ви завързвамъ съ двѣ кончета, но и тѣ се скѣсватъ. Казвамъ: силата ви е по-голяма отъ два конеца. Следъ туй ви вързвамъ съ три, четири, петъ и повече кончета, но всички ги скѣсвате. Казвамъ; силата ви е по-голяма отъ тия конци. Най-послѣ азъ ви вързвамъ съ 1,000 конци, но тѣхъ вече не скѣсвате. Казвамъ: хилядата конци сѣ по-силни отъ васъ. Ние можемъ да увеличимъ тия конци на 10,000 и повече, за да опитае силата ви. Нѣкой казва: азъ имамъ вѣра. Питамъ: на колко конеца се равнява твоята вѣра? Вѣрата на единъ конецъ, или вѣрата на два конеца, или вѣрата на три и повече конци? Вие вѣрвате, че може да се излѣкувате отъ онази обикновена треска, но като дойде тифузната епидемия, вашата вѣра не може да ви излѣкува. Казвате: не може. Такива факти имаме съ Мойсей, когато се явилъ при

Фараона, египетския царь. Праща го Господь да избави еврейския народъ, но му казва: “Азъ ще ожесточа сърцето на Фараона, и той нѣма да пусне евреитъ”. Мойсей си мислилъ, че само една дума като каже на Фараона, и той веднага ще пусне евреитъ. Отива при Фараона. Пита го той: въ чие име идешъ? - В името на Иехова. Е, на колко хора Той е Богъ? - Той е Богъ на Аврама, на Исака, на Якова. - Такъвъ Богъ между насъ не зная, ние имаме по-силни богове и на това основание не мога да пусна Израилъ. Мойсей се почуди, какъ е възможно това нѣщо! Тогава той хвърли своята тояга прѣдъ лицето на Фараона, и тя се обърна на змия. Веднага Фараонъ извика своитъ мѣдречи по лицето на царството си и каза: “Ще видишъ, че и моитъ мѣдречи не по-малко знание иматъ отъ тебе”. Дойдоха тѣ, и наистина прѣвърнаха тоягитъ си въ змии. Но змията на Мойсея се обърна и нагълта змиитъ на всички мѣдречи. Фараонъ каза: ти можешъ да си вървишъ, съ такива фокуси азъ не пушамъ израилския народъ. Мойсей пристѣпи до четиритъ чудеса, които и мѣдречитъ правиха, но най-послѣ Фараонъ призна, че Мойсей има повече знания. Фараонъ се постара по единъ или по другъ начинъ да подкупи Мойсея, но не можа. Когато дойде до десетото чудо, той го подкупваше съ сребро, съ какво ли не. Прѣдлагаше му да остане въ Египетъ, но Мойсей каза: “Не, азъ съмъ пратенъ отъ Иехова да изведе израилския народъ”. Упоритъ човѣкъ бѣше Мойсей. И слѣдъ като направи послѣдното чудо, Фараонъ каза: “Пуснете този човѣкъ, защото, ако седи още въ Египетъ, той ще направи цѣлата земя пуста”.

Та, като дойде Божественото, човѣкъ трѣбва да му се подчини. Нѣкой пѣтъ ние се ожесточаваме на Божественото въ насъ. Казва Фараонъ: Нѣма да пусна израилския народъ! Не, ще се подчинишъ! Така е и съ всички хора. У тебе има единъ благороденъ импулсъ да схванешъ нѣщата, да се подчинишъ, но си казвашъ: не азъ имамъ извѣстни възгледи, извѣстни схващания. Идва, обаче, Божественото въ васъ, идва Мойсей. Той е страшенъ човѣкъ. Като направи своите чудеса, цѣлата земя опустоши. Най-послѣ ти се рѣшавашъ да дадешъ ходъ на Божественото, на благородното въ себе си. Тогава дохожда спасението на твоята душа.

Казва се въ прочетения стихъ: “Въ който градъ влѣзете, казвайте, че е наближило Царството Божие”! Казвамъ: Царството Божие, това сѣ великите условия, приготвени за човѣшката душа. Единъ отъ основните закони на Царството Божие е, че всички граждани въ него иматъ еднакви права, еднакви задължения. Значи, този великъ идеалъ, който сегашните хора усѣщатъ въ себе си, този ламтежъ къмъ нѣщо велико, това е Божественото, това е Царството Божие. Напримеръ, нѣкои искатъ да бждатъ поети. Азъ съмъ виждалъ мнозина младежи, като влѣзатъ въ гимназията, или като се запишатъ въ университета, между многото свои занятия отиватъ постоянно да се упражняватъ, да пишатъ поезия. Като имъ дойде вдѣхновението, напишатъ си нѣщо, и послѣ единъ на другъ си го четатъ. Нѣкои отъ тѣхъ сѣ отлични произведения, нѣкои отъ тѣхъ сѣ дѣтински, но всѣки мисли, че е написалъ нѣщо цѣнно. Послѣ, между тия ученици и студенти има и рисувачи, музиканти и др. Нѣкои отъ тѣхъ, когато учителъ

имъ прѣподава урокъ по аритметика, тѣ се занимаватъ съ други работи, рисуватъ неговия образъ. Нѣкой нарисова образа на учителя си и послѣ го прѣдава на съкласника си, пита го: какъ, мяза ли на учителя? Учителътъ прѣподава урокъ, рѣшава задача, а той си рисува. Другъ пѣтъ учителътъ прѣподава другъ урокъ, а нѣкой ученикъ си пѣе, съчинява си нѣщо по музика. Пита го учителътъ: защо дигашъ шумъ? Ученикътъ пѣкъ си мисли, че съчинява нѣщо много важно. Така постѣпватъ ученицитѣ съ своитѣ учители и професори. Единъ си пише поезия, другъ си рисува, трети си съчинява нѣщо по музика, а професорътъ прѣподава своитѣ уроци. Нѣкой пѣтъ става това нѣщо, но трѣбва да има смисълъ въ тия дѣйствия. Не е лошо, че всѣки човѣкъ иска да се прояви, но въ това проявяване трѣбва да има смисълъ. Питамъ: ако водата извира, какъвъ е нейниятъ стремежъ? - Да протече. Ако дървото пониква, какъвъ е неговиятъ стремежъ? — Да расте. Ако човѣкъ се ражда на земята, какъвъ е неговиятъ смисълъ въ живота? Все трѣбва да има единъ конкретенъ смисълъ. Казвамъ: изворъ, който извира безъ да тече; дърво, което никне безъ да расте; човѣкъ, който се ражда безъ да мисли и човѣкъ, който умира безъ да издѣхне; свещеникъ безъ да служи на Бога, поетъ безъ да пише, художникъ безъ да рисува, има ли смисълъ въ всичко това? Нѣкой казва: е, азъ въ ума си рисувамъ. Човекъ който рисува въ ума си той отвънъ ще рисува. Човекъ, който пѣе въ душата си, той и отвънъ ще пѣе. Човѣкъ който служи на Бога въ душата си, той и отвънъ ще служи. Такива сѣ великитѣ закони. Значи, приближило е Царството Божие!

За кого е Царството Божие? - За разумните души. Тази идея тръбва да се схване добър. Мнозина очакват един по-добър живот извън земята, но какъв смисъл ще има този живот, ако няма никакви отношения към настоящия? Всички казват: ние тръбва да се освободим от този живот и да влезем в другия живот. Всички казват, че този живот е лош. Питам: в какво седи лошото на този живот? Или в какво седи доброто на този живот? - Лошото и доброто, това са наши схващания. Ако ние сме добри, и ако нашите отношения един към друг са добри, казваме, че животът е добър. Ако нашите отношения един към друг са лоши казваме, че животът е лош. Но какъв е животът сам по себе си? Представете си, какво ще бъде положението на едно агне, което се изгубва някъде в гората и попада между вълците? Как ще го посрещне това вълче общество? Как мислите, ще му кажат ли "добър дошло". Ще му постелят ли, ще му дадат ли храница? - Всичките вълци ще се зарадват, но каква ще бъде тяхната радост? Всеки ще каже: и на мене малко от това агънце. Всеки вълк ще иска по една малка частица от това агънце. Добър дошло ли ще бъде то? Всеки вълк ще иска да приеме цялото агънце вътре в себе си, но като не може, ще иска да вземе поне една частица от него. Това приемане ли е сега? Добър, да вземем обратния случай. Изгубва се един вълк някъде из гората и попада в едно стадо овци, отива им на гости. Тия овци ще го приемат ли? - Не, всички ще се разбегат, не дочакват дори да го видят. Щом го видят, всичките удрят на бяг а само някои от тях, по-смелите, ще му тропнат с крак, ще кажат: защо си дошъл? Всички

овци ще се разбѣгатъ, нито една нѣма да го приеме. Защо? Защото овцитѣ сѣ изгубили вѣра въ вѣлцитѣ. Слѣдователно, ако ние изгубимъ вѣрата си въ хората, имаме вече отношенията на вѣлка къмъ овцата. Ако пъкъ въ насъ има тази алчностъ, каквато видимъ, да го вземемъ само за себе си, всѣки да има дѣлъ, ние ще се намѣримъ въ положението на агнето между вѣлцитѣ.

Сега, всѣка система, всѣка религия, всѣко учение, които сѣществуватъ въ свѣта, иматъ висока задача. Казвате: какво е прѣдзначението на религията, какво е прѣдзначението на християнството, на будизма напримеръ? И наистина, всички се запитватъ: каква е цѣлта на християнството? Всички свещеници трѣбва да си дадатъ отчетъ на този въпросъ. Каква е цѣлта на будизма? И всички ще спорятъ помежду си. Кой е правиятъ? Не, конкретно трѣбва да се отговори. Какво е основното учение, каква е основната идея? Като ти дойде единъ будистъ на гости, какво трѣбва да ти каже? Единъ будистъ не трѣбва да се различава по нищо отъ тебе въ твоето вътрѣшно вѣрую, въ твоето стремление къмъ Бога. Всѣки будистъ е християнинъ. Не мислете, че ако речете да изтълкувате будизма, че ще намѣрите много голѣма разлика. Думата “будистъ” има почти сѣщото значение, каквото и думата християнинъ. Едно врѣме, когато Буда е тълкувалъ своето учение на хората, условията сѣ били малко по-други отъ тия, въ които е живѣлъ Христосъ. И Буда, както и Христосъ, прѣпорѣчва на хората да се примиряватъ съ страданията. По кой начинъ? - Да се слѣятъ съ Бога. Туй е, което тѣ наричатъ да влѣземъ въ Нирвана. Нѣкои казватъ: какъ,

човък да живее в Нирвана! Да живее в Нирвана, значи да изгуби своя индивидуален живот. Да, човък трябва да изгуби своя индивидуален живот. Когато 10-20 малки ръкички влизат в една по-голяма ръка, изгубват ли своя индивидуален живот? - Да, изгубват го. Тъ го изгубват външно, повидимому, но вътре в голямата ръка те съществуват. После, когато тази ръка се влее в морето, съществува ли? - Съществува. Човек като изгуби своя живот, съществува ли? - Съществува. Има едно условие при което човък може да запази своята индивидуалност. В това условие има три метода, чрез които човък може да добие своето безсмъртие. Човък трябва да бъде изразител на висшата Божествена Любов, която е носителка на живота. За да се прояви този живот, той трябва да има Мъдрост и Истина.

Това са отвъдени въпроси. Сега ще ви направя едно малко сравнение, да видите какви отношения трябва да има между Любовта, Мъдростта и Истината. Ще взема за пример водата. Водата има три състояния. Едното е жидкото ѝ състояние, то е нормалното, естественото и състояние. Отляво имаме твърдото състояние на водата, т. е. замръзването и; от дясно имаме параобразното състояние на водата. Значи, водата може да стане твърда, като изгуби своята температура. Водата може да стане и параобразна, като увеличи своята температура. Е, в какво седят тези два живота, в какво се проявява той между свѣта на жидката материя и между свѣта на твърдата материя? Прѣдсавете си, че вие имате вода, а нѣмате твърда почва. Вие казвате: най-важното нѣщо в свѣта е

водата. Добър, приемамъ това, но прѣдставете си, че нѣмате почва, кждѣ ще отиде всичката тази вода? Допуснете сега, че имате животъ въ себе си. Отъ Божествено гледище животътъ е подобенъ на водата - нищо повече. Такава е аналогията. Какво е отношението на водата къмъ твърдата почва и къмъ въздухообразната материя, такива сж и отношенията на Любовта, Мъдростта и Истината въ живота. Любовта е естественото състояние на водата въ живота. Мъдростта прѣдставлява твърдото и състояние, а Истината прѣдставлява параобразното състояние на водата. Слѣдователно, за да може водата да се прояви, трѣбватъ и и твърда, и параобразна материя. Водата проявява своитѣ качества само въ твърдата почва, понеже тамъ растатъ всички сѣменца. Като прониква прѣзь почвата, тя постоянно ги полива. Въ течното си състояние, обаче, водата може да засегне само тѣхнитѣ корени. Слѣдователно, прахътъ отгорѣ на цвѣтията не може да се очисти отъ тази вода. Необходимо е значи частъ отъ тази вода, да се прѣвърне въ пара, да се охлади въ въздуха и въ видѣ на капчици да падне на земята и да измие листенцата и цвѣтоветѣ отъ натрупалия се по тѣхъ прахъ. Но всичката вода не може да се прѣвърне въ пара; и всичката вода не може да се прѣвърне въ ледъ. Законъ има за това.

Сега вие като срѣщнете нѣкой мъдъръ човѣкъ, казвате: този човѣкъ е голѣмъ мъдрецъ и като такъвъ, нему любовъ не трѣбва. Не, Мъдростта излиза отъ Любовта. Мъдростта е едно състояние на Любовта - нищо повече. Истината е пара, която се получава пакъ отъ водата при изпаряването и. Значи,

Истината е едно състояние на Любовта - пара. Мъдростта е въ лъво, Истината е въ дъсно.

Туй вътръшно разбиране е необходимо за вашия умъ, за да можете да си съставите една ясна прѣдстава за вътръшнитѣ наредби на вашия животъ и да го направитѣ такъвъ, какъвто трѣбва. Крайната цѣль на вашия животъ е да принесе онѣзи плодове, които сѣ необходими за вашето подигане. Азъ не искамъ да считате, че ако отидете при нѣкоя каца съ медъ и го погледнете, близвате малко съ прѣстъ, та това е животъ. Да ви кажатъ, че това е медъ и послѣ да ви лишатъ отъ туй благо, това не считамъ животъ. Не е въпросътъ само да близнете отъ този медъ, но вие имате право да го употребите.

Казано е въ стиха: “Въ който градъ влѣзете, казвайте, че е наближило вече Царството Божие”. Сега всички седите и чакате. Азъ ви казвам: наближило е за васъ Царството Божие! Вие казвате: ще дойде ли Христосъ? Азъ ви казвам: Мъдростта е за васъ. - Ще има ли нѣкой да ни учи? Казвамъ: Истината е за васъ. - Има ли нѣкой да ни даде тази свобода? Това е неразбиране на нѣщата. Истината, сама по себе си, носи свобода. Мъдростта, сама по себе си носи устой вътрѣ въ човѣка. А когато дойде Онзи, Той ще ни научи. Кога ще дойде Той? - Когато ние възприемемъ Царството Божие въ себе си. Щомъ ние приемемъ Царството Божие въ себе си, тогава ще дойде и господарътъ на това царство. Да възприемемъ Бога въ себе си, това е една отъ най-великитѣ Истини въ свѣта. Това е единъ отъ най-великитѣ моменти въ живота ни. Всички сжщества въ свѣта, отъ най-дребнитѣ до най-великитѣ, не желаятъ нищо друго, освѣнъ да ги посѣти Господъ за единъ

много кратък моментъ. Да ви посѣти Господъ само за една минута, или даже само за една секунда, това е най-великиятъ моментъ за душата ви. И това посѣщение, колкото и кратко да трае, ще кажа на вашъ езикъ, ще ви държи топло прѣзъ цѣлата вѣчностъ, докато свѣтътъ сѣществува.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ, за да обясня една от своитѣ главни мисли. Той е слѣдниятъ: въ миналото, още въ прѣдисторически времѣна, сѣществували двѣ царства, двѣ раси въ свѣта. Еднитѣ сѣ били хора светящи, а другитѣ сѣ били тъмни хора, хора на тъмнината. И еднитѣ, и другитѣ, обаче, сѣ били еднакво умни и мѣдри. Царьтъ на светящитѣ хора се казвалъ Ормуздъ-Дей. Царьтъ на чернитѣ се наричалъ Ариманъ-Таадъ. Това е митология, останала въ персийското учение. Въ царството на Ариманъ-Таада сѣ сѣществували всички най-финни, най-усвѣршенствувани оръжия и всѣкакви задушливи газове. Тамъ имало голѣми ограничения, навсѣкжде владѣялъ редъ и порядъкъ, но редътъ и порядъкътъ на онези наши съврѣменни фабрични издѣлия, редътъ и порядъкътъ на онѣзи колелета, които се движатъ въ фабриkitѣ. Тамъ всичко било хармонично, но тежко но онзи, който дойде подъ зѣбцитѣ на тия колелета! Той да му мисли! Хората отъ царството на Ормуздъ-Дея се ползували съ пѣлна свобода. Между тѣзи двѣ царства имало постоянни войни, но нито еднитѣ нито другитѣ могли да побѣдятъ. Всичкитѣ най-усвѣршенствувани оръжия, които поданицитѣ на царь Ариманъ-Таада могли да изобрѣтатъ, щомъ влизали въ царството на Ормуздъ-Дея, се прѣврѣщали на пара. Всичкитѣ им коне, колесници, картечници, всичко се разтопявало въ царството на Ормуздъ-

Дея, прѣврѣщало се въ пара. Тогава тѣ сѣ имали хиляди пѣти по-усѣвършенствувани картечници, отколкото тия, които сегашнитѣ културни хора иматъ. Сегашнитѣ сѣ играчка на тогавашнитѣ. Нѣкои мислятъ, че само сега има такива усѣвършенствувани орѣжия. Какви страшни картечници е имало тогава! Ние виждамъ, какви голѣми огньове, какви силни електрически токове има по небето. Тѣ сѣ употребявали тогава тия токове, които и днесъ могатъ да се прилагатъ.

Нѣкои отъ васъ казватъ: какво трѣбва да правимъ? - Ще работитѣ споредъ правилата на поданицитѣ на Ормуздъ-Дея. Ще прѣврѣщате всички вещества на въздухообразни и лѣчеобразни-нищо повече! Това е силата на праведния. И Христосъ, на едно мѣсто отъ тази глава, казва: “Ето, азъ ви прашамъ, като агнета между вълцитѣ, не взимайте нито тържикъ, нито друго нѣщо въ себе си!” Защо? Защото ще ви обератъ. А тѣй, като нѣмате нищо, нѣма какво да ви обиратъ. Като имате щомъ ви срещнатъ разбойници, ще взематъ всичкитѣ ви нѣща. Трѣгнете ли съ скѣсани дрехи, съ скѣсана шапка, съ скѣсани обуца, като най-последенъ бѣднякъ, като ви видятъ въ този видъ, ще кажатъ: бѣднякъ е той, оставете го да си върви! Ако трѣгнете съ единъ модеренъ цилиндъръ, съ най-хубави дрехи и обуца, ще кажатъ, спрѣте този, има какво да се вземе отъ него! Хората днесъ не могатъ да разбератъ, че се намиратъ въ една неприятелска страна и казватъ: защо трѣбва да се отрече отъ богатството си? Ще се отречешъ, и отатѣкъ ще минешъ. Смъртта, това е царството на Ариманъ-Таада. Когато умирашъ, вие сте въ тѣхното царство. Тѣ ще взематъ всичко. И тогава Христосъ казва: “Прѣвърнете се..” На какво? -

Пръвърнете се на едно въздухообразно вещество. Тъй беше и съ Христа. Хванаха Го и Го заковаха на кръста. Същият тия поданици на Ариманъ-Таада Го съдиха. Пилатъ беше единъ отъ тѣхнитѣ членове. Еврейскитѣ свещеници също бѣха негови поданици. Тѣ произнесоха смъртната присъда, но какво стана послѣ? Христосъ имъ даде тѣлото си, но възкръсна. Той се пръвърна на какво? - Той пръвърна материята на тѣлото си въ лѣжачата материя, минаваше прѣзъ врати, и никой не можеше да Го види, да Го хване. Римскитѣ закони не можеха никѣдъ да хванатъ Христа. Той веднага изчезваше, ставаше невидимъ и тѣ питаха: накѣдъ отиде Христосъ? - нагорѣ. Лошото е, че Христосъ сега и нагорѣ, и надолу, навсѣкѣдъ отива. Сега поданицитѣ на Ормуздъ-Дея приготвяватъ една атака на този свѣтъ. Знаете ли каква атака? Тѣ вече сѣ приготвили своитѣ батареи и ще ги пратятъ къмъ този свѣтъ. Тѣ ще пръвърнатъ всички въ параобразно състояние и изведнѣжъ ще освободятъ свѣта отъ неговитѣ грѣхове. И всички вие, които ще минете прѣзъ този Божественъ огънь, ще освободите душитѣ си и ще бѣдете свободни отъ робство. Ние казваме: всички хора ще трѣбва да прѣминатъ прѣзъ този огънь.

“Наближило е Царството Божие!” Царството Божие е едно параобразно състояние, което трѣбва да прѣмине прѣзъ нашитѣ сърца, прѣзъ нашитѣ умове, прѣзъ нашитѣ души. Великъ е само онзи народъ, който има такива хора, такива поети, които могатъ да казватъ: “Наближило е Царството Божие!” Запитайте който и да е писателъ, който и да е поетъ, дали има другъ, поширокъ животъ отъ този? Тѣ ще ви кажатъ: не, нѣма другъ животъ, освѣнъ сегашниятъ. Нима днешниятъ день е най-

важен? Не, днешният денъ не е най-важенъ, не е и най-голямъ. Слѣдователно, колкото повече отиваме къмъ сѣверъ, днитъ все повече и повече се увеличаватъ и като дойдемъ на сѣверния полюсъ, имаме най-големиятъ денъ. Азъ зная, че имаме дни много по-големи, отколкото тия на сѣверния полюсъ. Има мѣста въ космоса, дѣто слънцето грѣе съ милиарди години наредъ, има мѣста пъкъ, дѣто слънцето като залѣзе веднѣжъ, съ милиарди години е все нощъ. Какъ бихте си обяснили всичко това, ако се намѣрихте въ единъ такъвъ свѣтъ, дѣто денътъ е дълъгъ милиарди години? Прѣдставете си само едно слънце, което е 75 милиона пѣти по-големо отъ нашето, а нашето слънце е единъ милионъ и половина пѣти по-големо отъ нашата земя, и тази земя се огрѣва отъ това големо слънце! Каква прѣдстава бихте имали вие за всичкитъ нѣща тогава? Прѣдставете си, че тия разумни същества отъ това слънце дойдатъ на нашата земя, ще има ли караница тогава между хората? - Нѣма да има никаква караница. Писанието казва за тази земя: “Веселѣхъ се на тази обитаема земя”. Има въ свѣта една обитаема земя, въ която поданицитъ на царъ Ормуздъ-Дея, или чедата Божии ще могатъ да живѣятъ.

И тѣй, сегашнитъ вѣрующи хора трѣбва да изработятъ своитъ възгледи за живота. Кои възгледи? Не е въпросътъ до нашитъ външни вѣрвания. Не е въпросътъ за външната страна на православието, на евангелизма, на католицизма, на будизма, или на какво и да е друго вѣрую. Въпросътъ се отнася до вътрѣшната страна на живота. Не е въпросътъ да бждемъ българи, французи, или германци, или каквито и да е. Това е външната страна на въпроса. Има единъ вътрѣшенъ въпросъ,

който трѣбва да рѣши всѣка една душа, понеже слѣдъ 20 или 30 години вие ще се измѣните и ще влѣзете въ новитѣ условия на живота. Вие отъ сега трѣбва да изучавате небесния езикъ. Нѣкои ще кажатъ: когато дойде Христосъ, ще ни научи. Когато дойде Христосъ? Че какво е това разбиране? Христосъ казва на своитѣ ученици: “Идете и проповѣдвайте Евангелието на всичкия свѣтъ, и азъ ще бѣда съ васъ до скончанието на века.” Тогава защо Го очаквате отгорѣ? Значи, споредъ сегашнитѣ схващания на религиознитѣ хора, Христосъ и светиитѣ сѣ горѣ на небето. Кой е тукъ тогава? Само грѣшнитѣ хора ли? Като казва Христосъ на ученицитѣ си да отидатъ и да проповѣдватъ Евангелието какво значи? - Да отидатъ да проповѣдватъ само на грѣшнитѣ хора, които сѣ тука на земята. Тогава, на кого ще проповѣдвамъ, и кой ще проповѣдва? И дѣйствително, споредъ туй разбиране ако останатъ глупавитѣ хора да проповѣдватъ, само глупави работи ще се проповѣдватъ. Значи Христосъ е въ този великъ свѣтъ, който засѣга душитѣ на всички хора. И така, за всѣки единъ отъ васъ, който иска да се посвети на това учение, казватъ: той не е правовѣренъ. Въ какво седи прававѣрието? Нека имаме една норма за прававѣрието. Кой човекъ е правовѣренъ? Правовѣренъ човѣкъ, споредъ мене, е този, който не отнима живота на другитѣ хора, на подобнитѣ си. Споредъ мене, правовѣренъ човѣкъ е този, който носи свѣтлина на подобнитѣ си. Споредъ мене, прававѣренъ човѣкъ е този, който носи свобода на подобнитѣ си. Под “подобни” разбирамъ всички онѣзи същества, въ които има съзнание. Има нѣкой нѣща, дѣствително, въ които нѣма съзнание. Единъ изсѣхналъ клонъ, запримѣръ, нѣма съзнание въ себе си. Ако

отрѣжешъ единъ клонъ отъ нѣкоя лоза и видишъ, че отъ него текатъ сълзи, значи въ него има животъ. Разумниятъ лозаръ казва на тази прѣчка: “Ти ще повърнешъ своите сокове надолу къмъ корените и тогава ще проектирашъ своя животъ въ останалите три прѣчки, които азъ оставихъ на лозата”. По този начинъ азъ съмъ дошелъ до слѣдното заключение: всѣки поетъ, всѣки музикантъ, всѣки художникъ е сборъ отъ велики души. За да се прояви единъ великъ поетъ, трѣбва хиляди гениални души да се събератъ на едно мѣсто. За да се прояви единъ великъ художникъ, трѣбва хиляди разумни, гениални души да се събератъ на едно мѣсто. За да се прояви единъ великъ музикантъ, трѣбва хиляди разумни души да се събератъ на едно мѣсто и да се изразятъ чрезъ него. За да се прояви единъ великъ Учителъ, трѣбва всички разумни души да се събератъ въ него. Нѣкой отдѣлятъ Христа, разглеждатъ Го като нѣщо отдѣлно. Не. Христосъ е съвокупностъ на всички разумни души. И когато се казва въ Писанието, че за обръщането на една грѣшна душа къмъ Бога, настава голѣма радостъ между ангелите, какво се подразбира? Това подразбира, че Христосъ прави тѣсна връзка между душите. Кои сж ангелите? - Всички онѣзи разумни души, които живѣятъ заедно съ Христа. Голѣма радостъ настава между всички души, когато нѣкой грѣшникъ възприеме учението на Любовта, Мъдростта и Истината.

Сега мнозина отъ насъ много се запитватъ: обича ли ме Христосъ? Този въпросъ ми се вижда много чуденъ. Когато слънцето изгрѣе, и азъ туря гърба си къмъ него да ме грѣе, на мѣсто ли е въпросътъ дали слънцето ме обича? - Щомъ слънцето грѣе, обича те, разбира се. Отворилъ съмъ една книга

на слънчевата свѣтлина, чета и я питамъ: дали ме обича слънцето? - Щомъ се ползувашъ отъ неговата свѣтлина и можешъ да четешъ книгата, обича те, разбира се. Всяка възвишена и благородна мисълъ, която прониква въ тоя умъ; всѣко благородно и възвишено чувство, което прониква въ твоето сърце и всѣко възвишено и благородно желание, което прониква въ твоята душа, това е Христосъ, Който прониква. Той е единъ възвишенъ, колективенъ Духъ, единъ колективенъ импулсъ. Това не си ти. Туй, дето казвашъ: азъ направихъ това нѣщо, азъ написахъ това стихотворение - това е дяволското въ свѣта. Ами, че за да напишешъ това стихотворение, ти изяде четири кокошки, изпи три кила вино, изяде една хубава баница. Добре, като казвашъ, че ти си го направилъ, направи това нѣщо безъ кокошките, безъ виното, безъ баницата. Не мога. Тогава, признай това и кажи въ себе си: азъ, кокошките, винцето и баницата написахме това стихотворение. Това е учението! Тръбва да знаете, че сегашното християнство дължи своя животъ на живота на онѣзи хиляди мъченици, които сж се пожертвували за благото на другитъ. А сега хората се спиратъ и казватъ: кой е праведенъ? - Праведни хора сж само тѣзи, които сж пожертвували своя животъ за другитъ. Това нѣщо ние трѣбва да признаемъ и да не мислимъ, че сегашния животъ, който имаме, е нашъ. Не, ние дължимъ своятъ животъ на другитъ. Нѣкой казва; азъ имамъ право да мисля, както искамъ. Не съмъ ли свободенъ? Да, братко, ти трѣбва да знаешъ, че си само единъ конецъ отъ цѣлото вѣже. Ти дължишъ твоя умъ, твоитъ мисли и чувства на хиляди други братя, които ти помагатъ.

Не мислете, че въ великото Бъло Братство има нъкакви амбиции, като нашите. Не, когато нъкой замисли да напише нъщо, веднага много Бъли Братя се събиратъ около него и казватъ: чакай да му помогнемъ! Тъ се радватъ на всъко нещо, което излезе отъ перото на когото и да е. Не мислете, че всичко, което напишете, е най-хубавото, най-гениалното. Нъкой пжтъ нарикуватъ нъкой картина и мислитъ, че е най-гениална. Не, не е така. Вие за въ бждеще именно ще напишете, ще рисувае и то все по-хубави и по-хубави нъща. На земята ще пишете и ще рисувае красиви човъци, а на небето ще пишете и ще рисувае красиви ангели. На земята ще пишете човъшка поезия, на небето ще пишете ангелска поезия. На земята ще рисувае човъшки картини, на небето - ангелски. Азъ говоря само за поезията и художеството, но има хиляди и милиони работи още, съ които може да се занимавае. Сегашните хора не магатъ да се убъдятъ въ това, че на небето има работа за всички души. Тъ казватъ: азъ не мога да бжда поетъ, художникъ или музикантъ, тогава какво ще бжда? Изредятъ още нъколко такива поетически работи и казватъ най-послъ: е, тогава работникъ ще бжда, ще става единъ обикновенъ работникъ. Но знаете ли, че и най-обикновените работници въ това велико царство на Ормуздъ-Дея сж повелики отъ всички наши най-велики философи и поети? Какво ще кажете на това отгоръ? Всъки единъ отъ тѣхъ може да напише нъщо много по-красиво и велико, отколкото всъка една строфа която би написалъ най-великия поетъ тукъ на земята. А при това, тѣ заематъ такова скромно положение! Тѣ знаятъ, че въ вечността има редъ условия, при които човѣкъ може да се

прояви. Има единъ законъ за това, но ти ще чакашъ своето време - няма да бързашъ. За всѣка душа Богъ е опредѣлилъ единъ моментъ, когато трѣбва да се прояви. За този моментъ тя трѣбва да чака хиляди и милиони години. Ще дойде твоятъ день, когато ще ти кажатъ: излезъ да се проявишъ! И тогава всичкото небе ще се прояви чрезъ тебе. Готовъ ли си за този моментъ? А сега, ще излѣзешъ нѣкъде на сцената, ще издекламирашъ едно стихотворение отъ Вазова, или отъ когото и да е, и ако не можешъ да го издекламирашъ добре, или ако го забравишъ, ще ти кажатъ: слѣзь отъ сцената! Но когато ти издекламирашъ това, което небето иска чрезъ тебе, тогава и ти ще останешъ доволенъ отъ себе си, и другитъ ще останатъ доволни отъ тебе. Слѣдователно, всѣки единъ отъ насъ трѣбва да бѣде готовъ за този великъ моментъ. Този великъ моментъ не е само за насъ, но и ангелитъ се приготвяватъ за него. Когато Богъ обедини всички въ едно цѣло, тогава ще дойде часътъ да се проявите. Тогава ще дойде вашиятъ день.

Нѣкои хора обичатъ да се обличатъ добръ, да иматъ хубави дрехи. Хубаво е всичко това, но все още не знаете, какво нѣщо е хубавата дреха. Нѣкоя дама казва: булската дреха е хубава. Не, ще дойде день когато ще облѣчете най-хубавата дреха, която ще ви задоволи. Единъ день Богъ ще ви даде най-хубавия умъ, най-красивото сърце, най-разумната душа. Тогава духътъ ви ще се облѣче въ най-красивата дреха и така ще излѣзете на сцената. Това нѣщо засѣга малко вашето щестлавие и вие казвате: хайде да видимъ! Не, ще дойде день за всички съврѣмenni хора, когато ще бѣдатъ облечени въ Божествения животъ. Това именно трѣбва да бѣде въ насъ, като единъ

импулс. Всички трябва да казвате: “Наближило е вече Царството Божие!” Между хората трябва да има мир! И ние казваме: ние сме против оръжията, не употребяваме никакво оръжие. Да ние няма да употребимъ едно оръжие като днешниятъ, но ще употребимъ друго. Какво оръжие ще употребимъ? - Нашето оръжие е такова, че когато срещнемъ единъ убить човѣкъ, ние го въздигаме, ние го възкрсяваме.

Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ духовникъ, който много обичалъ каймакъ, но жена му била по-голяма любителка на каймака отъ него, та докато той се накаралъ да хапне, жена му го изпрѣварвала. Цели 30 години той самъ си квасилъ млѣкото, но щомъ се приготвело, жена му веднага успѣвала да обере каймака. Най-послѣ единъ день той взима гърнето съ подквасеното млѣко, занася го въ църквата и тамъ го заключва. Обаче жена му и тамъ успѣва да го намѣри. Отключва църквата, намира млѣкото, обира каймака и за да прикрие постѣпката си, взима съ прѣстъ малко отъ млѣкото и намазва мустацитъ на иконата свети Никола, да изглежда, какво свети Никола изялъ каймака. Връща се свещеникътъ, търси млѣкото, намира го, но каймакътъ пакъ липсва. Поглежда , вижда на мустацитъ на свети Никола слѣди отъ млѣко. “А”, казва той, “не се надѣвахъ на тебе, свети Никола! - Цѣли 30 години ти служи, и ти да ми изядешъ каймака! Повече няма да ти служи.” Забѣгва той изъ свѣта, съ цѣлъ да намѣри лесенъ начинъ да се прѣхранва и да яде каймакъ, свободенъ отъ жена си и отъ свети Никола. Обаче свети Никола искалъ да му даде единъ добъръ урокъ и трѣгва подиръ му, като старецъ, и го запитва: накѣде отивашъ синко? Разправилъ му той своята история: бѣхъ

религиозен човѣкъ, но обичах каймакъ да си похапвамъ. Жена ми постоянно го изядаше и азъ скрихъ гърнето съ млѣкото отъ нея въ църквата, но въ мое отсъствие свети Никола го изялъ, затова азъ се отказахъ да му служа повече и забѣгнахъ и отъ него. - Е, случватъ се такива работи, грѣшни сѣ харата, казва му старецътъ. Тръгва старецътъ съ него. Наближаватъ едно село. Казва му старецътъ: остани съ мене въ това село. Отиватъ въ една къща. Запитва свети Никола: имате ли нѣкое болно дѣте? - Имаме. Влиза той вътрѣ, прѣглежда дѣтето, поисква едно корито и топла вода и започва да къпе дѣтето. Като го измилъ, наръзва го на части: корема му, краката, изважда очите му, отръзва ушитѣ - изобщо, наръзалъ го като нѣкой хирургъ. Следъ това взима всѣка частъ отъ тѣлото му, и го поставя на своето мѣсто. Дѣтето изведнажъ възкрѣснало, оживѣло. Свещеникътъ като гледалъ всичко това, казалъ си: “ето една много лесна работа, ще мога да постѣпвамъ и азъ така” и лесно ще си изкарвамъ каймака. На другия денъ той казва на стареца: старче, азъ бързамъ, имамъ малко работа, та ще те оставя. Той искалъ да отиде въ друго нѣкое село, самъ да лѣкува, та по този начинъ да си изкарва пари за каймакъ. Свети Никола му казалъ: добръ, синко, когато се намѣришъ въ нѣкакво затруднение, повикай ме, азъ ще дойда. Раздѣлятъ се и свещеникътъ отива въ съседното село. Влиза въ една къща и пита: имате ли нѣкое болно дѣте? - Имаме. Влиза той вътрѣ и започва да го лѣкува тѣй както видѣлъ отъ стареца. Нарѣзва дѣтето на части, нарежда всѣка частъ на своето мѣсто и чака да се съживи дѣтето. Чака, но частите, не се залѣпватъ, дѣтето не се съживѣва. Той се намира въ затруднение и скоро извиква

свети Никола. Дохожда старецътъ, нарежда частитъ на дѣтето, възкръсява го и му казва: “Тръбва да знаешъ, че свети Никола не яде каймакъ!”

И ние, съвременнитъ хора, сме отъ тѣзи, които искаме отъ Господа това-онова и като не ни го даде, отказваме се отъ убѣжденията си и казваме: въ нищо не вѣрвамъ вече, отказвамъ се отъ Бога, всичко въ този свѣтъ е празна работа. Не, това е заблуждение. Кое е вѣрно тогава? Има нѣщо вѣрно въ този свѣтъ. Има едно дълбоко убѣждение въ всѣка душа, то е убѣждението за Царството Божие. Казвайте: “Наближило е въ насъ Царството Божие!” И сега, и преди 2,000 години Христосъ е проповѣдвалъ и казвалъ: “Идете проповѣдайте Словото Божие. Азъ ще бъда съ васъ до скончание вѣка”. И казва се въ другъ стихъ: “Ако вие прѣбждете въ мене, и азъ ще прѣбжда въ васъ. Дѣто бждете събрани двама или трима души въ мое име, и азъ ще бжда между вас. И каквото попросите въ мое име, ще ви се даде. Тогава азъ и Отецъ ми ще направимъ жилище за васъ”. Вие може да тълкувате тия стихове по единъ, или по другъ начинъ, по който Богъ се изявява на своитъ избрани. Единъ великъ музикантъ се изявява само на своитъ избрани, на своитъ способни ученици. Великиятъ художникъ, или поетъ, или скулпторъ се изявява само на своитъ способни, на своитъ най-даровити ученици. На обикновенитъ си ученици той не се изявява. Слѣдователно, ако ние сме готови да пожертвуваме своя животъ, сили и здраве, както и всичко друго заради Господа, ние ще бждемъ въ състояние да прѣтърпяваме всички мѣнотии и страдания въ този свѣтъ, безъ да се усъмнимъ въ Бога. Въ насъ има една възвишена и благородна душа. Защо да

се съмняваме въ Бога? Кой е причината на всички наши страдания, които съществуват сега въ свѣта? Богъ ли е причина, или ние сами? Кой е причина на онѣзи вътрѣшни страдания и терзания? Ние казваме че дяволътъ ни мѣчи. Как може да ни мѣчи дяволътъ? Или ние се мѣчимъ, или дяволътъ ни мѣчи. Когато нѣкой момъкъ се влюби въ нѣкоя мома, кой го мѣчи? Дяволътъ ли го мѣчи, та плаче? Не, той самъ се мѣчи, иска нѣщо, което не е позволено. Хубаво, ако малкото братче се влюби въ окото на своето сестриче и поиска да му го извади, на мѣсто ли е тази любовъ? Ако другото братче се влюби въ другото око и каже: Дай да го извадя - това на мѣсто ли е? Какво ще стане съ сестричето? - Ще ослѣпѣ. Послѣ, пакъ дойде братчето, иска ухото му. Слѣдъ това другото. Защо? Защото се влюбило въ него. Оставете се отъ тази любовъ, която заробва хората. Тази любовъ съществува въ свѣта. Вие сте я опитвали. Ако искате, може да я прилагате, но дойдете ли до Божествената любовъ, която създава живота, вие трѣбва да имате едно опредѣлено понятие. Тя не създава противорѣчия въ живота. За сега постѣпвате по човѣшки, но когато дойде Божественото въ васъ, то ще внесе Божествената Любовъ, която ще ви направи силни, мощни. Тя ще направи вашитѣ мисли устойчиви. Непрѣменно трѣбва да имате тази любовъ въ душата си! Тя започва съ слѣдното: запримѣръ, дойде при васъ нѣкой вашъ братъ и ви прочете двѣ строфи, които написалъ. Влѣзте въ положението му, зарадвайте се, като че вие сте го писали! Вие слушате, недоволни сте, казвате: защо да не съмъ азъ! Нѣкой направилъ една рисунка, покаже ви я. Зарадвайте се, не казвайте защо да не съмъ азъ? Нѣкой придобилъ нѣкакво

наслѣдство. Зарадвайте се за него! Нѣкой се облѣкаль хубаво. Зарадвайте се за него! Ами че една птица може да бѣде похубаво облѣчена, отколкото ние самитѣ. Туй е вжтрѣшното безкористие, което всѣки християнинѣ трѣбва да храни въ себе си. Ние трѣбва да считаме мислитѣ, чувствата и желанията на своитѣ братя като наши собствени; да бѣдетѣ за насъ тѣи свещени, както сѣ и нашитѣ. А сега? Дойдемѣ до нѣкой православенѣ, или евангелистѣ, или будистѣ и веднага казваме: той е антихристѣ. Защо? Защото не е въ православната църква. Като че Христосѣ е влѣзълъ въ православната църква! Като че въ православната църква свещеницитѣ не се биятъ съ кандилницитѣ! Че кой свещеникѣ служи на Бога безѣ пари? Ще кажете: напада ни! Не, покажете вие вашето учение! Покажете вашия Учителѣ! Покажете вашия идеалѣ прѣдѣ свѣта! Нека не се позори Христосѣ! Не ви нападамѣ азѣ, но вие сквернитѣ Христовото име. Каквито и да бѣха евреитѣ, но тѣ поне почитаха Мойсея. А вие съ каква почитѣ ще се похвалите днесѣ? Съ какво се почита днесѣ Христосѣ между Християнскитѣ народи?

Казва се въ Евангелието: “Не противи се злему! Ако те ударятѣ отѣ едната страна, дай си и другата страна! Любете враговетѣ си! Да възлюбишѣ ближния си, както себе си! Да възлюбишѣ Господа Бога твоего съ всичкото си сърце!” Всичко това изпълнено ли е? Щомѣ дойде да се каже една Истина, казватѣ: Истината е горчива. Не, азѣ не казвамѣ, че Истината е горчива. Споредѣ мене, Истината е нѣщо сладко. Когато азѣ говоря на хората за Истината, азѣ говоря едновременно и за Любовѣта и за Мѣдростѣта, и за Правдата, и за доброто, и за

мира - изобщо между хората трябва да съществуват тия добродетели. Ти можеш да бъдеш французинъ, англичанинъ, германецъ, българинъ, или каквота и да е, но какво ти прѣпятствува да живѣешъ съ всички хора любовно? Даже и съ едно агне, и съ една кокошка, и съ едно дърво, нищо не ни прѣпятствува да живѣемъ по човѣшки. Между едно дърво и тебе има една връзка. Това дърво нѣкога може да ти бѣде полезно. Туй че нѣкое същество е животно или растение, то се отнася само до външната страна на въпроса, до формата. Това сѣ само външни отношения. Външните отношения, формите трябва да се изключватъ. Важното е вътрешната връзка. Казвате: има една православна църква. Радвамъ се, нека има една православна църква, но нейните богомолци трябва да иматъ сърца чисти, като най-бистрите извори, а не мѣтнѣ. Азъ зная, че бистрите извори идатъ отъ дълбоко, а мѣтните извори идатъ отъ плитките мѣста. Слѣдователно ако има свѣтлина, нека бѣде най-хубавата свѣтлина, отъ която човѣшките очи да не ослѣпаватъ. Човѣкъ може да ослѣпѣе даже и при слънчева свѣтлина, ако гледа дълго време на слънцето. Има една свѣтлина, при която ние не можемъ да ослѣпѣемъ.

Казва Писанието: “Наближило е Царството Божие”. И тогава у всинца ни трябва да се събуди само една велика идея. Гдѣ сѣ нашите братя? Гдѣ сѣ нашите сестри? Питамъ: какъ ще си обясните слѣдния фактъ, слѣдното противорѣчие? Единъ човѣкъ до вчера ви е величаялъ, да вчера ви е любилъ, а утрѣ се обръща противъ васъ и говори най-грозните, най-скверните нѣща. Сѣщия човѣкъ ли е той? Не е сѣщиятъ човѣкъ. Има множество на съзнанието. Онзи вашъ приятель, който ви

обичаше, и който живѣеше въ това тѣло, изчезва и сега въ същото тѣло дохожда да живѣе другъ, който ви мрази. Този послѣдния е отъ царството на Ариманъ-Таада. Той може да ви припише такива прѣстѣпления, каквито и не сте сънували. Азъ зная много такива случаи. Нѣкой пѣтъ, нѣкой каже на нѣкой мжжъ: знаешъ ли, азъ видѣхъ жена ти съ еди-кой си на разходка. Изведнѣжъ космитъ на този човѣкъ настрѣхвать. Жена му нѣкъдѣ въ университета посещава лекции, учи се, а той се безпокои. Питамъ, какъ е възможно такова съмнѣние? Това човѣшката душа ли е, която може така да се прояви? Азъ се чудя, какъ може човекъ така да изопачи фактитъ! Азъ зная много свещеници, които съзнателно изопачаватъ Истината. Това не са свещеници, това не сѣ свѣтли духове, това не сѣ поданици отъ царството на Ормуздъ-Дея. Единъ човѣкъ, който може да ми смене главата; единъ човѣкъ, който може да ми извади сърцето; единъ човекъ, който може да се подиграе съ мене, азъ не го считамъ за свой братъ. Нито мене може да считате за вашъ братъ, ако и азъ постѣпвамъ така. Азъ считамъ за братъ този, който може да ме извади отъ тинята. Ако азъ извадя една жена отъ тинята и за да я извлѣка отъ тамъ я пригрѣна, а тя послѣ говори лошо за мене, казва, че съмъ я пригрѣщаль, питамъ: тази жена спасена ли е? Щомъ тази жена допуска, че съ нея се върши прѣстѣпление, такава жена лесно се подкупва. Тази жена заслужава ли спасение? Не, тя пакъ отива въ тинята, тя не е спасена. Азъ се чудя съ хората при тия имъ прояви! Това наричамъ множественостъ. Азъ имамъ другъ терминъ за това нѣщо: сродна двойственостъ на човѣшкото съзнание. Това не е Божественото. Щомъ въ съзнанието на

единъ чавѣкъ има раздвояване, щомъ той може да говори и така, и иначе, това не е Божествено. Когато дойде Царството Божие въ васъ, ще има само една мисль. Това значи да познаваме себе си. По нѣкой тѣтъ ти чувствуващъ, че въ тебе се яви нѣщо странно, ти излъжешъ себе си и при това казващъ: интересътъ ми диктува така да постѣпя. Не ти ще отхвърлишъ този интересъ. Това не си, нищо повече. Този твой интересъ ще те погуби. Знай, че Любовьта иде само отъ Бога. Ти увѣренъ ли си, че онзи, който ти казва, че те обича, та това е любовь? Ами ако азъ те любя като единъ вѣлкъ, тогава? Ако е въпросъ за любовь, нека бѣде истинска любовь, нека ти говори съ езика на любовьта. Всинца вие трѣбва да проповѣдвате: ”Наближило е Царството Божие!” Нека тази любовь бѣде между братята, нека бѣде между приятелитъ, нека бѣде между вѣрующитъ, нека бѣде между всички и навсѣкѣждъ! Нѣкой казва, че билъ роденъ отъ Бога. Чудни сѣ тия хора, които казватъ, че били родени отъ Бога, а при това нѣматъ никакви плодове. Какво ще бѣде, ако нѣкой казва, че е роденъ отъ Бога, а роденитъ отъ него сѣ вѣлчета? Не, Христосъ е казалъ прѣди вѣковетъ: “Дървото се познава само по плодетъ си”. Всѣки човѣкъ се познава по своитъ дѣла; всѣки човѣкъ се познава отъ своитъ чувства, отъ онова възвишеното и благородното въ него. Ние не живѣемъ за хората, ние живѣемъ въ единъ Божественъ свѣтъ, прѣдъ лицето на онѣзи наши братя, между които единъ отъ първороденитъ е Христосъ. Говоря ви за Христа, понеже Него познавате. Христосъ е изразъ на Любовьта, на абсолютното безкористие. Да бѣдешъ християнинъ, значи да бѣдешъ абсолютно безкористенъ - нищо повече. Нѣмашъ ли

туй съвършено безкористие, ти не можеш да бждеш християнинъ, ти може само да носиш името християнинъ. Абсолютно безкрстие и пълна любов! Да любиш Бога съ свичкото си сърце, да любиш ближния си като себе си и да любиш враговетъ си, това е християнското учение.

Чудни сж постъпките на съвръменнитъ хора. Менъ ми разправиха случаи отъ църковнитъ събори. Какъ може да се обясни това противоречие? Тамъ нъкои сж казвали: човъкъ, който се гнуси отъ вино и отъ месо, да се изхвърли отъ църквата! Това сж гръцки разбирания. Не е Латинската раса, която може да донесе на свѣта една по- висока култура. Римлянитъ не донесоха нъкаква висока култура. Тъ оставиха само едно римско право, което внесе насилието въ свѣта. Единствениятъ народъ, който носи сила, това е саксонската раса. Въ тѣхъ моралнитъ чувства сж силно развити, но за въ бждеще ние желаемъ да имаме единъ народъ, въ който моралнитъ чувства да бждатъ още по-силно развити.

Христосъ казва: “Проповѣдвайте, че е наближило Царството Божие”.

Сега, въ цѣлия свѣтъ се образува едно ядро отъ хора: англичани, французи, германци, американци, китайци, японци, българи, сърби, турци, черни, па и всѣкакви, които образуватъ една нова раса въ свѣта, единъ народъ съ по-други схващания отъ сегашнитъ, съ другъ моралъ. Кой групирва всички тия хора? - Ормуздъ-Дей, или ще кажемъ, че Христосъ ги групирва, или закона на Любовта, или великиятъ Божественъ законъ ги привлича, за да се опознаятъ и работятъ заедно. Какво име ще се даде на тази сила, която ги привлича, то е все

едно. Най-после азъ казвамъ: българитъ могатъ ли да дадатъ единъ контингентъ отъ такива хора? - Могатъ. Нека всички благородни хора отъ православната, или отъ евангелиската, или отъ католическата църкви, нека всички свещеници и владици да излъзатъ на сцената! Не е въпросътъ за този за онзи. Нека всички излъзатъ. Нали всички сж християни? Това е Христовото учение, да се проповѣдва Любовьта. Туй учение е обзело цѣлия свѣтъ. И ако българитъ не изпратятъ тамъ свои поданици, тѣ ще изгубятъ. Онѣзи народи, които изпратятъ тамъ свои поданици, името имъ ще се запише въ това велико царство, а онѣзи които не изпратятъ свои поданици, името имъ ще се зачеркне, и отъ тѣхъ поменъ нѣма да остане. Казва Писанието отъ прѣди хиляда години: “Онѣзи народи, които не служатъ на Бога, нѣматъ никакво бѣдеще”. Слѣдователно, трѣбва да има единъ вжтрѣшенъ моралъ, единъ вжтрѣшенъ животъ, който може да сплоти този народъ. Ами че всѣки единъ народъ е като единъ организъмъ! Кое е най-видното въ човѣка? - Главата. Кое е най-красивото? - Лицето. Кое е най-изразителното? - Очитъ. Кое е най-подвижното? - Ржцетъ и краката. На първо мѣсто значи е човѣшката глава. Глави трѣбва да иматъ съврѣменитъ християни! Казва Писанието: “Глава на църквата е Христосъ.” Църквата, това е тѣлото на Христа, а всички хора съставляватъ членове на тази църква. Значи отъ главата иде всичко! Тѣй че онѣзи идеи, онѣзи мисли, които проникватъ въ църквата, тѣ са сжщинскитъ. Та, казвамъ: оставатъ ви три нѣща, които трѣбва да внесете въ себе си. Вие ги имате, но като кажете, че сте християни, че сте новородени, това подразбира, че трѣбва да растете. Радвамъ се, че сте

новородени, но казвамъ: трѣбва да израснешъ, братко още повече. Нѣкой казва: азъ съмъ работилъ. Радвамъ се, братко, но още повече трѣбва да работишъ. Азъ съмъ писалъ. - Още повече ще пишешъ. Азъ съмъ рисуваъ. - Още повече ще рисувашъ. Всички вие трѣбва да се стремите да пригответе вашето бѣдеще. Има единъ славенъ моментъ, за който трѣбва да се приготвявате. Радвайте се за вашето бѣдаще, радвайте се за това, което ви чака! Когато срещнете единъ уменъ човѣкъ, нека ви причини радостъ; когато срещнете единъ красивъ човѣкъ, нека ви причини радостъ; като срещнете единъ човѣкъ съ характеръ, нека ви причини радостъ! Щомъ видимъ нѣщо хубаво, нѣщо добро, нѣщо възвишено и благородно, въ каквото и да е отношение, нека ни причинява радостъ.

Казва Писанието: “Молете се единъ за другъ, да ви се изцѣлятъ всички недѣжи”! Единство трѣбва сега на хората! Единство въ Любовта, а туй единство е множество. Единство въ Мѣдростта, а тази Мѣдростъ е множество. Единство въ Истината, но тази Истина е множество. Единство въ Правдата, но тази Правда е множество. Единство въ Добродѣтеля, но тази Добродѣтель е множество. Въ всичкото това множество хората трѣбва да помогнатъ на себе си, трѣбва да помогнатъ и на другитъ. Това е което Христосъ е донесълъ въ свѣта; това е, което се проповѣдва и сега

“Наближило е Царството Божие”! Туй Царство Божие сега е прѣдъ вашия прагъ. И ако вие доброволно не отворите вратата на вашето царство, единъ день тази врата ще стане параобразна, кѣщата ви ще стане параобразна и вие ще останете безъ стаи, безъ врати и безъ прозорци. И тогава

Истината може да дойде за васъ, но тази Истина нѣма да ви ползува. Доброволно трѣбва да пожертвувате всичко за Царството Божие!

И тъй, въ който градъ и да влѣзете, кажете: “Наближило е Царството Божие”.

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ, на 29 мартъ 1925 г. въ
гр. София.*

Ржката съблазнява.

“(8) и ако те съблазнява ржката ти или ногата ти, отсѣчи ги и хвърли ги отъ себе си: по-добрь ти е да влѣзешъ въ живота хромъ или клосенъ, а не съ двѣ рѣцѣ и сѣ двѣ нозѣ да бждешъ хвърленъ въ вѣчния огнь.”¹

“Ако те съблазнява ржката ти” ... Вие ще намърите този стих нѣкъдѣ изъ Евангелието. Нашата ржка може ли да ни съблазнява? - Възможно е. Всѣка въщъ, всѣки прѣдметъ, всѣка сила, или всѣко тѣло, които ние владаме, може да ни съблазнятъ, но тази съблазнь може да произведе една неприятностъ, или едно нещастие за нашия животъ. Преди повече отъ 40 години синътъ на единъ български свещеникъ, нѣкъдѣ изъ варненско, въ село Николаевка, едновременно Хадърча, ималъ свой пистолетъ, или както го казватъ турцитѣ, чифте, като тия, съ които си служатъ военнитѣ, и една вечеръ взима пистолета си и го напълва съ голѣми, едри куршуми. Посрѣдъ нощъ, обаче, той става, изважда ядрата отъ пистолета и го напълва съ съчми. Сутринята изсипва и съчмитѣ отъ своя пищовъ и оставя въ него само дрипитѣ и го туря на пояса си. Прѣзъ деня отива на купището, или както го казватъ хорището, и тамъ се сважда съ момцитѣ. За да ги наплаши, той изважда пистолета си и го насочва срѣщу тѣхъ. Щрака, но пищовътъ не хваща. Туря тогава гърлото на пищова прѣдъ устата си, за да види, какво има въ него и духва, но като духналъ, пищовътъ този пѣтъ изгърмява въ устата му. И какво става? - Очитъ му

¹ Матей 18:8

изпжкватъ, ставатъ голъми, като на жаба, лицето му се обезобразява, като на нъкой канибалистъ. Този младъ момъкъ не умрѣ, той се излъкува, но прѣзъ цѣлия си животъ помни съблазньта на своя пищовъ. Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който има ржка, която го съблазнява, тя е неговиятъ пищовъ. Ржката е изразъ на разумното въ човѣка. Само разумнитъ хора иматъ ржка. Само разумнитъ хора иматъ огнестрѣлни оржжия. Само тѣ могатъ да носятъ огнестрѣлни оржжия. И боговетъ иматъ огнестрѣлни оржжия. Понеже човѣкъ минава прѣзъ голъмите свѣтове, минава за голъмъ, иска да се мѣри съ боговетъ, затова и той носи оржжия. Трѣбва да посѣтите нъкоя културна страна, да сте на мѣстото на нъкой отъ тѣзи великани, или както ги наричатъ безстрашнитъ, т. е. да сте на мѣстото на онѣзи, които отъ нищо не се страхуватъ, които сж надъ всичко, да видите, как бихте се чувствували. Ако питате българина какъвъ е, той ще ви каже, че е отъ тия безстрашнитъ, които отъ никакво оржжие не се боятъ. Но я да почнатъ да падатъ ония гранати отъ орждия около него, ще се види колко е отъ безстрашнитъ. Да му мисли този, който е близо до гранатитъ! Питамъ: въ какво седи красотата на човѣшкия животъ? Въ разрушението ли, или въ съграждането? Въ лъжата ли, или въ Истината? Въ Мѣдростъта ли, или въ глупостъта? Въ Правдата ли, или въ неправдата?

Съврѣменнитъ хора казватъ: самата природа така е наредила нъщата. Дѣйствително, така ги е наредила природата, но ако за всичко, което става въ свѣта, казваме, че природата го е наредила, азъ съжалявамъ тази природа. Ако природата, наистина, е наредила всичко, което става въ свѣта, то хората съ

право искатъ да я завладатъ; право е понятието имъ за нея, че могатъ да я завладатъ. Това не е природа, това е произволъ, това е анархия, това е хаосъ. Подъ “хаосъ” се подразбира нѣщо неорганизирано. И всички съврѣменни философски системи започватъ все отъ хаоса. Тѣ искатъ да докажатъ, че нѣкога въ пространството сѣществувалъ хаосъ, безпорядкъ и отъ този безпорядкъ е произлѣзълъ порядкъ. Турците казватъ: ела, синко, да видя, какъвъ е умътъ ти, какво е твоето схващане за живота. Това значи, че отъ голѣмия безпорядкъ на яйцето е излѣзло пилето. Въ това нѣщо нѣма никаква философия. Пилето е излѣзло отъ самия порядкъ на яйцето. Въ този видимъ, най-голѣмъ безпорядкъ, или хаосъ, както го наричатъ, седи най-голѣмия порядкъ. Ученитѣ казватъ, че отъ този безпорядкъ въ пространството материята е почнала да се събира. Не, тази материя никакъ не се е събирала, нѣмало е откъдъ да се събира, тя е била събрана. За устройството на съврѣменния свѣтъ и за материята трѣбва да имаме малко по-друго схващане. Ние имаме съвсѣмъ други схващания за материята и за нейното устройство, за елементитѣ и за цѣлата природа изобщо. Нашитѣ схващания сѣ различни отъ тия, които съврѣменнитѣ учени хора иматъ. За сега, съврѣменнитѣ хора ще минатъ съ тия елементи, които иматъ и познаватъ. Защо? Защото споредъ сегашнитѣ разбирания, сегашнитѣ теории въ химията, за примѣръ, сѣ единъ костюмъ, съ който сѣ облѣчени елементитѣ. Тѣ могатъ да бждатъ облѣчени съ синь, черенъ или сивъ костюмъ, споредъ както могатъ да бждатъ облѣчени и самитѣ хора. Онзи Петко, или онзи Драганчо, съ какъвто костюмъ и да го облѣчеш, съ синь, черъ или сивъ, все

сжиятият ще си остане. Не е тамъ сжщността на нъщата. Някои казватъ: знаешъ ли каква е послѣдната теория? Каква е послѣдната теория на науката не зная, но зная, каква е послѣдната мода. Азъ зная, че хората носятъ фракове, които отзадъ сж разцѣпени; азъ зная, каква е послѣдната мода на женскитъ шапки: като ги нахлупятъ, съвършенно закриватъ челото си; азъ зная, че споредъ послѣдната мода, обущата сж толкова остри отпрѣдъ, че мязатъ на рогитъ на воловетъ. Азъ зная още послѣдната мода на какво? - На лансоветъ, които носятъ съврѣмненнитъ хора. Въ турско врѣме хората носѣха толкова голѣми и дебели кордони, че можеше да се обѣси човѣкъ на тѣхъ, а днесъ сж толкова тънки, толкова деликатни, че едва единъ паякъ може да се окачи на тѣхъ. Казватъ: деликатни сж, защото култура има въ хората.

“Ако ржката ти те съблазнява”. Ако твоятъ неразуменъ животъ те съблазнява и ти дава едно криво разбиране, една изкривена теория, чрѣзъ която твоятъ умъ, твоето сърце и твоята воля се заблуждаватъ, хвърли тази теория, тя не ти е потрѣбна. Ако ти имашъ една мърка въ живота си, чрѣзъ която като мѣришъ, не можешъ да измѣришъ твоята кжща и като викашъ нѣкой майсторъ, и той като мѣри съ твоята мърка, остава половин метъръ разстояние до гредитъ, защо ти е тази мърка да ти създава беля на главата?

“Ако ржката ти те съблазнява, отсѣчи я!”. Всѣко нѣщо, което ни съблазнява, трѣбва да се отхвърли. Разумниятъ човѣкъ не трѣбва да се съблазнява отъ нищо. Онзи човѣкъ, който се съблазнява, той е своенравно дѣте; той е, споредъ мене, некултуренъ, простъ, невъзпитанъ човѣкъ; той е човѣкътъ, у

когото нѣма никаква любовъ; той е човѣкътъ, у когото нѣма никаква вѣра; той е човѣкътъ, у когото нѣма никаква надежда. Той е човѣкътъ, който се съблазнява отъ всичко. Слѣдователно, всѣка съблазнь трѣбва да се изхвърли. Отъ дѣ да се изхвърли? - Отъ нашия умъ. За да бѣде човѣкъ силенъ, не трѣбва да се съблазнява. До тогава, докато човѣкъ се съблазнява въ свѣта, той е слабъ, той не може да расте и да се развива. Всѣка съблазнь е велика спънка въ правилния развой на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърце. Между всички съврѣмenni учени хора виждаме да става една пертурбация. Едни доказватъ едно, други доказватъ друго. И тия хора се чудятъ, най-послѣ, какъ е възможно, всички наблюдаватъ нѣщата подъ микроскопъ, а едни виждатъ едни нѣща и ги доказватъ по един начинъ, други виждатъ други нѣща и ги доказватъ по другъ начинъ.

Сега, съврѣмenniятъ ученъ свѣтъ разделилъ хората на два лагера. Еднитъ казватъ, че въ природата има разумность, а други казватъ, че въ природата нѣма никаква разумность. Послѣднитъ казватъ, че единственнитъ разумни същества въ свѣта, това сме ние хората, които създаваме своитъ теории. И споредъ това, всѣки, който живѣе съгласно тия учени теории, ще прокопса. Е хубаво, отъ толкова хиляди години хората живѣятъ споредъ теориитъ на своитъ учени хора, прокопсаха ли? Нима египтянитъ не живѣха споредъ теориитъ на своитъ учени хора? Прокопсаха ли? Нима асирийцитъ не живѣха споредъ теориитъ на своитъ учени хора? Прокопсаха ли? Нима индийцитъ не живѣха споредъ теориитъ на своитъ учени хора? Прокопсаха ли? Нима гърцитъ, римлянитъ не живѣха споредъ теориитъ на своитъ учени хора? Прокопсаха ли? Нима

съвременните учени хора въ свѣта днесъ не живѣятъ споредъ теориите на своите учени хора? До тогава, докато съществуватъ теории и хипотези и хората се ръководятъ отъ тяхъ, свѣтътъ нѣма да прокопса. И всѣки единъ човѣкъ, на когото животътъ е пълненъ съ хипотези и теории, той е една празна картуна. Ще ме извините за силното изречение, но ако бих казалъ празна тиква, още по-добъръ щѣхъ да изразя мисълта си. Азъ мисля, че вие сте толкова благородни, нѣма да се обиждате отъ този силенъ изразъ; то не се отнася до васъ. То се отнася само до онѣзи, на които главите сж пълни съ теории и хипотези. Азъ прѣдполагамъ, че вашите глави не сж пълни съ теории и хипотези; слѣдователно, то не се отнася до васъ, нѣма защо да се обиждате.

Азъ искамъ да обясня факта, защо хората страдатъ. Въ съвременния свѣтъ всичкото нещастие седи все въ тѣзи теории и хипотези. И въ вѣроюто на хората има хипотези: хипотезата за Бога, хипотезата за Духа Божий, хипотезите за човѣшкия умъ, за човѣшкото сърце, за човѣшката душа, хипотезата за човѣшката кръвъ, както и за самия човѣкъ. Всичко това е все хипотези. Е, кждѣ е този човѣкъ, я ми кажете! Ще кажете: ето този, когото виждаме, че ни говори, той е реалниятъ човѣкъ. Хубаво, утрѣ този човѣкъ се стопи като ледъ. Я ми кажете, дѣ ще намѣря този реалниятъ човѣкъ? Ние вѣрваме въ хората, но кога? Докато хората не съществуватъ, ние вѣрваме въ тяхъ, но когато хората почнатъ да съществуватъ, ние не вѣрваме вече въ тяхъ. Когато водата замръзне, ние казваме, че по нея може да се ходи, вѣрваме въ нея. Но утрѣ, когато ледътъ се стопи, казваме, че той е изчезналъ. Не, самата вода е минала въ ледъ,

минала е отъ едно състояние въ друго - нищо повече. Течното състояние е естественото състояние на водата, а ледътъ, това е едно хипотетическо състояние на водата. Кога се е образувалъ ледътъ въ свѣта? - Когато земята е изгубила своята естествена топлина на полюситъ си. Слѣдователно, отъ липсата на топлина по полюситъ на земята се образувалъ леда. Единъ день, когато земята придобие тази си естествена топлина, ледътъ ще изчезне и нито поменъ нѣма да остане отъ него. Питамъ ви: тогава дѣ ще търсите този ледъ? - Ще го търсите въ водата. Водата считамъ като символъ на живота, защото животътъ се намира въ сѣщо такова състояние, въ каквото и водата. Думата “вода” не е българска. Тя не може да се прѣведе. Отъ какво произлиза думата вода? Отъ “вади” ли? Не, тя е една отъ много съдържателнитъ думи, която не може да се прѣведе на български езикъ. На български езикъ нѣма такъв прѣводъ. Но, да оставимъ сега, откъдѣ е произлѣзла думата вода, защото ще дойдем до хипотези, а тѣ сѣ опасни. Слѣдователно, разумниятъ животъ не трѣбва да допуска никаква хипотеза, никаква теория! Като казвамъ, че разумниятъ животъ не трѣбва да допуска хипотези и теории, не разбирамъ, че тѣ абсолютно не трѣбва да съществувать. Не, нека животътъ си мисли за теории и хипотези, но само като една скица, която не е толкова важна. Всѣка една теория и хипотеза може да води къмъ извѣстна Истина, но това е само едно приготвление. Какви сѣ послѣднитъ теории и хипотези за живота, ние можемъ да споримъ по тѣхъ. Каква е послѣдната теория и хипотеза за произхода на човѣка, как е произлѣзълъ той, за всичко това ученитъ искать да ни убѣдятъ, че човѣкъ е

произлъзълъ отъ една много малка клѣтка. Тогава слушайте, азъ ви доказвамъ, че всички слѣнца въ вселнната сж произлъзли отъ единъ микроскопически атомъ. Ще ми повѣрвате ли? Как така е дошло на ума на тази първична клѣтка да построи човѣка? Казватъ: е, това е едно съвпадение, едно съчетание на нѣщата. Не, това сж хипотези и съчетания на този ученъ човѣкъ. Други учени ще дойдатъ да ни доказватъ разумността на природата. Как ще я докажатъ? Тъ я доказватъ съ редъ хипотези и теории. Ние трѣбва да прѣстанемъ да се занимаваме съ доказване на нѣщата. Ние влизаме въ една нова областъ. До сега вие сте учили изкуството да доказватъ нѣщата и го знаете вече. Всѣка жена може да докаже на мъжа си, че месото, което е купилъ той, не е хубаво. Какъ? - Като му го сготви безъ да го кълца. Той почва да го дѣвче, но не може да се справи съ него. Тя му казва: нали ти казахъ, че това месо не е хубаво? И наистина, това месо може да бѣде отъ нѣкой 15 годишенъ волъ, или отъ нѣкоя стара свиня. Тя му казва: азъ нали ти казахъ, че трѣбваше да купишъ по-крѣхко месо. Мъжътъ казва: е, азъ като бѣхъ при касапина, той ми доказваше, споредъ своитъ теории, че този волъ е младъ. Пъкъ и азъ имамъ свои теории. Да, но ти като го ядеш сега, доказваш, че този волъ е старъ. Какъ доказвашъ това нѣщо? - Като го ядешъ и не можешъ да го сдѣвчешъ хубаво. Какво заключение може да се извади отъ това доказателство? - Че старото месо мъчно се дѣвче, а младото месо лесно се дѣвче. Какво доказахте изобщо съ това? - Че месото или се дѣвче, или не се дѣвче. А пъкъ сега азъ казвамъ: слушайте, дѣвчете една крѣхка круша! Тъ е всѣкога млада, никога не остарява. Въ

крушитъ има едно свойство, че тѣ никога не остаряватъ, тѣ всѣкога сѣж млади, все по на шестъ мѣсеца. Азъ не говоря за дървото на крушата, но за самата круша, за нейния плодъ, който всѣкога е само по на 5-6-7 мѣсеца, повече не може да седи. Значи, крушата е всѣкога млада, тя не може да бѣде повече отъ една година. Въ плодоветъ вие всѣкога можете да бѣдете сигурни, тѣ не могатъ да бѣдатъ на повече отъ една година. А като кажемъ, че сѣж прѣсни, то значи, че сѣж само по на 1-2-3 мѣсеца.

Ако въ нашия разуменъ животъ влѣзатъ тия, до сега сѣществувачи, теории и хипотези, той ще бѣде старъ животъ - животъ на разрушени форми. Запримѣрь, азъ често съмъ засѣгалъ въпроса за частната собственостъ, но интересно е, какъ сѣж го разбрали нѣкои отъ моитъ ученици. Запримѣрь, единъ отъ моитъ ученици отива въ дома на нѣкой братъ, който има единъ чувалъ съ орѣхи, и започва самъ да си взима постоянно отъ тѣхъ. Яде си свободно отъ тѣхъ и казва: нѣма вече частна собственостъ! Ако нѣма частна собственостъ и ако ядешъ отъ този чувалъ, то и всички други трѣбва да ядатъ отъ него. Та това именно е частна собственостъ! Този ученикъ, като изключва частната собственостъ за другитъ, самъ влиза въ частната собственостъ. Той, като обсебва чувала, признава частната собственостъ за себе си, а за другитъ не я признава. Да не признавамъ частната собственостъ, азъ разбирамъ, като имамъ нѣщо за себе си, да дамъ и на другитъ да ядатъ отъ него. Идея трѣбва да има човѣкъ при отхвърляне частната собственостъ отъ себе си! Щомъ той е привилегированъ, а за другитъ не признава тази привилегия, това не е правилна

философия вече. Следователно, ако постъпваме и разсъждаваме по този начинъ, ние ще разпрѣдѣляме неправилно благата, които Богъ ни е далъ въ този свѣтъ. Тогава ще каже нѣкой: е, какъ трѣбва да се живѣе споредъ това учение? Всички ние трѣбва да живѣемъ разумно, споредъ както изискватъ тѣзи велики закони, чрѣзъ които животътъ е нареденъ. Въ този свѣтъ Богъ всичко е промислилъ заради насъ. Основнитѣ нѣща за живота сж промислени. Отъ какво се нуждае умътъ, това е промислено; отъ какво се нуждае сърцето, това е промислено; отъ какво се нуждае тѣлото, всичко това е промислено. Следователно, човѣкъ трѣбва да намѣри това, което е промислено заради него. Той ще употреби своя животъ тѣй разумно, както постъпва бащата на онзи младъ момѣкъ и на онази млада мома, когато имъ порѣчва нови дрехи при нѣкой виденъ шивачъ или шивачка. Той ще даде една записка на дъщеря си и ще и каже: ще отидешъ при еди-кой си шивачка да си вземешъ дрехитѣ, които ти порѣчахъ. Послѣ ще каже на сина си: ще отидешъ при еди-кой си шивачъ да си вземешъ дрехитѣ, които ти порѣчахъ. Това е благовъзпитанъ баща. Защо не остави той шивачката и шивачътъ да донесатъ дрехитѣ на сина и дъщерята дома имъ? Защото, ако шивачътъ и шивачката сами дойдатъ да донесатъ дрехитѣ, то освѣнъ че ще трѣбва да имъ се заплати за работата, но още трѣбва да имъ се заплати и труда, който ще направятъ, като ги донесатъ. Той казва: азъ не разполагамъ съ излишни пари, затова вие ще отидете сами да си ги вземете. Синътъ и дъщерята ще кажатъ: колко е скѣперникъ нашиятъ баща! А вие? Да, вие сте отъ благороднитѣ! Щомъ баща ви е

скжперникъ, и вие сте скжперникъ; щомъ баща ви е глупакъ и вие сте глупакъ. Нъкой казва: баща ми е такъв - онакъвъ. Ами ти нали излѣзе отъ него? И сега нъкой казва: свѣтътъ е много глупаво устроень. Щомъ свѣтътъ е глупаво устроень, и ти си първокласень глупакъ. Ако природата е глупава, и ти си глупавъ, нищо не ти вѣрвамъ. Безуменъ е свѣтътъ: казва нъкой. Щомъ свѣтътъ е безуменъ, ти си два пѣти по-безуменъ. Така разсжждаваме ние. Не, азъ съмъ ученъ. Добръ, покажи своята ученость! Какво си показалъ на свѣта? Написалъ си едно съчинение за нъкой бръмбаръ, за нъкоя микроба. Какво показва микробата? Може ли хората да се ваксиниратъ така, че никога да не умиратъ? Днесъ дѣцата до извѣстна възраст ги ваксиниратъ, но въпрѣки това все умиратъ. Ученитъ искатъ да ни кажатъ, че намѣрили нъкакъвъ серумъ, който като се впръсне въ кръвта на дѣтето, то придобивало имунитетъ, приспособявало се къмъ тази болестъ и не се заразявало отъ нея. Въпрѣки това, обаче, ние виждаме, какъ дѣцата умиратъ именно отъ тази болестъ, срѣщу която има изнамѣренъ такъвъ серумъ. И сега, всѣки човѣкъ, който не ваксинира дѣтето си, той е извънъ границитъ на науката, той се счита ретроградъ. Да, но това не е наука! Азъ бих желалъ, слѣдъ като турятъ инжекция на нъкое дѣте, слѣдъ като го ваксиниратъ, да може да живѣе още приблизително 500 години. А сега, слѣдъ като направятъ една инжекция на това дѣте, слѣдъ 5 години умира. Това не е наука, това сж хипотези на лъкуването, това сж теории на лъкуването.

“Ако те съблазни ржката ти, отсѣчи я и я хвърли навънъ!”

И тогава, дойдатъ нѣкои и ме питатъ: трѣбва ли да се лѣкувамъ? Казвамъ: не, ти не трѣбва да се лѣкувашъ. Ами какво трѣбва да правя? - Трѣбва да живѣешъ разумно, съгласно Божиитъ закони. Ти ще живѣешъ съгласно Божиитъ закони. Ако можешъ да прѣчистишъ своя умъ, да внесешъ въ себе си онази солидна мисль, да мислишъ, че Божествениятъ свѣтъ е разуменъ, че Божествениятъ свѣтъ е чистъ, че извънъ сегашния проявяващъ се свѣтъ съществуватъ множество разумни същества, които сж много близо до тебе, ти ще живѣешъ съгласно Божиитъ закони. Тия висши разумни същества всѣкога могатъ да ни се изиявятъ.

За изяснение на своята мисль ще приведа единъ примѣръ. Знаменитиятъ Учителъ на Индия, Кришна, който сега е станалъ почти божество, който влиза и въ троеличието на индийската теология и философия, живѣлъ на земята въ плътъ и кръвъ, ималъ единъ възлюбленъ ученикъ. Единъ день този ученикъ казва на Учителя си: “Учителю, азъ те виждамъ като единъ обикновенъ човѣкъ, но моля ти се, покажи ми да видя твоята слава, да те видя такъвъ, какъвто си”. Кришна му се открива и той вижда, че всичкото пространство на вселенната, отъ Божия Прѣстолъ до земята, всичко било изпълнено съ славата и величието на Кришна. Като се явилъ при Учителя си, ученикътъ казалъ: “Благодаря ти, че разбрахъ смисъла на живота”. Кришна му казва: “Ще запомнишъ, че това, което ти открихъ, не го открихъ нито за твоя умъ, нито за твоето сърдце, но за онова благородно чувство, което трептеше въ твоята душа”. Сега, нѣкои ученици, съ своята ученость, казватъ: да ни се открие Учителътъ, да Го познаемъ. Не, никога! Има нѣщо

по-високо въ свѣтъ отъ познаването. Гръцкитѣ философи сѣ казвали: “Да познаешъ свѣта, това е смисълътъ на живота”. Не, въ свѣта има нѣщо по-високо отъ познанието, то е да любишъ. Въ познанието има единъ страхъ. Ти искашъ да познаешъ нѣкого, дали е той, или не, но въ тебе има едно съмнѣние, едно колебание. Въ познаването ти най-напрѣдъ искашъ да познаешъ нѣкого, а послѣ да се проявишъ. Любовта изключва всѣка теория и хипотеза. Въ нея нѣма страхъ. Азъ не говоря, че трѣбва да изключите всички теории и хипотези, но говоря за сжщността на живота. При сегашния животъ, при сегашнитѣ условия, при сегашното знание, вие трѣбва да имате теории и хипотези, но казвамъ: ако искате да се домогнете до онзи вжтрѣшенъ смисълъ на живота, ако искате да се освободите отъ ограниченията на живота, отъ онзи вжтрѣшенъ гнетъ, който съществува сега въ свѣта, вие трѣбва да любите. Кого? - Да любимъ Бога, понеже Той е Любовь, която ни се изявява. Слѣдователно, ние трѣбва да бждемъ носители на тази Любовь, трѣбва да изявимъ Божията Любовь въ свѣта. Въ тази Любовь именно не може да съществува никаква теория, никаква хипотеза. Щомъ дойдемъ до това положение, ние ще бждемъ много внимателни въ нашия езикъ. Знаете ли, какво нѣщо е внимателниятъ езикъ? Знаете ли, какво нѣщо е благородната обхода? Нѣкой казва: е, да се отнасяме благородно. Азъ наричамъ човѣкъ съ благородни обходи този, който би постѣпилъ спрѣмо другитѣ тѣй, както би постѣпилъ и спрѣмо себе си. Той да е толкова внимателенъ, че като се постави въ извѣстно положение, да почита и другитѣ тѣй, както почита и себе си. Такъвъ човѣкъ нѣма да ти говори никакви хипотези и

теории, нѣма да ти казва: приятелю, азъ те много обичамъ, имамъ особено разположение, имамъ високо понятие за тебе, готовъ съмъ да се жертвувамъ напълно за тебе, азъ познавамъ твоята майка и твоя баща, тѣ бѣха знатни, благородни хора и т. н. Такъвъ човѣкъ нѣма да развива тѣзи теории и хипотези. Не, приятелю, моето приятелство не се обосновава на познанството на твоята майка и твоя баща. Тази любовъ азъ я нося отъ памти-века. Тази любовъ е съществувала прѣди този и онзи свѣтъ. Прѣди да бѣше този свѣтъ, азъ бѣхъ - нищо повече. Ще кажете: това сѣ теории и хипотези. Да, за васъ може да е така, но за менъ не е така. И азъ нѣма какво да ви доказвамъ. Вие сега ще кажете: знаете ли какво казва Учителътъ? Учителътъ казва, че азъ съществувамъ нѣкъдѣ и съмъ съществувалъ прѣди да е съществувалъ този свѣтъ. Не, ти трѣбва да чувствувашъ това съществуване въ себе си, самъ трѣбва да го изпиташъ. Щомъ кажешъ, че си съществувалъ прѣди този свѣтъ, ти трѣбва да имашъ еднаква мѣрка спрѣмо всички хора. Ти трѣбва да имашъ спрѣмо всички същества, отъ най-гольмите до най-малкитѣ, еднакви отношения. Ти не трѣбва да правишъ никаква разлика между всички същества. И къмъ брѣмбаритѣ, и къмъ хората, и къмъ ангелитѣ трѣбва да имашъ еднакви отношения. Ама ще кажешъ сега, че това сѣ хипотези. Не, въ ангелския свѣтъ, едно отъ най-малкитѣ прѣстчета на единъ ангелъ мисли толкова, колкото единъ нашъ философъ.

Какво ще кажете отгорѣ на това? Ще кажете, че това е хипотеза. Да, хипотеза е това, теория е това. Мисли повече! Че ако главата може да мисли, и прѣстѣтъ може да мисли. Ако

главата може да мисли, и гръбначният стълб може да мисли, и цялото тяло може да мисли. Нещастieto въ насъ сега зависи отъ това, че само главата мисли, а останалитѣ части на тялото само чувствуватъ. Вслѣдствие на това се заражда всичката дисхармония въ свѣта. Слѣдователно, ние трѣбва да се повърнемъ къмъ онова първоначално положение, въ което сме били. Ние сме изгубили нѣщо отъ себе си, а знаемъ, че когато една въщъ изгуби нѣкое свое качество, тя става мека. Когато единъ човѣкъ изгуби своето органическо жельзо, той става мекъ. Това нѣщо се забѣлзва въ всички хора. Малокръвието въ хората се дължи на това, че въ тяхъ има малко органическо жельзо. Но и обратниятъ процесъ е върень. Натрупването на голѣмо количество органическо жельзо въ човѣшката кръвъ, ражда по-голѣма опасностъ. И многото е опасно, и малкото е опасно. Въ кръвта трѣбва да има толкова жельзо, колкото ни е потрѣбно. Питамъ тогава: когато великата природа е създавала човѣка, какво е имала прѣдъ видъ, споредъ нашитѣ сегашни схващания? - Тя е имала прѣдъ видъ да го научи да се не съблазнява отъ нищо. Тя е имала прѣдъ видъ да го научи да върва въ нейнитѣ велики закони и да живѣе тѣй, както тя иска. И всички страдания въ свѣта, отъ прѣди хиляди години още, както и сега, не сж нищо друго, освѣнъ коригиране на всички хипотези и теории, създадени отъ човѣка. Човѣкъ въ рая създаде една хипотеза и теория, вънъ отъ рая - създаде друга теория и хипотеза.

Хората и въ врѣмето на пророцитѣ имаха хипотези и теории; и въ врѣмето на Христа имаха хипотези и теории; и въ наше врѣме иматъ хипотези и теории; и за въ бждеще пакъ ще иматъ

хипотези и теории. И най-послѣ хората казватъ: този свѣтъ никога нѣма да се оправи! Прави сж, азъ съмъ съгласенъ съ тѣхъ, но питамъ: кой свѣтъ нѣма никога да се оправи? - Сегашниятъ свѣтъ, обосновавъ на хипотези и теории никога нѣма да се поправи. Една бѣчва, която е направена отъ гнили дѣски и гнили обрѣчи, никога нѣма да се поправи. За едно дърво, което е проядено отъ голѣми червеи, казватъ: отъ това дърво нищо нѣма да стане. Прави сж. Тѣзи червеи ще покосятъ дървото. Тѣзи червеи сж хипотезитъ и теоритъ въ него. Нѣкои казватъ: човѣкъ трѣбва да се усъмни, за да стане ученъ. И тогава всѣки си задава въпроса: азъ ще живѣя ли, или ще умра? Отговарятъ: ще умрешъ. Щомъ е така, въ човѣка се явява друга съблазнь, другъ мораль. Той казва: щомъ ще умра, нека поне да си поживѣя свободно, да си поямъ и попия. Защо трѣбва да ставамъ сутринъ рано и да отивамъ по горитъ на работа, щомъ нѣма другъ свѣтъ, щомъ нѣма бѣдещъ животъ? Нека поне да си отямъ и отпия! Тѣй създаде човѣкътъ други теории и хипотези. Той казва: нѣма Господъ въ свѣта. Добръ, но при това разрѣшение на въпроса идва друго стълкновение. Туй стълкновение се заражда възъ основа на теорията, че нѣма другъ животъ и затова всѣки иска да си поживѣе, както трѣбва, но съ това се явява единъ голѣмъ недостигъ - това не достига, онова не достига. Тогава пъкъ се явява друга теория, че има бѣдещъ животъ. Тази теория цѣли да насочи умоветъ на хората къмъ Бога, та като живѣятъ по-скромненъ животъ, да остане нѣщо повече за тия, които искатъ да благуватъ въ живота. Но азъ казвамъ: ако една вѣра се основава на хипотези и теории, тя не е вѣра. И ако едно безвѣрие се основава на хипотези и

теории, и то не е вѣрно. Нека безвѣрникътъ да е безвѣрникъ, но това му безвѣрие да не е обосновано на теории и хипотези! Нека единъ човѣкъ има животъ, но такъвъ, който да не е обоснованъ на теории и хипотези! Нека има вѣрующа, но такива, чийто животъ, чиято вѣра да не е обоснована на теории и хипотези!

Казва Христосъ: “Ако ржката ти те съблазнява, отсѣчи я и я хвърли отъ себе си”. Значи, ние трѣбва да се освободимъ отъ всички онѣзи лъжливи теории, които имаме за живота и да внесемъ въ него само онова свѣтлото, Божественото, което може да ни подигне. Сега ще се спра да обясня от кѣдѣ произтича реалността на нѣщата. Допуснете, че имате едно портокалено дърво, насадено въ една хубаво, модерно направена каца. Този портокалъ се развива добръ, дава хубави плодове. Азъ отивамъ често къмъ това дърво, попипвамъ кацата, обикалямъ около нея. Прѣдставете си, че тази каца има извѣстно съзнание, извѣстна чувствителностъ. Какво би помислила тя за себе си, като ме вижда да обикалямъ често около нея и да се грижа за дървото вътрѣ? Тя ще помисли, че се ползува съ извѣстна привилегия прѣдъ мене, и че всичкото почитание, което азъ отправямъ къмъ дървото, се дължи на нея. Тя ще си мисли, че азъ като я попипвамъ и наглеждамъ, то е защото заема особено почетно мѣсто, а нѣма да подозира даже, че това внимание е благодарение на портокала, който е въ нея. Тя ще си каже: ако азъ не бѣхъ умна и видна, нѣмаше да бѣда на това почетно мѣсто. Има нѣщо въ мене, за което моятъ господарь ме държи.

Второто положение пъкъ е заблуждението, въ което може да изпадне дървото. То като ме вижда, че обикалямъ около него, ще си каже: този господаръ държи тази каца само заради мене. Не, азъ имамъ това почитание къмъ потока, къмъ плода, който ще се яви въ послѣдствие. Дървото, въ което има съзнание, си мисли, че тази привилегия се дължи на него и че ако не е то, кацата ще бѣде изхвърлена навънъ. Право е дървото, но ако този потокъ не даваше плодъ, азъ и него щѣхъ да изхвърля навънъ тѣй, както щѣхъ да изхвърля и самата каца. Слѣдователно, за плода е всичко. Утрѣ този плодъ узрѣе и въ него има съзнание и казва: ако азъ не съмъ на това дърво, тази каца и това дърво, сами по себе си, нѣмаше да иматъ смисълъ, щѣха да бѣдатъ изхвърлени навънъ. Правъ е плодътъ. Това е третото положение, което може да се яви въ дадения случай. И тѣй, плодътъ казва: азъ съмъ! Да, но ако този плодъ е безвкусенъ, ако той не е полезенъ за живота, ще кажа: нито кацата, нито дървото, нито плода - всичко навънъ! Тогава? - Нова каца, ново потокалово дърво, новъ плодъ! Азъ искамъ плодъ вкусенъ, който да носи необходимитѣ сокове за живота. Слѣдователно, и невидимиятъ свѣтъ гледа тѣй реално на насъ. По сѣщия начинъ, всѣки човѣкъ заема тия три положения въ себе си.

И казва Христосъ: “Азъ съмъ лозата, вие прѣчкитѣ. Всѣка лоза, която не дава плодъ, отсича се”. Този плодъ за кого е? - Има кой да се нуждае отъ този плодъ. Този плодъ нѣма да бѣде за насъ. Този плодъ е за онѣзи по-висши, по-напрѣднали сѣщества отъ насъ, благодарение на който плодъ тѣ взиматъ грижитѣ, за да можемъ ние да се развиваме правилно и да

живеемъ разумно въ този свѣтъ. Вие ще кажете: това е една хипотеза. Азъ до сега не съмъ виждалъ Бога. Ангелъ съмъ виждалъ, но Бога - никога. - И Богъ си видѣлъ, и ангелъ си видѣлъ, но слѣпъ си билъ - нищо повече. Ти искашъ да схванешъ Бога въ една малка форма. Не, азъ казвамъ, че Богъ се проявява въ разумното въ свѣта. Ще дойде време, когато всичкитъ хора въ свѣта ще виждатъ проявитъ на Бога. Има извѣстни свѣтли, разумни лъчи, които идватъ отъ слънцето. Може да направимъ опитъ съ тяхъ. Въ дадения случай тѣзи лъчи може да се увеличаватъ, а може и да се намаляватъ. Като направимъ този опитъ, ще видимъ, че между тѣзи лъчи на слънцето и между насъ има извѣстно разумно общение. Всѣки отъ васъ може да направи този опитъ, но това е една велика и дълбока наука, която се отдава главно на този, който има прѣчистенъ умъ и прѣчистено сърдце. И дѣйствително, този човѣкъ трѣбва да носи ума на нѣкой ученъ. Съврѣменнитъ учени хора азъ ги похвалявамъ въ едно отношение, а именно въ тяхното голѣмо търпѣние. Това е една похвална чѣрта за тяхъ. Единъ ученъ човѣкъ се спира цѣли 20-30 години да изучава една малка бубулечица. А ние, съврѣменнитъ религиозни хора, които се занимаваме съ най-великия въпросъ, казваме: тази работа нѣма да я бѣде! - И напущаме този въпросъ. Дайте ни нѣщо ново! А кое е новото? - Новото, което вие подразбирате, азъ го намирамъ само въ това еднообразие, отъ което нашиятъ животъ постоянно се покваря.

И тѣй, разумниятъ животъ изисква положителни знания, положителни чувства. Въ положителнитъ чувства нѣма терзания. Запримѣрь, азъ говоря нѣщо, а нѣкой казва: какво

искаш да ми кажешъ, не те разбирамъ. Ти си боленъ, азъ ти давамъ цяръ. Ти ме питашъ: какво искашъ да ми кажешъ съ това шише? Казвамъ: ти си боленъ, отъ три мѣсеца търсишъ лъкаръ, ето ти това шише, взимай по три лъжици на день отъ него. Това иска да ти каже моето шишенце. Ама може ли това? - Опитай! Азъ мога да ти кажа, какъ се е образувало това лъкарство, какъ дѣйствиува то; мога да ти изнеса редъ медицински теории и хипотези, но ти казвамъ; взимай по три лъжици на день, нито повече, нито по-малко. Опитай и ще видишъ резултата! Ти вземешъ отъ това лъкарство, излъкувашъ се и послѣ казвашъ: така се е случило, тъй е наредила природата, едно съвпадение станало. Добръ, за да се увѣримъ въ единъ фактъ, ние ще трѣбва да направимъ единъ, два, три, 99 опити и тогава да говоримъ, дали той е вѣренъ, или не. Слѣдователно, всѣки човѣкъ трѣбва да прави своите опити до тогава, докато се убѣди въ истиностъта на извѣстно положение. И законътъ, който извади отъ тѣзи си опити, трѣбва да го тури като едно свещено правило въ живота си и да се не колебае повече. Щомъ дойдемъ до такива резултати, нѣма какво да се убѣждаваме, нѣма какво да се колебаемъ, а ще слушаме и ще разбираме, както въ музиката. Музиката е едно изкуство, единъ добъръ методъ, който ни показва, какъ трѣбва да работимъ. Щомъ дойде онзи великиятъ музикантъ и засвири, всички размишляватъ, всички слушатъ и се ползуватъ. За въ бѣдеще, когато се научимъ да говоримъ хубаво, рѣчта ни ще бѣде тъй музикална, че като говоримъ, ще изпитваме приятностъ. Тази рѣчь ще внася въ насъ животъ и здраве, и всички ще се насърдчаваме въ Божественото. Най-първо трѣбва да се отвори

ума на човъка и да се разшири неговото сърдце. А сега, при тази фаза, въ която се намирате, който и да ви проповѣдва, както и да ви говори, все ще бутне нѣкое болно мѣсто. Както и да говоришъ, колкото уменъ и да си, все ще засегнешъ нѣкого въ неговото върване. Ние трѣбва да се опростимъ съ всички онѣзи вървания, които не сж ни причинили до сега никакво благо и да придобиемъ една непоколебима вѣра - вѣра въ единъ Богъ, въ единъ Господъ, Който може да внесе въ насъ онова вѣчно благо, което да осмисли живота ни. Азъ мисля, че всички вѣрующи, по цѣлия свѣтъ, трѣбва да подигнатъ именно това вѣрую - вѣра въ Онзи Абсолютенъ, Великъ Господъ, Който е Богъ на Любовта. Тъ трѣбва да подигнатъ Неговото знаме, да турятъ Любовта като основа на живота и посрѣдствомъ нея да създадатъ едно смекчающе влияние между богатитѣ. Богатитѣ, на които ние проповѣдваме Любовта, трѣбва да станатъ разумни и да раздадатъ излишека отъ своето богатство на сиромаситѣ. Сиромаситѣ пкъ, които сж били лишени, като възприематъ Любовта, като възприематъ тѣзи блага, повече да се не съблазняватъ, а да се заематъ за работа. Слѣдователно, сиромаситѣ трѣбва да работятъ безъ принуждение, и богатитѣ трѣбва да раздадатъ богатството си безъ принуждение. Дойдемъ ли до положение да ставатъ нѣщата въ свѣта съ принуждение, ние ще имаме насилие. Тогава бѣднитѣ ще се каратъ да работятъ съ насилие, и богатитѣ ще се каратъ да работятъ съ насилие.

Прѣди години, въ града Нью-Йоркъ, се бѣше образувало едно политическо вѣрую, подъ названиее Тяминихолъ. Тъ бѣха една политическа клика, която обираше гражданитѣ на града Нью

Йоркъ по всички правила на културата. Единъ отъ тѣхъ обикаля цѣлия градъ, научава се кои граждани сѣ известни като голѣми богаташи и имъ пише по една бѣльжка: въ срокъ отъ четири дни ще внесешъ на еди-кой си адресъ 100,000 долари. Пише на другъ: слѣдъ два дни ще внесешъ на еди-кой си адресъ 200,000 долари. На трети пише: слѣдъ единъ день ще внесешъ на еди кой си адресъ 250,000 долари. Отъ четвърти иска 300,000 долари и т.н. Комуто отърва, нека се откаже да изпрати исканитѣ пари - ще срещне всички прѣпятствия. И така, въ продължение на нѣколко години, тия хора забогатѣха, милионери станаха. Най-послѣ се яви единъ проповѣдникъ, малко смахнатъ го намѣриха, но обиколи той цѣла Америка, проучи въпроса и слѣдъ това, съ цѣлъ редъ проповѣди, изнесе насилията, които правѣше тази партия и успѣ да подигне духа на американцитѣ, да произведе цѣлъ прѣвратъ противъ насилницитѣ. Тия хора се разбѣгаха натукъ - натамъ изъ Европа, но най-послѣ американцитѣ успѣха да се освободятъ отъ тѣхния тероръ. Това става въ една просвѣтена Америка, а какво става у насъ въ България, това Господъ знае. Защо? - Всички искатъ да бждатъ велики, всички искатъ да живѣятъ единъ щастливъ животъ на хипотези и теории. Азъ ви питамъ, възъ основа на единъ отъ основнитѣ закони: онази майка, която нѣма любовъ, ражда ли дѣца? Онзи слуга, който нѣма любовъ, слугува ли на господаря си? Онзи войникъ, който нѣма любовъ къмъ отечеството си, воюва ли на бойното поле? Онзи служащъ, който нѣма любовъ къмъ работата си, заема ли се съ нея? Днесъ сѣществуватъ навсѣгждъ кражби и насилия. Защо? Защото липсва любовта. Всичко онова хубаво, което

сжествува въ този свѣтъ, то е все благодарение на тази любовъ. Сегашниятъ свѣтъ е каца съ много добри обрѣчи, но дѣските сж изгнили. Ако дѣските черудясватъ, какво ще стане съ самата каца? - Маслото отъ нея ще се разлѣе. Сегашнитъ хора не могатъ да видятъ това нѣщо. Хората казватъ: едно врѣме нашитъ дѣди и прадѣди живѣха религиозенъ животъ, тѣ бѣха честни хора. Да, бацитъ и дѣдитъ ви бѣха по-честни хора, отколкото сте вие. Тѣ държаха на думата си. Вашитъ бащи не даваха пари съ полица, ами въ тайно даваха нѣкому пари и послѣ, като наближи врѣме да ги връща, този човѣкъ не го търсятъ съ сѣдебенъ приставъ по нѣколко пѣти, ами самъ ги донася. Който даваше, и който взимаше паритъ, всѣки отъ тѣхъ разбираше задължението си и затуй всѣки живѣеше добръ. Сегашнитъ хора мислятъ, че сж станали по-умни. Не, не сж станали по-умни. Отъ всички страдания, които хората прѣтърпѣха, придобиха една опитностъ, но разумността въ тѣхъ ще дойде, когато се съградятъ новитъ условия на живота. Азъ не говоря за външния животъ, но за вжтрѣшния животъ въ насъ. Какво ще бѣде положението на Англия, на Франция, на Германия, това е второстепененъ въпросъ за менъ, но сега, като сжествувамъ тукъ на земята, за менъ е важно да свърша своята работа, та единъ день, като ме повикатъ отъ тукъ, да съмъ готовъ. Най-първо ние трѣбва да знаемъ, че не сме членове на тази земя. Както единъ ученикъ, който слѣдва едно училище, не е членъ на това училище, а слѣдва докато го свърши, така сме и ние. Послѣ този ученикъ минава въ друго училище, а на негово мѣсто дохожда другъ. Значи, ние сме дошли тукъ на земята, като въ едно училище, да служимъ на

своите идеали, да влеземъ въ другите царства и да служимъ на Бога. Слѣдователно въ свѣта само Господь е Господарь. И всички хора, които сега управляватъ свѣта, сѣ само врѣменно, единъ день Господь и тѣхъ ще повика. Господь е Господарь на всички, а сегашните хора мислятъ, че Господь нѣма да ги повика. Не, въ свѣта има една велика Божия Правда, за която нѣма никакви теории и хипотези. На всички хора трѣбва да се отдаде правото. Всички хора, които Богъ е пратилъ на земята, иматъ еднакво право да живѣятъ. Никому не е позволено да отнима правата на човѣка, които Богъ му е далъ. Божията Правда седи въ това, да зачитаме свещено Великиятъ Божи Законъ. Ако пъкъ искаме да туримъ друго право въ свѣта, ние ще бждемъ езичници. Такива бѣха и езическите богове. Ако изпълняваме Божиите Закони, тогава за насъ ще има само единъ Богъ на Любовта, на Мѣдростта, на Истината, на Правдата и на Доброто. Този Богъ гледа еднакво къмъ всички хора. Слѣдователно, всѣко насилие, което се върши отъ когото и да е, не е угодно на Бога. И ако Той търпи, това не е отъ слабостъ. Той търпи всички насилия, но и всичко пише. Има Божии служители, има Царство Божие! До сега всички хора сѣ мислили, че Божествената Свѣтлина може да се спре. Не, Божествената Свѣтлина не може да се спре. Апостолъ Павелъ съизволявалъ въ убиването на Стефана, но когато Стефанъ умръ, той накара Павла да работи за него, да му свърши работата. Когато биха апостолъ Павла петъ пѣти, той каза: “Братя, съ голѣми страдания ще влеземъ въ Царството Божие”. Питаха го: хубаво ли е да те биятъ? - Не, много е лошо. Тогава още единъ пѣтъ не съизволявай въ убиването на своите братя.

Той разправяше, какви страдания е прѣкаралъ по морето между лъжливите братя. Да, свѣтътъ е пѣленъ съ лъжливи братя.

Нѣкой пѣтъ, като вървя изъ улиците, чувамъ нѣкои да казватъ: този съ дългата коса е анархистъ, той развращава хората. Да азъ ги развращавамъ, а тѣ ги възпитаватъ. Азъ научихъ свѣта да краде, да лъже, нали? Казватъ, че щѣлъ да дойде антихристъ. Че той навсѣкъдѣ сѣществува! Отъ 8,000 години сѣществува антихристъ. Въ свѣта се избиха повече отъ 25 милиона хора. Това Христосъ ли го направи? Отъ 2,000 години антихристъ е на земята. Той коли, бѣси, убива и всички казватъ: да се пазите отъ дявола! Нѣкой бие жена си, изпѣжда я навънъ; баща изпѣжда сина си; братъ брата си убива и всички казватъ: да се пазите отъ дявола! Азъ се чудя на това върую. Нѣкои казватъ: знаешъ ли кой говори тамъ, въ този салонъ? Дяволътъ говори тамъ! - казватъ тѣ. Азъ се радвамъ, че тукъ говори дяволътъ, а въ всички други църкви говори Христосъ! Да, и като проговори този Христосъ, 25 милиона хора измрѣха на бойното поле. Като говори този Христосъ, навсѣкъдѣ въ свѣта ставатъ кражби, убийства, насилия, па и букаи носятъ хората! Това може да е религия на единъ народъ, това може да е неговъ стремежъ, но не се лъжете, това не е Божествено учение. Не, това не е учението на Бога, не е учението на Христа! Прѣдъ насъ такива лъжи не минаватъ. Азъ говоря въ името Божие. И този Богъ, за Когото говоря, ще разтърси земята и тогава ще познаете, дали азъ говоря Истината, или не. Писанието казва: “Още веднѣжъ Господъ ще разтърси земята, и всѣка жива тваръ ще познае, че има Правда въ свѣта; всѣка жива тваръ ще познае, че има Мѣдростъ въ

свѣта; всѣка жива тварь ще познае, че има Истина въ свѣта; всѣка жива тварь ще познае, че има Любовь въ свѣта; всѣка жива тварь ще познае, че има Добродетель въ свѣта”! Има на какво да се обоснове човѣкъ! Братъ за брата не е вълкъ, а братъ за брата е ближенъ, съ когото той може да сподѣли двѣ сладки думи, съ когото той може да раздѣли своя залькъ хлѣбъ.

Туй, което ви говоря, се отнася до вѣрующитѣ, то не се отнася до свѣта. Свѣтътъ нека си върви по своя пѣтъ. Азъ говоря за онѣзи, които проповѣдватъ името Христово, за онѣзи, които постоянно държатъ Неговия кръстъ, за онѣзи, които въ Неговото име вършатъ всичко. Казвамъ: да прѣстанатъ вече съ тия работи! Нека всички хора по цѣлия свѣтъ, не само тукъ въ България, знаятъ, че Богъ сѣществува въ свѣта, и хората ще познаятъ това нѣщо! Казватъ: да, но трѣбва да има готови хора! Не, вие ще трѣгнете изъ свѣта и ще кажете всичко на хората. Казвате: още не сме готови. Ами кога ще бѣдете готови? - Не сме израсли още. Че кога ще израстете? - Не му е дошло врѣмето още. Кой ви каза, че още не е дошло врѣмето? Знаете ли на какво мяза вашата работа? Вие, които ме слушате, мязате на ония двама паралици, които лежали цели 20 години въ болницата. Дойде нѣкой лѣкаръ да ги прѣгледа, казва: нѣма да ги бѣде, но давайте имъ поне да четатъ нѣкоя книга за Бога, да се разсѣиватъ, да минава по-леко врѣмето. Дойде другъ лѣкаръ и той казва сѣщото. Лежатъ тия двама болни на леглата си и се разговарятъ: голѣма неправда има въ този свѣтъ, нѣма кой да ни помогне! Единъ день, цѣлата болница се запалва, и всички бързатъ да спасятъ по-надеждно болнитѣ, а двамата паралици забравятъ въ стаята имъ. Като ги напекълъ огъня,

тъ бързо скачатъ отъ леглата си и си казватъ единъ-другъ: “Братко, да бягаме навънъ”! Не забълъзали, какъ и двамата се намърлили вънъ отъ болницата и си казали: слава Богу, че се запали болницата, за да оздравѣемъ. Това, дѣто били болни, туй е резултатъ на тѣхните хипотези и теории. Веднѣжъ забравили всичко, тѣ излизатъ вънъ. Така ще бѣде и съ васъ. Тази болница ще изгори, и вие ще изкочите навънъ. Господъ не създаде този свѣтъ само за болници; Господъ не създаде този свѣтъ, за да се лѣкуватъ хората. Казватъ: е, да има благодѣтели въ свѣта, та както и да е! Не, Господъ не създаде свѣта за благодѣтели, Господъ създаде свѣта само за работа. Всѣки трѣбва да работи, а не да се труди. Свещено нѣщо е работата! Всѣки, който е дошълъ на земята, трѣбва да работи съ всичкото свое съзнание, а не да става робъ на труда. Всички трѣбва да работятъ, да улесняватъ живота си единъ другъ и взаимно да си помагатъ. Ние можемъ да улеснимъ своя животъ, отъ насъ зависи. Казвате: кога ще дойде Христосъ? - Когато изгори болницата. Кога ще дойде Христосъ? - Когато прѣстанатъ всички теории и хипотези. Кога ще дойде Христосъ? - Когато прѣстанете да очаквате да дойде нѣкой благодѣтель да ви донесе пари. Кога ще дойде Христосъ? - Когато прѣстанете да вървате, че въ богатството, въ кѣшитѣ седи щастieto. Христосъ ще дойде, когато ние съзнаемъ, че сме Синове на Бога, изпратени на земята да Му служимъ. Христосъ ще дойде, когато съзнаемъ, че сме Синове на Божията Любовь. Всѣки, който може да схане, какво нѣщо е да бѣде Синъ Божий, да служи на Баща си съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и сила, той ще бѣде готовъ да жертвува

всичкия си животъ за Бога Живаго, и каквото и да стане въ свѣта, той ще казва: има Единъ въ свѣта, за Когото можемъ да жертвуваме живота си и всичко, което имаме. За никого друго не трѣбва да жертвуваме живота си. Жертвуваме ли живота си за друго, ние сме на кривата страна. Това е новото. Въ насъ трѣбва да се запечати тази идея.

Сега, запримъръ, вашиятъ баща е заминалъ за другия свѣтъ; синъ ви, или дъщеря ви сж заминали за другия свѣтъ, и вие ме питате, какъ сж. Лесна работа е да разберете това нѣщо. Но, ако ви кажа, какъ може да се съобщавате съ умрелитъ, ще се дигне цѣлъ скандалъ. Ще кажете: какъ, какъ смѣ този човѣкъ да заблуждава хората! Не, азъ казвамъ: нѣма умрѣли хора въ свѣта. Когато човѣкъ умре, той започва да живѣе сжщински животъ. Когато азъ съмъ единъ голъмъ егоистъ и мисля само за себе си, тогава именно азъ съмъ мъртавъ. Но до колкото азъ влизамъ въ страданията на другитъ хора; до толкова, до колкото азъ чувствавамъ, че страданията на другитъ хора се вливатъ въ моята душа; до толкова, доколкото азъ чувствавамъ тѣхния зовъ, долавямъ тѣхната нужда и искамъ да имъ помогна въ това положение, дотолкова само азъ разбирамъ, че живѣя, че съмъ единъ живъ организъмъ, че въ последния день Богъ ще ни възкрѣси. Този день е близо, много близо! Вие седите и казвате: колко е близо? - Много е близо, но нѣма да ви кажа, колко е близо. За опрѣдѣляне на тази близость азъ ще си послужа като единица мѣрка съ бързината на вашата мисль. Ученитъ хора, като мѣрка за измѣрване на бързината, си служатъ съ бързината на свѣтлината, а бързината на мисльта е по-гольма отъ бързината на свѣтлината. Слѣдователно, този

денъ е много близо за всички онѣзи, на които мисълта е бърза, а за онѣзи, на които мисълта е мудна, които спятъ, този денъ за тяхъ е много далечъ. Тѣ ще чакатъ, може би, още хиляди и хиляди години, а за другитѣ, чиято мисль се движи бързо, скоро ще дойде този денъ.

Христосъ казва: “Въ послѣдния денъ азъ ще ги възкрѣся”. Кои? - Които се движатъ съ тази бързина. Това сега е поетическата страна на стиха, а вѣруето е, че Духъ Божий живѣе въ насъ, и всѣки отъ насъ трѣбва да съзнава, че е гражданинъ на великото Божие Царство, и нека чувствува радостъ и веселие въ себе си, да се не съмнѣва. Борете се всички съ съмнѣнието, изхвърлете го внѣ отъ душата си! Изведнѣжъ нѣма да го побѣдите. Още дълги години ще се борите съ съмнѣнието и съблазнѣта, но най-послѣ ще ги победите. На лицето ви ще дойде онази мека свѣтлина, ще знаете, че Богъ живѣе въ васъ. Тогава всѣки единъ отъ васъ ще носи новото. Носете го, работете, но всѣко съменце нека падне на своето мѣсто! Азъ гледамъ, нѣкой поетъ написалъ нѣщо, питамъ го: защо не напечатишъ нѣщо отъ своитѣ стихове? - Не съмъ ги довѣршилъ още. Не, всѣки стихъ самъ за себе си, е завършенъ. Много поети сж оставили само единъ стихъ въ живота си. Ами вие знаете ли, кой е този поетъ, който е написалъ изречението “Богъ е Любовь”? То не е казано отъ Бога. Богъ не е казалъ за себе си, че е Любовь. Ще бжде смѣшно, азъ да възпѣвамъ себе си! Онзи, който е написалъ това изречение, самъ е опиталъ, че Богъ е Любовь. Тази дума всѣкога внася въ човѣшката душа повече сила, отколкото всѣка друга дума. Когато човѣкъ е наскърбенъ и изговори това

изречение, този стихъ внася животъ въ него. Значи, има Единъ, Който може да внесе въ тебе сила. Значи, има Единъ, Който прѣзъ всички врѣмена, прѣзъ всички култури на миналото и днесъ, въ каквото положение и да се намирашъ, само Той е въ сила да ти помогне.

Та сега вие трѣбва да се надѣвате на Този Господъ на Любовта. Той е, Който може да ви въздигне и възкрѣси. И казва Писанието: “Да възкрѣсне Господъ и да се разпрѣснатъ враговете Му”. Какво се подразбира подъ думитъ “да възкрѣсне Господъ”? Дѣ е смисълътъ на тия думи? Подъ тия думи се разбира множеството. Когато Господъ възкрѣсне въ всеки едно отъ насъ, тогава ще се разпрѣснатъ и враговетъ Му. Думитъ “да възкрѣсне Господъ” не се отнасятъ за Господа, Който е живъ. Сега всички чакатъ да възкрѣсне нѣкъдѣ Господъ и да се разпрѣснатъ враговетъ Му. Той е възкрѣсналъ, но въ насъ трѣбва да възкрѣсне Господъ, а за да възкрѣсне Господъ въ насъ, ние сме ангелитъ на земята, които трѣбва да отвалимъ плочата, която е на гроба на нашия Господъ. Туй е, което и вие трѣбва да направите сега. Ти си турилъ една грамадна плоча на гроба на твоя Господъ, Той хлопа отвѣтръ и ти казва: “Отвори, отмахни тази плоча”! Вие казвате: “Господи, почакай малко, азъ още не съмъ завършилъ работитъ си! И този вашъ Господъ отново си легне, лежи цѣли три дни, дълги тежки дни! Азъ казвамъ: стани, отвори тази плоча! Тогава ангелитъ ще кажатъ: ето единъ достоенъ служителъ, Синъ на Бога Живаго, който може да отвори вратата на Баща си! Ами че това не е ли почитъ? Когато бащата иде, нека синътъ се завтече да му отвори. Азъ съжалявамъ онѣзи синове, които чакатъ бащата

самъ да си отвори вратата. Синътъ трѣбва веднага да скочи, да отвори вратата на баща си и да каже: татко, заповѣдай! Това сж синоветъ, които трѣбва да отворятъ плочитъ на гроба на своя Богъ.

Всички ние трѣбва да скочимъ, да отворимъ вратата на Баща си и да кажемъ: “Влѣзь Господи, само Ти си Единиятъ, Който носишъ благословение за синоветъ си”!

Христосъ казва: “Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ, ще направимъ жилище въ васъ и ще ви се изявимъ”. Това сж Великитъ Слова, Великитъ Истини, които ще внесатъ свобода въ свѣта.

И тѣй, ако ржката ти те съблазнява, отсѣчи я отъ себе си, отхвърли отъ себе си тази съблазнь!

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 5 април 1925 г. въ гр. София.*

Съ Духъ и огънь.

*“Той ще ви кръсти съ Духъ Светъ и съ огънь”.*¹

Съврѣменното човѣчество, както въ миналото, така и въ настоящето, се отличава съ една негативна, отрицателна чѣрта, а именно съ нетѣрпѣнието, или както го наричатъ те съ бързането. Това бързане не е каквото е бързината на свѣтлината, но то е бързане, както бърза онзи, когото коремътъ боли; като бърза онзи когото кракътъ боли; както бърза онзи, на когото паритъ сж откраднати или кжщата му е запалена. Всички хора бързатъ. Нетѣрпѣнието показва една положителна чѣрта, но изразена въ отрицателенъ смисълъ, а именно - крайно користолюбие, съ което се отличава човѣктъ. Богъ казалъ на човѣка да завлада всичко, но по единъ разуменъ начинъ, а той разбралъ, че трѣбва да усвои, да завлада всичко само за себе си и да разполага съ него, както си иска. Вслѣдствие на това се зародили онѣзи желання, които сега сжществуватъ у хората и ги спжватъ на всѣка стѣпка. Всички хора бързатъ да станатъ богати. Защо? - за да могатъ да живѣятъ добръ, да ядатъ и да пиятъ изобилно, да се обличатъ съ хубави дрехи, да си купуватъ хубави чепичета, да се разхождатъ свободно по лицето на земята отъ единия край до другия и слѣдъ туй да кажатъ: наживѣхме се! Това изобщо е най-обикновениятъ идеалъ, който хората иматъ. Щомъ вземемъ да имъ говоримъ нѣщо по високо, тѣ казватъ: остави тѣзи работи, тѣ сж отвлечени, тѣ сж непостижими, тѣ сж неразумни нѣща. Ти

¹ Матей 3:11

кажи нещо близко, близко до живота. Чудното е, че съвременните хора говорят за близките неща до живота, а нямат самия живот. Кое е близкото нещо до живота? - Близкото нещо до живота е разумното. Животът е проявление на една от най-великите сили въ свѣта. И слѣдователно, по живота ние ще изучаваме тази велика сила не само като движение, но като една разумна проява.

И тъй, нетърпението въ съвременните хора, въ всички свои разклонения, показва именно този вътрѣшенъ, азъ го наричамъ, органически недѣгъ въ човѣшкото развитие - користолюбieto. Той произтича отъ простия фактъ, дѣто хората мислятъ, че знаятъ, какво нещо е животътъ. Всѣки разсѣждава, мисли, казва за себе си: азъ съмъ човѣкъ. Но я го запитайте, въ какво седи човѣкътъ, кои сѣт качества му? - Достоянство имамъ. Добръ, въ какво седи човѣшкото достоянство? Ти казвашъ: азъ съмъ човѣкъ, значи азъ мисля. Щомъ мисля, азъ имамъ достоянство. Хубаво, като имашъ достоянство, честенъ човѣкъ ли си? Една отъ основните чѣрти на достойния човѣкъ е честността. Най-първо отъ устата и отъ ума на достойния човѣкъ не трѣбва да излиза абсолютно никаква лъжа. Като каже една дума, трѣбва да я изпълни, въ нея да няма двѣ мѣрки.

Въ всички наши съвременни разбирания, както и въ разбиранията на миналите, и на настоящите философи, има два вида схващания: едни които сѣт обичали Истината и сѣт живѣли далечъ отъ обикновения свѣтъ и тамъ се подвизавали; други, които сѣт създали площадната, обществената философия и споредъ нея сѣт ръководели човѣчеството. Какви ли не

чудновати философи се явили! Тъ сж вдъхнали сегашната философия на човъчеството. Споредъ сегашните си разбирания хората казватъ: човѣкъ се ражда, за да умре. Каква философия има въ това? Хубаво, тогава, споредъ тази ваша философия, казвамъ: онзи великъ художникъ е направилъ своята картина, за да я разруши. Онзи великъ цигуларъ е направилъ цигулката, за да я счупи. Онази майка е родила онова дѣте съ хубавата главичка, за да я смаже. Онзи учителъ, който е повикалъ ученицитъ си да ги учи, най-послѣ ще ги набие и ще ги изпжди навънъ. Питамъ: какъвъ смисълъ има такава една философия съ такива крайни заключения? И най-послѣ хората казватъ: ти трѣбва да знаешъ какъ да смѣташъ и какъ да го сметнешъ. Какво значи това, да знаешъ какъ да сметнешъ нѣкого? - То значи, да знаешъ, какъ да излъжешъ. И днесъ, една отъ най-хубавитъ науки, математиката, хората сж я направили като сръдство да лъжатъ другитъ съ нея. Всички учени хора лъжатъ все съ математиката. Казватъ за нѣщо: толкова струва. Ти като сметнешъ послѣ, виждашъ, че не струва толкова. Питамъ тогава: защо ни е науката? - Да знаемъ какъ да смѣтаме хората. Защо ни е геометрията? - Да знаемъ какъ да правимъ здания, да затваряме хората въ тѣхъ. Защо се раждатъ хората? - Да се биятъ, да ставатъ герои. Това е друга лъжлива философия. Хубаво, слѣдъ като се набиятъ, каква философия има въ това? - Върнатъ се по домоветъ, единъ съ счупена глава, другъ съ счупени крака, трети съ счупени рѣце и т.н. И въпрѣки всичко това, хората казватъ: човѣкъ трѣбва да се бие, за да придобие нѣщо благородно. Това е за тѣзи философи, които сж учили хората на площадната философия. Тѣзи философи сж създали

такива вървания, които сж вплели хората въ невърни нъща. Това не сж ония философи, които сж учили хората на истинската философия. Това не сж философитъ, които сж разбирали дълбокия смисъл на живота.

Въ Писанието се казва: “Той ще ви кръсти съ Духъ Святъ и съ огънь”. Подъ името “Духъ Святъ” разбирамъ, че човѣкъ трѣбва да се самоопредѣли. Само когато се даде едно име на човѣка, Иванъ, Драганъ, Стоянъ или Петко, тогава той е кръстенъ. Когато ученитъ хора изслѣдватъ, запримѣръ, извѣстни типове растения и ги изучаватъ добръ, само тогава ги кръщаватъ съ извѣстни имена и считатъ, че сж изучени. Слѣдователно, всѣко едно разумно същество трѣбва да има име, съ което може да се назове. Затова, въ великата Божествена наука, всѣко същество, което има име, е разумно. То само трѣбва да си тури това име. Великиятъ цигуларъ самъ трѣбва да се кръсти, че е великъ цигуларъ, а не да чака отвънъ да го кръстятъ.

Казва Писанието: “Той ще ви кръсти съ Духъ Святъ.” Подъ думата “Святъ” се разбира онзи разуменъ духъ въ човѣка, който ще го опжти въ разбиранieto на вътрѣшния дълбокъ смисълъ на живота.

Въ Писанието се казва: “Той ще ви кръсти съ Духъ Святъ и съ огънь”. Подъ името “Духъ Святъ” разбирамъ, че човѣкъ трѣбва да се самоопредѣли. Само когато се даде едно име на човѣка, Иванъ, Драганъ, Стоянъ или Петко, тогава той е кръстенъ. Когато ученитъ хора изслѣдватъ, запримѣръ, извѣстни типове растения и ги изучаватъ добръ, само тогава ги кръщаватъ съ извѣстни имена и считатъ, че сж изучени.

Следователно, всяко едно разумно същество трябва да има име, с което може да се назове. Затова, въ великата Божествена наука, всяко същество, което има име, е разумно. То само трябва да си тури това име. Великият цигуларь самъ трябва да се кръсти, че е великъ цигуларь, а не да чака отвънъ да го кръстятъ.

Казва Писанието: “Той ще ви кръсти съ Духъ Свѣтъ.” Под думата “святъ” се разбира онзи разуменъ духъ въ човѣка, който ще го опъти въ разбирането на вжтрѣшния дълбокъ смисълъ на живота. За сега, въ самия животъ има много усложнения, много сложни въпроси за разрѣшение. Животътъ не е задача, която можемъ да изучимъ за една, за 100, за 1,000 или даже и за нѣколко милиона години. Той е задача, която само вѣчността, въ своитѣ проявления, може да разрѣши. И когато ние разрѣшимъ тази задача въ нейната първа степенъ, какво нѣщо, е физическия животъ на земята, ние ще разберемъ до извѣсна степенъ, какво нѣщо е и великата Мѣдрость, която подига съврѣменното човѣчество. Иоанъ Кръстителъ, който бѣ дошълъ малко прѣди Христа бѣ запознатъ съ основата на дълбоката окултна наука, съ Божественото учение. Той не е билъ отъ проститѣ, отъ невѣжитѣ пророци. Той е билъ просветенъ, училъ се е въ едно отъ училищата на древността. И за Христа казватъ, че не се училъ въ никое училище. Съ това искатъ да кажатъ, че безъ да се училъ, е знаелъ. Това е друга площадна философия. Не. Христосъ прѣди хиляди години е билъ въ едно отъ най-виднитѣ училища, или въ една отъ най-знаменититѣ школи. Христосъ самъ твърди, че както Отецъ ме е училъ, туй върша. То значи, че той се училъ тамъ, дѣто другитѣ площадни

философи не сж се учили. Богъ Го е училъ. И всъки единъ отъ васъ трѣбва да се учи. Къде? - При Бога. Да се учишъ при Бога разбирамъ да минешъ тази школа, въ която има единство. Най-добритъ професори, най-добритъ учители сж въ тази школа. Всъки единъ отъ васъ трѣбва да намѣри тази школа. Тази школа не мяза на нашитъ университети. Въ нея нѣма никакви хипотези и теории. Когато въ тази школа искатъ да измѣрятъ, колко е разстоянието отъ земята до слънцето, както това правятъ нашитъ учени, тамошнитъ професори, заедно съ ученицитъ си трѣгватъ отъ земята и въ осемъ минути врѣме сж на слънцето. Следъ други осемъ минути сж вече на земята и казватъ, че разстоянието между земята и слънцето е точно едико-колко си километра, нито съ единъ милиметъръ повече или по малко. Толкова точни сж тѣхнитъ измѣрвания! Ако искатъ да знаятъ, колко е разстоянието отъ земята до Сириуса, пакъ ще трѣгне една експедиция отъ земята, съ бързина по-гольма отъ първата и ще направятъ най-точни физически изчисления и ще се върнатъ. И тукъ изчисленията имъ ще бждатъ точни, нито съ единъ милиметъръ повече или по-малко. Запитватъ се още, дали въ нѣкоя планета има разумни сжщества, или не. За да провѣрятъ, пакъ изпращатъ една експедиция, която скоро се връща назадъ и казва: ние видѣхме и знаемъ. При сегашнитъ изслѣдвания съ телескопитъ, нѣкои учени казватъ, че на Марса имало прокарани канали; други казватъ, че нѣма такива канали. Едни казватъ, че тия канали сж направени отъ разумни сжщества, а други казватъ, че не сж ги правили разумни сжщества. Всичко товая е едно хубаво забавление. А сега, срѣщамъ нѣкого и го питамъ: защо тази дама е турила тази

синя панделка отзадъ на главата си? - Отдъ да зная? Казвамъ: все трѣбва да има нѣкаква подбудителна причина. Това или ще е нѣкаква парижка мода, или ще е нѣкакъвъ символъ. Сръщамъ нѣкой господинъ, турилъ черна връзка, облекълъ черни дрехи, питамъ: защо този господинъ е облекълъ всичко черно? - Не зная. Казвамъ: навѣрно майка му, или баща му, единиятъ отъ тѣхъ ще е умрѣлъ. Какво общо има смъртта на майка му, или на баща му съ черния цвѣтъ? При смъртни случаи черния цвѣтъ е на мода; у нѣкой народи пѣкъ, когато умре нѣкой, носятъ бѣли дрехи. И туй е мода. Туй е външно, криво разбиране на живота. Ние мислимъ, че като се облечемъ съ бѣли дрехи, може да станемъ добри; или като се облечемъ съ черни дрехи, може да се отречемъ отъ живота. Не, това е криво схващане на живота. Едни хора казватъ: трѣбва да се откажемъ отъ свѣта! Други казватъ: трѣбва да влѣземъ въ свѣта! Че кога си билъ извънъ хората? Какъ ще се скриешъ отъ тѣхъ? Ами че ти, самиятъ човѣкъ, си едно множество отъ хора! Въ тебе има милиарди човѣчета, събрани на едно мѣсто и всички дигатъ шумъ. Тѣ си иматъ народно събрание, и царъ си иматъ, който имъ заповѣдва. Отгоръ на всичко вие казвате: да се освободя отъ тѣзи хора? Къдъ ще отидешъ? Други казватъ: не, човѣкъ е единъ организъмъ. Какъвъ е този организъмъ? - Той се състои отъ множество клѣтки, които постоянно работятъ у човѣка. Да, и тѣзи малки клѣтки, както виждате, разбиратъ химия, разбиратъ физика, разбиратъ закона за размножение, разбиратъ нѣщо отъ медицината, сами могатъ да се лѣкуватъ - отъ какви ли работи още не разбиратъ. Когато се охлузи нѣкъдѣ кожата ви, тѣзи малки, глупави клѣтки, както ги мислитъ вие, веднага

могат да я заздравят отгоръ, а разумният, учения човък, като си удари ръката, не знае, какъ да се лъкува, ще търси разни билки. Удари ли ръката си, разни лапи ще туря, празъ лукъ, квасъ, съ какво ли не ще я налага, но не се лъкува отвън. Тия глупавитъ клътки, споредъ васъ, се лъкуватъ отвътръ. Тъ иматъ по-добри, по-солидни знания, отколкото умнитъ, ученитъ хора, които се лекуватъ отвън. Питамъ тогава: кой е по-уменъ?

На насъ, съврѣменнитъ хора, ни трѣбва малко повече смирение, да знаемъ, че не сме отъ много умнитъ хора. Не сме и отъ много проститъ, но трѣбва да знаемъ, че малко знаемъ. По негативенъ начинъ всѣки може да смѣта, но дойдемъ ли до положителната страна, до Истината, тамъ хората не знаятъ да смѣтатъ. Кажи на нѣкое дете да ти каже нѣщо, то така ще те сметне, такава голяма лъжа ще измисли, че ще се чудишъ, откъ я взело. Но я му кажи да ти каже Истината, ще ти отговори: да говоришъ Истината, е невъзможно при сегашнитъ условия на живота! Всички ще те считатъ смахнатъ човъкъ. И при това заблуждение, което сега съществува, всички площадни философи казватъ, че Истината била горчива, а щомъ е горчива, не маже да се казва, понеже ще огорчи устата ти. Следователно, не е позволено да се говори. Лъжата пъкъ била сладичка, затова лъжете, колкото искате. Защо хората лъжатъ? Защото лъжата била сладка. Защо хората не казватъ Истината? Защото Истината била горчива. Не, лъжата именно е горчива, а Истината - сладка.

Разправяше ми единъ приятелъ единъ интересенъ случай за едного. Познавалъ той единъ бѣденъ човъкъ, който често

гладувалъ и единъ день, понеже му се много дояло, отива въ една гостилница и се помолва на гостилничаря да му даде отъ най-хубавитъ яденета и най-хубавото старо вино. Слагатъ му на масата, наяжда се хубаво, но дохожда врѣме да плаща, нѣма нито петъ пари въ джоба си. Казва му гостилничарьтъ: слушай, ти като си безъ петъ пари въ джоба, защо не яде само едно блюдо, яде ли се толкова нѣщо безъ пари? Той прибързва да излѣзе навънъ, но гостилничарьтъ го настигва съ едно дърво и го набива хубаво. Стои вънъ замисленъ и си казва: добръ е, когато се яде, но лошо е, когато трѣбва да се плаща. Мислятъ ли, че има нѣкой отъ васъ, който да не е битъ въ гостилницата? Я ми покажете единъ уменъ човѣкъ въ свѣта, който да не е битъ! Покажете ми едно дѣте, което майка му да не е била! Покажете ми единъ младъ човѣкъ, който да не е направилъ поне единъ скандалъ въ свѣта! Ще ми кажете, че само простиятъ, само бѣдниятъ човѣкъ прави скандали. Ако нѣкой бѣденъ, простъ човѣкъ прави скандали, - и да го биятъ разбирамъ, но азъ мога да ви приведа множество факти, дѣто хора отъ най-високо положение сж правили по-голъми скандали отъ тия, които правятъ проститѣ. И простиятъ може да направи скандалъ, и високостоящиятъ може да направи скандалъ. Значи, не сж външнитѣ условия на живота, които опрѣдѣлятъ постѣпкитѣ на хората. Насъ искатъ да ни убѣдятъ, че външнитѣ условия на живота диктуватъ нѣщата. Това е една площадна философия, която въ основата си не е върна. Нѣкой казватъ, че външнитѣ условия ни заставятъ да постѣпимъ тъй, или иначе. Напримѣръ, казватъ, че условията сж заставили орела да яде месо. Така е, но питамъ тогава: кой заставя гълъба

да яде житни зрънца? Не живее ли и той при същите условия, при които живее и орелът? Какъ е възможно, като живеят при едни и същи условия, орелът да яде месо, а гълъбът - житни зрънца? Казвамъ: и у животните има известни убеждения за живота. Гълъбът има много по-високо понятие за живота отъ орела; той носи по-висока култура въ себе си. Орелът е царь на птиците, но е глупавъ. Че е глупавъ, виждаме по това, че не съ го взели за символъ на Свети Духъ въ религията. Военните го взиматъ като символъ на сила; русите също го взиматъ като символъ на сила, но щомъ дойде до религиозните форми въ религията, тамъ взиматъ като символъ гълъба. Щомъ искаме да изпратимъ някоя птица като делегатъ при Бога, не изпращаме орела, но гълъба. Господь казва: "Орелът нека ходи по земята, нека участвува на бойните полета, но въ моето царство такива месоядци не приемамъ. Казваме: условията на живота съ такива. Ако единъ гълъбъ може да издържи при всички условия на живота, да се храни съ зърнена храна, това показва, че въ него има идея. Азъ говоря за идеята на гълъба. Тогава, ние съвременните религиозни хора, може ли да се убеждаваме едни други, да се оправдаваме, че условията на живота били такива? Казвамъ: братко, засрами се отъ гълъба! Единъ гълъбъ, съ много побъдни условия на живота отъ тебе, е съумълъ да води единъ почистъ и порядъченъ животъ отъ тебе, а ти създаденъ по образецъ и подобие Божие, правишъ хиляди прѣстѣпления и създавашъ хиляди страдания на другите. Дъ е твоятъ образъ Божий? Казвашъ: азъ имамъ вървания. Да, имашъ вървания на

орела, но не и върванията на гължба. Вървания имат хората на всъкѣждѣ.

Азъ раздѣлямъ хората, споредъ тѣхнитѣ вървания, на орли и гължби. Кажетъ ми сега, кои се размножаватъ повече, орлитѣ или гължбитѣ? Прѣди 15 години азъ правихъ своитѣ научни изслѣдвания въ шуменско тамъ, въ околността, на една скала бѣха се размножили толкова много орли, че селянитѣ се чудиха, какъ да се отърватъ отъ тѣхъ. Най-послѣ се същатъ да натопятъ една мърша въ нѣкоя отрова и да я оставятъ за храна на орлитѣ. Всички, които яли отъ нея, се отровили, но най-големиятъ, най-силниятъ отъ тѣхъ се търкалялъ дълго врѣме по земята, докато най-послѣ се спасилъ. Казвамъ: това сѣ героитѣ на съврѣмненната наука. За този орелъ казватъ, че отъ тогава не сѣ го виждали вече да ходи и да търси мърша изъ тази областъ. Виждали сѣ го да ходи отъ едно мѣсто на друго, да си лови нѣщо живо за храна, но отвикналъ се поне отъ това, да яде мърша. Така и за насъ съврѣмненнитѣ хора, трѣбва да ни дойдатъ много голѣми страдания, за да поумнѣятъ главитѣ ни, да се отвикнемъ да ядемъ мърша, като тия орли.

Тази храна, която употребяваме, не е Божествена. Тѣзи условия на живота ние сами ги създадохме. Обаче ние, които върваме, казваме, че човѣкъ е по-силенъ отъ условията на живота, понеже сегашнитѣ условия, при които се намира той, сѣ създадени отъ него. Нима онзи човѣкъ, който съгражда кѣща и задлъжнява, не създава самъ своитѣ условия? Нима онзи пияница, когото майка му родила съ здраво тѣлосложение и отличенъ умъ, слѣдъ 10-20 години не измѣня той самъ своитѣ условия, не покваря самъ своя организъмъ? Всѣки самъ си

създава условията. Пияницата казва: е, такива сж условията, трѣбва да пия. Не, не сж такива условията, а ти самъ ги създаде. Туй е едно площадно разбиране на живота, това е една площадна философия. Азъ сега говоря на мъже и на жени, понеже тази ваша площадна философия може да ви покоси. Въ площадната философия на живота се криятъ всички онѣзи отрови, които днесъ рушатъ обществото. Съ тази философия днесъ правятъ само опити и казватъ: трѣбва да се опитваме. Добъръ, трѣбва да се правятъ опити, но разумни, а тия разумни опити може да се правятъ само по метода на гълѣба. Подъ думата “гълѣбъ”, азъ разбирамъ културата на онова вжтрѣшно безкористие. Месоядството е признакъ на голѣма алчностъ. Азъ съмъ правилъ редъ наблюдения върху трѣвопаснитѣ, и върху месояднитѣ животни и като ги сравнявамъ психологически, виждамъ, че месояднитѣ животни сж крайно жестоки. Единъ паякъ даже, колкото и малъкъ да е, и той е крайно жестокъ. Онази муха, която попадне въ паяжината му, брѣмчи, иска да се освободи, но той я убива, изсмуква, послѣ изхвърля навънъ и казва: друга да дойде на нейното мѣсто! Паякътъ постѣпва като нѣкой касапинъ, който взима единъ волъ, втори волъ, забие ножа въ врата имъ и ги закаля. Тѣ мучатъ, той не обръща внимание. Казва дайте трети, четвърти и т. н. И най-послѣ, за свое оправдание, казва: какъ тѣй, нали обществото трѣбва да живѣе! Нима обществото на гълѣба не трѣбва да живѣе?

И тѣй, сегашнитѣ страдания въ живота на всѣки човѣкъ индивидуално се дължатъ на прѣдшествуващи причини отъ миналото. Понеже природата сама по себе си е разумна, тя държи отчетъ за всички наши постѣпки. Най-важното и най-

мжчното нѣщо въ свѣта е човѣкъ да създаде своя индивидуаленъ животъ. Създадешъ ли този разуменъ, индивидуаленъ човѣкъ, тогава дома, обществото и човѣчеството много лесно може да се създадатъ. Съврѣменнитѣ хора искатъ да създадатъ, да прѣорганизиратъ най-напрѣдъ човѣчеството, послѣ обществото, слѣдъ това дома и най-послѣ човѣка. Този пѣтъ, обаче, не е правиленъ.

Ще ви приведа слѣдното разяснение. Вземете най-виднитѣ музиканти, които сѣ завършили своето музикално образование, добръ владѣятъ това изкуство и образуватъ отъ тѣхъ каквѣто искате оркестъръ, ще видите, че въ 10-15 минути или половинъ часъ, ще имате най-добрия оркестъръ, съ най-хубави изпълнения. Достатъчно е капелмайстора да дигне своята прѣчица и всичко върви по медъ и масло. Защо? Защото всѣки отъ тѣхъ знае отлично своята партитура, всѣки разбира своята наука. Я съберете пѣкъ хора, които не разбиратъ нищо отъ музика и се опитайте да образувате отъ тѣхъ оркестъръ! И десетъ най-видни капелмайстори да дойдатъ да ги дирижиратъ, ще видите, какво ще излѣзе. Само ще се дига шумъ, ще казватъ: чакайте, чакайте! - но нищо нѣма да излѣзе. Вие сѣщо казвате: чакайте да видите, какъ ще излѣзе тази работа! Не, съ чакане нищо не става. Щомъ кажешъ “чакай”, подразбира, че не знаешъ да свиришъ. Щомъ не знаешъ да свиришъ, никакъвъ оркестъръ не става. Ние искаме да разрѣшимъ единъ отъ великитѣ въпроси, има ли животъ, или нѣма. Ами че ти живѣешъ, какво ще разрешавашъ този въпросъ? Е, бждещъ животъ дали има? Какво разбирате подъ бждещъ животъ? Подъ бждещъ животъ подразбирамъ единъ по-разуменъ

животъ. Ти си една мравя и казвашъ: мога ли да живѣя въ друга форма? - Можешъ. Въ каква форма? - Можешъ да живѣешъ въ формата на една пчела, на единъ гълъбъ. Възможно ли е? - Възможно е. Прѣкарамъ тази мравя подъ една, подъ друга форма - подъ формата на една пчела, или единъ гълъбъ. Тя почва постепенно да се разширява и хвърква. Ако ви кажа “че тази мравя и еди-коя си мравя отъ еди-кой си мравунякъ, ще ме повѣрвате ли? Ще кажете: докажи, какъ тази мравя е станала гълъбъ! Какъ ще ви го докажа? Ако азъ река да ви доказвамъ, че между гълъбътъ и змията има извѣстна връзка, че тѣ си мязатъ, че тѣ сж отъ единъ и сжщъ родъ, само че змията е безъ крила и безъ крака, а гълъбътъ е съ крила , съ крака и съ пера, ще ме повярвате ли? Ако смъкнете крилата, краката и перата на гълъба, той е цяла змия. Онѣзи, които изучаватъ естествена история, могатъ да повѣрятъ тази истина. Това се отнася само до формата на нѣщата. Затуй подъ “нисше” ние разбираме всичко това, което не съдържа елементи на разумния животъ. Като говоря за змията, азъ разбирамъ нисшето, алчността. Змията като хване една жаба, цяла я глътне. Жабата плаче, моли и се, но тя не иска да знае. Затова я наричатъ змия. Гълъбътъ като се приближи до нѣкое житно зърно, самото зрънце му казва: братко, глътни ме! Всички зрънца се радватъ, защото въ гълъба има една висша култура, въ която тѣ могатъ да се подигнатъ. Житнитъ зрънца сж разумни души, азъ мога да се разговарямъ съ тѣхъ. Ще кажете: и това го бива! Житнитъ зрънца били разумни души! Щомъ у житнитъ зрънца нѣма души, и у хората нѣма души. Азъ мжно мога да се съглася съ васъ, затова пъкъ подържамъ: ако у човѣка има душа, и у

житното зрънце има душа. Азъ още не съмъ видѣлъ, кждѣ сж душитъ въ съврѣменнитѣ хора. Щомъ иматъ души, тѣ трѣбва да обичатъ! Щомъ единъ човѣкъ убива своя ближенъ, дѣ му е душата? Когато единъ ножъ се натъкне въ тебе и те убие, плаче ли за тебе? Не, моята разумна ржка никога нѣма да влѣзе въ тебе и да те убие, но ножътъ - може. И ако моята ржка е разумна, ако азъ съмъ разуменъ човѣкъ, никога нѣма да причиня комуто и да е страдания, защото тия страдания ще бждатъ едновременно и мои страдания. Ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че страданията и радоститѣ сж за смѣтка на тия, които страдатъ и се радватъ. Не е така, обаче.

Сега, за да обясня тази си мисль, ще ви приведа единъ митологически разказъ, или една митологическа приказка, която сжществува въ разни форми. Тя е отъ източень произходъ, създадена нѣкъдѣ въ Египетъ, или въ Индия. Като тази приказка има такива и въ България. Интересното въ нея е слѣдното: нѣкоя си царска дъщеря, много красива мома, била чрѣзмѣрно измжчвана отъ своята мащеха, затова била принудена да избегне отъ нея и да се крие въ едно подземие на една планинска мѣстность, дѣто останала да живѣе. Но и тамъ младитѣ момци не я оставили на спокойствие, трѣгнали подиря и, да слѣдятъ дѣ се е скрила. Загрижили се тѣзи момци, какъ да я извадятъ отъ тамъ, затова взели единъ слѣдъ другъ да и прѣдлагатъ ржката си, да и общаватъ хубави условия за живѣние. Нѣкои отишли при нея пѣшъ, други съ коне и като стигнали на мѣстото, дѣто била скрита, извикали я по име. Тя се казвала Халикязъ. Първиятъ като стигналъ на мѣстото, извикалъ: Халикязъ, излѣзъ да видимъ твоята красота! Тя била

много умна и още на първия от дошлите герои казала: да станеш на камък! Той станал до пояс на камък. Втори път извикал: Халикязъ, излез да видя твоята красота! - На камък да станеш! Той се пръвърнал на камък до колене. Трети път извикал: Халикязъ, излез да видя твоята красота! - На камик да станеш! Той цял се пръвърнал на камик. Така се превръщали на камъни един по един, всички млади момци, които идвали да и предложат ръката си, докато цялата мъстност била покрита с камъни - все от тези велики герои - и тя останала да си живее спокойно в тази мъстност. Питамъ сега: какво искал да изрази този, който създал този митологически разказъ, още недовършенъ напълно, с избъгването на тази мома от дома и затварянето и в това подземие? Защо тя станала причина тези млади герои да тръгнат подиръ и да я търсят? Този философъ или баснописецъ в своя разказъ е скрилъ една велика Истина, която само разумни хора могат да разбиратъ. Всъки човък в свѣта, който иска да съществува, трѣбва да разбира положението, което Христосъ изказва в стиха: “Кѣща, съградена на канара, на камъкъ, не се разсипва; кѣща, съградена на пѣсѣкъ, се разсипва”. Какво искала да каже тази красива мома на всъки младъ момък, който идвал да я търси с думитъ “на камък да станеш”? Тя искала да му каже: ти можеш ли да съградиш своята кѣща на камък? Ако той разбиралъ тези нейни думи, щѣше да имъ въздѣйствува и нѣмалъ да стане на камък. Но като не разбиралъ, той станал на камък.

И дѣйствително, въ сегашната наука, по закона на внушението, краката на човѣка може да се прѣвърнатъ въ камѣкъ. Гръбначниятъ стѣлбъ на всѣки човѣкъ, днесъ може да стане толкова коравъ, че да носи на нѣго желѣзо, безъ да се счупи. Чрезъ закона на внушението човѣкъ може да стане твърдъ като желѣзо. Онзи, който го е втвърдилъ, пакъ по закона на внушението, може да го направи толкова мекъ, че отъ най-малкото бутване да усеща страдания. Това сѣ само прояви въ сѣврѣмнатата наука. Нѣкои казватъ, че внушили нѣкому да направи това, или онова нѣщо. Не, това сѣ велики закони, които дѣйствуватъ въ нашия умственъ свѣтъ, и ние трѣбва да знаемъ, какъ да съградимъ живота си разумно. Слѣдователно, ако ти отхвърлишъ отъ себе си онзи Божественъ законъ, онзи Божественъ моралъ и приемешъ, че всичко въ свѣта е глупаво, ти самъ си внушавашъ и единъ день ще направишъ отъ себе си единъ глупакъ. Ако кажешъ, че всички хора сѣ глупци, и ти ще станешъ като тѣхъ. Помни, че ти трѣбва да мислишъ за хората, че сѣ благородни. Ти трѣбва да мислишъ за човѣшкитъ души, че сѣ разумни, само че въ проявата си като хора тѣ вървятъ по единъ кривъ пѣтъ, заблудили сѣ се. И тѣй, когато ти казвашъ, че всички хора сѣ глупави, то подразбира, че само ти си уменъ човѣкъ, нали? Че ако Богъ създаде всички тия хора, съ които ние можемъ да се споразумѣемъ, то какъ може да сѣ глупави? Ако азъ мога да се споразумѣя съ васъ, като ви говоря една Истина, то и всички вие помежду си можете да се споразумѣете, може да се разберете. Ако ние можемъ да живѣемъ индивидуално, ако можемъ да живѣемъ единъ възвишенъ животъ, ще можемъ да

минемъ прѣзь всички изпитания, ще надделѣемъ себе си, ще прѣодолѣемъ надъ смъртъта. Защото, ако човѣкъ не може да прѣодолѣе надъ смъртъта, ако не може да я хване за гушата, това е робство.

Първата задача въ живота ни е да хванемъ смъртъта за гушата, да водимъ сражение съ нея и да я побѣдимъ. Какъ? Писанието казва, че Христосъ побѣдилъ смъртъта. Онзи, който не разбира закона, казва, че като дойде Христосъ на земята, смъртъта и Него хвана. Да, но Писанието казва, че Богъ Който живѣеше въ Христа, Го възкрѣси, че Богъ живѣе въ него. Ние казваме: азъ трѣбва да живѣя за себе си. Никой не може да живѣе за себе си. Да живѣя за себе си, значи да имамъ въ себе си туй великото, Божественото, да съзнавамъ, че съмъ човѣкъ, че Богъ живѣе въ мене, да взимамъ участие въ този творчески принципъ и да се интересувамъ отъ всичко, което става не само по земята, но и по слънцето, и по цѣлия свѣтъ, навсѣкѣждъ изобщо. Нѣкой казва: не ме интересуватъ другитѣ. Какво те интересува тогава? - Да се ожена младъ, да намѣря нѣкоя богата мома, съ парички, съ хубава кѣща; послѣ, да си родя нѣколко дѣца, да ги пратя въ странство да свѣршатъ нѣкоя наука и слѣдъ това да ги назначи нѣкѣждъ чиновници. И слѣдъ всичко това, той мисли, че е човѣкъ, създаденъ по образъ и подобие Божие. Ами онази птица, която сящо като тебе живѣе подъ слънцето, не е ли свѣршила толкова работа, колкото и ти? Казвате: ами ние трѣбва да се грижимъ за себе си! Че кой не се грижи за себе си? Азъ наблюдавамъ всѣка сутринъ у насъ въ двора птицитѣ. Най-първо, като стане птичката сутринъ, тя не се мие веднага като човѣка, но започва да си търси храната.

Слъдъ като се наяде, втората работа на птичката е да си направи тоалета. Започва да се чисти, да си глади перцата. Като си направи тоалета, третата работа е да си намъри място за легловища. Като си намъри и легловище, вече е доволна. И птиците правят такива разузнавателни експедиции, както и хората. Тъ изпращат 2-3 птици да обикалят, да видят, дъ има хубава вода, нъкой чистъ изворъ, дъ има хубаво грозде, хубави ябълки, круши и като разгледатъ цълата мѣстность наоколо, отиватъ да съобщятъ на останалитъ. И тъ, като единъ роякъ, всички заедно отиватъ въ откритата мѣстность. Казватъ: птицитъ не разбиратъ нищо. Какъ да не разбиратъ? - Много добръ разбиратъ. Ние, които сме създадени по образъ и подобие Божие, мислимъ ли, че като родимъ 2-4 дъца и ги отгледаме, сме изпълнили волята Божия? - Не. Първото нъщо, което се казва въ Писанието е: “Придобийте разумния принципъ, а слдъ това завладайте земята, плодете се и размножавайте се!” Подъ тия думи, да завладатъ земята, да се плодятъ и размножаватъ, се подразбира проявлението на човъка въ неговото множество така, че въ всички хора да вижда своето проявление. Единъ день, като се събере човкъ въ своя плодъ, да вижда, че плодътъ на всички хора е у него. Слъдъ това, да вижда, че всички хора могатъ да се събератъ въ неговото тѣло. И тѣй, всички души могатъ да се събиратъ въ едно тѣло. Както въ моето тѣло се събиратъ милиарди сжщества, така и въ свѣта могатъ да живятъ много хора заедно. Всички хора на земята могатъ да се събератъ въ единъ общъ организъмъ. Този организъмъ наричатъ организъмъ на голъмия човкъ, на великия човкъ, на козмическия човкъ,

нареченъ Адамъ Кадмонъ въ когото нищо не умира, но всичко се измѣнява. Той взима грижата за всички сѣщества, които съставляватъ неговия организъмъ.

Та сега, при тѣзи условия, въ които живѣемъ, благо то на единъ народъ зависи отъ индивидитѣ, които го съставляватъ. Въ всѣки индивидъ, въ всѣка душа трѣбва да има този мощенъ стремеж - да бѣде разумна.

Писанието казва: “Той ще ви кръсти съ Духъ Святъ и съ огънь”. Кой ще ви кръсти? Иоанъ кръсти Христа съ вода, но отпослѣ кръстиха Христа отгорѣ съ Духъ. Значи, не е единъ кръстникътъ, който кръщава. Онзи великиятъ, Който създаде свѣта, Той кръщава и казва: “Твое то име от сега нататъкъ е слѣдното”. Той ти дава цѣлата програма на твоя животъ, какво трѣбва да вършишъ. Тѣй, както ме слушате, вие казвате: а, животътъ е много строгъ. Не, великъ е животътъ! Ами че ако ти знаешъ да свиришъ хубаво, това не е ли животъ? Ако ти знаешъ да рисувашъ хубаво, това не е ли животъ? Ако ти знаешъ да отглеждашъ лозитѣ и да ги използвашъ разумно, това не е ли животъ? Да имашъ лозе, градина и да ги отглеждашъ добръ, а не тѣй както сега ги обработвашъ, за да ги използвашъ само, това не е ли животъ? Да обработвашъ лозя, това е добръ, но трѣбва да знаешъ изкуството да правишъ тѣхнитѣ сокове сладки, а не да ги прѣвръщашъ въ вино. Ако можехме да задържаме всички тия плодове отгорѣ на дървото, не щѣше ли да бѣде живота ни по-добъръ? И ако всички ние, мжже и жени се съберемъ въ единъ домъ, и прѣкараме живота си разумно, въ любовъ, не щѣше ли да бѣде това нѣщо по-хубаво? А сега, хората се измжчватъ въ домоветѣ си, кой да

бжде първият, кой да бжде господарът. Все ще има господар и слуга. Нъкой път, обаче, господарът става слуга, и слугата става господар - това зависи отъ условията.

Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, който и другъ пътъ съмъ привеждалъ, за онзи англичанинъ лорд. Единъ английски лордъ пътува къмъ Австралия съ дъщеря си и съ единъ отъ своите върни слуги. Въ време на пътешествието става едно корабокрушение, и той, съ дъщеря си и слугата си едва успѣватъ да се спасятъ на единъ отъ островитѣ на Велики океанъ. Слугата ималъ въ себе си една малка торбичка съ нѣколко житни зрънца. Като излѣзли на този островъ, рискували да измратъ отъ гладъ, понеже нито лордътъ, нито дъщерята могли да работятъ. Само слугата знаелъ да работи, затова веднага разоралъ частъ отъ земята, посадилъ житнитѣ зрънца и въ скоро време тѣ дали своя плодъ. Цѣли десетъ години прекарали на този островъ, прѣзъ което време слугата заповѣдвалъ, той билъ господарътъ, а лордътъ и дъщерята били слугитѣ. Слѣдъ десетъ години се връщатъ въ Англия, и тогава слугата станалъ пакъ слуга, а лордътъ станалъ господар. Такова било положението, което заемали тѣ въ свѣта. Нима онази майка, която служи на своето дѣте, не е слугиня? Дѣтето заплаче въ 12 ч., въ 1 ч. и казва на майката: стани? - И тя става. Едно малко дѣте въ къщата заповѣдва и на майката, и на бащата, и на брата, и на сестрата - на всички, които сж наоколо него. Защо? Голѣмъ ли е този господар? - Не е. Единъ день дѣтето става слуга, бащата става господар. Единственото разумно нѣщо е да имаме този Святи Духъ въ себе си, да имаме този разуменъ животъ и да разберемъ, какъ трѣбва да

поправимъ живота си. Ние очакваме за въ бждеще да дойде нѣкой да ни спаси. Казваме: все трѣбва нѣкой да спаси свѣта. Прѣди 2,000 години дойде Христосъ да спаси свѣта, но отъ тамъ насетне дойдоха и нещастията. Кои не дохождаха да спасятъ свѣта, но спасиха ли го? Въ Индия дохождаха и Кришна и Буда но спасиха ли го? - Не го спасиха. Между мохамеданитѣ дойде Мохамедъ. Спаси ли свѣта? - Не го спаси. Ние казваме, че еди-кой си дошълъ да спаси свѣта. Не, спасението на свѣта още не е дошло; за сега се приготвяватъ само условията за това спасение. Когато всички хора приематъ великия Духъ въ себе си, тогава ще дойде спасението. И сега насъ ни заблуждаватъ, като казватъ, че тѣзи, които сж на земята, още не сж спасени, а онѣзи, които сж въ онзи свѣтъ, сж спасени. Запитала овцата дѣ сж моитѣ дѣца, дѣ сж моитѣ агънца? Казали и: тѣ сж на онзи свѣтъ, много добръ сж тамъ. Излъгали я. Какъвъ ти онзи свѣтъ сж видѣли? Тѣ сж въ червата на нѣкого натѣпкани. Ние не вѣрваме на такива философи. Ние не искаме да ни направятъ на жамбонъ и да ни пратятъ въ онзи свѣтъ. Онзи свѣтъ е тукъ. Азъ бихъ искалъ да видя спасението на хората въ онзи свѣтъ. Ако спасението можеше да стане на онзи свѣтъ, великитѣ учители нѣмаше да слизатъ на земята. Понеже тѣ идватъ на земята, тукъ трѣбва да бждемъ спасени. Ние искаме, дѣто живѣемъ, тамъ да бждемъ спасени. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: моето вѣрую, моитѣ познания, моето положение въ свѣта не ми позволява да приема това нѣщо. Твоего вѣрую? Че какво вѣрую имашъ ти? - Азъ вѣрвамъ въ единъ Богъ. Много добръ. - Азъ вѣрвамъ, че Богъ е въ три лица. Първото лице на Бога е Любовта, проявена въ живота; второто

лице на Бога е Мъдростта, проявена въ знанието; третото лице на Бога е Истината, проявена въ свободата - на всички хора еднакво трѣбва да се даде свобода. Като казващъ, че вървашъ въ единъ Богъ, тури ли това троеличие на Бога въ своя животъ? Имашъ ли животъ, знание и свобода въ действията си? Слѣдователно, чрѣзъ твоя животъ, чрѣзъ твоитѣ знания ти никога не трѣбва да противодѣй-ствуващъ на Божественото, а да бѣдешъ въ хармония съ него. Туй разбирамъ подъ върване въ Троеличния Богъ.

Казва се въ Писанието: “Ще ви кръстя съ Духъ святъ”. Нѣма по-хубаво нѣщо въ свѣта отъ това, човѣкъ да възприеме този Божественъ Духъ. Когато човѣкъ дойде до това състояние, отъ душата му ще падне единъ голѣмъ товаръ, ще почувствува голѣма лекота. Въ ума му ще просветне голѣма свѣтлина. Прѣдставете си, че вие които ме слушате, казвате: дали това нѣщо е върно, или не? Изпитвате ли лекота? Имате ли свѣтлина въ ума си? Нѣмате ли тѣзи нѣща въ себе си, каквито доказателства и да ви привеждамъ, все ще има у васъ едно съмнѣние. Ако днесъ ви нахраня много добръ, ще си кажете: да днесъ ни нахрани добръ, утрѣ може да ни натири. Утрѣ пакъ ви нахраня. Ще се усъмните за слѣдния день. Съмнѣнието върви всѣкога въ стѣпките ни. Цѣлиятъ животъ е пѣлень съ съмнѣния. Върваме ли ние въ Бога, Който ни е далъ животъ? Върването ни въ живота ние обясняваме по разни начини. Казваме, че природата ни е дала живота, родителитѣ сж ни дали живота, а това, че Богъ ни обича, че Богъ ни е далъ живота, че Богъ ни е далъ всички блага, отричаме. И всички криви тояги, всички криви заблуждения на площаднитѣ

философи въ свѣта, отдаваме все на Бога. Една сестра казва: всичко е отъ Бога! Добръ, ако дѣйствително всичко е отъ Бога, тогава защо ме критикувате. Значи, каквото и да говоря азъ, каквото и да върша, то е все отъ Бога. Ако мислите така защо ме критикувате? Казвате: ами защо се обхождашъ така? Обходата ти не е Божествена. Значи, щомъ върша нѣщо по вашата воля, то е по Бога; щомъ върша нѣщо по моя воля, не е по Бога. Това не е философия. Щомъ казвате, че всичко е отъ Бога, тогава, каквото и да върша, и по ваша воля, и по моя воля, споредъ васъ, все трѣбва да е отъ Бога. Ако между твоята воля и моята воля има дисхармония, Богъ е отвънъ; ако между твоята воля и моята воля има съгласие, Богъ е отвътрѣ. Той е третиятъ между насъ. Ако между твоята любовъ и моята любовъ се заражда една умраза, едно състезание, Богъ е отвънъ; ако между твоята любовъ и моята любовъ става едно сливане, ако се образува едно цѣло, Богъ е отвътрѣ. Ако между твоето знание и моето знание има една дисхармония, едно състезание и не можемъ да се разберемъ, ние сме на лѣво отъ Бога, Богъ е вънъ отъ насъ; ако между твоето знание и моето знание има едно съгласие, Богъ е отвътрѣ. Слѣдователно, въ вътрѣшната хармония се явява Божественото. Когато Божественото се яви въ човѣка, той става мощенъ силенъ. Азъ слѣдя това нѣщо. Ако нѣкой отъ васъ само за единъ моментъ би почувствувалъ Божието присѣствие, тъй както го разбирамъ азъ, тъй както съмъ го изпитвалъ, то ако мръднете само прѣста на ржката си въ една разярена тѣлпа, която върши хиляди прѣстѣпления, всичко ще замлъкне, всичко ще утихне. Ако въ този моментъ се намѣрите прѣдъ една 100,000-на армия, добръ

въоръжена съ топове, пушки, и вие само помръднете пръста си, всичките топове ще млъкнатъ. Такова велико нъщо е Божественото, което работи въ свѣта! Не мислете, че Богъ, Който се проявява въ свѣта, е нъщо слабо. Не, Богъ вижда, разбира нашитъ глупави разсѣждения, нашата площадна философия и само се поусмихва, т.е. ще ме извините, че употребявамъ този изразъ за Бога. Това е само единъ символиченъ изразъ. Богъ не се усмихва, въ Него има нъщо велико! Той като вижда, че нъкой се мисли за голѣмъ философъ, напѣчилъ се, едва ли може да дигне на гърба си 100 кгр., казва: ако на гърба на това дѣте бихъ турилъ цѣлата земя, какво ли би станало съ него? Когато нъкой каже, че е герой, азъ считамъ, че трѣбва да е въ състояние да носи цѣлата земя. Герой, който може да носи цѣлата земя на гърба си, азъ считамъ, че е герой отъ трета степенъ. Този пъкъ, който може да носи на гърба си цѣлата земя, слънцето и всичките му спѣтници, считамъ герой отъ втора степенъ. Този, който може да носи на гърба си цѣлата земя съ десетъ слънца и спѣтниците имъ, той е герой отъ първа степенъ. Питамъ: ако сте герой въ България отъ първа степенъ, можете ли да носите земята съ десетъ слънца и спѣтниците имъ на гърба си? - Не мога. Тогава ти не можешъ да разръшишъ най-важнитъ въпроси въ живота. Азъ който мога да нося земята на гърба си, казвамъ на българитъ: слушайте вие може ли да се примирите? Кой си ти? Тебе ли ще слушаме? Щомъ не ме слушате, ще разтърся земята. Слѣдъ като я разтърся 4-5 пѣти, слѣдъ като унищожа тия ваши пушки, топове, пакъ ще ви питамъ: ще ме слушате ли? - Ще слушаме. Какъ нъма да слушате? Ще слушате, и

оттатък ще минете. Ще кажа: слушайте новото учение! От сега нататък не се позволява на хората да се бият. Защо? - Ще разтърся земята. Така бихъ постъпилъ, ако бяхъ единъ отъ третостепеннитъ герои. Казвате: кждъ сж тѣзи герои? Ще дойде единъ отъ тѣзи герои, които могатъ да носятъ земята на гърба си. Този герой ще оправи свѣта. Този герой се приготвява сега, и всички ясновидци виждатъ, че турятъ земята на гърба му. Вие ще видите този герой и ще знаете името му. Като дойде този герой, ще кажа на хората: Господъ ми каза отъ сега нататък да живѣете въ миръ и съгласие. “Да живѣете въ миръ и съгласие”. -Това е учението на великитъ Учители отъ памти-вѣка и до сега. Като се разтърси земята, всичко ще разберете. Това нѣщо ще бжде, и всички ще го видите. Като го видите, всички ще поумѣете. Отъ сърдцето ви ще изчезне старата култура на орела; всички ще станете гълъби и съ крилѣтъ си ще се дигнете изъ въздуха. Ако сте змии, всички ще бждете смазани на каша въ дупкитъ си; ако пъкъ сте гълъби, ще хвъркнете и Господъ ще каже: ето моитъ умни дѣца! Затуй ви казвамъ сега, че на всички ви трѣбва да израстнатъ крилца.

Той ще ви кръсти съ Духъ свѣтъ, съ туй разумното великото. Ние трѣбва да вѣрваме въ това! Първото нѣщо въ свѣта е човѣкъ да разбере и да опита Любовѣта. Съ Любовѣта трѣбва да направимъ единъ великъ опитъ, но не трѣбва да се боите и да казвате: какво ще бжде положението на България? Какво ще бжде съ човѣчеството? - Какво ще бжде положението на обществото? - Какво ще бжде положението на България, какво ще бжде положението на вашия домъ, това сж второстепенни

въпроси. Важното е, какво ще бъде съ нашата душа. Това е великият въпрос, който трябва да разрешим не само за себе си, но и за всички други души. Въпросите за човечеството, за България, за обществото, за дома ни, това са въпроси, които от хиляди години се разрешават и които не са разрешени и до сега. Щомъ, обаче, разрешите въпроса за вашата душа, тогава ще раздават на всички ви съответните партитури и всеки ще влезе въ оркестра и ще започне направо да свири - ще знае своята част. Затова днесъ се проповѣдва на хората разумния животъ.

“Той ще ви кръсти съ Духъ Святъ и съ огънь.” Огънятъ е едно велико благословение, едно прѣчистване. Всички трябва да се подигнемъ! Въ какво? - Въ Любовта. Всички трябва да просветнемъ! Въ какво? - Въ Мъдростта. Всички трябва да се разширимъ! Въ какво? - Въ Истината. Нѣма ли да бъде хубаво, като се срещнемъ да се познаемъ? Вие казвате, запримѣрь, че ме познавате. Но ако ме срѣщнете слѣдъ 20 години, и азъ съмъ хвърлил брадата си, изглеждамъ 25 годишенъ, вие дори нѣма да подозирате, че това съмъ азъ. Ще кажете: дали е той, или не? Вие казвате сега, че се познаваме. Не, не се познаваме. Нашите костюми постоянно се мѣнятъ, понеже сме на сцената, а това го изисква тази пиеса на живота. И тия, които са публика, по същия начинъ, са различно костюмирани и често мѣнятъ костюмите си. Нашите костюми съответствуватъ на това, което е написано върху тяхъ. Единъ день, когато излеземъ вонъ отъ театра, дѣто нѣщата не са написани, ние ще се явимъ въ истинската си форма, която не се мѣни. Тогава ще се яви Божественото. И тъй, човѣшкото трябва да се смене, да се

види онова великото, Божественото. Виждашъ нѣкой човѣкъ навѣсенъ, сърдитъ, недоволенъ е отъ нѣщо. Нѣкому устата се изкривила, една изкривена усмивка се носи по лицето му; нѣкому очитѣ се изкривили; нѣкому ушитѣ разхвърлени на една, или на друга страна. И слѣдъ всичкото това казватъ: красивъ човѣкъ е този! Не, ушитѣ трѣбва да бждатъ на мѣстото си - Мждростъ трѣбва да има у човѣка. Носътъ трѣбва да бжде правъ, на мѣстото си да е - трѣбва да мирише човѣкъ само хубавитѣ работи. Човѣкъ не трѣбва да мяза на орела. Защо ноктитѣ на краката въ орела сж закривени? Защо яде мърша. Той хемъ съ краката си, хемъ съ клюна си я разкъсва. Като забие клюна и нектитѣ си, нищо не остава отъ жертвата. Не, правъ носъ ще имашъ. Какъвъ е клонътъ на гълъба, завъртънъ ли е? - Правъ клонъ, правъ носъ трѣбва да имашъ, а не завъртънъ надолу. Закривениятъ надолу клонъ или носъ означава песимизъмъ. Очитѣ ви, които изразяватъ Истината, трѣбва да бждатъ отворени, всѣки да познае, че сте човѣкъ на когото може да се разчита. Като срещнешъ човѣка, да знаешъ, че той ти е братъ. Всѣки за себе си трѣбва да каже: харесвамъ очитѣ си, харесвамъ носа си, защото съмъ Божественъ. Всѣки самъ себе си трѣбва да харесва. А сега вие се погледнете и казвате: не се харесвамъ. Не, ти ще изменишъ условията на живота си, ще бждешъ доблестенъ поне като гълъба. Прѣзъ хилядитѣ години, прѣзъ които е миналъ той, и при добритѣ, и при лошитѣ условия на живота си, не ялъ месо. Колкото пжти и да сж го учили да яде месо, той все казвалъ: не, азъ имамъ убждения! Така и ние трѣбва да казваме: азъ имамъ убждения, служа на Бога на Любовта, на Мждростта, на

Истината, на Правдата, на Добродѣтеля, не искамъ да ямъ месо. Ще бѣда гълъбъ, нѣма да върша прѣстѣпления. Ама ще ви колятъ хората! Нима не колятъ орлитъ? Ама вълкъ трѣбва да бѣдешъ! Нима вълците не ги убиватъ? Нима вълците не умиратъ? Ама мечка трѣбва да бѣдешъ! Нима мечките не умиратъ? Ама силенъ като лъвъ трѣбва да бѣдешъ! Нима лъвътъ не умира? Оставете тази площадна философия! Ако трѣбва да бѣдешъ лъвъ, бѣди, но лъвъ на Любовьта, лъвъ на Мѣдростъта, лъвъ на Истината, лъвъ на Правдата, лъвъ на Добродѣтеля. Такива велики лѣвоуе трѣбва да има! Такива лѣвоуе трѣбва да бѣдете всички!

И ако трѣбва да бѣдете орли, бѣдете орли на Любовьта, орли на Мѣдростъта, орли на Истината, орли на Правдата, орли на Добродѣтеля. Това значи да се кръстите отъ Духъ Свети, да се кръстите въ Истината. Такива лѣвоуе азъ бихъ желалъ да бѣдете! Не отъ онѣзи лѣвоуе, които прѣскачатъ въ кошаритъ вѣтрѣ! Не отъ онѣзи орли, които слизатъ отъ небеснитъ височини въ нѣкой дворъ, да сграбчатъ нѣкоя кокошка нѣкоуе пиле или нѣкоя дребна домашна птица. Не, не, идейни орли трѣбва да бѣдете - орли на високата мисълъ въ свѣта! Да имате широкия просторъ на орела, царѣтъ на птицитъ, но въ този царъ да има доблестъ! Има такива орли въ свѣта.

“Ще ви кръсти съ Духъ Святи.”

Сега, мнозина отъ васъ ще се кръстите. Нѣкои отъ васъ сте кръстени, но вие още не знаете. Така и дѣтето, колко време слѣдъ като го кръстятъ, си знае името? Дѣтето го кръщаватъ на

първия, втория или на третия месец, но едва следъ 2-3 години си знае името.

Та вашиятъ кръстникъ трѣбва да дойде, да ви каже какво ви е името. Следъ като ви кръсти, трѣбва да знаете, каква е Божествената програма и да живѣете споредъ нея, да живѣете споредъ живота на гълѣба, споредъ Духътъ Свѣти. Тогава ще минете въ нова фаза, ще бъдете хора, създадени по образъ и подобие Божие и Господъ ще каже: “И видѣ Господъ, че всичко, което е направилъ този човѣкъ е добро, защото е положилъ Неговия законъ, законътъ на Любовта”.

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 12 априль 1925 год. въ гр. София.*

Истинната лоза.

*“Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земледѣлецътъ”.*¹

Въ природата има три състояния, които засѣгатъ отблизко органическия животъ. Подъ думата “органическо” всѣкога разбирамъ съзнателното, защото само съзнателното е органическо. Подъ думата “съзнание” въ широкъ смисълъ, ние разбираме онова вътрѣшно единение, което съществува между частитѣ на едно живо цѣло. Слѣдователно, въ това отношение има два велики закона, които опрѣдѣлятъ Битието. Азъ ги наричамъ: законъ на цѣлото и законъ на частитѣ; законъ на Безграничното и законъ на граничното. Благото въ свѣта се опрѣдѣля отъ първия законъ, законътъ на цѣлото. Ние наричаме това цѣло “законъ на Бога, законъ на Любовта”. Безграничното е първото проявление, Любовта, която се проявява и която всѣкога носи съ себе си благо. Благото пъкъ, това е вѣчната хармония, която включва всички души. Слѣдователно, този законъ прѣдставлява пълнота на духовния животъ, и всѣко зло е изключено отъ него.

Вториятъ законъ е законътъ на частитѣ, законътъ на душитѣ, законътъ на индивидитѣ въ свѣта. Отъ втория законъ, отъ закона на ограниченото се ражда злото. Какъ се е родило злото въ свѣта? Законътъ на цѣлото включва частитѣ, но същеврѣменно всѣка частъ има законъ за себе си. Когато частъта иска да наложи на цѣлото своя законъ, тогава се ражда грѣха въ свѣта. Когато единъ човѣкъ иска да накара Бога да

¹ Иоана 15:1

мисли като него, това е прѣстѣпление. Този човѣкъ седи и си мисли за Господа: защо Господъ не мисли като мене? Слѣпъ ли е, не вижда ли, че азъ страдамъ? Защо не ми влѣзе въ положението, жена, дѣца имамъ? Това сѣ редъ разсѣждения, чрѣзъ които хората искатъ да накаратъ Господа да мисли като тѣхъ, да ходи по тѣхнитѣ щения, по тѣхнитѣ своеволия. Такива и редъ други глупости сѣ минавали и минаватъ въ умоветъ на хората отъ хиляди, хиляди години и до сега. Всички тия глупости съществуватъ още отъ памти-вѣка, още отъ рождението на Адама и Ева, въ мозѣцитѣ на хората и родиха всички грѣховъ и прѣстѣпления, които и до днесъ съществуватъ. Човѣкъ се заблуждава като мисли, че неговиятъ законъ е и Божи законъ. Не е така. Когато дойдатъ страданията, тѣ показватъ, че човѣка не е въ съгласие съ първия законъ, съ закона на цѣлото. Нѣкой пита: защо страдамъ? Защото не си въ съгласие съ първия законъ, съ Божия законъ. Защо се радвамъ? Защото си въ съгласие съ Божия законъ. Защо изгубихъ радостта си? Защото не си въ съгласие съ Божия законъ. Защо придобихъ радостта си? Защото си въ съгласие съ Божия законъ. Това е опрѣдѣлението на тия два закона, които ще имате прѣдъ видъ.

Сега, ще се повърнемъ къмъ тритѣ състояния на човѣка въ разбирането на тия два закона отъ него. Първото състояние, това сѣ чувствата, или материалния свѣтъ. Азъ наричамъ хората на чувствата волевитѣ хора въ свѣта, които се занимаватъ съ близкитѣ нѣща, както мравитѣ се занимаватъ съ прашинкитѣ, да ги прѣнасятъ отъ едно мѣсто на друго. Виждате нѣкъдѣ единъ земле-дѣлецъ, който прѣхвърля

пръстътъ съ ралото отъ едно мѣсто на друго. Той е единъ волевъ човѣкъ. Виждате единъ младъ цигуларъ, който цѣль день свири съ своята цигулка. Той е единъ волевъ човѣкъ. Той свири: дрънъ, дрънъ. Виждате една млада мома, която свири на пияното: дрън, дрън. Нѣкой взелъ тѣпана, дрънка на него. Вие вземете четката, мажете стаитъ съ нея. Жената въ кѣщи вземе тигана, нареже въ него лукъ и го пържи на огъня. Това сѣ все волеви хора, които работятъ, правятъ нѣщо съ рѣцѣтъ си. Онзи писателъ, който е седналъ да пише съ перото си, той е волевъ човѣкъ. И той бърка кашата. Пише, пише, малко разтърси перото си, послѣ пакъ го потопи и продължава отново да пише. Така прави и жената, която готви въ кѣщи. Тури малко соль, но послѣ опитва и вижда, че е прѣсолила яденето. Тури му малко водица. Послѣ пакъ соль и т.н. Онзи, който пише, казва: азъ съмъ писателъ! Жената, която готви, казва: добръ, азъ пѣкъ съмъ готвачка! Каква разлика има между единъ писателъ и една готвачка? Писателътъ казва: ама мойто е идейно! Готвачката отговаря: ако моето идейно не дойде, твоео идейно не може да се прояви. Ако моето идейно не се прояви въ тигана, може ли да се прояви твоео идейно чрѣзъ перото. Слѣдователно, първо ще се прояви идейното на тигана, а послѣ ще се прояви идейното на перото. Онзи пѣкъ, който меси хлѣба, казва: азъ съмъ на първо мѣсто. Може ли да се прояви идейното на перото, може ли да се прояви идейното на тигана, докато не се прояви моето идейно на хлѣба? Хлѣбътъ казва: онзи, който ме слуша, и тиганътъ му върви, и перото му върви, и всичко има.

Сега, вие ще се запитате: що отъ това, ако знаемъ всичко туй? Що отъ това! Тамъ именно се раждатъ всичкитъ нещастия, като мислитъ, че всичкиятъ ви животъ седи само въ това, да стоите предъ тигана и да бъркате въ него. Това е разбирање само на 1/9 отъ живота. Прѣдставете си, че вие сте най-добрия готвачъ. Слѣдъ като сте готвили, готвили и сте се научили да готвите хубаво, какво сте придобили? Прѣдставете си, че утрѣ вашето състояние се измѣни, минете отъ една форма въ друга, понеже човѣкъ не седи на едно положение, тогава вашето изкуство, готвачество, нѣма да струва нито петъ пари. Ами че колко струва онова усилие на гжсеницата да направи своитѣ челюсти, слѣдъ като е прѣминала въ пеперуда? Значи, има друго нѣщо важно. Слѣдователно, волевиятъ законъ е законъ на материята, азъ го наричамъ “почвенитѣ условия на живота”. Това е животътъ на човѣка, който проучава материята, какви елементи има тя въ състава си. Това сѣ условия, за да се прояви човѣкътъ. Почвата е необходима за коренитѣ на вашия животъ. Ние нѣма да кажемъ, че тигани не ни трѣбватъ, че хлѣбъ не ни трѣбва, но тѣзи нѣща трѣбва да дойдатъ послѣдователно. Всички тия форми, които сега съществуватъ въ живота, човѣкъ е заимствувалъ отъ природата, понеже и самата природа готви. Не мислете, че природата нѣма тигани. Отлични тигани има тя! Ако отидете единъ день да видите всичките нейни съсѣди, съ които тя готви, ще видите, че тѣ сѣ отлично направени, само че не сѣ калай-дисани, както съсѣдоветъ, въ които ние готвимъ. И послѣ, нейнитѣ тигани сѣ тѣй чисти, че никога не става нужда да се измиватъ въ такива омивалници въ каквито миѣмъ нашитѣ. Идеално измиване има

въ природата, но не такава, като нашето. Въ тиганитъ на природата нѣма никакви нечистотии. Послѣ, природата си приготвява по особенъ начинъ единъ плодъ, една ябълка, круша или една череша. Слѣдъ това тя си приготвява и други плодове, такива именно, които се развиватъ въ земята: картофи, моркови, и редъ други. Всички тия приготовления сѣ необходими. Въ природата има единъ вжтрѣшенъ планъ. Този планъ обема цѣлия органически животъ, понеже въ цѣлокупность-та на цѣлия органически животъ може да се прояви Божественото съзнание. Божественото съзнание не може да се прояви въ единъ прѣстъ; Божественото съзнание не може да се прояви въ едно око; Божественото съзнание не може да се прояви въ единъ носъ; Божественото съзнание не може да се прояви въ една клѣтка. Божественото съзнание може да се прояви въ цѣлокупността на човѣшкия организъмъ. Цѣлокупността на човѣшкия организъмъ пѣкъ е символъ на общия Божественъ организъмъ. Слѣдователно, всѣки ученъ човѣкъ, всѣки духовенъ човѣкъ трѣбва да разглежда нѣщата общо и всестранно. Той не трѣбва да се отдѣля - да мисли, че е най-важния човѣкъ. Той трѣбва да каже: азъ съмъ тѣй важенъ, както сѣ важни и всички други. Защо е така? Защото всичките части на Божественото сѣ еднакво важни.

Сега, за да поясня тази си мисль, ще приведа една малка аналогия, отъ която да схванете съотношенията, които сѣществуватъ между всички нѣща. Тѣзи съотношения сѣ слѣднитѣ: ако една голѣма рѣка се влѣе въ великия Тихи океанъ, какво ще му прѣдаде? Тя все ще му прѣдаде нѣщо, но нѣма да го направи много по-дълбокъ; тя нѣма да го направи

плавателенъ; тя нѣма да го направи по-красивъ, но все ще го измѣни въ нѣщо. При всѣко вливане на тази рѣка въ океана, той ще тежи повече. Да кажемъ, че той има извѣстно количество милиона тяжестъ, сега ще тежи съ нѣколко килограма повече. Слѣдователно, тази рѣка е предала нѣщо на океана въ тяжестъ, въ обемъ, направила е нѣкакво вътрѣшно измѣнение въ него. Може ли тази рѣка да каже на океана така: слушай ти трѣбва да знаешъ, че ако азъ не се вливамъ въ тебе, ще прѣсѣхнешъ. Ако не ме слушашъ, ако не ходишъ по моитѣ закони, слѣдъ време ще прѣсѣхнешъ. Вѣрно ли е това твърдение на рѣката? - Не е вѣрно. Този океанъ нѣма да прѣсѣхне. Има, наистина известни отношения между океана и рѣката, но въпросътъ не седи тѣй, както го прѣдставя рѣката. Отъ океана излизатъ извѣстни течения, тѣй че по-скоро океанътъ може да каже на рѣката: ако азъ не ти пращамъ отъ моитѣ течения, ти по-скоро ще прѣсѣхнешъ. Тогава, може ли да намѣрите, какво математическо съотношение има между океана и рѣката? Споредъ законитѣ на природата, въ колко милиона години може да прѣсѣхне Великия или Тихия океанъ, и въ колко години може да прѣсѣхне една рѣка, голѣма като Амазонската въ Америка? Значи, нашиятъ животъ прѣдставлява малки рѣкички, които се вливатъ въ Божествения животъ (първото положение). Ако нашиятъ животъ се влѣе въ Божествения животъ, какво му прѣдаваме ние? Богъ придобива ли нѣщо отъ насъ? Не, вливането на рѣкитѣ въ голѣмия океанъ означава опрѣсняване водата на тия рѣки. Затова тия рѣки се вливатъ въ океанитѣ и послѣ чрѣзъ изпаряване отново се връщатъ на сушата. Въ този смисълъ, смъртта не е нищо друго, освѣнъ

вливане на малките ръки въ Великия океанъ на живота, за да се опръснятъ и послѣ пакъ да се върнатъ на земята. Това опръсняване става чръзъ коренитъ на живота.

Христосъ казва: “Азъ съмъ истинната лоза”. Туй е реалното, видимото, осезаемото. Съ какви качества се отличава лозата? - Въ лозата има двѣ важни качества: въ нея има извѣстна гъвкавостъ, а отъ друга страна тя може да се увива - и на високо да се качва, и по низко да ходи. Тия двѣ положения се срѣщатъ въ нея. При каквито условия и да поставятъ лозата, и при най-богатитъ условия, и при най-бѣднитъ условия, тя е готова да ги използва. Въ това отношение лозата има двѣ естества. Туй нейно естество, което е включено въ по-гжстата материя, подобно ли е на това и естество, което е въ по-рѣдката материя? То значи: вътрѣшното състояние на лозата въ почвата долу, въ коренитъ и, такова ли е, каквото е състоянието на проявената лоза? Корѣнитъ никога не могатъ да дадатъ плодъ. Слѣдователно, хората, които сж пуснали своитъ корени въ живота, азъ наричамъ волеви хора, хора на чувствата. Когато нѣкой пита: защо трѣбва да страдамъ? Защо ми сж чувствата? - азъ му отговарямъ: ако нѣмашъ тия корени, нѣмаше да имашъ възможностъ да живѣешъ! Чувствата, това сж коренитъ на твоя животъ - ще ги пуснешъ долу, за да извлѣчешъ сокове за по-висшия животъ. Като правя тази аналогия, че човѣкъ трѣбва да мяза на лозата, трѣбва да има нейнитъ качества, да се увива и да се качва нагорѣ, да слиза надолу, искамъ да ви обърна внимание, да видите, какъ расте тя, какъ се качва по дърветата. Тя чака ли да и помага нѣкой. Не, не чака да и помага никой. Тя като расте, пуца малки

жилици, съ които се обвива около близките прѣдмети. Значи, въ нея има извѣстна интелигентностъ, не чака никой да и услужва, а сама си помага. Христосъ прави една аналогия между тази лоза на земята и човѣка, като казва: Всѣка добра лоза, която дава хубавъ, доброкачественъ плодъ, господарьтъ и я обрѣзва, и тѣзи прѣчки, които не сѣ плодни ги отрѣзва и хвърля настрана, за да могатъ соковетъ отъ тѣхъ да минатъ къмъ плоднитъ прѣчки и да ги засиятъ. Много хора умиратъ по единствената причина, че сѣ безплодни. Слѣдователно, тѣхнитъ сокове въ дадена епоха трѣбва да прѣминатъ въ други, плодни хора и да ги засиятъ. Тѣй че този законъ за лозата е общъ и за човѣка. Соковетъ отъ почвата трѣбва да минатъ отъ лошитъ въ добритъ прѣчки. Ето защо човѣкъ умира. Много лоши хора трѣбва да станатъ жертва за добритъ хора. Въ края на краищата, на земята ще останатъ само добритъ хора. Такъвъ е законътъ и тѣй ще бѣде.

И сега, цѣлата съврѣменна наука ни показва, че всички онези врѣдни месоядни, грамадни, ужасни животни на миналитъ епохи постепенно сѣ изчезнали и отъ тѣхъ сѣ останали най-благороднитъ, най-мекитъ същества. И между хората ще бѣде същия законъ. И между вѣрующитъ ще бѣде същия законъ. Онѣзи хора, които сѣ искали съ мечъ да се налагатъ на другитъ, да ги подчинятъ на себе си, нѣма да останатъ. Тѣ постѣпватъ като турцитъ, които казватъ: “Който не се подчини на Аллаха, долу главата!”. Така и Мойсей е налагалъ своето учение. Той казвалъ: “Който не се подчини на Бога, долу главата!” да се изколятъ всички мѣже, за да не развращаватъ, а да се остави само добитѣкътъ, само красивитъ

жени и красивите моми, които могат да раждат”. И сега, мнозина, които четат Стария Заветъ, казват: така казалъ Господъ чръзъ Мойсея! Много добръ, но когато азъ изпратя единъ свой слуга да изтегли 1,000 златни лева отъ банката въ мое име, а той изтегли 100,000 лева, тогава дъ е Истината? Богъ ли е казалъ така? Тъй че, когато Богъ каза на Мойсея да каже на евреите да изгонятъ злото отъ себе си и да отидатъ въ Ханаанската земя, Той не разбра Божия законъ.

Да се повърнемъ къмъ второто положение, дѣто имаме тъй наречения “образния човѣкъ”, словесния или разумния човѣкъ, човѣкътъ, който мисли. Човѣкъ за да говори, за да може да изкаже едно разумно слово, трѣбва да мисли, затова разумниятъ животъ на хората се изказва чръзъ устата. Той се изказва още и чръзъ лицето. Образите всѣкога сж носители на рѣчта. Дѣто има образъ, има и рѣчь: дѣто нѣма образъ, нѣма и рѣчь. Нѣкои ще възразятъ на това. Но вижте онзи момѣкъ, който, като срещне нѣкоя красива мома, започва да пише, образите въ него започватъ да текатъ. Поезия се ражда! Я покажете на този момѣкъ единъ умрѣлъ конъ, който се разлага, въ когото нѣма никаква красива форма, вижте, ще пише ли той? Не. Той ще затикне носа си, ще се отдалечи и ще каже: нищо не мога да пиша! Слѣдователно, образите сж съзнателно нѣщо. Образите азъ наричамъ разумния животъ, който трѣбва да се прояви чръзъ нашата рѣчь, чръзъ нашата уста. Образите, това сж животътъ на прѣчките, образниятъ животъ, който постепенно израства. Тѣ се обрѣзватъ и даватъ плодъ. Че наистина образниятъ животъ е животътъ на прѣчките се вижда по това, че само слѣдъ като кажешъ една сладка дума на човѣка

той дава плодъ. Направете едно добро комуто и да е, кажете му една сладка дума, и този човѣкъ ще ви нагости добръ, ще ви приеме дома си - плодъ има вече.

И тъй, образниятъ езикъ е необходимъ. Човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ него. Като казвамъ, че човѣкъ трѣбва да говори образно, подразбирамъ, че трѣбва да говори разумно. Не трѣбва да се подчинявате на онѣзи горчиви чувства, които се пораждатъ въ вашия животъ. Тѣ сѣ коренитъ на живота ви. Нѣкой пѣтъ вие сте неразположени, гнѣвни. Гнѣвътъ е сила, която принадлежи къмъ коренитъ. Какво трѣбва да правите съ него? Като корени, вие трѣбва да го прашате надолу, а вие го прашате нагоръ и съ това се подпушвате. Вие като прашате гнѣва нагоръ, въ една по-рѣдка срѣда, тамъ става експлозия, избухване. Нѣкой казва: защо трѣбва да се гневи? - Не питай защо е дошълъ гнѣва, но не го пушай нагоръ. Гнѣвътъ е сила, която трѣбва да се пусне надолу. Той казва: азъ съмъ единъ слуга, изпратенъ съмъ и вие ще ми покажете, на кждѣ трѣбва да вървя. Отъ чисто психологическо гледище, всѣко гнѣвно състояние показва, че въ живота на човѣка има известни прѣпятствия. Всѣко движение, което се спира, създава топлина. Същото нѣщо е и у човѣка. Ако въ него има едно силно движение и нѣкой го спре, образува се топлина, която се изявява въ гнѣвъ. Гнѣвътъ е една неестествена топлина, която се развива въ човѣка. И тогава ние питаме: какво трѣбва да правимъ? - Праволинейнитъ движения трѣбва да се прѣвърнатъ въ криволинейни. Слѣдователно, въ човѣка има три кръга. Въ волевия човѣкъ всички движения трѣбва да отиватъ къмъ центъра на земята. Всички тѣзи материи, всички тѣзи сили

трябва да се прашат надолу въ нашето естество. Въ втория законъ, който включва Любовта, образния езикъ, разумното въ човѣка, всички тия сили трябва да се прашатъ къмъ клонищата, къмъ сърдцето на човѣка.

Отъ това гледище, като казва Христосъ, че азъ съмъ истинната лоза, какво подразбирате вие? Подъ думитъ “азъ съмъ истинната лоза”, Христосъ подразбира: въ мене е истинскиятъ животъ. Всѣки човѣкъ, който иска да живѣе единъ щастливъ, разуменъ животъ, трябва да познава тия закони. Христосъ казва: “Азъ съмъ истинната лоза, и ако не прѣждете върху тази лоза, нѣмате животъ въ себе си”. То значи: ако не възприемете този животъ, нищо не можете да направите.

Сега, дали вие познавате Христа, или не, това е безразлично, вие еднакво трябва да се подчинявате на тия закони. Защо? Допуснете, че азъ съмъ слѣпъ. Щомъ е така, необходима ли ми е свѣтлината и топлината на слънцето? За менъ слънчевата топлина и свѣтлина е тъй необходима, както и за този, който вижда. Тази свѣтлина не е нужна само за очитъ, тя е необходима и за цѣлия човѣкъ. Ето защо, и онѣзи хора, които нищо не знаятъ за Христа, както и тѣзи, които познаватъ Христа, еднакво трябва да се подчиняватъ на Неговитъ закони. Азъ не взимамъ думата “Христосъ” въ този смисълъ, както хората Го разбиратъ, но като единъ великъ вжтрѣшенъ принципъ, който прониква цѣлото Битие. Въ този случай, ние чувстваме че има интелигентностъ, която работи вжтрѣ въ насъ. Нѣкой пжтъ искашъ да те обича нѣкой, да ти каже нѣкоя хубава, насърчителна дума. Това е много естествено. Ти търсишъ Божествения лжчъ да те озари. Нѣкой казва: азъ не

искамъ да зная за хората. Това е човѣшкото щестлавие. Ами за какво искашъ да знаешъ? Нѣкой казва: да напуснемъ свѣта! Да напуснете свѣта, това не значи, че трѣбва да напуснете хората. Подъ думата “свѣтъ”, Писанието разбира онѣзи прѣходни форми, които ни заблуждаватъ, които хората сж създали въ свѣта, но на които животътъ е кратковръ-мененъ.

Допуснете слѣдното изяснение. Влизате въ една кръчма, и кръчмарътъ ви дава една чаша ракия. Той ви казва: “Вземете тази чаша ракия, тя ще ви даде сила, тя ще ви направи човѣкъ.” Вие я изпивате, приятно ви е. Слѣдъ това вземете втора, трета, четвърта, пета чашка и започвате неговото учение. Слѣдъ нѣколко години вашиятъ организъмъ съвсѣмъ се разнебити. Кръчмарътъ не ви е казалъ Истината. Ракията не е храна, тя е човѣшко изобретение. Слѣдователно, има много идеи като ракията, които сж опивателни. Туй, което прѣспива човѣшките души; туй, което прѣспива човѣшките умове; туй, което прѣспива човѣшката воля, да не върши волята Божия и да не може да възприема възвишеното и благородното въ живота, това е онзи кръчмаръ съ чашката. Всѣки единъ отъ васъ има по единъ вжтрѣшенъ кръчмаръ, който е опасенъ въ всѣко отношение. И всѣки единъ отъ васъ може да опита този кръчмаръ. Кажете си, че искате да направите едно добро дѣло, че искате да услужите нѣкому, ще видите, какво ще ви каже този кръчмаръ. Той ще ви каже: много хубаво мислишъ да направишъ, но чакай малко, ела днесъ да устроимъ едно богато угощение за това, което мислишъ да вършишъ, че слѣдъ това ще го направишъ. Ти направишъ едно такова угощение и започвашъ послѣ да разсѣждавашъ, като онзи циганинъ, който

носилъ въ града една кошница съ яйца за проданъ. Както си вървялъ изъ пѣтя, прѣсмѣталъ си, колко яйца ималъ, по колко ще ги продаде, колко ще спечели отъ тѣхъ. Като видѣлъ, че много ще спечели, зарадвалъ се, подскочилъ, изтървалъ кошницата съ яйцата, счупилъ всички и останалъ и безъ тѣхъ. До като се надѣвалъ, че ще стане много богатъ човѣкъ, той останалъ безъ всѣкаква стотинка. Така и ние, по този начинъ, унищожаваме Божественото, възвишеното въ насъ. Само съ една дума човѣкъ може да унищожи Божественото въ себе си. Понѣкой пѣтъ той се възгордѣе и каже нѣкому: ти знаешъ ли кой съмъ азъ? Не е грѣхъ, ако кажешъ “ти знаешъ ли кой съмъ азъ”, но моралътъ седи въ слѣдното. Излиза единъ богатъ търговецъ съ коня си на разходка въ гората. Напѣлва дисагитѣ си съ злато и скѣпоценности, прѣдъ него минава съ каруцата си единъ бѣденъ, хилавъ човѣкъ. Богатия като го вижда, казва му: ти знаешъ ли кой съмъ азъ? Какъ смѣешъ да минавашъ прѣзъ пѣтя ми съ своята каруца? Знаешъ ли, че може да ме нападне нѣкой и да ми вземе дисагитѣ съ паритѣ? Слиза отъ коня си и го набива добръ. Още единъ пѣтъ, като видишъ юнакъ като мене, да не му се изпрѣчвашъ на пѣтя. Бѣдниятъ човѣкъ му отговорилъ: Господъ здраве да ти дава! Търговецътъ продължава нагорѣ въ планината пѣтя си, но изкача насрѣща му единъ разбойникъ, който чулъ за дисагитѣ съ злато, посочва насрѣща му парабелъ и казва: дай самъ скоро дисагитѣ съ златото, събуй общата си, дай всичко, което носишъ съ себе си, защото иначе, виждашъ ли този парабелъ, нѣма да ми избегнешъ! Обира го напѣлно и слѣдъ това го пита: какво мислишъ за мене? - Нехрани майко си, вагабонтинъ си, обра

ме, какво ще нося на дъцата си, на жена си? Той го сваля на земята и го налага добър. Следъ това пакъ го пита, ами сега какво мислишъ за мене? - Много добъръ, отличень човѣкъ си, братко! Вземи си сега дисагитъ и си върви, но ще знаешъ, другъ пътъ, като срѣщашъ такива бѣдни хора по пътя си, да не ги биешъ! Туй е, което върши великото въ свѣта.

Има една Божествена Правда въ свѣта, която е много точна, и споредъ която, всѣко насилие, което извършимъ въ свѣта, ще ни се върне отгоре. Тогава азъ питамъ: какъ трѣбваше да схване тази работа този богатъ търговецъ? - Той като настигна бѣдния човѣкъ по пътя си, трѣбваше да му каже: чакай братко, азъ отъ дълго време те търся. Тѣзи пари, тѣзи скъпоцѣнности въ дисагитъ ми, този хлѣбъ въ торбата ми е за тебе: Тебе търся азъ. Заповѣдай, седни да си поприказваме малко и да си похапнемъ! Нѣма защо да чакамъ да ме снематъ отъ коня и да ме налагатъ на земята, Законътъ е такъвъ. Бога-тиятъ човѣкъ трѣбва да каже: братко, вземи всичко, каквото имамъ. Азъ искамъ отъ сега нататъкъ да ми бѣде леко на душата. До сега, като имахъ, постоянно трѣперехъ за живота си, а отъ сега нататъкъ искамъ да бѣда свободенъ. Ти ще вземешъ моитѣ грижи. При такава една постѣпка, богатиятъ не може да бѣде битъ отъ никого. Ние сме бити въ свѣта. Защо сме бити? Защото не изпълняваме волята Божия, Божия законъ.

Третото състояние е символическото. То се отнася до висшия, чисто разумния животъ на човѣка. То е състоянието на символическия езикъ, въ който грѣхътъ е почти изключень. Запримѣрь образътъ на една жена може да ви съблазни; образътъ на единъ мжжъ може да ви съблазни; много образи

може да ви съблазнятъ, но единъ геометрически тригълникъ, единъ геометрически квадратъ, единъ геометрически петогълникъ не могат да ви съблазнятъ. Единъ геометрически кръгъ може ли да ви съблазни? - Не може. Една символическа единица, съ която математиците смътатъ, не може да ви съблазни, защото въ нея, както и въ всички геометрически форми се излива чистата мисълъ.

Слѣдователно, когато човѣкъ дойде до третото състояние, когато иска да се избави отъ свѣта, отъ неговото влияние, той трѣбва да почне да изучава символическия езикъ на природата. То е чистото, възвише-ното, Божественото. Или, казано на другъ езикъ, човѣкъ ще влѣзе въ онази Божествена свѣтлина, която ще озари душата му. Тогава отношенията, които съществуватъ между хората, ще бѣдатъ ясни. Важното положение, което съществува въ свѣта, при условията на сегашното ни развитие е това, дѣто Христосъ казва: “Азъ съмъ истинната лоза”. Ние не успѣваме всѣкога въ живота си, защото избираме методи, които не съотвѣтствуватъ на нашето сегашно развитие.

Сега ще ви приведа една аналогия, единъ разказъ. Нѣкой си древенъ съдия, нареченъ Хари Хамзибенами, осъжда двама учени, дворцови хора, прѣстѣпници, на смъртно наказание. Но понеже въ тѣзи държава не съществувало смъртно наказание, той ги осъжда на слѣдното до животъ наказание: да се движатъ тия двама души заедно въ своя животъ, безъ да се спиратъ нѣкъдѣ, защото споредъ тамошните закони не могло да се затварятъ хората въ затвори. На единия прѣстѣпникъ било опрѣдѣлено да носи на гърба си 100 кгр.

жито безъ да го сваля, на другия било опрѣдѣлено да носи на главата си една въшка, безъ да я сваля. Повикватъ двамата прѣстѣпници и имъ прочитатъ присѣдата, като ги оставятъ свободни, всѣки да си избере, което иска отъ двѣтъ наказания. По-учениятъ, по-умниятъ си избира по-лекото наказание, а именно, да носи на главата си въшката, безъ да я свали до края на живота си. За втория вече нѣмало изборъ. За него останало да носи житото на гърба си, което наказание му се видѣло доста тежко. Първиятъ, който избралъ въшката, като по-леко наказание, се присмѣлъ на втория. Тръгнали да вървятъ заедно, такова било наказанието имъ. Този, който носилъ чувала, постоянно се молилъ на Бога. Господи, азъ съзнавамъ, че направихъ едно прѣстѣпление, но маля ти се, покажи ми единъ начинъ, какъ да си облекча положението, много е тежкъ чувалътъ съ 100 кгр. жито на гърба ми! Въ присѣдата, обаче имало едно облекчение, въ този смисълъ: тѣ ще могатъ да се освободятъ единъ день отъ наказанието си, ако се явятъ хора, които да поискатъ тѣхния товаръ. По никакъвъ другъ начинъ не могатъ да се освободятъ отъ товара си.

Той все продължавалъ да се моли на Господа, да го освободи отъ товара му. Молилъ се на Бога, казвалъ: Господи, помогни ми, обѣщавамъ да ти служа отъ всичкото си сърдце! Не се минава много време, Господъ изпраща единъ човѣкъ, който го запитва: какво носишъ въ този чувалъ? - Жито. Дай ми тогава отъ твоего жито единъ килограмъ да го посѣя. Той бръква въ чувала си и му дава единъ килограмъ. Поотдѣхна си малко и благодари на Господа. Този човѣкъ се обръща къмъ

другия пътникъ и го запитва: ами ти какво носиш? - Въшка. А, не ми трѣбва въшка. Вървятъ по-нататък, и дѣто минатъ, все ще се спре нѣкой човѣкъ да ги запита какво носятъ. И когато чуватъ, че първиятъ носи чуваль съ жито, поискватъ отъ него по единъ килограмъ. Като запитватъ втория какво носи и чуватъ, че носи въшка, отсраняватъ се съ думитъ: не ни трѣбватъ въшки! Така продължавали тѣ да вървятъ 2-3 години и въ това врѣме, отъ житото на първия останали само 30 кгр., а въшките на главата на втория се увеличавали отъ день на день все повече и повече, и въ което село и да влизали, никѣдъ не го приемали. Отъ житото, обаче, всѣки се силилъ да си вземе по-малко, така че товарътъ на този човѣкъ всѣки день олеквалъ. А за другия казвали: въшки има той, не го приемайте! Въшката, това е крайното материалистическо схващане за живота. Въшката това е грѣхътъ, който хората носятъ. Всѣки иска да живѣе охолень животъ, та по каквото начинъ и да е. Всѣки казва: да ямъ и да пия, това е смисълътъ на живота. Не, въшката представлява материалистическия животъ, а чувальтъ, това е духовния животъ. Всички добри хора, всички светии носятъ тѣзи чували, носятъ своитъ благословения. И този, който избира най-лекия пътъ, избира въ сѣщностъ най-опасния пътъ. Да носишъ една въшка 100 години, това е най-опасното нѣщо. Благословение е да носишъ единъ чуваль отъ 100 кгр. жито! То ще тѣ запознае съ всички хора.

И тѣй, Христосъ казва: “Азъ съмъ истинната лоза, и всѣка прѣчка, която не прѣбѣдва на мене, отрѣзва се.” То значи, че тази лоза ще се подложи на извѣстно обрѣзване и

обработване. “Ако не прѣбждате на мене”, това подраз-бира, че човѣшкото трѣбва да прѣбжда на Божественото. Ако сегашниятъ ни животъ не е тѣсно свързанъ съ Божествения; ако всѣки день нѣмаме туй съзнание да извършваме волята Божия, както онзи, който носи житото на гърба си, а носимъ онази въшка и искаме съ нея да се отървемъ лесно, на кривъ пътъ сме. Нѣкой казва: ние не носимъ въшки. Ами когато си неразположенъ, какво показва твоето неразположение? Всѣко неразположение е въшката. Онзи, който носи въшката, ще го видишъ постоянно прави гимнастика: чеше се натук-натамъ. Онзи пъкъ, който нѣма въшки, държи си рѣцетъ нагорѣ, свободенъ е. Та въ духовно отношение ще разсѣждавате правилно и ще бѣдете разумни. Щомъ вземате да се чешете, ще снемете въшката отъ главата си и ще турите чувала съ житото на гърба си. Тамъ е спасението сега.

“Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земледѣ-лецътъ”.

Когато въ насъ се яви това великото, хубавото желание да служимъ на Бога отъ Любовь и безъ страхъ, това е Божественото. Когато ние почнемъ да служимъ на Бога разумно, разумно да изпълняваме Божия законъ, това говори, че въ насъ е събудено вече Божественото. Мнозина отъ васъ казватъ: ние сме служили на Бога. Въ служенето на Бога има различие. Въ природата нѣма еднообразие, въ нея съществува вѣчно разнообразие. Като четете Словото Божие, всѣки новъ день ще го разбирате по различенъ начинъ. Има нѣкои които сѣ чели Словото Божие и сега пакъ го четатъ и ми казватъ: “Едно нѣщо разбрахме отъ Него, че колкото повече Го четемъ, всѣки день откриваме по нѣщо ново въ Него. Защо е

така? Защото Словото Божие е живо. И въ природата сящо така има единъ вѣченъ растежъ. Словото Божие е вътрѣ въ насъ. Ние всѣки день се промѣняме въ нашитѣ схващания. Тѣзи схващания сящо сж вътрѣ въ насъ.

Тази лоза, т.е. Словото Божие трѣбва да даде плодъ. Кои сж плодетѣ на Духа? Писанието казва: “Плодъ на Духа е Любовьта”. Първиятъ плодъ който човѣкъ трѣбва да възприеме, е Любовьта. Когато човѣкъ влѣзе въ свѣта на чувствата, т.е. въ материялния свѣтъ, ще се създаде извѣстна промѣна. Каква трѣбва да бжде тази промѣна? - Материята ще почне да се организира. Когато този плодъ влѣзе въ нашия душевенъ животъ, той ще роди красотата. Когато този плодъ влезе въ нашия умъ, той ще създаде онова велико желание въ насъ да изпѣдимъ съвършено лъжата. Ние трѣбва да разсждаваме правилно. Човѣкъ може да събира хората, безъ да се събира. Може да сте събрани на едно мѣсто, безъ да сме събрани. Може да има умножение, безъ да се умножаватъ хората. Може да има дѣление, безъ да се дѣлятъ хората. Може да има изваждане, безъ да се изваждатъ хората. Всички процеси на живота, които ставатъ вътрѣ въ насъ, трѣбва да бждатъ реални. Ти казвашъ: азъ ще направя това или онова. Казвашъ, но не го направяшъ. Направи го! Не го ли направишъ, това е събрание, безъ да е станало нѣкакво събрание. Когато нѣкой човѣкъ тури чувала на гърба си и почне да се моли и да дава, този човѣкъ азъ наричамъ “добриятъ човѣкъ”. Ти имашъ тежестъ, скърбъ, мъчно ти е нѣщо - ще давашъ отъ чувала си. Господъ казва: “Излѣзь!”. - Ама азъ не съмъ разположенъ! - “Излѣзь този день вѣнъ и

давай отъ чувала си!” Не излъзешъ ли, този чувалъ ще те смъкне долу.

“Азъ съмъ истинната лоза,” казва Христосъ. Истинната лоза не седи отвътръ, а отвънъ. Тя тръбва да се пече на Божественото слънце.

И тъй, имате три състояния. Вие тръбва да упражнявате вашата воля, да обработвате вашия животъ. Не задържайте повече материални блага отколкото ви тръбватъ. Нъкой казва: насъ не ни тръбватъ материални блага. Не, това е крива философия! Значи другитъ братя да работятъ за васъ материално, а вие да седите на готово. Така казва и вълкътъ: азъ не ямъ тръва. Тръва не яде, но месо яде. Кое е по-умно, тръва ли да се яде, или месо да се яде? Овцата е по-умна отъ вълка. Ние казваме: не ни тръб-ва материалното. Не ни тръбва, но щомъ ни дадатъ материално, веднага го туряме въ джоба си. Всичко въ живота е чисто. Ще работишъ съ трудъ и постоянство и ще знаешъ, че всичко, което си извършилъ, изработилъ си го самъ и съ това си изпълнилъ волята Божия. Всички тръбва да работимъ за Бога въ свѣта. Да кажемъ, че нъкой отъ васъ е чиновникъ въ банката. Ще кажешъ: Господи, понеже Ти установи тази държава и всѣка властъ е Твоя, а въ тази държава азъ съмъ чиновникъ, азъ ти благодаря, че ме остави на тази работа да ти служа. Какво искашъ да направя днесъ? Ами че всѣки отъ васъ може да направи едно малко добро. Да кажемъ, че нъкому не идва на умъ, какъ да рѣши извѣстна задача. Слѣдъ като свършишъ своята работа иждиви половинъ часъ заради него! Другъ примѣръ. Ти си господарка въ една къща, искашъ да направишъ нѣкое добро. Молишъ се

на Бога, казвашъ: Господи, покажи ми, какво да направя днесъ заради Тебе! Тази господарка има една слугиня въ къщи, но този день слугинята не може да свърши сама работата си. Нека господарката и помогне, нека и покаже, какъ да свърши по-скоро работата си. Слѣдъ като и помогне, туй, което е направила заради нея, нека не го тури на смѣтката на слугинята си, нека и даде повече, да я поощри въ работата. А сега, ние се чудимъ, какво да направимъ заради Господа. Искаме съ единъ замахъ да поправимъ свѣта, съ единъ замахъ да станемъ добри. Такъвъ законъ не съществува. Ако съществуваше такъвъ законъ, ние нѣмаше какво да очакваме, съ единъ замахъ щѣхме да станемъ добри. Ако това нѣщо можеше да стане съ единъ замахъ, Господъ би казалъ само двѣ думи, и всичко щѣше да се измѣни. Пъкъ ние не сме и най-лошитъ хора въ свѣта. Лошото е една капка въ океана. Извънъ земята всички сж добри. Чудни сж хората, като казватъ: какъ Господъ не поправи свѣта? Онзи въ болницата казва: Господъ ще поправи свѣта. Свѣтътъ вънъ отъ болницата е поправенъ, и вие, които сте въ болницата, ще се поправите. Азъ не се запитвамъ, кога ще се поправи свѣта, но питамъ: кога вие ще излѣзете отъ болницата? Кога вие ще излѣзете отъ този свѣтъ, отъ земята и ще отидете въ обѣтованата земя, дѣто хората сж здрави? Кои сж здравитъ хора? - Които живѣятъ въ добродѣтелитъ, които носятъ чувалъ съ жито. А тѣзи, които носятъ въшки и пари въ дисагитъ, които чакатъ да ги биятъ, не сж отъ много умнитъ хора. Тия хора носятъ тояги да биятъ всѣки бѣденъ по улицата.

“Азъ съмъ истинната лоза”. Това е положението, което всъки единъ духовенъ човѣкъ трѣбва да схване въ себе си. Нѣма какво да се реформиратъ болницитѣ! Сега всички хора които сж въ болницитѣ, искатъ да излѣзатъ отъ тамъ чась по-скоро, но за това трѣбва да имъ се слугува. На едни отъ тяхъ грѣбначния стѣлбъ е парализиранъ на други друго нѣщо. Какво ще се прави съ тия хора? Може ли да се създава законъ за болницата? Служители трѣбва на тия хора! Законъ може да сжществува за здравитѣ, за умнитѣ хора. И слѣдователно, изпълнението на законитѣ въ свѣта трѣбва да става само отъ духовнитѣ хора. Само тѣ могатъ да ги изпълняватъ. Хората на свѣта не могатъ да изпълняватъ законитѣ. Азъ мога да изпълня закона безъ стражари, нѣма защо да ме биятъ, да чакамъ да ме сждятъ. Нѣкои чакатъ сждѣтъ да имъ наложи това, или онова. Азъ мога да сжда по-добрь. Азъ мога да нося 100 клгр. жито на гърба си, нѣма какво да чакамъ да ме товарятъ други. Всъки човѣкъ самъ трѣбва да приложи закона. И тогава, азъ прилагамъ слѣдния моралъ. Нѣкой пѣтъ казвамъ, че и азъ правя погрѣшки! Вие казвате: а, и Учителтъ прави погрѣшки! Знаете ли какви сж моитѣ погрѣшки? Седя нѣкъждѣ, виждамъ, че едно бѣдно момиченце си има 10 лева. Единъ апашъ се приближава, иска да му вземе паритѣ. Споредъ закона, на който служа, азъ не му казвамъ съ думи: не обирай това момиченце! Съ мисълта си само му казвамъ: не обирай това момиченце! Той казва: и на мене ми трѣбватъ пари. Втори пѣтъ му кажа. Трети пѣтъ му кажа, но той ги взима. Това малко момиченце започва да работи, да изкара тия пари. Веднажъ азъ видѣхъ това прѣстѣпление. Азъ съмъ

вече съучастникъ и трѣбва да изправя прѣстѣплението. Длъженъ съмъ вече да платя вмѣсто него. Тогава азъ казвамъ на момиченцето: вземи тѣзи 10 лева, този който ги взе е мой другаръ. Така и всѣки отъ васъ е длъженъ да изправи прѣстѣплението на този, когото е видѣлъ, че го върши.

Казва Христосъ: “Азъ съмъ истинната лоза”. Всѣка една прѣчка така трѣбва да се насади въ вѣчната Добродѣтель, че да могатъ Добродѣтелите на Божията Любовь, Божията Мѣдрость, Божията Истина, Божията Правда да минатъ отъ лозата въ насъ и да просветнатъ дѣлата ни прѣдъ челоуѣцитѣ. Тогава вашиятъ животъ ще стане красивъ, ще дойде Божията радость въ насъ. Къмъ това трѣбва да се стремимъ, това е цѣльта на нашия животъ. Скърбите, това сѣ само единъ методъ. Скърбѣта всѣкога показва, че си изгубилъ нѣщо. Не е лошо човѣкъ да скърби. Скърбѣта всѣкога те подтиква да намѣришъ загубеното. Щомъ го намѣришъ, ти си радостенъ. Ето защо, всѣки трѣбва да се присади на тази лоза, да бѣде обрѣзанъ и да даде плодъ; да разбира законитѣ на великата Божия Любовь. Само така ще дойде въ насъ закона на вътрѣшния миръ. Този миръ нѣма да го чакате да дойде отвънъ, той още сега може да дойде. Още днесъ ще дойде този миръ.

Сега, като излѣзете отъ събранието, желая да видя всѣки едного отъ васъ съ чувалъ на гърба! Азъ като излѣза, гледамъ хората, носятъ ли чували на гърба си, или не.

“Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земледѣлецътъ”. Христосъ, това е Любовьта, която се проявила въ свѣта. Отецъ, това е великото, възвишеното, разумното, което е

изпратило тази Любовъ въ свѣта. Ние, това сме плодътъ на възвишеното. Слѣдователно, плодътъ трѣбва да носи качествата на Духа въ себе си.

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 14 юни 1925 г. въ гр. София.*

И оздравѣ дъщеря и.

“ И оздравѣ дъщеря и отъ онзи часъ¹ ”.

Тия послѣдни думи отъ стиха азъ считамъ като единъ разуменъ резултатъ.

“И оздравѣ дъщеря и отъ онзи часъ”. За да оздравѣе дъщерята на тази хананейка, това показва, че тази жена имаше нѣколко цѣнни качества. Тя бѣше разумна жена, въ нея нѣмаше онова болезнено честолюбие. При това тя имаше голѣмо смирение, познаваше своето положение и се задоволяваше съ най-малкото, което можеше да и се даде.

Въ живата природа има единъ великъ закон, който опредѣля положението на всички тѣла, положението на всички сили и положението на всички разумни същества. Затова природата цѣли да постави всѣки едного на неговото мѣсто. Това е красивото въ живота!

Сега, ако нѣкой ви запита, кога дойдохте на земята, нѣкои отъ васъ ще кажете, че сте дошли прѣди 10 години, други прѣди 20, трети прѣди 30, четвърти прѣди 40-50-60 години. Питамъ: каква интелигентность може да има въ единъ човѣкъ, у когото паметъта се простира до 40-50 години само? Отъ прѣди колко години се родилъ на земята, това и единъ волъ помни. И мухата помни отъ прѣди колко врѣме се е родила. Човѣкътъ казва: има около 40-50 години отъ какъ съмъ се родилъ на земята, но прѣди това нищо не помня. Какъ е възможно при това, единъ човѣкъ, който не знае откъдѣ е

¹ Матей 15:28

дошълъ, да се явява като философъ, който пише голъми трактати, дава направление въ живота на човѣчеството, показва имъ какъ да живѣятъ? Не само това, но по нѣкой пѣтъ този философъ се осмѣлява да покаже на хората пѣтъ къмъ невидимото, къмъ Бога. Това сж съврѣменнитъ наши философи, съврѣменнитъ наши държавни мжже. Желанието, което тѣ иматъ, да покажатъ пѣтъ на човѣчеството, не е лошо, но нека покажатъ онзи истински пѣтъ, който да има резултати.

“И оздравѣ дъщеря и отъ онзи часъ”.

Здравieto, това е единъ плюсъ на живота. Въ човѣка има три състояния: едното наричамъ естествено състояние, което е здравето. Второто състояние наричамъ природно, или състояние на живата природа и третото състояние наричамъ разумното състояние на човѣшкия животъ. Здравето, значи, спада къмъ естественото състояние. То е основата, върху която човѣкъ трѣбва да започне живота си.

Тази хананейка се приближава при Христа и Му казва, че дъщеря и, идеалътъ на нейния животъ, злѣ страда отъ бѣсъ. Всѣка майка живѣе за своята дъщеря, и всѣки баща живѣе за своя синъ. Нѣкои ще кажатъ: ами ние, които нѣмаме синове и дъщери? Все имате нѣкъдѣ нѣкоя дъщеря, или нѣкой синъ. Онази майка, която нѣма своя дъщеря, все ще намери да осинови нѣкоя друга. Онзи баща, който нѣма свой синъ, все ще намѣри да осинови нѣкой чуждъ синъ. Най-послѣ, всѣки ще намѣри по една свещена идея въ себе си, за която да живѣе. Слѣдователно, това е цѣльта, това е смисълътъ, къмъ който човѣкъ трѣбва да се стреми.

Ние трябва да разбираме върху какви закони почива здравето. Здравето почива върху почвата, на която живеем и върху храната, която приемаме. Щомъ човѣкъ не възприеме онази естествена храна, която е необходима за тѣлото му, непременно идватъ неестественитѣ болезнени състояния, за лѣкуването на които съвременната медицина е посвѣтила цѣлия си животъ. Питамъ: при всичкитѣ усилия на милионитѣ лѣкари по цѣлия свѣтъ да лѣкуватъ хората, сполучили ли сѣ да ги излѣкуватъ? Статистиката показва, че болеститѣ не само се намаляватъ, но се и увеличаватъ. Вземете, запримѣрь, прѣсаждането, което съвременната медицина употребява като методъ за прѣдотвратяване заболяването отъ шарка. Статистиката показва, че онѣзи дѣца, които се прѣсаждатъ, умиратъ повече, отколкото ония, които не сѣ прѣсѣдени. Изобщо не присаденитѣ дѣца по-малко заболяватъ, по-малко умиратъ. При това, има единъ законъ, споредъ който, ако не дадешъ твоето дѣте да го присадятъ, да го ваксиниратъ, считатъ те невѣжа и те държатъ подъ отговорностъ, че не вървишъ въ пѣтя на науката. Статистиката, обаче, показва, че въпрѣки това резултатитѣ не сѣ по-благоприятни. Каква е тази наука? Човѣкъ трябва наистина да се присажда, но чрѣзъ какво? - Чрѣзъ храната. Ако лѣкаритѣ искатъ да подобрятъ положението на човѣчеството, трябва да сѣ въ състояние да опрѣдѣлятъ, отъ каква храна се нуждае организъма. Приема ли човѣкъ тази храна, никаква болестъ не може да го хване. Не приема ли тази храна, която му е необходима всѣкаква болѣстъ ще може да го хване. Отъ този законъ изваждаме правилото, че човѣкъ се храни не само съ хлѣбъ, но и неговиятъ умъ се

нуждае отъ здравословна храна. Много хора заболяватъ умствено. Отъ какво? - Отъ неестествени идеи. Има идеи, които не реагиратъ еднакво благоприятно върху всички хора. Вземете, запримеръ, какъ се отразява върху нѣкои хора идеята, има ли Господъ, или нѣма Господъ. Запитватъ нѣкого: какво знаешъ, има ли Господъ? - Нищо не зная. Казвамъ тогава: има животъ, нѣма животъ; има пари, нѣма пари; има здраве, нѣма здраве. Това сж все противоположности. Казватъ: какво значи това нѣщо? Казвамъ: внесълъ си пари въ банката, отидешъ да си извадишъ отъ тѣхъ, но ти казватъ, че нѣма никакви пари. Какво ще бжде твоето състояние? Това е едно лъжливо състояние, което ние, съврѣменнитъ хора, прѣкарваме въ живота си. Има и редъ други лъжливи състояния, които всички хора, безъ изключение, прѣкарватъ. Всички се намиратъ подъ еднакъвъ знаменателъ. И религиознитъ, и свѣтскитъ хора. Виждамъ ги въ живота, всички се проявяватъ като герои. Кога? - Когато иматъ пари. Нѣкой внесълъ 200,000 лева въ банката, отиде да вземе частъ отъ тѣхъ, но предварително чете въ вѣстникъ, че банка “Гирдапъ” фалирала. Наведе надолу глава този човѣкъ, отчае се. На другия день сжщия вѣстникъ пише: имаме погрѣшка, че банка “Гирдапъ” е фалирала, а друга нѣкоя банка. Питамъ: защо този вѣстникъ наведе главата на този човѣкъ, и сжщиятъ този вѣстникъ изправи главата на този човѣкъ? Това състояние ние изпитваме всѣки день. Казвамъ: има вода, нѣма вода. Нѣкое цвѣтенце нѣма вода, изсъхне, наведе надолу главата си. Нѣкой нѣма хлѣбъ, наведе надолу глава, като цвѣтенцето. На другия день чете въ вѣстника, че банка “Гирдапъ” не е фалирала, и той казва: нашето сѣмейство

е спасено! Има Господъ значи. Питамъ сега: Господа ние ли създадохме? Ученитъ искатъ да кажатъ, че хората сами сж създали идеята за Бога. Много хубаво, отлично е това нъщо. Нека дойдатъ тия хора и докажатъ, че това е така, че тъ сж сжздали идеята за Бога. Ние се нуждаемъ отъ такива хора. Нека тъзи хора дойдатъ и спасятъ човъчеството, ние ще ги туримъ на чело. Ако тъзи хора дъйствително измислиха идеята за Бога, нека сега измислятъ друга нъкаква идея, какъ да станатъ хората добри. Тогава между хората ще има добродътели, нъма да има войни, нъма да има раздори, мжду тхъ ще сжществува истинско братство. Щомъ съвръменнитъ учени не могатъ да измислятъ такава идея, право ли е, че хората измислиха идеята за Бога?

Смъшни сж съвръменнитъ хора, като казватъ, че ние не говоримъ логически, че нъмаме логика въ своитъ разсжждения. Когато азъ кажа думата слънце и убъдя хората, че има слънце, въ сжщность азъ ли го създадохъ? Тази идея азъ ли я създадохъ? Не, мухитъ имаха идея за слънцето пръди азъ да говоря за него, понеже мухитъ се явиха по-рано отъ слънцето, така че тази идея тъ я сжздадоха. Мухитъ сж по стари отъ човъка, и млъкопитающитъ сж по-стари отъ човъка. Днесъ ученитъ хора казватъ, че стариятъ човъкъ оглупъвалъ. Прави сж тъ, защото наистина много стари хора оглупъватъ, но азъ казвамъ, че много млади хора се раждатъ глупави. Учени ли се раждатъ младитъ? - Не. Обаче, ако младиятъ е роденъ глупавъ, глупавъ си остава. И като старъ, пакъ глупавъ остава. Младиятъ роденъ мждъръ, мждъръ остава. Така е законътъ. Тъй че, когато говоримъ за слънцето, ние не го създаваме;

когато говоримъ за Бога, ние не Го създаваме. Идеята за Бога, па и самъ Богъ си съществува. Ние трѣбва да разбираме дълбокия смисълъ, какво нѣщо е Богъ и да не размишляваме като външните хора. Богъ нѣма никаква форма. Единственото нѣщо, което трѣбва да знаемъ за Бога е, че Той съзнателно внася живота. Тамъ, дѣто прониква Божествения Духъ, Той внася сила, здраве, можъ, крѣпость и интелигентность. Слѣдователно, ако тази Свѣтлина не съществува въ човѣшкия умъ; ако тази Добродѣтель не съществува въ човѣшкото сърдце, идеята за Бога не е проникнала. Ние въ такива богове не вѣрваме, тѣ сѣ мъртви богове. Въ такива богове вѣрватъ всички езически народи. Каква е идеята ми? Турете прѣдъ единъ идолъ нѣкой боленъ, ще видите, че колкото и да седи тамъ, той нѣма да оздравѣе. Запалетъ една свѣщица прѣдъ нѣкой боленъ, той нѣма да оздравѣе. Тази запалена свѣщица нѣма да излѣкува болния. Но ако поставите единъ боленъ на действието на слънчевитъ лѣчи, той ще оздравѣе. Слънчевитъ лѣчи носятъ животъ въ себе си. Всѣки може да опита тия лѣчи, всѣки може да опита Божествената мисль въ свѣта. Тя е мощна. Тази мисль върви периодически, по извѣстни закони.

Тази хананейка се приближава при Христа, съзнава, че Той е носителъ на тази Божествена идея и Му казва: “Помилуй ме, помогни ми!” Христосъ и казалъ: “Азъ не съмъ пратенъ до езичниците, а само до израилския народъ.” Съ това Той иска да каже, че езичниците сѣ глупави, а израилтяните сѣ разумни хора. Значи, за езичниците още не е дошло врѣмето. Тя доказва на Христа, че е умна жена, като Му казва: “Да, но Ти знаешъ, че и псетата ядатъ трошиците отъ трапезата на господаря си”.

Христосъ позна, че тази жена е умна и каза: “Жено, да ти бжде споредъ вѣрата!”

“И оздравѣ дъщеря и отъ онзи часъ”.

Ще ви приведа накратко единъ малкъ разказъ отъ една съврѣменна европейска писателка. Този разказъ се отнася до Христа, когато билъ на около 12 годишната си възраст. Завела го майка му да разгледа Ерусалимския храмъ въ цѣлото си величие, и той, като всѣко малко момченце, се заинтересувалъ да го разгледа хубаво. Развела го тя навсѣкждъ и най-послѣ му показала една прашасѣла трѣба. То я запитало: каква е тази трѣба? - За тази трѣба има прѣдание, че който може да свири на нея, ще бжде най-великиятъ човѣкъ, който ще управлява свѣта. Ами защо е прашасала тази трѣба? - Никой до сега не е свирилъ на нея. Отива по-нататѣкъ въ храма и вижда една сабя, турена на двѣ крайнини подъ една пропастъ. Христосъ запитва: какво означава това нѣщо? - Това означава пѣтя за рая, къмъ Бога. Никой до сега не е миналъ прѣзъ този пѣтъ. Който мине по този пѣтъ, той ще научи хората да вървятъ къмъ Бога и да се обичатъ. Като го развеждала изъ храма, най-послѣ го довела до двѣ много красиви колони, тѣй слѣпени една до друга, че никой не могълъ да се промѣкне. Какво означава това нѣщо, запитва Исусъ? - Това означава вѣчната Правда. Който може да мине прѣзъ тѣзи колони, той ще даде на свѣта единъ законъ, чрѣзъ който да се управлява. Ами защо и тия колони сѣ прашасали? Никой до сега не е минавалъ прѣзъ тѣхъ. Никой до сега не е могълъ да мине прѣзъ ножа, нито прѣзъ тези колони, нито пѣкъ е могълъ да свири на тази трѣба. Излизатъ най-послѣ отъ храма, но слѣдъ малко Исусъ се връща отново, иска

самъ, по-спокойно да разгледа тия работи. Влиза въ храма, доближава се до колонитѣ, мисли си, какъ може да се мине прѣзь тѣхъ. Не се минава много врѣме, единъ богатъ търговецъ довежда една бѣдна вдовица въ храма прѣдъ първосвещеника и му казва: тази вдовица ми дължи пари. Но азъ се заклевамъ, че както тѣзи колони не могатъ да се отворятъ, така и тя не може да ми се издължи. Ако тя може да ми плати, нека се отворятъ тия колони! Исусъ слуша този разговоръ, разбира, че жената е права и се помолва тихо на Бога: “Господи, нека се отворятъ колонитѣ!” Доближава се до колонитѣ, тѣ се отварятъ и той минава. Отива при първосвещеника и му казва: видишъ ли, че колонитѣ се отвориха! Мнозина отъ васъ може да се заинтересуватъ, какъ е станала тази работа, но питамъ ви: мѣчили ли сте се вие като Исуса да минете прѣзь тѣзи двѣ колони?

Приближава се после Исусъ до сабята, разглежда я и размишлява. Тъкмо по това врѣме пристига единъ бѣденъ, послѣденъ сиромасъ, носи една болна овца, която иска да принесе жертва за болния си младъ синъ. Свещеникътъ му казва: “Мойсеевиятъ законъ казва, че не можешъ да принесешъ такава жертва на Бога, не се приема. Ако може нѣкой да мине върху тази сабя, само тогава ще може да се приеме жертвата ти.” Исусъ чува това нѣщо, наскърбява се за болното момче и започва да се моли на Бога: “Боже, покажи, че може да се мине прѣзь този пѣтъ!” Минава Исусъ върху сабята и съ това показва на свещеника, че Господъ приема въ жертва и болнитѣ овци. И това чудо станало.

Най-послѣ дохожда Христосъ до трѣбата и размишлява. Въ това врѣме идва единъ младъ момъкъ, езичникъ, при първосвещеника и му казва: “азъ съмъ евреинъ, искамъ да влѣза въ школата.” Езичници не се приемали въ школата, затова той излѣгалъ. Казва му свещеникътъ: “Не може, ти не си евреинъ.” “Искамъ да влѣза въ тази школа!” Не може. Исусъ слуша това и се моли на Бога: “Господи, покажи, че и други, освѣнъ евреитѣ, могатъ да влѣзатъ въ Твоето царство!” Свещеникътъ казва на езичника: “Ако се намъри нѣкой да засвири на тази трѣба, ти ще бѣдешъ приетъ въ школата.” Исусъ се помолва на Бога, приближава се до трѣбата и започва да свири. Съ това показва, че и езичниците могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие.

Вие казвате: това само Христосъ, може да го направи. Не, това всѣки може да направи въ живота си. За да ни се простятъ грѣховетѣ, трѣбва да се мине прѣзъ колоната. За да ни се приеме жертвата, трѣбва да минемъ по острието на сабята. И за да влѣземъ въ училището, трѣбва да свиримъ на тази трѣба. Трѣбата е най-разумниятъ езикъ, чрѣзъ който може да се говори на човѣшката душа.

Ние посвѣщаваме 15-20 години отъ живота си само да се учимъ. Не е лошо учението, то си е на мѣсто, но трѣбва да го прилагаме. Ние трупаме милиони. Защо ни сж тѣ? Въ гроба си нѣма да ги носимъ. Още въ този свѣтъ трѣбва да ги използваме. Добръ, вие искате сега да влѣзете въ Школата. Защо? - Да се учите. На какво? - На вѣчната Божия Правда. Правдата е една необходимостъ. Всѣки единъ писателъ, за да пише добръ, трѣбва да бѣде справедливъ. Има единъ законъ, който гласи:

всѣки писателъ, който напише една незаконна, лъжлива строфа, ржката му ще изсѣхне. Този законъ ще се приложи. А всѣки писателъ, който напише една свещена дума, едно свещено прѣдложение, чрѣзъ което да научи хората на добро, ще се благослови. На този писателъ и ржцетъ му, и краката му, и умътъ му ще се разработи. Ще знаете вече този законъ: всѣки писателъ, който въ името Божие каже една лъжа и поведе хората въ кривия пѣтъ, езикътъ му ще изсѣхне за цели 10 поколения. Казвате: строгъ е този законъ. Не е строгъ този законъ, той е законъ на Любовта. Всѣкои отъ васъ, който не се храни, краката му не отслабватъ ли? Слѣдователно, за въ бждеще, всѣки който не говори Истината, умътъ му нѣма да се храни, и той ще отслабне. И ние, съврѣменнитъ хора, не можемъ да разсѣждаваме правилно, защото не говоримъ Истината. Ние не обичаме Истината. Казвате: съ Истината не може да се живѣе, когато съ лъжата можемъ да разбогатѣемъ. Казвамъ: покажете ми единъ народъ отъ историческитъ врѣмена и до днесъ, който да е разбогатѣлъ съ лъжата! Всички народи сѣ лъгали, но сѣ и пропаднали. Свѣтътъ е пѣленъ само съ лъжи и то лъжи отъ най-ученитъ хора и отъ най-религиознитъ. Дойде нѣкой светия, говори, говори Истината и най-послѣ казва: чакай да кажа поне една лъжа! То нѣма да мине безъ лъжа, ами да му пусна края! Цѣлъ животъ посветилъ на Бога, и накрая каже една лъжа. Случи се, обаче, че тази лъжа разруши всичко. Нѣкой казва: чакай да кажа една лъжа, не може безъ нея. Не, и съ лъжа може, и безъ лъжа може. Може съ лъжа, но ще бждешъ куцъ, слѣпъ, хромъ, сакатъ, хилавъ и нѣмъ. Може и безъ лъжа, и тогава ще бждешъ богатъ и уменъ.

Не лъжешъ ли, щастието ще дойде въ тебе. Нѣма изключение отъ това. Ако ние искаме да съградимъ една истинска култура, никаква лъжа не трѣбва да допускаме въ себе си. Ние трѣбва да мислимъ само за Истината. И като лъжешъ, ще казвашъ: не, Истината ще говоря, Истината ще говоря. Като повтаряшъ 20 години наредъ, че все Истината ще говоришъ, най-послѣ ще я проговоришъ. Знаешъ ли какъ ще я проговоришъ? Едно момче, било още на три години, прѣживѣва нѣкакъвъ страхъ и отъ това онѣмѣва. Като станалъ момъкъ на 21 години, баща му го пазарява слуга при единъ български чорбаджия. Момъкътъ всичко чувалъ, но не могълъ да говори. Единъ день господарьтъ му го праща въ гората да набере дърва. Идватъ горските стражари и го хващатъ въ момента когато съче дърва. Кой ти позволява да съчешъ дърва? Той не могълъ да имъ отговори нищо, понеже билъ нѣмъ. Хваща го единъ отъ стражаритъ и му удря единъ страшенъ бой, но той все мълчалъ. Стражарьтъ продължава да го бие. Най-после, отъ силно напръжение да проговори и да се помоли да не го биятъ, момъкътъ успѣлъ да проговори и казалъ: мо-мо-моля ти се не ме бий! Слѣдъ този бой, момъкътъ се връща дома си радостенъ, че може да говори и забравилъ, че толкова години наредъ не могълъ да говори. Така ще бжде и съ васъ. Като дойде онзи горски стражарь, като почне да ви налага, ще проговорите Истината и ще кажете: мога да говоря Истината! Чудни сж хората, като казватъ: не може съвсѣмъ безъ лъжа, поне най-малката лъжа, но все трѣбва да се каже нѣкаква лъжа. Нѣкой казва: ами представете си, че си на моето положение, какъ ще говоря Истината? Представи си пкъ, че и ти си на моето

положение! Не, друго нещо е важно. Представи си, какво ще бъде твоето положение, когато се явиш предъ Бога и почне да те съди и тебе, и свѣта за лъжа! Той ще каже: я да дойде тамъ Иванъ Стояновъ! Какво направи отъ толкова милиони години насамъ, като те прашахъ на земята да се учишъ? Господъ нѣма да говори тъй като мене, още по-страшно ще говори. Ще ти се разтреперятъ и парцалитъ отъ страхъ и ще проговоришъ. Нищо нѣма да остане у васъ отъ страхъ. Казвате: азъ искамъ да ямъ и пия. Не, смисълътъ на живота не е въ яденето и пиенето. Господъ е започналъ вече да затваря стомаситъ на хората. Богъ затвори стомаха на най-богатия американецъ - Рокфелеръ и цѣли три години той се хранилъ само съ овесена чорба. Той казвалъ: цѣли три години ме храниха съ овесена чорба, като конь. Нѣкои казватъ: ние да имаме милионитъ на Рокфелера, че за друго нѣма какво да мислимъ. Питамъ: ако слѣдъ като си свършилъ четири факултета, Господъ ти отнеме ума, колко ти струватъ знанията? Ако Господъ ти отнеме силата, колко ти струва пехливанството?

Сега нѣкои отъ васъ сте по-насърчени, казвате: ние тръгнахме вече въ този пътъ. Радвамъ се, че сте тръгнали въ пътъ, но това още не е достатъчно. Чудни сте, вие хората, съ своитъ разсѣждания! Не може да разсѣждате така. Питамъ: може ли човѣкъ да мине прѣзъ рѣката и да не се окваси? - Не може. Казвамъ: има едно изключение, може човѣкъ да мине прѣзъ рѣката и безъ да се окваси, но кога? - Когато мине прѣзъ моста. Вие мислите, че като минете прѣзъ рѣката и се оквасите, та това е нѣкаква философия. Казвамъ: който минава прѣзъ плитки води, всѣкога се намокря, а който минава прѣзъ

дълбоки води, всекога сухъ остава. Защо? Защото само плитките ръки сж безъ мостове, а дълбоките ръки сж съ мостове. Следователно, всеки човѣкъ който лъже е една малка ръчица безъ мостове, а който казва Истината е една голѣма, дълбока ръка съ мостове. Затова нѣма защо човѣкъ да лъже. Колко струватъ моите разсждения, щомъ не говоря Истината? Колко струватъ и твоите разсждения, щомъ и ти не говоришъ Истината? Казвамъ тъй: безъ мостъ мокъръ ще бждешъ, съ мостъ сухъ ще бждешъ. Безъ мостъ боленъ ще бждешъ, съ мостъ здравъ ще бждешъ. Защо? Който минава безъ мостъ, ще се накваси, ще се върне потенъ, ще се простуди, а онзи, който е сухъ, никога не заболява. Българите иматъ друга една поговорка: “Мокриятъ отъ дѣждъ не се бои”. Вѣрно е, че мокриятъ не се бои отъ вода, но отъ болестъ го е страхъ.

Да се върнемъ къмъ стиха, въ който Христосъ казва: “Иди си дъщеря ти оздравѣ!” Въ живота си ние трѣбва да спазваме онази велика идея, за която сме дошли. Подъ тази велика идея азъ разбирамъ човѣшката душа, която трѣбва да пазимъ винаги здрава. Човѣкъ който обича душата си, ще се грижи за нея. Ако тази езичница-хананейка прѣтърпѣ толкова страдания за своята дъщеря и получи нейното оздравѣване, колко повече ние въ този свѣтъ трѣбва да прѣтърпимъ всички страдания, за да може нашата душа да оздравѣе! И когато душата ни оздравѣе, всички състояния, които сега сжществуватъ въ свѣта, ще се измѣнятъ. Сега ние сме весели, но само приврѣменно. Азъ знаа, че всички хора сж весели, но кога? - Когато иматъ пари. Много хора сж весели, когато сж намѣрили онзи, който ги обича. Всички хора, които иматъ противоположни състояния на споменатите, все

сж скърбни. Майка, която изгубва дѣтето си, е скърбна. Търговецъ, който изгубва паритѣ си, е скърбенъ. Чиновникъ, който е уволненъ, е скърбенъ. Свещеникъ, който нѣма кому да проповѣдва, е скърбенъ.

Азъ бихъ желалъ да видя единъ уволненъ чиновникъ, който се радва. Азъ бихъ желалъ да видя единъ проповѣдникъ, който, като нѣма кому да проповѣдва, се радва. Азъ бихъ желалъ да видя нѣкой, който нѣма пари въ джоба си и се радва. Вие казвате: какъ така само съ пари човѣкъ може да се радва! Да направимъ единъ опитъ! Ще туря на гърба ви единъ чувалъ отъ 100 кгр. злато, а пъкъ азъ ще взема на гърба си единъ празенъ чувалъ. Споредъ закона, вие нѣма да сваляте отъ гърба си този чувалъ, той е ваша собственостъ, пъкъ азъ съмъ безъ собственостъ. Тръгваме заедно изъ пѣтя и се разговаряме. Кой отъ двамата ще бѣде по-веселъ? Вие ще кажете: ама това сж изключителни случаи. Да, изключителни случаи сж тѣ, но това е философията на живота. Туй което е вѣрно за физическия животъ, не е вѣрно за духовния животъ. Благото на земята не е благо и за небето. Щастието на земята не е щастие и за небето. Тамъ резултатитѣ сж обратни. Слѣдователно, жителитѣ въ небето нѣматъ понятие, какво нѣщо е скърбъ. Какво нѣщо е радостъта и за нея нѣматъ понятие. Слѣпи сж тѣ въ това отношение, невѣжи сж. Обаче, какво нѣщо е блаженството, тѣ го знаятъ. Нашитѣ радости сж чужди за тѣхъ, и нашитѣ скърби и нещастия сж чужди за тѣхъ. Тѣ нищо не виждатъ. Наримѣрь, когато единъ човѣкъ скърби, че въ вѣстника писало, какво банка “Гирдапъ” фалирала, или пъкъ, когато този човѣкъ се радва, че банка “Гирдапъ” не е фалирала, тѣ нищо не разбиратъ

отъ това. Банката си е банка за тях, тѣ нищо не виждатъ. Тѣ не виждатъ никакви причини, които да ги правятъ радостни или скърбни. При даденъ случай, като се върти колелото, ние се движимъ нагорѣ; при другъ случай, като слиза колелото надолу, и ние слизаеме надолу. Такова е нашето състояние. Ангелитѣ сѣ невѣжи, тѣ не знаятъ сѣщо и какво нещо е грѣхъ. Тѣ не знаятъ още, какво нѣщо е опрощение на грѣховетѣ. Вие казвате, знаешъ ли, толкова врѣме за опрощение на грѣховетѣ си! Тѣ въ това отношение не сѣ учени, не могатъ да влѣзатъ въ нашето положение, понеже не знаятъ, какво нѣщо е човѣкъ да се моли за прощѣние на грѣховетѣ си. Ние въ това отношение, можемъ да имъ бждемъ професори. Тѣ казватъ: тази наука за сега не ни трѣбва. Единъ день, когато Господъ ни прати на земята, тогава ще ви имаме предъ видъ, ще ви потърсимъ да ни проповѣдвате тази наука, но за сега ще ни оставите свободни.

Питамя: този животъ,който ние сега живѣемъ, сѣществень ли е? - Не е сѣществень. Слѣдъ 50-60 години вие ще се измѣните, и отъ сегашното ваше положение нѣма да остане ни поменъ. Отъ сегашното ви величие нищо нѣма да остане. Какъ мислите, каква ще бжде тогава вашата философия? - Ами като душа ще бжда! Хубаво, правилъ ли си опитъ да видишъ, какво нѣщо е твоята душа? Правилъ ли си опитъ да се молишъ за здравieto на тази душа? Тази идея, - да се сродимъ съ нашата душа - трѣбва да проникне въ цѣлото ни сѣщество. Ние и нашата душа, тия двѣ понятия трѣбва да се слѣятъ. Трѣбва да се сродимъ съ душата си! За сега тѣ сѣ двѣ различни нѣща. Безъ душа ти не можешъ да имашъ никакъвъ образъ, никаква идея. Безъ душа ти не можешъ да се движишъ на никѣдъ ще бждешъ

една малка клѣтка турена на дѣното на океана и ще съзнаваш само, че си едно малко, голо съзнание. Ако си съ душа, цѣлиятъ свѣтъ, ще се открие прѣдъ тебе. Тази езичница-хананейка прѣдставлява именно тази идея, скрита дълбоко въ нашата душа. Христосъ искаше да опита тази жена, до колко душата и живѣеше въ нея, и тя отговори на Христа: “Господи, азъ съмъ готова да заема всичкитѣ положения, минала съмъ прѣзъ всѣкакви мѣста. И наистина, тя показа на Христа, прѣзъ какви мѣста е минала.

Та казвамъ: онѣзи, които сѣ влѣзли въ този пѣтъ, трѣбва да разбиратъ, какво нѣщо е духовниятъ животъ. Всички казватъ, че на свѣта трѣбва да се проповѣдва едно учение, да знаятъ какъ да живѣятъ. Азъ нѣма какво да ви уча на търговия, вие я знаете. Нѣма да ви уча, какъ да строите кѣщи и по колко стаи да имате, вие знаете това по-добрь отъ мене. Всички тия материални нѣща вие сами знаете, нѣма какво да ви уча. Послѣ, какъ се възпитаватъ малкитѣ дѣца, и това знаете. Дѣтската душа вие я знаете. Питамъ ви: какво нѣщо прѣдставлява дѣтската душа? Казвате: душата, това е сборъ отъ различни функции. Какъ, душата била сборъ отъ разни функции? Казвамъ: не, това е една влашка мамалига, една каша. Ами какво нѣщо сѣ функциитѣ? Нѣкои казватъ: функциитѣ, това сѣ зависимости. Ами отъ се вмѣкнаха тия функции? Сърдцето имало своитѣ функции. Отъ дѣ дойдоха тия функции? Тѣй било наредено, да се свива и разпуска. Тѣй наредила природата. Тѣй казватъ нашитѣ учени хора. Туй, което учениитѣ хора казватъ, то е само единъ фактъ. Туй сърдце като се свива, кара кръвьта да се качва нагорѣ. Ако останеше на човѣшкото сърдце да

движи кръвта нагоръ и да я изпраща по цялото тѣло, човѣкъ до сега сто пѣти би умрѣлъ. Има друго нѣщо, което кара кръвта да се движи по тѣлото на човѣка. Човѣшкото сърдце въ този процесъ е само единъ ортакъ, то бие тѣпана, а другъ се мѣчи. Азъ тѣй зная работата. Не казвамъ, че сърдцето не върши никаква работа. Напротивъ, отлична работа върши то, но не е сърдцето, което кара кръвта да се движи по тѣлото. Не е и човѣшкиятъ мозъкъ, който създава човѣшката мисль. Не е и човѣшкиятъ организъмъ, въ който живѣе душата. Нѣкои казватъ: въ това тѣло живѣе човѣшката душа. Не, човѣшката душа не живѣе въ това тѣло. Ако би живѣла тамъ, то би прокопсала тя. Тѣлото е само една врѣменна станция за душата. Човѣшката душа живѣе въ единъ такъвъ великолѣпенъ палатъ, който ако бихте видѣли, ще кажете, че това е нѣкаква вълшебна приказка отъ книгата “1001 нощъ”. Ако бихте влѣзли въ тѣлото на душата, въ този палатъ, то слѣдъ като се върнете и разкажете всичко, което сте видѣли, ще ви турятъ въ Александровската болница, да ви прѣглеждатъ тамъ като нервноболенъ.

Питамъ тогава: какво е прѣдзначението на съврѣменната религия? Да ни научи да върваме въ Бога ли? Какво е тогава прѣдзначението на вѣрата? - Прѣдзначението на вѣрата е да крѣпи нашия умъ. Какво е прѣдзначението на нашия умъ? - Да ни научи да живѣемъ добръ, разумно. Какво е прѣдзначението на нашия разумъ? - Да подтикне нашето сърдце къмъ добродѣтели. Какво е добродѣтеля? Защо ни е тя? - Добродѣтеля е основа на нашия земенъ животъ. Слѣдователно, тя е необходима за всинца ни. И докато човѣкъ

не добие за себе си тѣзи добродѣтели, той не може да си спомни, не може да разбере своето минало. До сега, въ България съмъ срещалъ само двама души, които знаятъ отъ кога сж дошли на земята и при какви условия. Питамъ единия отъ тѣхъ: кога си дошълъ на земята? - Родихъ се въ първата епоха на ледения периодъ и затова темпераментътъ ми е студенъ. Той описва дрехитъ на майка си и на баща си - всичко помни. Питамъ другия: ами ти кога се роди? - Когато изтичаше ледения периодъ, въ началото на горещия периодъ, затова темпераментътъ ми е горещъ. Родихъ се въ една малка колибка. Това научни твърдения ли сж? - Научни, разбира се. Отъ тия научни твърдения азъ мога да напиша цѣла история. Ако хората само отъ една костъ на нѣкое прѣдпотопно животно описватъ цѣлата епоха, условията, при които е живѣло то и редъ други свѣдения, защо и азъ да не мога отъ тия научни данни на този, който живѣлъ въ ледената епоха, и на този, който живѣлъ въ горещата епоха да опиша тѣхния животъ, тѣхната история, и при това да вървамъ на всичко това? За мене тѣзи данни сж върни, научни. Азъ казвамъ на единия: ти въ това врѣме бѣше едно овчарче, пасеше овцитъ и се хранѣхте съ мѣсо, което печаха въ специални за това пещи. Казвате: това вече сж приказки отъ 1001 нощъ. Може да бждатъ върни, може да бждатъ и невърни. Турцитъ казватъ: олабелирь. Въ математиката тия нѣща сж възможности, вѣроятности. Но ние ще дойдемъ постепенно до нѣщата, споредъ както се изиявяватъ. Нашиятъ животъ носи своето минало, своето настояще и въ зародишъ и своето бждаще.

За да измѣнимъ живота си правилно, ние трѣбва да зачитаме законитѣ на живата природа. Има единъ естественъ правилень начинъ на мислене. Азъ като мисля, като говоря, зная въ дадения случай право ли говоря, или не; право ли мисля, или не. И всѣки единъ отъ васъ знае право ли говори, или не. Никога не се извинявайте прѣдъ себе си, че не знаете, дали това, което мислите е право, или криво. Когато мисълта ви е права, турете я настрана; когато е крива, турете я пакъ на страна. Това изисква природата отъ всинца ви! Съзнанието ви всѣкога трѣбва да бѣде будно. Нѣкой пѣтъ може да кажете нѣщо прѣувеличено, а нѣкой пѣтъ може да кажете нѣщо намалено. Не, вие ще казвате нѣщата тѣй, както ги е турила природата. Вчера говоря съ една сестра, тя има едно богословско вѣрую за Бога и ми казва: азъ искамъ да изпълня волята Божия, но зная, че и добритѣ, и лошитѣ нѣща все Богъ ги е поставилъ, тѣй че азъ не съмъ виновна за нищо лошо, което върша и което се поражда въ мене. Не само тя, но и много други мислятъ, че Господъ вършилъ грѣхове и прѣстѣпленията чрѣзъ тѣхъ, а тѣ сѣ свѣтии. Пъкъ азъ ви казвамъ, че този Господъ, който върши грѣхове, е много дребнавъ и азъ мога да ви го опиша. Той е човѣкъ, подобень на насъ, съ мустаци и съ брада. Ако мислите, че Господъ прави грѣхове и убива хората, той не е Господъ. Азъ за Бога имамъ друго мнѣние. Богъ е Този, Който дава животъ на хората. Богъ е Този, Който дава разумъ на хората. Онзи, който убива хората, не е Господъ. Не е грѣнчаръ онзи, който смачква тѣстото, направля отъ него форми и слѣдъ това ги разваля. Истински грѣнчаръ е този, който омесва добръ тѣстото и направля отъ

нѣго най-хубави и доброкачествени форми. Не е писателъ онзи, който само драска и слѣдъ това кѣса написаното. Истински писателъ е този, който пише най-хубавитѣ съчинения, и тѣ оставатъ безсмъртни за вѣчни врѣмена. Не е художникъ онзи, който само цапа съ боитѣ и съ четкитѣ си. Истински художникъ е този, който може да рисува най-велики творения. Чудни сѣ хората, като мислятъ за Господа, че Той правилъ грѣхове. Казвамъ: сестра, съ този умъ ти никѣдъ нѣма да отидешъ. За Господа вие трѣбва да имате едно правилно мнѣние, една свещена идея. Нѣма да мислитѣ, че Господъ прави грѣхове и прѣстѣпления. Вие ще кажете: Господъ е най-умното, най-мѣдрото, най-великото същество, но азъ, съ своя глупавъ умъ, не мога да Го разбера. Имамъ, обаче силното желание да Го разбера. Христосъ имаше това разбиране. Той казваше: “Вие ме наричате благъ, но чакайте, още не сте ме видѣли. Единъ день, като взема камшика, ще ме видите”. Ако ви глѣдя и мажа, ще имате мнѣние за мене, че съмъ святъ човѣкъ, но ако и азъ единъ день взема камшика, ще си измѣните мнѣнието за моята святостъ. Азъ виждамъ хората, разбирамъ ги. Азъ употребихъ два метода: употребихъ и лошия методъ и добрия методъ. Едно нѣщо разбрахъ, че хората не разбиратъ отъ добрия методъ. Днесъ и лошо да направишъ, и добро да направишъ, все лошо го тълкуватъ. Вземете едно малко момиченце и го отглеждайте въ кѣщи, възпитавайте го и наблюдавайте, като почне да отраства, какъ ще разсѣждава върху нѣщата. Ако тази мома не я осиновите, ще си каже: има си тукъ крушка опашка. Или, ако нѣкоя жена прѣвързва нѣкого, той ще си каже хѣмъ... Давашъ пари нѣкому, ще си каже: хѣмъ... Говоришъ за Бога някому ще

си каже: хъмъ... Всички знаят все това хъмъ... хъмбъкъ. Хубаво, това е вѣрно. Едно нѣщо, което зная азъ е това, че въ всѣки човѣкъ, даже и въ най-големия прѣстѣпникъ, въ извѣстенъ моментъ се пробужда нѣщо благородно въ душата му. Това именно благородното въ всѣки човѣкъ, то е Божественото, което се пробужда. Пробуди ли се Божественото въ всѣки човѣкъ, тогава ние казваме: този е пѣтътъ, по който трѣбва да вървите.

Отъ тази хананейка ние трѣбва да научимъ урока си. Първо трѣбва да имаме абсолютно смирение въ душата си. И послѣ, нека запазимъ достойнството си, но какъ? Нѣкой казва: азъ имамъ честолюбие, достойнство, гордостъ. Нека имамъ достойнство, нека бѣда гордъ, но това достойнство да не бѣде опетнено отъ нищо. Да бѣдешъ гордъ въ това, че никога не си казалъ една лъжа! Да бѣдешъ гордъ въ това, че никога не си онеправдалъ нѣкого! Да бѣдешъ гордъ въ това, че никога не си изнасилилъ нѣкого! Да бѣдешъ гордъ въ това, че си заставалъ всѣкога къмъ страната на слабите! Но да бѣдешъ гордъ въ твоето насилие, това не е достойнство. Нѣкой казва: азъ имамъ достойнство. Достойнството седи въ това, да служишъ на Бога въ името на великата Любовь. Ти можешъ да бѣдешъ търговецъ въ свѣта, но да си гений. Ти можешъ да бѣдешъ лѣкарь, жена, дѣте всичко можешъ да бѣдешъ и всичко можешъ да опитаешъ, но трѣбва да бѣдешъ господаръ на всички форми, отъ нищо да не те е страхъ. Да си толкова уменъ, че въ каквото положение на живота и да изпаднешъ, и при най-бедните условия да живѣешъ, и при най-богатите условия да живѣешъ, да можешъ да ги използвашъ разумно. Това е

великата наука, към която трѣбва всѣки да се стреми. А сега, всѣки отъ васъ иска майка му и баща му да сѣ богати. Съ пари ли? Не може. Господъ иска баща ти да бѣде богатъ съ добродѣтели и съ умъ. Що се отнася до пари, бѣденъ е човѣкътъ. Какво ще прѣдпочетешъ? - Умътъ и сърдцето на баща си, но не и неговитѣ звонкови пари.

И тъй, силата въ свѣта Господъ дава само на онѣзи, които Го любятъ. Такъвъ е законътъ. Богъ дава сила, Богъ дава знания на онѣзи, които Го обичатъ отъ дълбочината на сърдцето си и сѣ готови да вършатъ Неговата воля. Да не мислите, че тъй лесно ще постигнете това нѣщо. Не, обаче, при каквито условия и да застанете, не трѣбва да се обезсърдчавате, а да си кажете: азъ ще живѣя за Бога. Какъ? Ако съмъ търговецъ, ще продавамъ по-евтино. Ако съмъ слуга, добръ ще извършвамъ работата си. При каквито положения и да се намирате, не трѣбва да ви е страхъ. Ами че ако азъ стана слуга при нѣкой милионеръ, още на втората година той ще раздаде половината отъ богатството си. Азъ ще му кажа: не трѣбва на мене да дадешъ богатството си, раздай го за Бога, раздай го на сиромаситѣ! Ще служа при него, ще го науча да дава и ще си излѣза тъй, както влѣзохъ. Това значи служене на Бога! Хемъ ще му измивамъ тиганитѣ, хемъ ще го науча да дава. Ако остана и втората година да служа при него, нито той, нито азъ ще имаме пари въ джоба си. Ще тръгнемъ двамата безъ петъ пари въ рѣка, ще се прѣдставимъ като слуги при нѣкой богатъ човѣкъ и на третата година ще станемъ трима. Така, година слѣдъ година ще се увеличаваме и ще продължаваме работата си. Питамъ: ако свѣтътъ така осиромашѣе, сиромасъ ли ще бѣде? - Не, богатъ

ще бжде. Тогава ние ще имъ кажемъ: ние имаме пълната въра, управлявайте вие това богатство! Тъй трѣбва да бжде. А сега, богатитѣ трѣбва да ги пазимъ. Отъ кого? - Отъ сиромаситѣ. Сиромаситѣ трѣбва да ги пазимъ. Отъ кого? - Отъ богатитѣ. Изнасилватъ се едни други. Не, ние не разбираме още онзи великъ Божественъ законъ, а при това казваме: Господъ има! Не, нашата душа трѣбва да оздравѣе. Всѣки трѣбва да намѣри Христа и да каже: Учителю, да оздравѣя сега!

Христосъ каза на тази хананейка: “Жено, голѣма е твоята въра! Иди си, да бжде моето благословение съ тебъ. Дъщеря ти ще бжде здрава.”

Та сега и ние ще се молимъ да изпрати Господъ повече добри писатели, повече добри и честни търговци, повече добри хора, добри майки, бащи, слуги - за всички се молете. Молете се, та като дойде всѣки на мѣстото си, душата му да бжде здрава.

Сега всички казватъ: кога ще дойде Царството Божие? Казвамъ: Царството Божие вече е дошло. Вие само отворете кепенцитѣ си! Азъ виждамъ много ангели, които отъ 4-5 мѣсеца тропатъ на вашитѣ кепенци. Отворете ума си да ги приемете. Тѣ минаватъ покрай васъ и ми казватъ: “Не ни отварятъ вратитѣ си”. Нѣкои сестри ме запитватъ: Учителю, кога ще дойде Царството Божие? Кога ще дойде нѣкой ангелъ при мене? Казвамъ: този ангелъ е дохождалъ 100 пѣти до сега при васъ. - Ами азъ не съмъ го чула. Кой ти е виновенъ? Азъ ги виждамъ. Ако дойде още единъ пѣтъ, нѣма да дохожда повече. Не казвайте така! Казвамъ: за нѣкой ще дойде още само единъ пѣтъ, а за други - още 99 пѣти ще дохожда. Само не спете,

бждете будни! Казвате: не мога да разбера какво иска да каже учителът. Ако ви покана на моята трапеза и на единъ отъ васъ, като на вегетариянци дамъ ябълки, круши и други плодове, а на други, които обичатъ по-пищна храна и сж месоядци, дамъ хубави пражоли или друго нъщо подобно, трѣбва ли да ви кажа, какъ да ядете? Не, ще ви кажа: заповѣдайте! Вие като седнете, ще вземете ножа и вилицата и ще започнете сами. И вегетариянциътъ, и месоядциътъ сж виртуози въ тази работа. Ще бжде смѣшно, ако азъ взема ножа и започна да ви уча и ви питамъ: научихте ли какъ да ядете? Ще кажете: научихме. Знаете ли въ този случай на какво ще замязате? Ще замязате на онзи царъ, на когото единъ циганинъ рѣшилъ да занесе отъ своитѣ череши въ една табла. Като ги носилъ по пѣтя, отъ врѣме на врѣме си хапвалъ по една черешка и като стигналъ до царя, останала само една черешка въ таблата. Влѣзълъ при царя, прѣдложилъ му черешката, но царя го запитва: какъ се яде това нъщо? Циганинътъ показалъ какъ се яде черешата, изялъ и послѣдната, а за царя не останало нищо. Тѣй се свършили всичкитѣ череши. Царътъ, това сме ние, глупавитѣ хора въ свѣта. Като ни донесатъ едно благо, ние казваме: я ни покажете, какъ се яде това нъщо! Слѣдъ като ни покажатъ, не остава нищо, и трѣбва да чакаме втората година, докато получимъ пакъ сжщото благо.

Дъщеря ви трѣбва да бжде здрава. Вашата душа трѣбва да бжде здрава! Всички хора трѣбва да имате здрави души! Я разгледайте лицата си! Всички сегашни хора сж болни; лицата, мускулитѣ имъ сж загрубели; всички сж недоволни. Казватъ: темпераментътъ ми е такъвъ. Казвамъ: или си въ ледената

епоха роденъ, че си малко студенъ; или си въ горещата епоха роденъ, че си малко сприхавъ, но при студения топлината тръбва малко да се увеличи. Не е лошо да си роденъ въ зимно врѣме; не е лошо да си роденъ и пролѣтно врѣме; не е лошо да си роденъ и прѣзъ лѣтото, както не е лошо да си роденъ и прѣзъ есенъта. Важното е, че вие тръбва да разбирате условията на този великъ животъ. Вложете въ умъ си мисълъта, че всички ме разбирате. Нѣкой казватъ: не ви разбираме. Тѣй както ви познавамъ, азъ виждамъ, че всички ме разбирате много добръ, само нѣкой казватъ, че още не имъ е дошло врѣмето. Да, не е ви дошло врѣмето, но ако ви покана на угощение, дошло ви е врѣмето. Ако не ви покана на угощение, врѣмето не е дошло още. Когато азъ съмъ при васъ, врѣмето е дошло; и когато вие сте при мене, врѣмето е дошло. Когато азъ дойда при васъ, врѣмето е дошло; когато вие дойдете при мене, врѣмето е дошло. За Бога врѣмето е дошло. Между Бога и васъ тръбва да има една вжтрѣшна връзка. Богъ идва, за Него врѣмето е дошло. И за васъ врѣмето тръбва да дойде. Когато дойде Богъ, тръбва да Го приемемъ. Нѣкой братя и сестри казватъ: да ни остави Господъ поне още 10-15 години за да се приготвимъ. Ти си приготвенъ. Приготовлението не става по единъ физически начинъ. То е единъ духовенъ процесъ, който става моментално и извънъ врѣмето и пространството. За да се приготвишъ, ще ти вземе 1/1000-на частъ отъ секундата. Нѣкои хора, като станатъ сутринъ, усѣщатъ, че сж изминали голѣмо пространство и казватъ: за мене врѣмето е дошло. За нѣкои пъкъ е обратниятъ процесъ. Станатъ сутринъ, казватъ: за мене врѣмето не е дошло. И едното е върно и другото е върно.

И тъй, сега вие ме разбирате. Тия ваши колони нѣма да бждатъ така слѣпени, че никой да не може да мине прѣзь тѣхъ. Не, първо вие ще минете и послѣ всички други ще минаватъ. Освѣнъ това, пѣтътъ ви нѣма да бжде толкова остъръ. Това острие показва, че вие не сте толкова честни. Затова Господъ е направилъ толкова остъръ ножа, че да плаши всички, които минаватъ за Царството Божие. За сега пѣтътъ е тъсенъ. Но когато станете добри, тогава широкъ ще бжде този пѣтъ. Когато прѣдъ прозорцитъ ви има желѣзни прѣчки; азъ зная, какви хора сте. Когато влѣза въ домоветъ ви и видя пушки, ножове, кобури, револвери, азъ зная какви сѣ хората. За всинца ви е необходима само онази живата Любовь, онази живата Мѣдрость, онази живата Истина.

“Иди”, казва и Христосъ, “дѣщеря ти е здрава!” “Идете въ дома си!” Това сѣ думитъ, които е казалъ Господъ на онѣзи, които сѣ искали по закона на смирението. Кѣдъ въ дома си? - Не въ свѣта, но въ онзи палатъ, въ вашата душа. Дѣщеря ви сега е здрава - това е резултатъ. Щомъ идете дома си, вие ще имате бждеще. Ако сте болень, ще станете отъ леглото си; ако сте старъ, ще се подмладите; ако сте сиромашъ, ще забогатѣете; ако сте глупавъ, ще поумнѣете; ако сте писателъ и не можете да напишете два реда и се оплаквате, че сте изгубили въодушевлението си, ще се вдѣхновите и ще започнете да пишете леко и хубаво. Азъ въ въодушевлението не вѣрвамъ, а въ вдѣхновението. Въодушевлението е за день и половина, а вдѣхновението е постоянно. Вдѣхновение трѣбва да иматъ нашитъ писатели и поети! Вдѣхновение трѣбва да иматъ не

само писателитѣ и поетитѣ, но и всички хора. Кой каквато работа върши, вдъхновение трѣбва да има.

Та сега като се върнете дома си, всички да напишете слѣднитѣ нѣколко реда: “Азъ, Иванъ Стояновъ, запримѣръ, колективно име е то, и дома ми, отъ сега нататѣкъ ще живѣемъ въ закона на Любовта. Въ нашия домъ отъ сега нататѣкъ ще царува Божията Мѣдростъ. Божията Истина ще ни дава свѣтлина, и ние ще ходимъ въ Неговата Свобода за сега и прѣзъ всичкитѣ врѣмена. Да бѣже Името Божие благословено прѣзъ всичкитѣ вѣкове! - Аминъ!

*Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ,
на 21 юни 1925 г. въ гр. София.*

Плодът на дървото.

*“А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосердие, вяра, (23)кротост, въздържание; противъ таквизъ нѣма законъ”.*¹

По отношение на живота, всѣко дърво отъ плода си се познава, и всѣки човѣкъ отъ своята мисълъ.

Вселената не е създадена за мъртвитѣ хора, нито за глупавитѣ същества. Свѣтътъ не е създаденъ за модернитѣ дами. Свѣтътъ не е създаденъ за декадентитѣ философи. Свѣтътъ не е създаденъ за днешнитѣ религии. Свѣтътъ не е създаденъ за днешнитѣ държавници, за днешнитѣ народи. Свѣтътъ е създаденъ за възлюбленитѣ на Бога, а другитѣ живѣятъ по благодать, отъ любовта къмъ възлюбленитѣ.

Нѣкои ни питатъ: тогава, какво търсите вие въ свѣта? Питамъ ви: вие какво търсите въ свѣта? Свѣтътъ не е за васъ. Писанието казва да не любимъ свѣта, а Богъ възлюби свѣта! Значи, ние не трѣбва да любимъ свѣта, а Богъ самъ възлюби свѣта! Едно противорѣчие има тука. Има нѣщо изопачено въ това изречение, или не е казано тѣй, както трѣбва, или не е написано, както трѣбва.

Въ Писанието на едно мѣсто се казва: “Не се съобразявайте съ модата на този вѣкъ!” Всѣки вѣкъ си има своя специална мода за живѣние; всѣки вѣкъ си има свои теории, свои схващания, свой врѣмененъ моралъ.

¹ Гал. 5:22, 23

“Всѣко дърво се познава отъ плода си”. Думата “дърво” произтича отъ единъ старъ коренъ, не е славянска дума. Дървото означава онзи първиченъ, Божественъ животъ. Коренътъ на думата “дърво” произтича отъ думата “дѣва”. Въ английски езикъ произтича отъ думата “тера” - tree; (трий) въ гръцки езикъ отъ числото “три”. “Тера” значи земя, а земята пъкъ означава животъ. Тѣй че дървото означава първичния животъ.

“Всѣко дърво се познава отъ плода си”. Има лъжливи дървета, има и истински дървета. Свѣтътъ днесъ е пълненъ съ лъжливи дървета. Виждали ли сте вие красиви хора? Тѣхъ мога да уподобя на ония хубави цвѣтя, които никога не увѣхватъ. Тѣ всѣкога сѣ весели и разноцвѣтни: синички, червенички, зеленички. Изобщо въ свѣта по нѣкой пътъ посаждатъ цвѣтята въ саксии и ги понапрѣскватъ съ разни парфюми, та не можешъ да познаешъ, кои сѣ истински и кои не сѣ истински. Поставете пчелата срѣщу тѣхъ, тя ще ви покаже, кое цвѣте е истинско, и кое не. Отъ истинското цвѣте медъ бере, отъ изкуственното - нищо. Тия цвѣтя, отъ които пчелата не може да събира медъ, мога да уподобя на нѣкакви човѣшки изобрѣтения. Казватъ: човѣкътъ е направилъ фонографа. Какво нѣщо е човѣш-киятъ фонографъ? Фонографътъ прѣди да заговори, шуми, съска и при това не е толкова ясенъ. Фонографътъ е отпечатъкъ на човѣшката рѣчь и то въ изопачена форма. Ако тия плочи се изоставятъ 5-6 години безъ употребление и слѣдъ това се завъртятъ, не зная, дали биха могли да произведатъ същата човѣшка рѣчь, както сега. Но, да оставимъ това нѣщо, изобрѣтението на фонографа е все пакъ крачка напредъ. Ние се

възхищаваме отъ изкуството на фонографа. И дѣйствително, и менъ ме възхищава фонографа, но не толкова това колело въ него, което се върти и възпроизвежда рѣчта, колкото мисълта, която е накарала една игла да говори. Какъ се е дошло до това изобретение, това ме интересува. Този, който изнамѣрилъ фонографа, е взелъ въ съображение човѣшкия езикъ. И човѣшкиятъ езикъ е една подобна игла, само че поширока. Иглата на фонографа е малка и остра, а отъ човѣшкия езикъ може да се направятъ нѣколко стотинъ хиляди игли, подобни на тия отъ фонографа. Тѣй щото и по съдържание, и по количество, иглата на съвременния фонографъ не може да се сравнява съ човѣшкия езикъ; и рѣчта, която произвежда фонографа, не може да се сравнява съ рѣчта която излиза отъ плочитѣ на човѣшкия мозъкъ. Питамъ: ако е чудно изкуството на онзи, който накаралъ една игла да говори, не е ли още по-чудна онази висша интелигентностъ, която отпечатила човѣшката мисль върху плочитѣ на мозъчните клѣтки? Вие още не сте се замислили върху това, какъ се произвежда човѣшката мисль, какъ минава прѣзъ мозъчните нервни влакна и какъ най-послѣ се прѣдава прѣзъ гортана въ видъ на гласъ. Върху колко работи вие не сте се спирали! Тия нѣща за васъ сѣ толкова прости, колкото да направитѣ една баница. Казвате: баница е това! При това, я да те накарамъ да наточишъ една баница, тогава ще видишъ! Нѣкои ме запитватъ: какво мислишъ? - Мисля, какъ може да се направи баница отъ просо. Мисълта на нѣкой хора е такава, че баница не можешъ да направишъ отъ него. Боза отъ него става, но баница - никога! Право сѣ опрѣдѣлили житото и царевичата на просото, каква е

неговата задача. Единъ денъ житото и царевицата, като заминали за екскурзия, оставили просото да храни свѣта. То ги запитало: каква длъжностъ ми оставяте? - Да хранишъ свѣта. На баница мога ли да ставамъ? - Ти на хлѣбъ стани, че за баница не мисли! Просото не може да става на баница.

“Всѣко дърво се познава отъ плода си”. Значи, въ всѣко растение има едно качество, че то расте постоянно къмъ слънцето, има стремежъ нагоръ. Сжщеврѣменно въ това растение има и стремежъ къмъ центъра на земята, двойко се развива. То разбира законитъ на слънцето, разбира и законитъ на земята. Азъ нѣма да се спирамъ да ви говоря за това. Има редъ митове върху произхода на растенията. Единъ денъ, когато съврѣменнитъ хора станатъ по-просвѣтени, по-духовни или по-мистични, тѣ ще разбератъ дълбокия смисълъ, който се крие въ растенията. Човѣка по нѣкой пжтъ наричатъ растение. Богъ го уподобява на растение. Той казва: “Отъ плода си се познава”. И дѣйствително, като се разгледа човѣкъ чисто органически, той е двойко растение. Въ него сжществуватъ двѣ растения, които се прѣплитатъ. Клонетъ на едното растение сж горъ въ мозъка, а коренчетата - долу въ стомаха. Коренитъ на другото растение сж въ симпатичната нервна система, или въ тѣй наречения стомашенъ мозъкъ, а клонетъ му отиватъ горъ въ мозъка, тѣй щото тѣзи двѣ растения сж прѣплетени. И между това двойно растение, именно, живѣе човѣкътъ, като мисляще сжщество. Значи, щомъ растението прѣстане да расте, и животътъ прѣстава. Щомъ човѣкътъ прѣстане да мисли, по сжщия законъ и растението умира. До тогава, докато човѣкъ мисли, и растението живѣе. И обратното е върно. До като

човѣкъ живѣе, до като има чувства въ сърдцето си, до като има мисълъ въ ума си, той е човѣкъ. Когато сърдцето на човѣка изсъхне, той прѣстава да е растение. И когато мисълта въ човѣшкия мозѣкъ прѣстане, той прѣстава да е мисляще сѣщество. Какво става тогава отъ него? - Той минава въ Нирвана - едно състояние безъ съдържание. И мнозина отъ съврѣменнитѣ хора искатъ да живѣятъ въ Нирвана, т. е. да не мислятъ, да не чувствуватъ, да не страдатъ - искатъ невъзможното. Тѣ искатъ да бждатъ радостни, безъ да бждатъ скѣрбни; искатъ да мислятъ, безъ да чувствуватъ. Това сѣ двѣ невъзможни нѣща. Да чувствувашъ, значи да мислишъ; да мислишъ, значи да чувствувашъ. Когато чувствувашъ, ти носишъ товаръ, а когато мислишъ, другъ носи твоя товаръ. Слѣдователно, тежката работа въ този свѣтъ - какъ трѣбва да прѣживѣемъ и какво трѣбва да мислимъ, това е прѣдоставено на Бога. Богъ, великиятъ създателъ на цѣлата вселена, мисли за всичко това, а ние носимъ малкия товаръ на ежедневиия ни животъ. Този товаръ е само за насѣщния хлѣбъ. Ние мислимъ за ежедневиия животъ, а въ сѣщностъ, нашиятъ товаръ е само за това, какво трѣбва да ядемъ. Сегашната ни философия не е нищо друго, освѣнъ “философия на хлѣба”. Каквото и да говоримъ, каквито култури и теории да разглеждаме, ние сме хора на хлѣба - нищо повече! Проповѣдници, философи, или каквито други и да сме, ние изучаваме още “хлѣбъ нашъ насѣщний, дай ни го намъ днесъ”. Това е, което се изучава днесъ.

Слѣдователно, цѣлата днешна наука е съсредоточена все около хлѣба, какъ да се гарантираме, какъ да се осигуримъ. И

дѣйствително, хлѣбътъ съдържа всички необходими елементи за живота. Ако единъ пороченъ човѣкъ изучава тази философия, нищо нѣма да успѣе. Защо? Защото ние още не сме изучили съдържанието на хлѣба. Ние още не сме изучили езика или живота на житото. Ние още не сме изучили живота на всички онѣзи растения, които ни помагатъ да живѣемъ. Ние още се спираме върху единъ отъ стиховетъ на Писанието и казваме: “И направи Богъ човѣка отъ прѣстъ по образъ и подобие свое и духна въ ноздритъ му дихание”. Значи, Богъ се уподобява на човѣкъ, като насъ. Колко дни е работилъ Богъ върху човѣка, за да го създаде отъ тази калъ? Тѣй щото, Богъ е билъ скулпторъ. Богъ вдѣхналъ дихание въ ноздритъ на този човѣкъ, и той станалъ жива душа. Тѣй се прѣдава на съврѣменното човѣчество въ свещената книга легендата за създаването на първия човекъ. Отъ коя раса е останала тази легенда? - Отъ семититъ, четвъртата подраса. Тъ сж хора крайни материалисти. Отъ тия хора днесъ като остатъкъ се явяватъ китайцитъ, хора, които даже и за Бога нѣматъ име. Когато китайцитъ искатъ да кажатъ нѣщо за Бога, казватъ “тау” - това означава небето. За тѣхъ всичко на небето горъ е Богъ. У евреитъ пѣкъ, когато Яковъ отиваше при своя роднина Лавана, той сънува единъ сънъ, видъ Бога и Му каза: “Тамъ, дѣто ме водишъ, благоволи да ми дадешъ овци и говеда, а пѣкъ азъ като се върна, ще Ти направя единъ малъкъ олтаръ и жертва ще Ти принесе”. И дѣйствително, Яковъ направи олтаръ на Бога, даде десятъка си отъ овцитъ въ жертва.

“Всѣко дърво се познава отъ плода си”. Плодътъ опредѣля качеството на растението. Азъ ще засегна духовния животъ.

Онези отъ васъ, които сѣж родени отъ Духа, ще взематъ дълбокия смисълъ на тази философия. Онѣзи отъ васъ, които още не сѣж родени отъ Духа, а сѣж въ ембрио, въ зачатие, ще вземете живота, а онѣзи отъ васъ, които сега се приготвяватъ отвънъ, които съставляватъ тази калъ, отъ която Богъ за въ бждаще ще прави хората, ще гледате пръстътъ да бжде по-доброкачествена. Колкото е по-доброкачествена пръстътъ, толкова по-добъръ хлѣбъ може да стане отъ нея. Твърдата пръстъ, за която говори Христосъ, това е хлѣбътъ, който има отношение до стомаха. Христосъ казва: “Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ”. Това се отнася до сърдцето на човѣка, “а живата вода” подразбира единъ още по-високъ животъ отъ хлѣба. Хлѣбътъ трѣбва да се прѣвърне на вода, а водата трѣбва да се прѣвърне на Духъ. Затова и въ Писанието е казано: “Ако се не родите отъ вода и Духъ, не можете да влѣзете въ Царството Божие”. Значи, водата е потрѣбна за сърдцето, а Духътъ - за ума. Слѣдователно, ако се съединятъ тия два полюса - умътъ, който е почва за човѣшката мисълъ, и сърдцето, което е почва за човѣшките чувства, ще се образува човѣшката душа, или съзнателното човѣшко его.

Сега, мнозина отъ васъ сте много обрѣменени отъ сегашните проявления на живота, т. е. сегашниятъ животъ е толкова важенъ за васъ, че поглъща всичката ви мисълъ. Вие мислите, че това, което имате, това, което знаете, съставлява цѣлия животъ. Прѣдставете си положението на онова малко дѣте, което сега учи въ училището и направете аналогия съ себе си. То отива на училище, и учителятъ му открива буквата “а”. Връща се отъ училище, разправя на майка си, какво е

научило. Взима плочата, пише, изтрива, казва на майка си: наука е това! Буквата “а” е това! Значи тази буква му отваря вратата за разбиране на живота. Майката се обръща към другите които сж около нея, казва имъ: е, нека се радва, дѣте е. Питамъ: ами кое е по-високото за майката въ дадения моментъ? Майката казва: азъ трѣбва днесъ да прѣсѣя брашното, да омѣся хлѣба. Елате тукъ да видите, какъ се мѣси хлѣбъ! И почва тя да проповѣдва. Замѣсва всичкото брошно, покрие го отгорѣ и го оставя да втасва. Най-послѣ запали пещъта си. Взима слѣдъ това едно яйце, разбива само желтъка му и намазва съ него хлѣба, за де се лѣсне кората му и казва: това е хлѣбъ! Хлѣбътъ е началото на живота. Дѣцата въ кѣщи казватъ: това е хлѣбъ! Учителътъ казва: това е “а”! Значи, тази първа буква е хлѣбътъ. Дѣтето казва само мамо хлѣбъ! Мажътъ дойде въ кѣщи, казва: жено, хлѣбъ! Учителътъ казва: хлѣбъ! Проповѣдникътъ казва: хлѣбъ! Защо всички искатъ хлѣбъ? Защото, ако нѣма хлѣбъ, растене нѣма, мисль нѣма. Значи, има нѣщо сжществено въ живота.

“Всѣко дърво се познава отъ плода си”. Какъвъ е този плодъ на живота? Най-първо човѣкъ трѣбва да има разположение на чувствата си. Всѣки трѣбва да се стреми да има това разположение. Човѣкъ трѣбва да си лѣга съ разположение; да става съ разположение; да яде съ разположение. Азъ не казвамъ, че човѣкъ трѣбва да мисли съ разположение на чувствата си. При мисльта, законътъ е обратенъ. Мисльта не се проявява при разположение на духа. Най-хубавата мисль се проявява при обратния законъ, а разположението е необходимо за живота. Когато човѣкъ развива живота си, той трѣбва да има

разположение на духа, за да може животът му да се оформи. Щомъ животът образува тия форми, отъ които мисълта се проявява, тогава именно ще дойдатъ най-силнитъ налѣгания въ живота, тогава именно ще дойдатъ скърбитъ, страданията. Скърбитъ и страданията сж Божественитъ рала, които разораватъ почвата и създаватъ благоприятни условия да поникнатъ Божественитъ съмена на Добродѣтелята. Само така се ражда мисълта. Кое заставя да мисли онази майка, на която прѣдстои да ражда? Дѣтето. Това дѣте, щомъ влезе въ почвата, т. е. въ утробата на майка си, заставя я да мисли, пъкъ ако ще да е най-глупавата майка. Когато една птичка ще снесе яйцата си, тя веднага започва да мисли, дѣ да направи гнѣздото си, какъ да го направи. Щомъ се нареди, тя знае вече, колко врѣме да лежи върху яйцата си, знае какъ да отглежда малкитъ си, всичко това знае. Разбира тя тѣзи закони! Всички тия грижи внасятъ въ нея Божествени мисли.

Та казвамъ: при страданията този законъ нѣма нищо общо съ живота. Животътъ, напротивъ, трѣбва да се прояви въ нѣжни, хармонични чувства. Въ какво седатъ хармоничнитъ чувства? Ще ви дамъ едно малко сравнение. Въ живота има три категории фактори. Тѣ сж слѣднитъ: вземете за примѣръ хартията на която се напечатва нѣкоя свещена мисълъ. Тази хартия е направена отъ хора, които не се интересуватъ, не искатъ да знаятъ, какво ще се печати на нея. Значи, качеството на тази книга не зависи отъ онзи, който пише, а отъ онѣзи работници, които сж я правили въ фабриката. Тия работници сж първата категория фактори въ живота.

Слѣдъ това идваме до онзи мислителъ, който започва да пише върху хартията. За да изрази своята мисль, той извиква нѣкой по-висшъ духъ, който му диктува. Значи, единиятъ диктува, другиятъ пише. Тѣй че, какъ е замислена тази книга, какъ е написана, това не зависи отъ самия авторъ, който слага името си върху книгата, а отъ този, който е диктувалъ. Сжщността, която е вложена въ книгата, е самата мисль, и не зависи отъ автора. Този, който прѣдава тази мисль, той е вториятъ факторъ. Слѣдователно, онѣзи фактори, които сж създали нашето тѣло, нашето сърдце и нашия умъ, произтичатъ отъ три категории интеллигентности. Ето защо, когато мислимъ само за тѣлото си, ние сме свързани съ най-нисшата интеллигентность въ природата, съ първата категория фактори - съ работниците. Тѣзи сжщества ще ни покажатъ най-хубавитѣ ястия, ще ни научатъ, какъ да приготвимъ храната си, какъ да я добиваме. Тѣ, обаче, нѣма да ни покажатъ извора на живота.

Втората категория сжщества уподобявамъ на тия, които сж писали книгата. Тѣ ще ни покажатъ пѣтя на живота, т. е. вътрѣшното съдържание. Тѣ сж още по напреднали отъ първитѣ въ своята еволюция, но не могатъ да ни кажатъ нищо за онази велика Божествена мисль, която е прѣдшествувала образуването на материялния свѣтъ, образуването на силитѣ въ живота.

Най-послѣ идваме до третата категория сжщества, които сж създали човѣшката мисль. И понеже човѣкъ сега е свързанъ съ тия сжщества, за това той се нарича “сжщество на мисльта”, но за въ бъдаще той ще измѣни това си име и ще се нарича “човѣкътъ на Любовта” или “възлюбения синъ на

Любовта”. Съ мисълта си той тръбва да се съедини съ Божествената Любов, за да стане цѣль човѣкъ, защото за сега човѣкътъ е половинъ. Въ сегашния човѣкъ има борба между неговия духъ и неговата плътъ. Защо? Защото вжтрѣ въ него става единъ процесъ на обновление. Когато този процесъ се завърши въ насъ, тогава ние ще съзнаемъ, че можемъ да бждемъ господари на себе си. За сега ние не сме господари на себе си, насъ всѣки може да ни подкупи. Онѣзи, които сж родени отъ вода и Духъ, тѣзи думи не ги засѣгатъ, но тѣ се отнасятъ за онѣзи, които не сж родени още. Слѣдователно, ние можемъ да се подкупимъ отъ малкитъ работи. Нѣкой казва: азъ не се подкупвамъ. Вие не говорите Истината! Не е грѣхъ, дѣто човѣкъ се подкупва, но казвамъ, че той може да се подкупи съ една ябълка, съ едно бонбонче, съ една карфичка, съ едни фини чорапи, съ една хубава шапка, съ едни обуца или съ едно стихче посветено въ негово име и т. н. Мога да ви приведа хиляди начини, чрѣзъ които хората се подкупватъ. Дай на човѣка да си хапне нѣщо, дай му една малка стаица, съ хубаво, меко легло, и той веднага се подкупва. Хората лесно се залѣгватъ. Лошото не е въ залѣгването, но въ това, че когато ни залѣгватъ, ние лесно се продаваме, а мислимъ, че сме осигурени. Никой отъ насъ не е осигуренъ! Ние сме въ една пѣсчлива почва, но много наши приятели - евангелисти, теософи, окултисти, хората на новото учение ни проповѣдватъ, че сж намѣрили Бога. Питамъ: въ какво седи новото учение? Основата на новото учение, това е великата Божия Любов, великата Божия Мѣдростъ и великата Божия Истина - живата Любов, живата Мѣдростъ и живата Истина, всадени и

проявени въ сърдцата, въ умоветъ, въ душитъ и духоветъ ни. Слѣдователно, ако ти си човѣкъ отъ новото учение, тогава азъ казвамъ: плодътъ на Духа, на туй Великото е Любовь, радость, миръ, дълготърпѣние, благодѣть, милосърдие, вѣра, кротость, въздържание и много други. Павелъ не ги изброилъ точно, той турилъ като качества на Духа деветъ категории, но всѣка категория съдържа още по три качества, та ставатъ всичко 27. Сумата на цифритъ $2+7=9$. Питамъ тогава: кои сѣ другитъ двѣ качества, които влизатъ въ категорията на Любовта? Вие мислите за другитъ категории, азъ нѣма да се спирамъ върху тѣхъ.

И тѣй, лошото не е въ това, че ни залъгватъ, но ние се самоизлъгваме, че сме намѣрили истинския пѣтъ, че сме намѣрили Истината. По нѣкой пѣтъ азъ се наблюдавамъ и така проучвамъ хората. Защо? Защото ретроспективно, чрѣзь отражение на хората въ себе си, виждамъ какви сѣ. Дойде нѣкой човѣкъ, приказва ми и азъ се вдълбоча въ себе си, поставямъ се въ едно пасивно състояние, за да видя, какво е трептението на неговото сърдце, какви сѣ неговитъ мисли, изобщо каква е степенъта на неговото развитие. Като влѣза тѣй въ неговото положение, азъ почвамъ да мисля като него, да чувствавамъ като него, регистрирамъ неговия животъ, записвамъ всичко и си казвамъ: познавамъ този човѣкъ. И всѣки който ме види, казва: ето, видишъ ли този? Казвамъ: да, азъ го видѣхъ, но и вие трѣбва да го видите. Погрѣшката на единъ човѣкъ е погрѣшка на хиляди сѣщества, и доброто на единъ човѣкъ е добро на хиляди сѣщества. Въ този свѣтъ ние не живѣемъ за себе си. Въ този смисълъ, индивидуално, светии

нѣма. Светията е колективно същество, въ което Богъ живѣе. Хора, у които Богъ не живѣе, не могатъ да бждатъ никакви светии, а не тъй както вие разбирате. Хора, у които Любовта не живѣе тъй, както Богъ е опредѣлилъ, какви сж? Хора, у които Мждростъта не живѣе тъй, както Богъ е опредѣлилъ, какви сж? Хора, у които Истината не живѣе тъй, както Богъ е опредѣлилъ, какви сж? - Такива хора не вѣрватъ въ никакъвъ Господъ! Какъвъ Господъ ще иматъ тѣ? Ами че съврѣмненната европейска война показва, какъвъ Господъ иматъ тия хора. Тѣхниятъ Богъ е като старитѣ езически богове, които се биятъ, които иматъ сжщитѣ страсти, като хората. И при това, съврѣмненнитѣ християнски народи се осмѣляватъ да казватъ, че иматъ Господъ. Срамота е да казватъ така, никакъвъ Господъ нѣматъ тѣ! Хора, които признаватъ Бога, за които Богъ е живъ, казватъ като Христа: “Благъ е този Господъ”. И христовитѣ ученици, като съврѣмненнитѣ хора, като отидоха да проповѣдватъ въ едно село и не ги приеха, казаха: “Учителю, остави ни да пометемъ, да изгоримъ тия хора, за дѣто не ни приеха. Ти си Учителъ, ние апостоли”. Христосъ имъ каза: “Този Господъ, на Който азъ служа, не е като старитѣ езически богове, Той е Богъ на Любовта, Богъ на Мждростъта, Богъ на Истината. Синъ чловѣчески не е дошълъ да погубва души, но да спасява. Има други начини, по които можемъ да ги изгоримъ”.

Сега, старайте се да не разбирате мисълъта въ изопачена форма. Страданието въ свѣта е допуснато, за да се създаде човѣшката мисълъ. Нека има страдания, но никога да не въздѣйствуваме на една душа, съ цѣлъ да я спремъ отъ пѣтя,

който Богъ и е опрѣдѣлилъ. Нито себе си, нито другитъ! Често, ние се опълчваме противъ хората, защото грѣшатъ. Разрѣшете въпроса, защо вие грѣшите. Ето главниятъ капиталенъ въпросъ, който трѣбва да разрѣшите. Казвате: защо онзи грѣши? - Не е въпросътъ защо грѣши онзи, ами ти защо грѣшишъ. Защо онзи мисли така? - Не е въпросътъ, защо той мисли така, ами ти защо мислишъ така. Нима твоята мисълъ е безпогрѣшна? Хубаво, въ едно отношение ти го прѣвъзхождашъ, но въ друго отношение ти си по-долу отъ него. Всички така разрѣшаватъ въпроса, защо хората грѣшатъ, защо мислятъ така, а не се спиратъ да разрѣшатъ този въпросъ по отношение себе си. Въ сжщностъ, ето единъ въпросъ, който трѣбва да разрѣшатъ.

Често хората на новото учение, хората на новитъ течения, казватъ: трѣбва да се даде свобода на всички! Но тия хора на новото учение, както ги виждамъ тукъ въ България, сж крайно натрапливи хора. Азъ виждамъ въ нѣкои съвременни писатели, музиканти, художници, свещеници, владици, проповѣдници, царе, князе, въ нѣкои просвѣтени хора, ужъ хора на новото учение, голѣма натрапчивостъ. По-натрапливи хора отъ тия на новото учение нѣма. Ако отидешъ въ дома на единъ простъ, свѣтски човѣкъ, той ще се отнесе братски, но ако отидешъ въ дома на единъ ученъ човѣкъ, на единъ човѣкъ отъ новото учение, и нарушишъ едно отъ правилата му, че не си изтрилъ обувката си, ще ти каже: Господине, навѣнъ, моятъ домъ не е домъ за калъ! Азъ похвалявамъ този човѣкъ, право е да се грижи за чистотата на дома си, но трѣбва да знае, че има външна калъ, има и вътрѣшна калъ - има външна култура, има и вътрѣшна култура.

Сега, да ви приведа единъ анекдотъ, случилъ се въ България въ време на освобождението. Отива единъ български селянинъ при единъ лъкаръ. Лъкарътъ билъ жененъ, и този день жена му го раздразнила нъщо, та билъ малко неразположенъ. Селянинътъ влиза въ стаята му и казва: “Господинъ докторе, жена ми е нъщо болна, има огненица, силна треска, моля ти се да ми послужишъ, нъкакви църове да ми дадешъ”. Църове ли? - удря една плъсница на селянина, послъ още една и му казва: “На ти лъкарства за жена ти”! Бре, смръднаха ме тъзи нови лъкарства! Си казва селянинътъ. До сега и майка ми, и баба ми бѣха болни, но други лъкарства имъ се даваха. Да те пази Господъ отъ тъзи нови лъкарства! Да не дава Господъ да лъкува човѣкъ жена си! Ще употребя това лъкарство за жена си, да видя какъ ще и подѣйствува. Връща се дома си посрѣща го жена му, пита го: “Носишъ ли ми лъкарство?” - Нося ти. - Е, дай да видя какво е! Удря и той една силна плъсница. - Чакай, чакай, стига толкова! Тя се разлюлява отъ тази плъсница, влиза въ стаята и започва да плаче. Случва се, обаче, че наскоро оздравѣва. Е, казва си селянинътъ - помогна това лъкарство, заслужава си. Господъ здраве да дава на този лъкаръ, жена ми оздравѣ отъ това лъкарство! Наука е това! Не се минава и два мѣсеца, отива той въ града и си спомня за лъкаря. Казва си: “Чакай отъ благодарностъ да му занеса двѣ пуйки и да му кажа, че жена ми оздравѣ отъ неговото лъкарство”. Влиза при лъкаря, той го запитва: “Какво искашъ?” - Прѣди два мѣсеца дохождахъ при тебъ, да ми дадешъ лъкарство за жена ми. Е, та какво? - Ти ми даде едно лъкарство, и тя оздравѣ отъ него. Азъ употребихъ само едното, другото остана. - Да, това е наука,

това бѣха отъ скѣпите лѣкарства, тѣ даватъ добъръ резултатъ, казалъ докторътъ. Въ сѣщностъ, той забравилъ, отъ какво била болна жената на този селянинъ и какво лѣкарство и далъ. Като видѣлъ, че селянинътъ носи двѣ пуйки, поканилъ го да седне и се разположилъ. - Ама, господинъ докторе, единиятъ лѣкъ остана у мене - казва селянинътъ. - Е, ще го върнешъ, щомъ не ти трѣбва, защото той е отъ скѣпите лѣкове. Селянинътъ става, удря втората плѣсница на лѣкаря и си излиза. - Ако жена ми се разболѣе втори пѣтъ, пакъ ще дойда при тебе. Като останалъ лѣкарътъ самъ, опомва се отъ плѣсницата и се поухилва малко.

Та и ние нѣкой пѣтъ съ тази наша философия на живота разсѣждаваме, дѣйствуваме, все като този лѣкарь. Не е виновенъ той. Това е за пояснение на въпроса. Съ това не искамъ да кажа, че сме лоши, но или ученикътъ, или майката, или жената, все ще се намѣри нѣкой, който да ни разгнѣви, и послѣ, като ни разгнѣви, ще излѣмъ гнѣва си на всѣки прѣвъ, който ни излѣзе насрѣща. Но постѣпките ни се връщатъ послѣ обратно.

“Всѣко дърво се познава отъ плода си”, казва Христосъ.

Отдѣ идатъ горчивите плодове на нашия животъ? Страданията, които ни сполетяватъ въ живота, отдѣ идатъ? По нѣкой пѣтъ жената не ни обича, ученицитъ не ни обичатъ, дѣцата не ни обичатъ, окръжаващите не ни обичатъ, всички не ни обичатъ. Питамъ: защо е всичко това? Ще кажете: хората сѣ лоши. Това не е разрѣшение на въпроса. Ако хората сѣ създадени отъ Бога, какъ е възможно да сѣ лоши? Я ми обяснете това нѣщо! Когато животътъ не се проявява въ своето Божествено естество, а се проявява по човѣшката мисль, той е

всѣкога лошѣ. Лошевината произтича отъ това, че ние искаме да употребимъ Божествения животъ за човѣшки изгоди, и вслѣдствие на това този животъ лесно се изпарява. Прѣди нѣколко дни азъ взехъ въ едно шишенце етеръ и го запушихъ отгорѣ съ малко памучецъ. Слѣдъ извѣстно врѣме отидохъ да го взема, но го нѣмаше тамъ. Имало една малка дупчица, и той изфирясълъ отъ тамъ. Така и ние, по сѣщия начинъ, затваряме Божествения животъ въ едно шишенце, туряме му запушалка, но слѣдъ врѣме виждаме, че го нѣма. Божествениятъ животъ казва: не можете да ме държите затворенъ въ шишенце. Азъ ще си намѣря и най-малката дупка ще излѣза отъ тамъ. Така и ние мислимъ за свобода, за широкъ просторъ въ нашия животъ.

“Всѣко дърво се познава отъ плода си”. Първия плодъ на Духа, това е Любовта. Отъ основното разбиране на Любовта зависи смисъла на вашия животъ; отъ основното разбиране на Любовта, зависи и вашето щастие. Сега вие ще кажете, че разбирате Любовта. Азъ бихъ желалъ да дойде при менъ този, който казва, че разбира Любовта и да я опрѣдѣли. Нека опрѣдѣли, какъвъ е животътъ при Любовта. Тамъ, дѣто има Любовъ, има и животъ. Дѣто има животъ, има и радостъ. Гледашъ, нѣкоя домакиня, въ чийто домъ царува Любовта, цѣлъ день пѣе, всичко въ кѣщи е въ хармония - дѣцата и сѣ радостни, мжжътъ и е радостенъ и слугитѣ и сѣ радостни - всички въ кѣщи сѣ радостни. Щомъ Любовта излѣзе отъ кѣщи тя ходи съ сгърчени въжди, намръщена, отваря Писанието и като нѣкой моралистъ рови се въ отдѣлни стихове, цитира, кой какъ писалъ, за какво писалъ и т. н. Все ще намѣри

нъкакви специални стихове за случая и ще ги цитира, като казва: така е писано въ Евангелието.

Та когато пророцитъ сѣ писали въ тази книга, и тѣ сѣ имали такива настроения. Когато чета плачъ Иеремиевъ, виждамъ онзи пророкъ плаче ли, плаче! Защо? - Понеже заробиха евреитъ. Той казва: “Господъ ни направи играчка на тия да имъ свиримъ” - и написа много тѣжни работи. Господъ имъ казва: “Когато ви казахъ да живѣете тѣй, както трѣбва, вие не живѣхте. Ето додѣ ви доведе вашиятъ глупавъ животъ: да ви заробятъ Вавилонянитъ. Ето отдѣ иде вашата скърбъ”. Идватъ сегашнитъ християни и казватъ: знаете ли какво е писалъ пророкъ Иеремия? Пророкъ Иеремия отивалъ въ плѣнъ, но ти, който не си въ плѣнъ, какво разбирашъ отъ неговото положение? - Разбирамъ. Нищо не разбирашъ! Казвате: Давидъ писалъ псалми. Да, Давидъ писалъ псалми, но защо? - Гонѣше го царъ Саулъ, гонеше го, като нѣкой заякъ. Бѣгаше той, ти си седишъ на мекото легло. Тѣй че, за да разберете плача Иеремиевъ, за да разберете псалмитъ на Давида, трѣбва да минете прѣзъ тѣхната опитность. Но и това още е човѣшко учение, не е Божествено. Евреитъ трѣбваше да се подигнатъ, а не да плаче Иеремия за тѣхъ. Туй е една слабость. И Христосъ си поплака, което показваше, че въ Него имаше една чувствителна душа. Христосъ, като дойде между евреитъ, казва имъ: “Искахъ да ви помогна, но не ме разбрахте” - и заплака. Сълзитъ на Христа не изразяваха слабость, но съ това той имъ казваше: “Както азъ плача, така ще плачете и вие”. Казвате: това е слабость! Не е слабость! Не е слабость. Истинскиятъ пророкъ, който говори на хората, трѣбва да имъ каже, какво ще

стане. Съ сълзите си Христосъ казваше на евреите: “Тъй ще плачете вие хиляди години, понеже не приехте моето учение”. Нъкои ми казватъ: Учителю, въ сърдцето ми нъщо плаче. А, плаче нъщо въ сърдцето ти! Казвамъ: ти си единъ израилски пророкъ, който не прие Христовото учение. Ще плачешъ, и ще плачатъ всички около тебъ. Всички онъзи, които не възприематъ Любовта; всички онъзи, които не възприематъ Мъдростта; всички онъзи, които не възприематъ Истината, ще плачатъ не само единъ день, но още хиляди години ще плачатъ. И деньтъ, въ който възприематъ Любовта, ще дойде истинската радостъ - “скърбта имъ ще се прѣвърне на радостъ”. До тогава има да изтекать деветъ категории сълзи.

Азъ бихъ желалъ да проучите характера и състава на тия сълзи. Тъ се различаватъ по състава си. Когато човѣкъ плаче отъ скърбъ, отъ тъга или отъ радостъ, сълзите сж различни. Когато човѣкъ плаче отъ любовъ, отъ милостъ, сълзите пакъ се различаватъ. Нъкой казва: Господи, азъ плакахъ. Господъ казва: “Вижте, защо е плакалъ този! - Въ шишенцето ми има сълзи. Вижте въ шишенцето му, сълзи има. Като разгледатъ сълзите му, казватъ: “Разбрахме за какво е плакал”. Другъ нъкой казва: “Вижъ ме, Господи, че плача”. Господъ казва: “Разгледайте тия капки, които се лъятъ отъ очите му, за какво сж! Защо е плакалъ, отъ любовъ ли, отъ радостъ ли, отъ скърбъ ли, отъ що”. Това се знае въ невидимия свѣтъ. Изобщо, има деветъ категории сълзи, деветъ категории страдания и деветъ категории радости. “Облѣ се”, казватъ, “сърдцето ми съ кръвъ”. Действително, облива се сърдцето съ кръвъ. Когато скърбишъ, облива се, но и когато се радвашъ, пакъ се облива. И когато

любишъ и си милостивъ, и когато мразишъ, пакъ се облива сърдцето съ кръвъ. Казва се въ Писанието: “плътъ и кръвъ нѣма да наслѣдятъ Царството Божие”. Да кръвта на плътта нѣма да наслѣди Царството Божие, но кръвта на Духа ще Го наслѣди. Плътта сама нѣма да наслѣди Царството Божие, но плътта и Духътъ заедно ще Го наслѣдятъ. Тогава, какъ ще разберете думитъ на Йова, който казва: “Пакъ съ плътта си ще видя Бога”. На друго мѣсто Христосъ казва: “Въ второто битие вие ще дойдете съ менъ”. Кое е второто битие? Казва се: “Ще имъ отнема каменото сърдце и ще имъ дамъ ново сърдце отъ плътъ, което ще бѣде толкова нѣжно, че Богъ ще напише на него Своя Законъ”. Значи това сърдце ще бѣде толкова благородно, толкова фино, че върху него Богъ ще напише своя законъ и както ние, така и всички същества, ще четемъ отъ него.

“Всѣко дърво се познава отъ плода си”.

Какъвъ е тогава смѣслътъ на живота? - Смисълътъ на живота е, че можешъ да живѣешъ за себе си, можешъ да живѣешъ за другитъ, можешъ да живѣешъ и за Бога. Има деветъ категории животъ, но тия три категории сѣ важни - да живѣешъ за себе си, за другитъ и за Бога. Вижте най-послѣ, че наистина, не може да се живѣе самъ, все искашъ да имашъ при себе си поне едно същество. Най-гольмото геройство на първия човѣкъ въ рая е било това, че слѣдъ като видѣлъ, че самъ не се живѣе и обмислялъ много години този въпросъ, най-послѣ едва се рѣшилъ да каже: “Господи, самъ не се живѣе”. Адамъ билъ голѣмъ аристократъ, макаръ нѣкой мислятъ, че билъ простъ човѣкъ. Слѣдъ като Господъ го поставилъ да живѣе въ рая и да се занимава съ животнитъ той прѣгледалъ

всички и си казалъ: “Азъ нѣмамъ другаръ, съ когото да дружа, съ тѣхъ не мога да дружа тѣ сѣ нисши сѣщества, тѣ нѣматъ никаква култура”. Пъкъ той трѣбваше да дружи сѣ животнитѣ, трѣбваше да ги учи. Адамъ си казалъ: Господъ създаде всичко много умно; и мене и животнитѣ, но едно нѣщо не Му дойде на ума: на мене, този богатия човѣкъ не даде другаръ”. Щестлавие имаше въ Адама. Господъ го чу, поусмихна се малко и си каза: “Ще имашъ другаръ”. И действительно Адамъ имаше вече другаръ. Той си казваше: “Така, нека излѣзе моята избраница отвънъ, да видятъ славата, величието ми, да видятъ какъвъ великъ човѣкъ съмъ, какво благоволение имамъ прѣдъ Бога”. Това бѣше едно щестлавно чувство, което той криеше въ себе си. Господъ му каза: “Другарка ще имашъ!” Като я видѣ, той каза: “Плѣтъ отъ плѣтъта ми, костъ отъ костъта ми!” Обаче, тази жена, направена отъ плѣтъ и кости, не бѣше като Адама. Тя си каза: не, братко, не съмъ азъ плѣтъ отъ плѣтъта ти, ще ти докажа, че и въ мене има малко-много умъ”. И му доказва. Отива тя при дървото, което и посочва змията, и казва на Адама: “Ти си голѣмъ страхливецъ! На животнитѣ давашъ умъ, обработвашъ градината, а те е страхъ да бутнешъ онова дърво!” “Не може, Господъ е забранилъ да се бута това дърво” - прѣподава и Адамъ първиятъ урокъ на послушание. “Ти си плѣтъ отъ плѣтъта ми, костъ отъ костъта ми, нѣма да буташъ това дърво, ще ме слушашъ!” - Колко си лѣковеренъ ти! Азъ ще бутна това дърво и ще ти покажа, че не съмъ плѣтъ отъ плѣтъта ти и костъ отъ костъта ти. Ще ти покажа, че съмъ жена, която мисли. Азъ мисля, че и ти ще дойдешъ подиръ мене. Както мисля азъ, това мислишъ и ти”. И двамата нарушиха

закона на послушанието и сгръшиха. Следъ сгръшаването у Адама се пробужда друго едно чувство: въ него нѣмаше доблестъта да остави жена си сама да бѣде наказана по Божиитъ закони, но си каза: хайде, и азъ ще страдамъ съ нея, да намаля малко страданията и”. Въ него имаше борба, казваше си: “Да оставя ли рая, или да отида съ нея? Съ нея тежко, но безъ нея по-тежко. Тя ми взе сърдцето и кждето и да отида, самъ не мога. И въ рая сега животътъ е тежъкъ. Хайде, ще отида съ нея, поне жертва ще направя, че каквато ще да става! “Жената сгръши, а той се лиши отъ богатата. Господъ не ги изпъди, но ги прати вънъ отъ Божественото училище, да растатъ и да се развиватъ.

И тъй, 8,000 години вече откакъ вие се намирате извънъ рая, но всичко сте забравили. Всички сегашни жени по цѣлия свѣтъ бѣха събрани тогава въ Ева вътрѣ като душички, и всички сегашни мъже по цѣлия свѣтъ бѣха събрани вътрѣ въ Адама като душички. Всички мъже и жени заедно гласувахте и сгръшихте. А сега всѣки мъжъ казва: е, този Адамъ! И всѣка жена казва: е, тази Ева! Не, не мислите право, всички заедно сгръшихте, всички бѣхте тамъ. Всѣки отъ васъ трѣбваше да каже: не, азъ не давамъ думата си, не се съгласявамъ, не искамъ да постѣпя така. Разрѣшението на въпроса сега седи въ признаването ви. Кажете: Господи, сгръсихме! Ние не упазихме Твоитъ велики закони на Любовта, Мѣдростъта и Истината. Ще ги упазимъ сега”. Туй е благородството на човѣка! Всѣки човѣкъ трѣбва да мисли, какъ да изправи своя миналъ животъ. Какъ ще го изправи? Азъ гледамъ, нѣкой отишълъ въ църква и тамъ се моли, моли на Господа, но при

това, като дойде да дѣйствува спрѣмо хората, не знае какъ да постѣпи. Колко лесно ние се раздражняваме въ живота! Колко лесно се съблазняваме! Има единъ законъ: никой никого не може да излъже! Помнете това! Човѣкъ самъ себе си може да излъже. Защо? Защото всѣки човѣкъ разбира много добръ своитѣ интереси. Чудни сж съврѣменнитѣ хора, когато искатъ да ни убѣдятъ че могатъ да ни излъжатъ! Вземете, запримѣрь, гжската, хвърлете и нѣщо, което не яде, напримѣрь бобъ или друго нѣщо, ще видите, че тя въ първо врѣме се нахвърля, но веднага се отстранява. Хвърлете и царевица напримѣрь, тя ще се хвърли и ще почне да яде. Значи, тази глупава гжска, както вие мислите, познава законитѣ. Не, тази гжска не е тѣй глупава, както мислятъ хората. Върви единъ голѣмъ патарокъ съ своята възлюблена и съ 12 малки патенца. Тя върви напредъ съ патенцатата, а той подирѣ и. Затичва се единъ плѣхъ слѣдъ тѣхъ и хваща едно отъ патенцатата. Обръща се веднага патарокътъ, хваща съ клюна си плѣха и го издига въ въздуха. Отива съ него въ рѣката, потапя го въ водата и го изважда, пакъ го потапя и изважда, дава му лекция, докато плѣхътъ най-послѣ казва: “Пусни ме, моля ти се, втори пътъ нѣма да ямъ патици”. И слѣдъ всичко това казватъ, че гжската била глупава, а ние умнитѣ хора, по нѣкой пътъ вършимъ такива голѣми глупости! Не, тази глупава патка поне може да хвърчи! Тази глупава патка поне може да си намазва тѣлото и крилата съ масъ, та като влиза въ водата, да не прониква навѣтрѣ, прѣдпазва я отъ намокряне. Ние, съврѣменнитѣ културни хора, нѣмаме даже и туй изкуство на патицата. Можемъ ли ние да намажемъ така нашето тѣло и кости, че грѣхътъ да не прониква навѣтрѣ въ

насъ? Дъ е нашата масъ, съ която можемъ да се защищаваме отъ грѣха? Патката намъри онзи великъ законъ да се прѣдпазва отъ студа, като си направи мекъ, топълъ пухъ за тѣлото. Дъ е нашиятъ пухъ да ни прѣдпазва отъ студа? Значи, ние не сме толкова интелигентни, колкото си мислимъ. Сега, всѣки се спира въ себе си и казва: азъ имамъ изкуство. Какво изкуство имашъ? - Цигуларъ съмъ, мога да свиря. Че и азъ зная да свиря. Питамъ: когато имашъ умраза къмъ нѣкого, или когато таишъ едно горчиво чувство въ душата си, свирилъ ли си на тази умраза съ цигулката си, че да я прѣвърнешъ на една кротка мечка безъ букаи? Свирилъ ли си на това горчиво чувство, че да го прѣвърнешъ въ сладко чувство? Ако твоята музика не може да стори това, ти не си цигуларъ, твоята музика е много слаба. Нѣкой казва: азъ съмъ знаменитъ художникъ, имамъ хубави картини въ странство, изложени въ най-добрите галерии. Хубаво, щомъ е така, нарисувалъ ли си такава картина, че като я види нѣкой разбойникъ или прѣстѣпникъ, да се отвори отъ себе си? Опитал ли по този начинъ силата на твоето художество? Нарисува ли умразата и Любовта, та да видишъ резултата отъ тия двѣ картини? Азъ не съмъ срещналъ до сега художникъ, който да е нарисувалъ умразата и Любовта и да съпостави тия два типа. Нека художникътъ нарисува тия двѣ картини така художествено, че като погледнешъ умразата, да умрешъ отъ нейното въздѣйствие върху тебе, а като погледнешъ Любовта, въ тебе да се зароди животъ и желание да дадешъ отъ този животъ и на всички други. Тази смѣна въ състоянията да стане едновременно при вида на тия двѣ картини. Това е изкуство! Когато въ тебъ нѣщо бушува, когато

се боришъ съ умразата въ себе си, тя те гори и произвежда страдания, а ти казвашъ: гори ме нъщо! - Погледналъ си къмъ умразата. Слѣдъ това Господъ ти казва: я погледни къмъ Любовта! Ти погледнешъ къмъ Любовта, оживишъ се и казвашъ: нъщо гори въ мене. Да, и умразата гори, и Любовта гори, само че умразата гори, изгаря и разрушава, а Любовта гори, съгражда и животъ дава. Такива трѣбва да бждатъ истинскитъ картини на умразата и на Любовта. Това е изкуство! Така трѣбва да рисувате всички. А сега, вие казвате: рисуваме ние. Да, азъ искамъ всички вие да бждете велики художници, велики музиканти!

Нъкой казва: азъ днесъ съмъ вдъхновенъ, говоря краснорѣчиво. Ами защо само днесъ си вдъхновенъ? Не само днесъ, но всъкога трѣбва да бждешъ вдъхновенъ отъ Божественото, и всъка твоя дума да произвежда чудеса. Всъка твоя дума трѣбва да произвежда чудеса върху самия тебе! Вие говорили ли сте на себе си? Азъ цѣня хората по това, не какво ви говорятъ, не какво говорятъ на мене, но какво говорятъ на себе си. Не е важно, какво говоря на васъ, то не е говоръ, но какво говоря на себе си. Когато говоря на себе си, по-краснорѣчивъ човѣкъ отъ мене нма. Вие чували ли сте какъ говоря на себе си? То е слово! И това слово само азъ го чувамъ. Когато говоря на васъ, това е обикновена рѣчь, но когато говоря на себе си, тогава да ме чуете! Когато говоря на себе си, не говоря много, съкращавамъ бесѣдата си, говоря най-много 5-10 минути и едва издържамъ този говоръ. До сега съмъ достигналъ до 10 минути най-много. Щомъ си говоря 10

минути, казвамъ: стига толкова, доволенъ съмъ отъ своята ръчъ. Защо? Защото тя е Божествена въ себе си.

Нъкой ме запитватъ: какъ се справяшъ съ хората, когато говорятъ противъ тебъ? - Говоря на себе си. Ами като нъмашъ парички? - Говоря на себе си. Ами като нъмашъ легло? - Говоря на себе си. Най-красивото нъщо въ свѣта е човѣкъ да говори на себе си! Казвамъ: всички трѣбва да говоримъ на себе си и отъ сърдцата ви да блика Любовь, и то не само врѣменно, не само къмъ хората, а постоянно и то къмъ всички същества изобщо. Минавамъ покрай едно дърво, виждамъ на нѣкое мѣсто една гжсеница, спра се при нея и размишлявамъ: какъвъ примѣръ дава тя! Въ нея съзирамъ усилено движение на нейния духъ да се подигне. Но каква работа се изисква за това! И това е една малка гжсеница! Онзи великъ Божественъ животъ ми казва: “Ти разбирашъ ли, защо този червей пълзи”? Нъкои казватъ за къртицата: къртица е това! - и я отминаватъ. Божествения Духъ пита: “Ти разбирашъ ли, защо тази картица рови изъ земята? Ти разбирашъ ли, защо птицитѣ хвърчатъ? Ти разбирашъ ли, защо растенията растатъ? Ти разбирашъ ли, защо е това разногласие и тази хармония въ живота?” - Това е великото въ живота, което трѣбва да разберешъ и проучишъ. Когато вашитѣ сърдца се изпълнятъ съ Любовь, само тогава ще разберете смисъла, който е скритъ въ тия нъща. Всички трѣбва да разбирате, но не като онзи светия, който не разбралъ смисъла на своето служене. Какъвъ трѣбва да бѣде вашиятъ моралъ? Ако ти си светия, посвѣтилъ живота си на Бога, живѣлъ 20 години въ пустинята и при тебе дойде единъ богатъ български землевладѣлецъ и ти каже: слушай, остави тия

глупости, да живѣешъ въ пустинята, еле да ми прѣкопаешъ лозята, азъ имамъ толкова и толкова декари, ще ти дамъ 200,000 лева за това. Съгласишъ ли се на това прѣдложение, всичката ти святостъ отива на вѣтъра. Това не е моралтъ, който трѣбва да слѣдвате вие. Но ако ти се съгласишъ да работишъ безъ пари и кажешъ: братко, азъ не се нуждаю отъ пари. Може да дойда да ти помогна, но послѣ пакъ ще се върна. Кажешъ ли така, ти си святъ човѣкъ, у тебе има моралъ. Такъвъ трѣбва да бѣде и вашиятъ моралъ! Готови ли сте вие като този светия да направитъ нѣкое добро безъ пари, вие сте възлюбленитъ дѣца на Бога. Кажете ли: азъ направихъ толкова добрини на този човѣкъ, но той не е признателенъ - вие не сте възлюбленъ синъ на Бога. Ти признателенъ ли си? Всички вие сте непризнателни. Въ васъ не се е събудило туй благоговѣйно чувство на светията. Нѣкой казва: защо Богъ ме е създалъ такъвъ? - Недоволенъ е той отъ живота си и отъ положението, което има. Казвамъ: Богъ ти е далъ толкова дарби, но ти още не си ги разработилъ. Ти не си обработилъ твоя умъ.

“Всѣко дърво се познава отъ плода си.”

И сега, азъ желая, онѣзи отъ васъ, които искате да носите туй свещено име “ученици на Новото Учение”, или, онѣзи, които искате да носите туй свещено име “носители на Любовта, Мъдростта и Истината”, тѣй ги наричамъ азъ, бѣдете образци! Бѣдете онази запалена свѣщъ, въ която нѣма абсолютно никакъвъ димъ, абсолютно никакъвъ остатъкъ, която гори и издава онази мека свѣтлина, която носи животъ и възкресение на всички хора. Всѣки отъ васъ може да бѣде една такава запалена свѣщъ!

Онѣзи отъ васъ, които сте родени вече отъ Духъ и вода, идете да бабувате на тия, които скоро ще се родятъ! Нѣкои отъ васъ сега сѣ заченати, а трети сега се приготвяватъ за това зачатие. Работници трѣбватъ на свѣта! Ние нѣма какво да се занимаваме съ това, какво се пише въ нашата преса, какво се пише въ чуждитѣ вѣстници. Работа се изисква отъ всички!

Нѣкой казва: азъ не съмъ толкова красивъ, черничъкъ съмъ малко. Другъ казва: очитѣ ми не сѣ тѣй хубави! Азъ зная единъ алхимически начинъ, по който мога да ви направя красивъ, но първо трѣбва да сте родени отъ Духъ и вода. Защо? - Трѣбва да сте готови да запазите тази красота. Каква полза ще имате, ако ви се даде едно богатство и послѣ ви го отнематъ? Това ще бѣде голѣмо нещастие за васъ. Слѣдователно, отъ васъ се изисква да бѣдете силни и крѣпки, да можете да задържите онова благо, което имате. Тогава никой не ще може да ви отнеме благото, което Богъ ви е далъ. Азъ наричамъ герой онзи, на когото никой не може да отнеме Любовта. Азъ наричамъ герой онзи, на когото никой не може да отнеме Мѣдростта. Азъ наричамъ герой онзи, на когото никой не може да отнеме Истината. Нѣкои казватъ: отнеха ми Любовта! Моми и момци се оплакватъ: отнеха ми любовта! Нѣкой ви я отне? На кое мѣсто я отнеха? - Изгубихъ любовта си, отивамъ въ ада! - казва нѣкой. Какъ, любовта си ли изгуби? Ти ходишъ да търсишъ любовта въ нѣкой момъкъ или мома тамъ нѣкъдѣ изъ горитѣ. Не, въ момъкътъ нѣма да намеришъ любовта. Че и той самъ я търси! Тогава, кой при кого ще я намѣри? Това не е Любовь за Любовь не се жени. Мѣдростъ за Мѣдростъ не се жени. Истина за Истина не се жени. Разберете това! Сърдцето и

умът се съединяват, за да служат на Бога. Да се жени човекът, това значи да се съединят две души, за да служат на Бога, да изпълнят Неговата воля. Разбирате ли това? Хората не се женят за свое удоволствие. Това е проституция! Женитбата е съединяване на две души да служат на Бога. Съединим ли се въ името на тази Любов - да служим на Бога - всинца ще бъдем едно цяло и един дух и тогава въ всинца ни ще действуват великите закони на Любовта, Мъдростта и Истината. Само тогава ще дойдем до онова истинско оженване на хората. Тогава няма да търсим, къде е мъжът, къде е жената. Ако мъжът ти е съ Любовта, той е благословен мъж. Ако мъжът ти е съ Мъдростта, той е благословен мъж. Ако мъжът ти е съ Истината, той е благословен мъж. И ако жена ти е съ Любовта, тя е благословена жена. Ако жена ти е съ Мъдростта, тя е благословена жена. Ако жена ти е съ Истината, тя е благословена жена. Ако син ти, дъщеря ти, приятелът ти или който и да е, е съ Любовта, Мъдростта и Истината, те са благословени.

“Всёко дърво се познава отъ плода си”.

Ако вие сте родени отъ Духъ и вода, проявете се! Онѣзи, които не са родени, родете се! Това е новиятъ зовъ къмъ свѣта. Насъ ни трѣбватъ хора не съ ограничени умове, сърдца, души и духове. Насъ ни трѣбватъ хора, братя и сестри, съ сърдца любящи, съ умове свѣтли, съ души благородни и съ духове възвишени. Това е, което ще ни сближи, ще ни направи истински герои въ свѣта.

Азъ наричамъ герой онзи, на когото сабята никога не се троши. Азъ наричамъ герой онзи, който никога не умира. Азъ наричамъ истински мислителъ онзи, на когото мисълта свети и озарява свѣта. Азъ наричамъ човѣкъ на новото учение, на новия животъ онзи отъ сърдцето на когото извира Любовь, която носи животъ за всички. Азъ харесвамъ въ извора една отлична черта - неговото пълно безкористие. Той хиляди години наредъ извира и никога не казва “дайте”! Но, кой какъ дойде при него, той все казва: братко, идвайте, взимайте си когато и колкото искате!” Този изворъ е заради васъ. Той минава прѣзъ села и градове, пои гори и градини, всички пои и чисти, докато най-послѣ се влѣе въ морето. Тази е отличната черта на извора, която трѣбва да бѣде черта и на родения отъ Духъ и вода, животътъ на когото трѣбва да минава прѣзъ ония наскърбени души и ги утѣшава. Който нѣма този животъ въ себе си, какъ ще утеши тия наскърбени души? Той ще каже: е, Господъ казалъ така. Не, не е казалъ Господъ така. Родениятъ отъ Духъ и вода, като види наскърбени души, нѣма да каже, волята Божия е такава, а ще ги утѣши. Нѣкоя майка плаче. Той ще я пита: защо плачешъ? - Дѣтето ми умрѣ. - Не плачи то сега ще дойде. Ще тропне сѣ прѣчицата си и дѣтето пристига. - Ето, твоятъ Драганчо е живъ. Друга майка плаче. Защо? - Нейната мила Марийка умрѣла. Той тропне пакъ съ прѣчицата си, и Марийка дойде. Майката е радостна, и всички въ къщи се радватъ. Това прави новото учение - възкресява мъртвите души! Тѣй е, ще дойдатъ всички тия духове отъ пространството. Затова казвамъ: ние живѣемъ въ единъ великъ

свѣтъ! Ние живѣемъ при особени условия. Доста сме се скитали, доста тази умраза, това не разбиране между насъ!

Ако сте българи, бждете отъ тия новитѣ българи, които ще кръстимъ сега! Бждете носители на новото учение, бждете Синове на Любовта, на Мѣдростта и на Истината! Бждете растения, които отъ плода си да се познаватъ! Бждете хора, които отъ мисълта си да се познаватъ!

“Плодътъ на Духа е Любовта!”

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 28 юни 1925 г. въ гр. София.*

И обхождаше Исусъ всичка Галилея.

“И обхождаше Исусъ всичка Галилея, та поучаваше въ съборищата имъ, и проповѣдваше благовѣстието на царството, и изцѣляваше всѣка болестъ и всѣка немощъ между народа.”¹

Въ разумния свѣтъ има единъ великъ законъ, който опредѣля отношенията на всички разумни същества. Този великъ законъ въ науката наричатъ развитие, еволюция. Еволюцията подразбира движение, а движението е първиятъ потикъ на живота въ извѣстна посока. Втората стѣпка, това е самиятъ животъ, който показва, че животътъ използва това разумно движение. И глупавиятъ се движи, и разумниятъ се движи, само че разумниятъ има цѣль. Тѣй щото, когато умътъ е насоченъ въ извѣстна разумна насока, това показва, че той има за цѣль постигане на нѣкакво свое разумно желание. Често и въ съврѣмненната окултна наука употребяватъ думата “желание” въ двойко значение. Ние говоримъ за желанието въ принципаленъ смисълъ. Ние не говоримъ за илюзиитъ. Илюзиитъ, това сѣ проекции, сѣнки на нѣщата. За сѣнкитъ нѣма да говоримъ. Въ сѣнкитъ нѣма реалности. Тукъ може да се спра да обясня разликата между сѣнка и реалностъ. Ако ви предложи една круша отъ мраморъ, или отъ олово или отъ желязо, или отъ восъкъ, какво ще ви ползува тази круша? Ако ви прѣдложи единъ хубавъ самунъ отъ восъкъ, или отъ гипсъ, или отъ хубава прѣстъ, какво ще ви ползува този хубавъ

¹ Ев. Матея 4:23

самунъ? - Нищо. Следователно, това сж илюзии, това сж залъгалки за малките, за глупавите дъца. И когато азъ видя, че нѣкое малко момиче се занимава съ своите кукли, считамъ, че то е едно отъ малките глупави дъца. То е единъ отъ онѣзи глупави ангели, който, като не разбира работитъ на небето, Господъ го пратилъ на земята да се учи, да се занимава съ играчките. Не мислете, че е лошо да се занимава човѣкъ съ сѣнкитъ. Нѣма нищо лошо въ това, но сѣнкитъ изразяватъ живота на страданията. Каквото и да вложите въ вашата кукла отъ восѣкъ, тя е безъ душа, безъ сърдце, безъ мисль, безъ мозѣкъ; тя не може да даде никакъвъ отгласъ на това, което вие мислите, на това, което вие искате. Следователно, тя ще бѣде ехо на самия васъ, а това е най-тягосното нѣщо въ свѣта.

Подъ думата “красивъ свѣтъ” разбирамъ свѣта и на единството, и на множеството. Подъ думата “множество” разбирамъ, когато цѣлото множество живѣе въ закона на съгласието. Сега, да опрѣдѣля думата съгласие. Подъ съгласие, азъ не разбирамъ съгласуване между двама души на почва на нѣкакъвъ интересъ, на нѣкаква търговска сделка, или нѣкаква търговска операция, защото това съгласуване е врѣменно, а разумното съгласуване е една брѣмка въ живота. То е свѣрзване. И тази брѣмка върви прѣзъ цѣлата еволюция на човѣка. Следователно, всѣка една разумна постѣпка, въ каквато насока и да е, било въ материалния свѣтъ, било въ духовния свѣтъ, или въ Божествения свѣтъ, това сж скачени халчици, скачени верижки за подигане на човѣшката душа. Какво означава думата подигане? Да кажемъ, че се качите нѣкъдѣ горѣ, но седнете тамъ. Това не е подигане. Подигане на

човърското съзнание е състояние, когато човъркъ схваща правилно закона на Любовта. Първият признак на великия законъ на Любовта е жертвата. Човъркъ, който не е научилъ закона на жертвата, не може да познае закона на Любовта. Подъ думата “жертва” азъ не подразбирамъ тази жертва, която хората правятъ сега. Може да пожертвувашъ едно агне, но това не е жертва. Може да изядешъ нъркого, това не е жертва. Въ жертвата се съдържа слърдното качество: този, който жертвува, всъркога живър остава, и колкото повече го ядатъ, толкова повече се размножава. Този, който се жертвува, расте. Казва нъркой: изядоха ме. Не, това вече не е жертва. Жертвата подразбира дълбоко познаване закона на Любовта. Вслърствие кривото разбиране закона на жертвата, свърърменнитъ религиозни хора, като сж изопачили този свещенъ езикъ на небето, нърматъ ония идеи, които даватъ онзи висър потикъ на душата да се развива правилно. Защото всърка лържлива мисълъ, всърко лържливо чувство се отразява върху човърската душа.

Казватъ, че Христосъ ходилъ въ Галилея. Какво прърдставлява въ сжщностъ Галилея? - Галилея не е нъркоя голърма областъ, напротивъ една малка областъ. Галилея е символъ на разумното въ човърка. Слърдователно, когато ние искаме да кажемъ, че нъркой човъркъ е разуменъ, казваме, че той живър въ Галилея. Затова Христосъ се нарича Галилеянинъ - разуменъ човъркъ. Всърки разуменъ човъркъ живър въ тази областъ. Слърдователно, въ природата има една разумна областъ. За да може човъркъ да влързе въ тази областъ, неговото съзнание трърбва да се подигне.

“И обхождаше Исусъ всички Галилея, та поучаваше въ съборищата имъ и проповѣдваше благовѣстието на Царството”. На кое царство? - На Божието Царство. По какво се отличава Царството Божие отъ всички други царства? То се отличава по това, че прѣзъ всички вѣкове въ него има една непрерывность; въ него нѣма прѣсѣкулки. Земнитѣ царства се качватъ и падатъ, държавнитѣ имъ мѣже изчезватъ. Въ Царството Божие всички поданици, които Го съставляватъ, не умиратъ. Това е една привилегия за тѣхъ. Да бѣдешъ поданикъ на Царството Божие, отъ Божествено гледище, не е нѣщо мѣчно, не е и нѣщо непостижимо, затова то съставлява идеалъ за всинца. Тѣй че всички ваши копнежи, които имате за наука, за изкуство, за музика, за скулптура, всички красноречиви оратори, всичко това, въ сравнение съ този идеалъ, сѣ залѣгалки за дѣцата, въ които нѣма нищо сериозно. Туй е единъ признакъ, по който се отличаватъ поданицитѣ на Царството Божие и тия на земнитѣ царства. Щомъ човѣкъ тукъ мисли за изкуство, като отиде въ Царството Божие, ще намѣри друго изкуство. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: щомъ е тѣй, ако между това изкуство и онова на Царството Божие нѣма никаква връзка, тогава да не правимъ нищо тука. Не е така. По-добъръ да вършимъ нѣщо, отъ колкото да спимъ постоянно. Има хора, които постоянно седятъ и мечтаятъ, като онѣзи моми и момци, които въртятъ палцитѣ си и мислятъ само какъ да се оженятъ, въ какви палати ще живѣятъ, какъ ще се наредятъ и т. н. Въртенето на палцитѣ нѣкога е имало смисълъ, но днесъ е изгубило тази си смисълъ. Нѣкои въртятъ очитѣ си. Защо си въртятъ очитѣ? - За да видятъ нѣкого, да видятъ нѣщо. Идете въ нѣкоя обсерватория. И тамъ

ще видите какъ астрономътъ върти очитъ си прѣдъ своята трѣба, прѣдъ своя телескопъ. За 24 часа все ще намѣри нѣщо въ своя телескопъ. Какво ще намѣри? - Или нѣкоя комета, или нѣкоя звѣзда, или нѣкое слънце съ своитѣ спътници. Значи всѣки отъ васъ е въ своята обсерватория. Все търси нѣщо. Въщиятъ, умниятъ астрономъ ще избере свѣтлата нощъ за своитѣ наблюдения; онзи глупавиятъ ще избере тъмната мъглива нощъ. Нѣкой се върти натукъ-натамъ, търси нѣщо. Какво търсишъ? - Търся нѣщо, но не мога да го намѣря. Че какъ ще го намѣришъ? Ти го търсишъ въ тази мрачна тъмна нощъ. Не е свѣтло, за да намѣришъ, каквото търсишъ.

Та казвамъ: стремѣжитъ на единъ разуменъ човѣкъ трѣбва да бждатъ строго опредѣлени. Сега мнозина културни хора очакватъ новата култура да дойде по единъ опредѣленъ начинъ. Свѣтътъ очаква единъ день цѣлото общество да се подигне. Религиознитѣ хора очакватъ да дойде Духътъ, Богъ да се прояви по единъ или по другъ начинъ. Но врѣмето за проявлението на Бога не съвпада съ механическото врѣме. Часовниците на небето, и часовниците на земята сж двѣ различни величини. Когато на земята е день, на небето има съвсѣмъ друго състояние. Когато хората на земята сж весели, ядатъ и пиятъ, на небето ни най-малко не мислятъ, че тия хора сж културни. Небето трѣбва да плаща за хората на земята, които ядатъ и пиятъ. Тъ ядатъ и пиятъ за смѣтка на небето. Какво означава яденето и пиенето? - Яденето и пиенето въ свѣта е прѣдаване на духовната енергия, която се възприема отъ храната. Човѣкъ трѣбва да се храни съ такава храна отъ която да може да придобива духовна сила, необходима за

неговото развитие. Яденето трябва да бъде постоянен процес, а не както тукъ на земята - пръривенъ - ядешъ и послъ пакъ огладнѣшъ. Всички противорѣчия въ живота произтичатъ именно отъ въпроситъ: кога ще ядемъ и какво ще ядемъ. И какъ се решаватъ въпроситъ най-послъ? - Нахранимъ се, пакъ огладнѣмъ; отново ядемъ, наситимъ се, пакъ огладнѣмъ и т. н. Въ физическо отношение нѣщата се съвпадатъ съ тази пръривностъ. Въ духовно отношение, обаче, има една непръривностъ. Въ физическия свѣтъ, нѣкой пѣтъ мислимъ, че работимъ съ Бога, а нѣкой пѣтъ мислим, че не работимъ съ Бога, виждаме, че сме изгубили Духа. Това сѣ положения, несъвмѣстими съ самия животъ. Човѣкъ не може да изгуби живота си; човѣкъ не може да изгуби духа си, човѣкъ не може да се отклони отъ пѣтя си, който Богъ му прѣдначарта. Слѣдователно, каквото и да вършимъ въ нашия животъ, ако този ни животъ нѣма смисълъ за самитъ насъ, има смисълъ поне за другитъ. Куклата сама не може да знае защо е създадена, но дѣтето което играе съ нея, знае защо е създадена тази кукла. Дѣтето казва: тази кукла е създадена за мене, да развивамъ своитъ чувства съ нея. Тѣй че, ако ние не разбираме смисъла на нашия животъ, има други, по-разумни същества отъ насъ, които разбиратъ защо сме създадени.

Въ нашия животъ има двѣ направления, отъ една страна ние сме обектъ на ангелитъ, които развиватъ своя животъ , а отъ друга страна ние сме обектъ за самитъ насъ. Каква е цѣльта на този обектъ? Вие имате живота, имате и храната си. Мнозина отъ васъ иматъ всичко, каквото живота може да имъ даде, а при това пакъ не сѣ доволни? Защо не сте доволни? Значи има

нъщо, което ви липсва. Човѣкъ не е добилъ сжщественото, което му трѣбва. Нѣкои хора може да сж вкусили само отъ това сжщественото, но вкусването е единъ прѣривенъ актъ въ живота. Нѣкой казва: прѣдчувствувамъ нъщо, прѣдвкусамъ нъщо. Да, но вкусването е посока, къмъ която ние се движимъ. Писанието казва: “Опитайте ме и вижте, че съмъ благъ”. Защо трѣбва да вкусимъ? - За да видимъ Божията благодѣтелностъ. Обаче ако ние се спемъ върху думата вкусване, ще извадимъ едно съвсѣмъ механическо заключение за живота; ще видимъ, че животътъ може да секуси, както вкуваме една круша, или една ябълка. Нѣкой пѣтъ можемъ да вкусимъ и отъ единъ невидимъ плодъ. Напримѣръ, нѣкой щастливъ човѣкъ напише едно съчинение, или направи нѣкоя хубава кжщца и си казва: слѣдъ като умра, 100 или 200 години слѣдъ смъртъта ми, какъ ли ще се произнесатъ хората, като гледатъ кжщата ми? Какво ли ще кажатъ за мене? И този човѣкъ се радва прѣдварително, прѣдвкуса отъ удоволствието, че ще харесатъ кжщата му. Човѣкъ може да си фантазира за кжщитѣ, които е направилъ и оставилъ на своитѣ близки, но всички тѣ не сж нищо друго освѣнъ единъ паметникъ. Питамъ: единъ паметникъ можа ли да увѣковѣчи човѣка? Всички слънчеви системи, които сега съществуватъ на земята, не сж нищо друго, освѣнъ паметници. Нашата земя е сжщо единъ паметникъ. На какво? - На човѣшкото падение. Слънцето е паметникъ на човѣшкото въздигане и изкупление. Сириусъ, тази по-далечна звѣзда, е паметникъ на човѣшкото развитие, на човѣшката култура. Всички тия системи си иматъ своето прѣдназначение. Въ тѣхъ живѣятъ напреднали сжщества, по-напреднали въ своята

възраст отъ насъ понеже сж излѣзли много по-рано отъ Бога. Тѣхната мѣдростъ е толкова велика, че културата на съврѣмненитѣ хора, въ сравнение, напимѣрь съ културата на Сириуса, е още въ своитѣ пелени. Съврѣмненитѣ хора прѣдъ сжществата на Сириуса не сж даже и като дѣца. Единъ день, когато нашата слънчева система завърши своето развитие, своята еволюция, ще мине прѣзь пѣтя на Сириуса. Всички сжщества не сж отъ една и сжща категория. За да разберете тази вжтрѣшна връзка, която сжществува между всички небесни тѣла, трѣбва да сте въ едно по-напрѣднало съзнание. Три вида слънчеви системи има споредъ мене. Една отъ слънчевитѣ системи изразява материалния свѣтъ - най-грубитѣ желаня, които сжществуватъ въ всички сжщества. Другитѣ слънчеви системи сж направени отъ по-фина духовна материя и спадатъ къмъ духовния, ангелски свѣтъ. Слѣдъ врѣме, когато вашитѣ духовни очи започнатъ да се развиватъ, вие ще виждате всички свѣтове. За сега вашитѣ астрономи виждатъ само материалнитѣ свѣтове. Нѣкои астрономи прозиратъ, че въ пространството, нѣкъдѣ далечъ, сжществуватъ други планети, но тѣ едва ги виждатъ съ своитѣ телескопи. Третитѣ слънчеви системи, това сж Божественитѣ свѣтове, които сж създадени отъ най-висша, най-фина Божествена материя. Човѣкъ ще мине прѣзь всички тия слънчеви системи. Слѣдователно, ние сме въ прѣдверието на този великъ козмически свѣтъ. Нашата земя е на границитѣ на козмоса. Цѣлата наша слънчева система се намира на това мѣсто. Тѣй щото, единъ день, когато вашето съзнание се подигне, и вие минете отъ една слънчева система

въ друга, съ по-висша култура отъ сегашната, ще имате съвсѣмъ други понятия за нѣщата.

Сега се заражда другъ въпросъ: когато влѣзете въ другия свѣтъ, ще се познавате ли? - Ще се познавате разбира се. Въ този свѣтъ хората познаватъ ли се? - Именно въ този свѣтъ хората не се познаватъ. Познанието се добива само чрѣзъ закона на Любовта. Само ако обичашъ, можешъ да познаешъ. Безъ обичъ, безъ любовъ не можешъ да познаешъ никого. Обичта, Любовта е която може да хвърли Свѣтлина и топлина въ една душа да се разтвори, за да я познаешъ. Богъ ни познава по закона на Любовта. Да не мислите, че Богъ ни познава механически. Не, ние сме излѣзли отъ Бога, и Той ни се радва, понеже имаме сѣщия образъ като Неговия. За да познавашъ нѣкого, трѣбва да има образъ. На едно мѣсто апостолъ Павелъ казва: “На мъжки съмъ, докато се роди образа на Христа въ мене”. Значи, всѣки човѣкъ трѣбва да има Христовия образъ. А какъ се познаватъ хората днесъ, като нѣматъ този образъ? Безъ този образъ тѣ не могатъ да се познаватъ. За сега всѣки човѣкъ прѣдставя единъ образъ, едно съдържание, но безъ цѣнностъ; една мисль, но безмислена; една форма, но неоформена. Разумниятъ човѣкъ е вече оформенъ. Когато дойде въ него онзи свещенъ трепетъ на сърцето, страхътъ изчезва. Едно отъ качества на разумния човѣкъ е, че той нѣма страхъ. Страхътъ е изключенъ отъ него. Той не мисли какво ще стане съ него, какво ще кажатъ хората за него. Въ него има благоразумие. Въ благоразумния човѣкъ има една характерна черта, той знае, че Богъ никога не се измѣня, днесъ да е единъ, утрѣ - другъ. Любовта, която Богъ изпраща къмъ всички сѣщества, излѣзли

отъ Него, е еднаква и непръривна. Като казвамъ, че Любовта на Бога е еднаква, разбирамъ еднаква не по количество, а по качество. Ако седна на обѣдъ да ямъ и една муха кацне на паницата ми, какво подразбирамъ отъ това? Азъ ямъ и мухата яде въ това врѣме. И тя вкусва отъ яденето, възхищава се и казва: “Отлично е това ядене!” Пъкъ и азъ съмъ доволенъ. Питамъ: колко мухи могатъ да се наядатъ заедно съ мене отъ паницата ми? Мухата казва: “Туй ядене е заради менъ”. И азъ казвамъ: туй ядене е заради менъ. Мухата обикаля около паницата, кацне нейде по лицето ми, на яденето, но азъ махна съ ржката си и я прогоня. Послѣ тя пакъ кацне, азъ пакъ махна съ ржка да я прогоня. Тя е умна, казва ми: “Ако махашъ толкова много съ ржката си, и ти нѣма да се наядешъ, и азъ нѣма да се наямъ. Остави ме на мира, че и азъ, и ти да се наядемъ”. Сега, каква е философията, която трѣбва да извадимъ отъ този примѣръ? Ако дойде нѣкой човѣкъ около моето ядене, и азъ правя опити да го отблъсвамъ, това значи, че се занимавамъ съ дребни работи. Не се занимавайте съ дребни работи въ живота си. Не си махайте ржката! Гледамъ, като дойде нѣкой въ това събрание, вие казвате: защо е дошелъ този, той нищо не разбира? Не се занимавайте съ този въпросъ! Казвате: ами онзи защо е влъзълъ въ музикалното училище? Не се занимавайте съ този въпросъ! Ами този защо почналъ да пише? Писателъ нѣма да става! Не се занимавайте съ този въпросъ! Остави тѣзи нѣща, не махай съ ржката си! Нека тази мушичка се наяде! Това е благородство на душата. Пъкъ ако искашъ да не те смущаватъ мухитъ, тогава не ги пушай въ кѣщата си! Да се занимавашъ съ дребни работи въ живота си,

това е една велика опасност. Тази опасност не е въ сила да ни повърди, но тя, по причина на неразбиране основния законъ на живота, усилва нашитъ страдания и ги прѣвърща въ мъчения. Богъ, Който е създалъ свѣта, създалъ го е за своитъ дѣца и Му е приятно, като гледа всички тия хора, всички тия мушички, че съществуватъ. Богъ се радва на всичко. Той не гледа на нѣщата тѣй, както ние гледаме. Ние може да прѣзираме нѣкой волъ може да прѣзираме нѣкой конь, да кажеме: е, този конь, този волъ! За Бога, обаче, тази душа, която е затворена въ форма на конь, на волъ, има смисълъ, има съдържание. Богъ гледа бъдещето. Ако вие разгледате развитието на човѣка отъ първоначалния моментъ до послѣдната му стадия като човѣкъ, и прослѣдятъ всичкитъ 400,000 форми, прѣзъ които е миналъ, нѣма да намѣрите никакъвъ признакъ отъ сегашната му човѣка форма. Ако се спрете именно на първия моментъ отъ неговото развитие и го сравните съ послѣдната му форма, когато се е опрѣдѣлилъ като човѣкъ, нѣма да намеритъ нищо, което да напомня сегашното му състояние. Отъ тази първоначална форма, докато се дойде до сегашното развитие на човѣка, сѣ се минали милиарди години, а този милиарденъ животъ сега се е съкратилъ на деветъ мѣсеца. За въ бъдеще този деветъ-мѣсеченъ периодъ може да дойде само до една минута. Значи, за въ бъдеще човѣкъ може да мине всичката своя еволюция не въ деветъ мѣсеца, а само въ една минута. Тѣй че цѣлото му развитие ще бъде съ интензивностъ равна на една минута. Вие ще кажете: какъвъ ще бъде този животъ въ една минута? Тази минута е Божествена. Знаете ли отъ колко хиляди векове се състои такава една минута? Въ Божествения часовникъ хиляди

наши години съставляват само една такава Божествена минута въ живота. Интенсивна е тя!

“И обхождаше Исусъ Галилея”. Галилея значи разумния животъ. Защо обхождаше Исусъ Галилея? - Исусъ обхождаше Галилея, за да види всички несъобразности въ живота и да ги изправи. Христосъ е дошълъ на земята, да види, защо хората страдатъ и защо умиратъ. Всички съврѣменни хора все роптаятъ. Всички търсятъ свободата, а при това не сж свободни. Всички хора иматъ училища, а при това не сж културни. Защо? Защото истинската Божествена култура изключва всѣко насилие. Цѣлата земя е пълна съ насилия. И между животнитѣ, и между растенията, и между хората, навсѣкъдѣ сжществуватъ насилия. Това не е правилно, това е борба между тяхъ, борба за сжществуване. Само между неразумнитѣ хора сжществува насилие, само тѣ воюватъ помежду си. Слѣдователно, онзи истински Божествен животъ подразбира разумностъ, а разумността изключва всѣко насилие. Съврѣменнитѣ философи казватъ, че човѣкъ докато не се усъмни, не могълъ да разсѣждава, не могълъ да философствува. Други пъкъ казватъ, че човѣкъ, за да добие вдѣхновение и умътъ му да почне да работи, непременно трѣбвало да изпуши една цигара. Наоколо му трѣбвало да се дигне малко димъ, и тогава умътъ му да започне да се проявява. Трети пъкъ казватъ, че докато човѣкъ не изпие една чаша винце, не могълъ да добие вдѣхновение да пише. И тогава, за потвърждение на мисълта си привеждатъ капацитети, които, като изпивали едно, двѣ или повече кила вино, могли да напишатъ нѣкой хубавъ романъ или нѣкое

философско съчинение. Азъ пъкъ зная тукъ въ България, казваха за единъ професоръ, че слѣдъ като изпиваль най-малко около три килограма бира, написваль нѣщо цѣнно изъ науката. И наистина, той оставилъ много цѣнни изслѣдвания за насъкомитѣ. Не, това сѣ лъжливи положения. Азъ зная за насъкомитѣ много повече, отколкото кой да е професоръ естественикъ, безъ да съмъ пилъ най-малко даже. Като гледамъ усилията на съврѣменнитѣ естественици, поусмихвамъ се малко и казвамъ: има и други начини, достѣпни за изучаване на живата природа. Това не е самохвалство, но казвамъ, че има и други установени пѣтища за изучаване на природата, не отъ мене, разбира се, но отъ Бога. И слѣдователно, ние, разумнитѣ хора, трѣбва да вървимъ по този именно пѣтъ установенъ отъ Бога. Нашитѣ начини за изслѣждане на живата природа сѣ изкуствени. Значи, не е тютюнътъ, който кара хората да мислятъ. Не е виното, което кара хората да мислятъ. Азъ не съмъ противъ виното, обаче ферментитѣ, които прѣдизвикватъ ферментацията на гроздения сокъ, оставатъ въ виното извѣстни отрови. Тѣзи отрови поврѣждатъ човѣка. Тия отрови се съдържатъ не само въ бѣчвитѣ, но и въ мислитѣ на човѣка. Всѣка човѣшка мисль може да ферментира и да образува вино. Не мислете, че само бѣчвитѣ сѣ пълни съ винце. Въ невидимия свѣтъ сѣщо има хиляди бѣчви, отъ соковетъ на които вие искате да пиете. Въ умствения свѣтъ, въ сърдечния свѣтъ има много бѣчви, отъ соковетъ на които сѣщо искате да пиете. Има вино на любовта, вино на младитѣ, отъ което всички сте пили. Като пиете отъ него, дигнете знамето нагорѣ, извадите ножа и казвате: герой съмъ азъ! Всички казватъ: герой

е този човъкъ, пише той, поетъ е станалъ! Обаче за колко време? Слѣдъ 2-3 години туй вино изчезва отъ човъка, вдъхновението му се изпарява, той наведе глава надолу, започва да размишлява, философъ става. Нѣкои казватъ: както и да е, но приятни сж тия нѣща. Кои нѣща сж приятни? Азъ правя слѣдното сравнение: ако ви дамъ единъ диамантъ, който тежи 10 килограма и ви кажа да го закачите на врата си, какво благо ще придобиете отъ този диамантъ? Той е голѣмъ, като нѣкоя диня, и тежи при това. Ще кажете: е, ще го продамъ. Добъръ, но не е за продаване той. Какво ще правите, ще го носите ли? За предпочитане ли е? За предпочитане е да имате единъ диамантъ голѣмъ като лѣшникъ, или най-много като орѣхъ. Ако питате мене, азъ бихъ прѣдпочелъ единъ диамантъ голѣмъ като орѣхъ или като лѣшникъ, защото ще мога да го погледвамъ, да му се порадвамъ. А този голѣмиятъ като диня, какъ ще го нося на врата си? Голѣмиятъ диамантъ е за боговетъ, за голѣмитъ герои. Човъкъ, който може да носи такъвъ диамантъ, трѣбва да има ржстъ най-малко 100 километра височина и 25 километра широчина въ гърдите си. Такъвъ великанъ трѣбва да бжде той! Какво мислите, какви сж боговетъ? Въ свѣта има такива голѣми богове, че ако рекатъ да седнатъ нѣкъдъ, земята не може да ги побере. Какво мислите тогава? Ще кажете: това е приказка изъ 1001 нощъ.

“И обхождаше Исусъ Галилея” - разумния животъ.

Това, което ви говоря, сж вметнати изречения, вметнати думи. Тия думи изразяватъ нѣкои наши желания, които сж толкова голѣми, че сж несжвмѣстими съ възможноститъ, които този животъ ни прѣдставя. Нѣкой момъкъ иска нѣкоя хубава

мома. Казвамъ: тази мома е като онзи голѣмия диамантъ, тежи 10 килограма, какъ ще я носишъ на врата си? Малка, малка ти трѣбва, като нѣкой орѣхъ. Нѣкоя мома иска нѣкой хубавъ момъкъ. Казвамъ: голѣмъ, голѣмъ е той за тебе, трѣбва ти нѣкой малъкъ, като орѣхъ, или като лѣшникъ. Тя казва: не, безъ него не мога да живѣя. Казвамъ: отъ него ще умрешъ. Умирамъ отъ него, умирамъ безъ него. Защо ще умрешъ за него? Животътъ не седи въ физическитѣ блага. Като обикнешъ една душа, тя нѣма да има никаква тежестъ въ себе си. Душата, обаче, може да бѣде тежка колкото земята; една душа може да бѣде тежка колкото слънцето; една душа може да бѣде тежка колкото цѣлата слънчева система; пъкъ една душа може да тежи и колкото цѣлия козмосъ. Това е допустимо. Защо? Защото душата прѣдставлява интензивността на силитѣ, които дѣйствуватъ въ нея. Това значи, че въ човѣшката душа има сили, които сѣ въ сѣстояние да движатъ цѣлия козмосъ. Когато казваме, че душата е, която върти земята. Ако взема да ви доказвамъ какъ се движи земята какъ се върти, това ще прѣдизвика цѣлъ катаклизмъ въ сѣврѣменната наука. Ученитѣ хора казватъ, че земята се върти, но какъ се е завъртѣла, тѣ не знаятъ това нѣщо. Не е лошо, че не знаятъ.

“И обхождаше Исусъ Галилея”, това е нашия разуменъ животъ. Ние сме галилеяни, сега навлизаме въ този разуменъ животъ. За онѣзи разумни, съзнателни души, които се стремятъ къмъ Бога, които искатъ да знаятъ какви трѣбва да бѣдатъ отношенията имъ къмъ Бога, е дошълъ вече Христосъ. Не е въпросътъ за заблужденията на миналитѣ вѣкове. Не се спирайте върху въпроса, какъ трѣбва да се служи на Бога. Съ

Любовъ трѣбва да се служи на Бога! Ами какво нѣщо е Любовта? - Любовта е сила, която дава живота. Какво нѣщо е животътъ? - Животътъ създава съзнателното движение. Какво нѣщо е съзнателното движение? - Съзнателното движение дава съзнателни чувства. Какво нѣщо е съзнателното чувство? - Съзнателното чувство дава съзнателна мисль. Това сѣ положения, които мога да обобща логически. Обаче съврѣмненната логика казва, че ако една отъ прѣдсилкитѣ на логическото заключение не е вѣрна, и цѣлото заключение не е вѣрно. Азъ пѣкъ казвамъ? Прѣдсилката може да е вѣрна, може и самото заключение да е вѣрно, но мисльта може да не е вѣрна. Има много заключения, които сѣ вѣрни на земята, но не сѣ вѣрни за самата Истина. Нашата логика не е логика на небето. Тогава казваме така: България е държава. Въ нея живѣе единъ народъ, който трѣбва да съществува. За да съществува този народъ, трѣбватъ му сръдства. Тѣзи сръдства Богъ му ги е далъ, слѣдователно той има право, по който и да е начинъ, отъ кждѣто и да е, да си ги вземе. Че България е държава, така е. Че трѣбва да живѣе, така е. Но нейнитѣ държавници научили ли сѣ законитѣ, правото на небето? Тѣзи държавници, които до сега управляваха България, питали ли сѣ Бога, какъ да управляватъ? Тѣзи свещеници, тѣзи проповѣдници, които проповѣдватъ Словото Божие навсѣкждѣ питали ли сѣ Бога, какъ да проповѣдватъ? Тѣзи ученици, които учатъ, новото учение, питали ли сѣ Бога, какъ трѣбва да го изучаватъ и какъ трѣбва да го проповѣднагъ, да го прилагатъ въ живота си? Нѣкой казва: азъ съмъ питалъ. Ама какъ само единъ пѣтъ? Чудна работа! Не само веднѣжъ трѣбва да питате. Вие, като

влезете въ университета, само веднъжъ ли питате професоритъ за уроцитъ си? Само единъ пътъ ли сте чули лекция? Казватъ нѣкои срамота е да се молимъ на Бога, срамота е да върваме. Не, не така. Благородното въ човѣка е неговата мъдрость. Благородното въ човѣка е неговата интелигентность. Благородното въ човѣка е неговата вѣрность. Благородното въ човѣка сж неговитъ добри постѣпки, неговото добро сърдце, а не едно да мислимъ, а друго да вършимъ. Не, вътрѣшнитъ ни и външни отношения, къмъ кого и да е, трѣбва да бждатъ правилни, абсолютно чисти. Често, като кацне една муха на паницата ми, азъ разсѣждавамъ, разговарямъ се съ нея, питамъ я: какъ си? Нѣкои казватъ: какъ, може ли човѣкъ да се разговаря съ мухитъ? - Може. Въ кръга на тѣхното развитие, тѣ сж много интелигентни. Нѣкоя муха кацне на паницата ми и казва: “Ще бждешъ тѣй добъръ да ми позволишъ да си хапна малко отъ яденето ти, азъ не съмъ много отъ лакомитъ, ще видишъ, съ колко малко се задоволявамъ. Пусни ме само на края на паничката ти, да си вкуся малко. Нали знаешъ, че всички блага сж все Божии?” Казвамъ: има право тази муха. Защо да не си хапне? Какво има отъ това? И по нѣкой пътъ, кога дойдатъ много мухи на паницата ми, азъ не ямъ, отстѣпвамъ си яденето на тѣхъ. Защо правя това? - Имамъ свои съображения. Тѣзи мухи послѣ се произнасятъ за мене: “Този господинъ е много добъръ човѣкъ, ние имаме особено мнѣние за него. Той ни даде хубаво угощение.” И защо иматъ такава хубаво мнѣние за мене? Защото съмъ отстѣпилъ яденето си. Слѣдъ това, тѣзи мухи, за да изкажатъ благодарността си къмъ мене, кацватъ по носа ми, по лицето ми, благодарятъ ми. Чудни

сж хората по нѣкой пѣтъ, когато ми говорятъ за мораль! Ами че тѣзи мухи не водятъ чистъ животъ! - Защото наоколо имъ е само нечистота. Азъ казвамъ на мухитѣ: много добръ, вие извършихте една отлична длѣжностъ въ този свѣтъ! Сега нѣма да се спирамъ да обяснявамъ, каква длѣжностъ вършатъ мухитѣ въ свѣта. Естественицитѣ иматъ думата за това нѣщо.

“И обхождаше Исусъ Галилея”. То значи, че Исусъ обхожда нашия животъ, разглежда какви сж нашитѣ мисли и чувства. Исусъ живѣе въ нашия животъ, но не и въ нашето тѣло. Човѣкъ може да живѣе въ тѣлото си, и извънъ тѣлото си. Какъ разбирате тази мисль? Както човѣкъ може да живѣе въ къщата си и извънъ къщата си, така може да живѣе въ тѣлото си и извънъ тѣлото си. Човѣшката душа има това свойство, че може да се смалява, може и да се разширява, да става голѣма колкото слънцето, колкото сѣллата слънчева система. Това зависи отъ мисълта на човѣка. Казвамъ: по закона на внушението вие може да си внушитѣ да станете не физически голѣми, а духовно силни. Ако концентрирамъ силно мисълта си, азъ ще мога да дигна своята лупа въ въздуха. Нѣкой казватъ: азъ имамъ силна мисль, всичко мога да направя съ нея. Питамъ: можете ли съ мисълта си да дигнете тази лупа? - Не мога. Тогава не се samozаблуждавай. Е, други нѣща мога да вдигна. Какви? - Сламки. Че кой не може да дигне сламката? Въ какво седи нашата философия? Можешъ ли, като духнешъ върху единъ човѣкъ да го дигнешъ въ въздуха? Не казвамъ да го дигнешъ съ нѣкоя бомба, но така да го подигнешъ, че този човѣкъ прѣзъ цѣлия си животъ да ти е благодарень, че си го дигналъ въ въздуха. Това е разумна мисль, която сжществува

въ свѣта, и която всичко може да направи. Ние не трѣбва да си губимъ цѣнното врѣме за глупави работи. За какво трѣбва да го употребимъ? - За съществени нѣща.

Сега да опрѣдѣля, кое е същественото нѣщо у насъ. Музикантъ трѣбва да опрѣдѣли, кое е същественото въ неговата музика. Художникъ трѣбва да опрѣдѣли, кое е същественото въ неговото художество. Свещеникътъ, учителътъ, майката, бащата трѣбва да опрѣдѣлятъ, кои сѫ съществени нѣща въ тѣхния животъ. Въ всѣки човѣкъ има нѣколко съществени мисли. Тѣ сѫ мѣродавнитѣ, основнитѣ мисли. Тия мисли сѫ всичко три, а всички останали се групиратъ около тия три основни мисли, споредъ великия законъ на живота. Само че отъ преди 2,000 години и до сега съврѣмennото християнство още не е направило една положителна връзка между Бога и себе си. Частична връзка има въ църквата, но положителна връзка между Бога и всѣки едно отъ васъ още нѣма. Онѣзи, които сѫ направили тази връзка, не живѣятъ въ църквата, тѣ оставатъ още невидими, незнайни за обществото. Тѣ сами още не смѣятъ да излѣзатъ, да се изявятъ предъ обществото, защото ще бѣдатъ опозорени. Даже и тази проповѣдь, тази бесѣда, която днесъ ви държа, ще се подложи на критика. Ще кажатъ не е така, както казвате, науката е доказала това по другъ начинъ. Хубаво, какво е доказала вашата наука? Колко пѣти увеличава вашия микроскопъ? - Най-много 3,000 пѣти. Добръ, азъ пѣкъ имамъ единъ микроскопъ, съ който се увеличава нѣколко милиарда пѣти, и съ този микроскопъ може да се видятъ много невидими работи. Той увеличава толкова пѣти, че могатъ да се видятъ и

най-отдалеченият слънце. Това са твърдения за мене, но и всички вие може да опитате тия неща. Кога? - Когато развиете въ себе си тия дарби, които Бог е вложил във вашата душа. Но за това нещо от вас се изисква разумност. Въ тази разумност трябва да изчезне всяко съмнение. Разумните неща са строго определени. Вземете, за пример съвременната математика. Вие изреждате числата 1, 2, 3 и т. н. дохождате до 9 и казвате, че 9 е по-голямо от единицата. Туряте после при единицата числото 9. Тогава стават 19. Питам сега, кое е по-голямо, единицата или 9-та? - Единицата. Защо единицата е по-голяма? - Тя изразява степен, градация. Значи единицата е първостепенно число. След единицата туряме, например 5, 6 и т. н., но колкото повече тези числа се отдалечават от единицата, толкова повече се намаляват. Защо? Защото те са части на едно цяло. Живи са тия числа. Следователно, въ абсолютната, истинска наука, всяко число е живо. Всяко число, което съществува въ своята абсолютна стойност, представлява едно разумно същество. То не може да се изменя въ своята форма. После ние имаме други, механически числа, с които работим, тъй наречените проекционни числа. Какво представляват тия числа? Ако работите с тази механическа математика, какво ще разберете, ако знаете колко кости има въ моето тяло? Какво от това, ако знаете, колко мускули, колко клетки има въ тялото ми? Това не е наука. Но ако дойдете до онази абсолютна наука, тогава тия числа ще имат за вас значение. Защо? Защото аз съм въ тия числа. Тези числа и аз сме едно и също нещо. Като кажа единица, аз вече разбирам едно разумно същество. Всяко число си има

свое име и затова, като извикаме единицата или двойката по техните имена, тѣ веднага ще се отзоватъ, и като дойдатъ, ще се разберемъ. Какво означава двойката? - Двѣ половини отъ единицата. Какво означава тройката? - Три части отъ единицата. Какво означава четворката? - Четири части отъ единицата. Какво разрѣшаватъ половинкитѣ? Какво разрѣшаватъ частитѣ отъ единицата? - Нищо не разрѣшаватъ. Половинкитѣ части показватъ, че трѣбва да се сглобяватъ въ едно цѣло и да изразяватъ това цѣло. Въ тази жива математика числата нито се събиратъ, нито се изваждатъ, нито се умножаватъ, нито се дѣлятъ. Тѣ не се събиратъ, а при това въ тѣхъ има събиране. Тѣ не се изваждатъ, а при това въ тѣхъ има изваждане. Тѣ не се умножаватъ, а при това въ тѣхъ има умножение. Тѣ не се дѣлятъ, а при това въ тѣхъ има дѣление. Това сѣ разумнитѣ събирания, изваждания, умножения и дѣления. И споредъ този великъ законъ, когато извадишъ едно число по Божественъ начинъ, ти усѣщашъ радостъ въ себе си. Когато единъ праведникъ бръкне въ джоба си и извади нѣщо, той изпитва такава радостъ, каквато изпитва онзи светия, който пожертвувалъ своя скъпоцѣненъ камъкъ, даденъ му отъ Учителя, да го пази, за живота на единъ човѣкъ. Дохожда при него една бѣдна вдовица и му казва: продаватъ сина ми робъ. Той е вѣрующъ, но нѣмамъ срѣдства да го откупя. Какво да се прави? Светията погледналъ камъка и си помислилъ: кого да пожертвува, камъка или сина на вдовицата? Въ това врѣме чува единъ вжтрѣшенъ гласъ, който му казва: дай този камъкъ! Светията пакъ си помислилъ: дали не ми говори нѣкой дяволъ? Гласътъ повторно му казва: “Дай този камъкъ на вдовицата,

той е заради нея, тя ще го пази”. Той бръква въ пазвата си, изважда камъка, подава го на бѣдната вдовица, като и казва: “Вземи този камък, той е заради тебе, азъ 20 години го държа”. И ако при васъ дойде нѣкой вашъ бѣденъ братъ, който страда, дайте му този камък, нека го продаде, да откупи сина си. Но вие всѣкога трѣбва да провѣрявате, кой ви говори. Вие всѣки пѣтъ може да знаете, дали ви говори Истината или не, дали моята бѣседа е права или не. Всѣки музикантъ, всѣки виртуозъ може да знае, дали свири право, или не. Музикалното ухо не лъже никога. Човѣшкото сърдце не лъже никога. Човѣшкиятъ умъ не лъже никога. Човѣшката душа не лъже никога. Човѣшкиятъ духъ не лъже никога. Това сѣ общи положения, разбирате ли? Вие казвате: нашиятъ умъ е развей прахъ. Не е така. Умътъ, който Богъ ни е далъ, е Божественъ, разбирате ли? Извѣяни сме ние, които не разбираме, които не знаемъ, какъ да го нагласяваме. Казвате: сърдцето ни е развалено. Не е така. Има едно сърдце, което не е развалено. Ако това сърдце е развалено, би ли казалъ Богъ: “Сине мой, дай ми сърдцето си!” Защо е на Бога едно развалено, едно миризливо сърдце? Значи, човѣшкото сърдце е единъ скѣпоцѣненъ камъкъ отъ първа степенъ. Ами че ако азъ дойда и поискамъ сърдцето ви, защо да не ми го дадете? Вие ще бѣдете въ положението на този светия, при когото дошла бѣдната вдовица и му казала: дай ми сърдцето си, да откупя сина си! Ако тази вдовица поиска сърдцето ви, защо да не и го дадете? Ако единъ твой бѣденъ братъ ти каже: дай ми сърдцето си! - Защо да не му го дадешъ? Ами че този твой братъ е единъ човѣкъ, когото никой не обича, всички се сипятъ върху него,

хулять го, никой не му е казалъ до сега една сладка дума. Дай му сърдцето си и му кажи: “Братко, въ тебе има нъщо хубаво, нъщо добро, ти си една отлична душа! И азъ съмъ готовъ, или готова, да извърша за тебе всичко онова, което Богъ иска. Не разбирайте нъщата по човъшки, буквално, а по духъ, защото буквата убива, а духътъ дава животъ.

“И обхождаше Исусъ Галилея, та благовѣстуваше Царството Божие”.

Сега вие казвате: какво е приложението на този стихъ? Той е билъ Христосъ, Той е билъ Исусъ, затова е могълъ да стори това нъщо. Ами че ако Исусъ е дошълъ на земята, и ако Богъ ни свързва съ него, значи Богъ съизволява къмъ насъ. Това е една привилегия за насъ. Богъ ни се изявява чръзъ цѣлата вселена, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чръзъ слънцето, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чръзъ плодоветъ, но ние не Го разбираме. Най-послъ Той изпраща единъ простъ посланикъ на земята и му казва: “Иди, кажи на тѣзи дѣца, защо слънцето грѣе, защо земята се върти, защо плодоветъ зрѣятъ, защо рѣкитъ текатъ. Иди покажи на тѣзи души, че моята Любовь не е човъшка любовь, че моята Любовь не се измѣня; че азъ, прѣди и слѣдъ вѣковетъ, си оставамъ единъ и сѣщъ. Грѣховетъ на хората не ме измѣнятъ. Ако тѣхнитъ грѣхове сѣ толкова тежки, колкото и цѣлата земя, или колкото и цѣлата вселенна, азъ ще ги дигна съ малкия си прѣстъ въ въздуха. Заради тѣхнитъ грѣхове азъ нѣма да ги намразя.” Това е характеръ въ Бога! А сега нѣкой казва: Богъ не ме обича. И Христосъ казва на едно мѣсто въ Писанието: “Ще отидатъ въ вѣчния огнь. Какво означава вѣчния огнь? -

Въчният огън е наука, училище, дѣто Господь праша хората да се учатъ. Но Писанието на друго мѣсто казва: “Нѣма да отнема милостта си отъ тѣхъ. И въ въчния огън да ги пратя, нѣма да отмахна отъ тѣхъ Любовта Си”. Ако адътъ е наистина толкова страшенъ, защо Богъ изпрати Христа тамъ? Страшенъ е адътъ, но Христосъ не изгорѣ. Христосъ отиде въ ада и казваше: “Братя, излѣзте отъ тука”! И мнозина излѣзоха съ него заедно.

“И обхождаше Исусъ Галилея”. Сега, има много мисли, които ви смущаватъ. Много отъ васъ сѣ млади, нѣкой отъ васъ сѣ стари, а други сѣ на преклонна възраст, но нѣма нищо отъ това. Най-красивиятъ животъ иде сега. Нѣкоя жена казва: ами че азъ до сега не можахъ да се разбера съ мъжа си. Твоятъ мъжъ сега иде! Ти отъ сега нататкъ ще се оженишъ, както трѣбва. Този мъжъ, който иде сега, е много красивъ. Нѣкой казва: азъ до сега не съмъ намѣрилъ Учителя си. Учителътъ сега иде. Ами вие до сега не сте имали никакви братя и сестри. Братята и сестритъ ви отъ сега ще дойдатъ. Дѣ сѣ вашитъ братя? Идете въ тукашнитъ хали, ще видите, че вашитъ братя сѣ закачени на куки, надолу съ главата висятъ. Казвате: а, тѣй било, закачени сѣ за краката нашитъ братя! Да, продаватъ ги вашитъ братя тамъ на кило. Не само въ халитъ, но и по улицитъ и то, не само въ София, но и по цѣлия свѣтъ - бѣсилки правятъ, за да ги бесятъ. Въ затвори ги затварятъ. Казватъ: такава е волята Божия, лъжа е това! Никаква воля Божия не е това! Това което сега съществува, е изопачена култура. Богъ, онази велика Любовь на жертвата, казва: “Вие ще имате помежду си разумна Любовь!” Не трѣбва да се ожесточавате помежду си,

но като пуснете някой братъ отъ затвора, ще му кажете: слушай, братко, ти ще обичашъ враговетъ си и ще имашъ доблестта да научишъ, че и по другъ начинъ можешъ да воювашъ. Стани господаръ на твоитъ мисли, стани господаръ на твоитъ чувства, стани господаръ на онова благородното, което Господъ ти е далъ! Тъй трѣбва да гледате на нъщата! Вие казвате: да се нагодимъ споредъ сегашното общество. Тогава именно няма да се разбирате. Да се нагаждате споредъ онова Божествено общество, споредъ великитъ Божествени закони, това разбирамъ. Любовта ни трѣбва да бѣде като Божията Любовъ. Богъ казва: Вашитъ грѣхове няма да измѣнятъ моето естество, няма да измѣнятъ мнѣнието ми за васъ”. Ние казваме: каквото и да става въ сегашното общество, то няма да измѣни нашитъ убѣждения. Вие казвате: какъ търпи Богъ тия нъща. Казваме: както Богъ търпи всичко това, така и ние ще търпимъ. Нима Богъ няма сила да спре тия нъща? Богъ е турилъ всички сили въ дѣйствие, ще спре тия нъща. Азъ няма да обяснявамъ, защо Богъ търпи всичко. Богъ е приготвилъ една голѣма реторта за българския народъ. И васъ ще турятъ тамъ. Слѣдъ като излѣзете отъ тази реторта, ще минете прѣзъ още деветъ реторти, а като излѣзете отъ послѣдната, десетата реторта, други българи ще бѣдете. Прѣзъ тия реторти ще минатъ всички държавници, всички свещеници, всички майки и бащи. Излѣзете ли отъ тамъ, никакви бѣсилки няма да има вече въ България. Туй нъщо ще опитатъ всички българи, ще видятъ, дали моитъ думи сж върни или не. Това нъщо може да бѣде слѣдъ 10 години, слѣдъ 100, слѣдъ 1000, слѣдъ 2000 години; не, 1000 години няма да се минатъ и всичко това ще се провърши.

Най-много 1000 години давамъ срокъ, за да се провѣрятъ моитѣ думи. Отъ днешнитѣ саби нищо нѣма да остане. Тѣ ще се прѣвърнатъ на ораля и съ тѣхъ ще оратъ земята. За въ бѣдѣ само съ земята ще се воюва. Отъ затворитѣ нѣма да остане нищо. Тукъ тамъ ще остане нѣкой паметникъ отъ тѣхъ, и хората ще ходятъ да гледатъ, както днесъ обикалятъ музеитѣ да гледатъ старинитѣ. И отъ сѣдилищата ще останатъ по нѣкой такива паметници. Ще гледатъ сѣдитѣ, какви сѣ били пораншнитѣ сѣдилища. И отъ сѣврѣмнитѣ бѣсилки пакъ ще останатъ нѣкои такива паметници, които хората ще ходятъ да гледатъ и ще казватъ: много културни сѣ били нѣкогашнитѣ хора! Всичко това ще бѣде като на прѣдставление.

“И обхождаше Исусъ Галилея и казваше на разумнитѣ хора: “Живѣйте, както Богъ изисква. Любете враговетѣ си!” Сега казватъ: “Какъ врага си да любя? Куршумъ ще му тегля!” Ами че кога ти стана врагъ? Кога овцата стана врагъ на вълка? Какво зло му е направила, че я яде? Вълкътъ подписва една присѣда на овцата и казва: “Тази овца е осѣдена да умре”. Защо? - За да живѣя азъ. Какво зло му е направила? - Никакво. Защо тогава я яде? Защото вълкътъ иска да живѣе по-добрѣ. Извадете тогава своето заключение! Вие ще кажете: прѣди 2,000 години, когато дойде Христосъ и говори на тия хора, тѣ бѣха прости, затова не можа да живѣе между тѣхъ. Да, ами като говори на насъ, културнитѣ хора, колко Го разбирахме? Азъ ще ви накарамъ да ми докажете, въ какво седи сѣврѣмнитѣ култура, въ какво седи истинската култура. За да се провѣри степенъта на развитието на сѣврѣмнитѣ наука, ще направимъ слѣдния опитъ. Ще изпратимъ при тия учени хора една майка,

която е изгубила своето дѣте, или нѣкой ученикъ, който е изгубилъ своята майка, или нѣкой народъ, който е изгубилъ своитѣ видни хора и ще имъ кажемъ: нали имате култура, нали имате знания, възкресете тази дъщеря, тази майка или тѣзи видни хора, за които жалятъ! - Ама не можемъ. Защо? Дѣ сж вашитѣ знания? - Ами че тия хора отидоха при Бога! Не, лесно се отървате вие. Ако тия хора бѣха отишли при Бога, тѣ щѣха да се научатъ на умъ и разумъ, но не сж отишли при Бога, тѣ живѣятъ още тукъ на земята. Тѣхното положение азъ уподобявамъ на онзи синъ който иска да замине за странство, но майка му го много обича, плаче, не го пуца. Бащата настоява да замине синътъ и най-послѣ рѣшаватъ да замине. Името на този синъ е Христо. Окичатъ го съ вѣнци, даватъ му въ рѣцѣтъ букети, тръгватъ за гарата. Взима си сбогомъ съ майка си, съ баща си, съ всички, които го изпращатъ, и тренътъ потегля. Майката се силно разтревожва, едва я отдѣлятъ отъ гарата; бащата я завежда дома полумъртва, припаднала; въ несвѣсть, залива я съ вода и я докарва въ съзнание. Синътъ, обаче, стигналъ не стигналъ на първата станция, връща се дома си. Майката, дошла въ съзнание вече, оглежда се, вижда сина си въ кѣщи. Пригрѣща го, радва се, че се върналъ. Синко, върна ли се отъ странство? Не, не е ходилъ никѣдъ, той е тукъ при васъ. Това не е култура! Ние сме отъ тѣзи хора, които заминаваме само на 4 километра разстояние къмъ небето и скоро пакъ се връщаме назадъ. И слѣдъ всичко това казватъ за нѣкого, че отишълъ при Господа. Не, азъ не съмъ видѣлъ още нито единъ човѣкъ, който де е отишълъ при Господа. Колко български държавници обикалятъ все изъ България, а вие

мислите, че сж отишли при Бога. Тъ си живѣятъ тукъ измежду васъ, и политика се развиватъ. Нъкои отъ тѣхъ не можешъ да ги убѣдишъ, че сж умрѣли. Тия хора ще ги видишъ, че още спорятъ, дали има задгробенъ животъ, или не. Срещна нъкой свещеникъ отъ онзи свѣтъ, питама го: има ли задгробенъ животъ, или не? - А, нъма. Срещна нъкой писателъ въ невидимия миръ, като духъ сега, питама го: не забѣлзвашъ ли, че въ сегашния ти животъ има нъкаква несъобразность? - Да, забѣлзвама нъщо особено: денемъ срѣщамъ познатитъ си, поздравлявама ги, снемамъ имъ шапка, но тѣ не искатъ да ми отговорятъ. Цѣли диванета сж! Вечерно врѣме ги срѣщамъ, поздравяваме се, разговаряме се. Казвама му, приятелю, не е така. Ти се намирашъ въ другъ свѣтъ, не си между живитъ хора на земята.

Ще кажете, че окултната наука изяснява нъщата тѣй или иначе. Може, но азъ обяснявама нъщата тѣй, както ги виждама сега, а не както ги описва нъкоя философия. Свѣтътъ е пълень съ ненапрѣднали души, които трѣбва да се освѣтлятъ. И ние, които живѣема тукъ на земята, трѣбва да имаме толкова свѣтла мисль, че да освѣтлимъ всички тия души и да имъ дадема потикъ да се развиватъ. Въ тия религиозни събрания, които ставатъ тукъ, около всѣки единъ отъ васъ има много ненапрѣднали души, които искатъ да се освѣтлятъ, да се подигнатъ. Нъкой пжтъ се усьщате скърбни, песимистично настроени. Това сж души, които обикалятъ около васъ и искатъ да имъ помогнете. Тѣ хлопатъ на вашитъ врати и казватъ: помогнете ни! Крайна бѣднотия има около насъ! Вие казвате:

не, не знамъ какво ми стана, много ми е тѣжно. - това сѣ вашитѣ дѣди и прадѣди, които ви искатѣ помощъ.

Исусъ, ходеше изъ Галилея, за да покаже на хората, че тѣхнитѣ убѣждения сѣ криви. Проповѣдваше имъ, че има единъ Богъ, около Когото трѣбва да се обединятъ всички. Вие ще ми проповѣдвате, че молитвата е безполезна. Не, молете се и къмъ Бога се обърнете! Гледате нѣкой писателъ пише, но вие не виждате, че около него обикалятъ до 100-ина ненапреднали, некултурни души отъ невидимия свѣтъ, и всѣка отъ тѣхъ се изрежда и му казва: пиши, пиши това нѣщо! Напише той едно изречение, дойде друга нѣкоя душа, казва му: напиши това! Дойде трета, четвърта, изредятъ се всички и най-после той привърши съчинението си. И всички хора казватъ: излѣзе едно хубаво философско съчинение, за просвѣта на българския народъ! Да, съчинение на 100 глупави души, които не знаятъ своя пѣтъ къмъ Бога, а пишатъ. Не, има и други светящи души! Въ момента, когато сте въ мракъ, когато сте нападнати отъ нѣкои ненапреднали души, ще дойде една отъ тия свѣтли души и ще ви каже: Богъ е Любовь, Богъ е Мѣдрость, Богъ е Истина - ще ви внуши една нова мисль, една нова идея и вие ще се подигнете. Тия свѣтли души казватъ: погледни нагоръ! Ние ще бждемъ съ тебъ! Това сѣ помощници, ангели хранители на човѣчеството. Въ всѣко отношение, въ всѣко направление тия напреднали души ви заобикалятъ. Благодарение на това, че сме заобиколени съ такива души, нашиятъ животъ може да сѣществува. Затова всички трѣбва да бждемъ съ чисти сърдца, съ свѣтли умове, за да могатъ душитѣ, умоветѣ и сърдцата ни

да станатъ олтаръ на тия свѣтли души, на тия напръднали наши братя, за да работятъ съ насъ заедно.

Сега Христосъ е тукъ на земята, въ църквата е Той, но не въ тази официална църква. Между душитъ на хората е Той. Не само Той, но и всички ония напръднали души, които сж пострадали за това учение, работятъ заедно съ Него. Всички ще имате положителна вѣра, да опитате това учение, да видите, че Богъ е Любовь, която внася онази истинска топлина и разширява съзнанието. Богъ е Мъдростъ, която внася онази истинска свѣтлина и тласка човѣчеството къмъ знание. Науката се дължи на Божествения Духъ. Любовта пкъ е силата, която постоянно коригира. Ако не бѣше тая Божия Любовь, отъ хората нищо не би останало. При това, Богъ е Истина, която дава истинската свобода. Нѣма сила, която може да Му се противопостави. Всичко друго единъ день ще се стопи. Какво ще остане тогава? - Ще остане онази чиста, кристална вода, въ която ще може да се живѣе. Всички утайки ще паднатъ на дъното, а ще остане онази хубава, фина материя, въ която ще живѣемъ.

Днесъ прѣдъ насъ седи великиятъ въпросъ - да познавате Бога. Азъ не казвамъ, че не познавате Бога. Познавате Го, молили сте се на Бога, но да познавашъ слънцето въ мѣсець декември и да го познавашъ въ мѣсець май, това сж двѣ различни положения на слънцето. Да познавашъ Бога като Любовь е едно нѣщо, и да познавашъ Бога въ онази студенина на зимата е друго нѣщо. Слѣдователно, Любовта трѣбва да събуди душитъ ни.

Азъ бихъ желалъ между всинца ви да се образува една вътрѣшна връзка на Любовь, да има взаимно уважение и почитание помежду ви, да зачитате вашитъ добри чувства. Азъ забѣлзвамъ въ новото движение тукъ въ България една лоша черта, тя е, че нѣма зачитане. Окултно движение, а започва да се раздѣля на особени мнѣния. Нѣма нищо отъ това, но важното е, че Любовета нѣма дѣление. Нѣма човѣкъ въ България, който да проповѣдва Любовета по-добрь отъ мене. Нѣма човѣкъ въ България, който да свети повече отъ мене. Мислите ли, че има нѣкой другъ това е заблуждение. Азъ мога да свѣтя като Христа, не по-вече отъ Христа. Азъ мога да свѣтя като Бога, не по-вече отъ Бога. И като казвамъ, че свѣтя като Христа, азъ се радвамъ, защото това е Божията свѣтлина. Не, Божия свѣтлина е тя! Азъ свѣтя като Бога. Защо? Защото Богъ е вътрѣ въ мене. И вие можете да свѣтитѣ като Бога. Ако Богъ е въ всинца ни ние ще се обичаме. - Ще има помежду ни взаимно уважение и почитание. Нима азъ мога да ви заблуждавамъ? Нима азъ трѣбва да ви използвамъ и слѣдъ това да кажа: тия глупавитѣ нищо не разбиратъ. Не, азъ казвамъ: понеже вие не можете да използвате тази свѣтлина и топлина, затова ще туря малко облаци надъ васъ, та да я използвате съобразно вашитѣ сили. Единъ день ще можете да използвате всичката свѣтлина. За сега всинца трѣбва да се стремите къмъ абсолютната свобода! Не подразбирамъ слободията, но абсолютната свобода. Азъ съмъ за нея. Всѣки отъ васъ ще бѣде разуменъ да се жертвува за Истината; всѣки ще бѣде разуменъ да се жертвува за Мѣдростъта; всѣки ще бѣде разуменъ да се жертвува за

Любовта. И ще бъдемъ готови сега, още днесъ, всички да изнесемъ великото дѣло, да проповѣдваме за този великъ, живъ Господъ, Който е направилъ вселената заради насъ и отъ благодарностъ да покажемъ, че както Той се жертвува за насъ, така и ние сме готови да се жертвуваме заради Него. И Този великъ Господъ, Този Учителъ ще дойде за всѣки едно отъ насъ.

Та казвамъ: този Христосъ, Този Божественъ Духъ е навсѣкѣждъ. За менъ не е важенъ въпросътъ, къмъ коя категория ще принадлежить. За менъ формитъ на религиитъ не означаватъ нищо. Не че тѣ не сѣ нищо, но не сѣ тѣ, които разрѣшаватъ въпроса за Царството Божие. Православието не може да разрѣши въпроса за Царството Божие. Не е протестантизмътъ, който ще разрѣши въпроса за Царството Божие. Не е католицизмътъ, който ще разреши въпроса за Царството Божие. Това сѣ форми, които само приготвяватъ човѣчеството. Единственото нѣщо, което може да разрѣши този въпросъ, това е Божиятъ Духъ. Само този великъ Божественъ Духъ ще обнови свѣта, и този Духъ дѣйствува сега въ васъ. Тогава, нека не си правимъ илюзии. Нека отворимъ сърдцата си за тази свѣтлина, която иде отгорѣ, защото чрѣзъ нея Богъ дѣйствува въ насъ. Нека създадемъ една нова форма и да покажемъ на съврѣменното общество, че ние седимъ по-горѣ отъ него и по умъ, и по сърдце, и то не само привидно, а фактически. Азъ мога да раздамъ всичкото си имане, но това още не е жертва. Жертвата е единъ вжтрѣшенъ актъ. Да се пожертвуваме вжтрѣшно, това значи ние да отворимъ душата си за цѣлия свѣтъ. Разумността е

нъщо вътръшно. Само между двъ души, които се обичатъ, може да се възстанови онази връзка на Любовь. Не казвамъ, че трѣбва да прѣзирате другитъ хора, но казвамъ, че трѣбва да обходите всички Галилея, да обходите всички разумни души. Затова именно сте дошли въ свѣта. Да не мислите, че сте дошли само да се родите и да умрете, да ви погребатъ, да ви турятъ единъ надписъ отгорѣ, или пъкъ да напишете нѣкоя книга за човѣчеството. Не, най-важното нѣщо за всѣки едного отъ васъ въ живота ви е да изпълните волята Божия. Тѣй както Христосъ е отишълъ въ Галилея да изпълни волята Божия, така и вие трѣбва да носите тая свѣтлина. Онѣзи отъ васъ, които сж разумни, могатъ да изпълнятъ волята Божия, а онѣзи, които считатъ, че не сж разумни, могатъ да кажатъ, че не сж въ състояние да изпълнятъ волята Божия. За тѣхъ въпросътъ седи малко по-другояче.

И тѣй, трѣбва да схванемъ, че мощното въ свѣта, това е Богъ, а Богъ е Любовь, която не се мѣни. Богъ всѣкога мисли заради насъ. Пакъ ще ви потвърдя, че въ Бога има толкова силно, непрѣрывно желание ние да израснемъ, да се развиваме, да имаме непрѣодолимъ стремежъ за знания, и то, не привидни знания, но такива, чрѣзъ които да разбираме живота. Въ Бога има непрѣрывно желание да сме свободни и тогава да дѣйствуваме. Дѣто и да отида азъ, трѣбва да имамъ тази истинска свобода въ себе си, че да я прѣдамъ и на другитъ. Тогава, дѣто отида азъ, и Богъ да бѣде съ мене. Човѣкъ, който отива да проповѣдва нѣщо, а Богъ не е съ него, това не е проповѣждане. Тази проповѣдь нищо не струва. Ако азъ служа на Бога, а Богъ не е съ мене, това не е никакво

служене. Значи, ние трѣбва да бѣдемъ навсѣкѣ съ Бога. Дѣто отидемъ, Духътъ Божий трѣбва да бѣде съ насъ, и ний трѣбва да бѣдемъ съ Духа. Само тогава думитѣ ми ще иматъ смисълъ. И сега думитѣ, които азъ ви говоря, иматъ смисълъ.

Та повтарямъ: нашитѣ грѣхове, нашитѣ заблуждения не сѣ въ сила да измѣнятъ Любовьта на Бога къмъ насъ. Той е готовъ мигновено да заличи грѣховетѣ ни, стига да има такова желание и въ самитѣ насъ. Щомъ има въ насъ това желание, Богъ всѣкога ги заличава. Въ това може да бѣдете увѣрени. Но ако вие грѣшите съзнателно, това не е хубаво. Защо? Защото Богъ ще заличи грѣховетѣ ви, но вие пакъ ще страдате. Щомъ вие знаете, че Богъ е добъръ, любящъ, но съзнателно злоупотрѣбите съ тази Любовь, вие ще страдате. У васъ трѣбва да има туй съзнание, да не злоупотрѣбвате съ Любовьта Божия. Не трѣбва да изпитвате Бога! Всѣко насилие върху кое и да е сѣщество, е насилване на Бога, изнасилване на Божия Духъ. Благородно е човѣкъ да не насилва Духа Божий у когото и да е! У насъ трѣбва да има това благородство! Само така ще можемъ да дадемъ потикъ на новата култура. Ако съединимъ умоветѣ си, волята си и разширимъ съзнанието си, тогава всички ще бѣдемъ близки, безъ да сме близки. Ако не направимъ това, тогава ще бѣдемъ далечъ единъ отъ другъ, макаръ и по форма да сме близки. Защо? Защото само волевитѣ разумни мисли, желания и дѣйствиа съединяватъ хората. И така, именно, ние ще бѣдемъ една мощна сила да извършимъ волята Божия още сега. И при това, този е най-важниятъ моментъ въ нашия животъ. По-важенъ моментъ отъ сегашния може да има, но бѣдещето се

определя от сегашното, от него зависи. Каквато насока вземете въ сегашния си живот, тя ще определи бъдещето ви.

Преди 2000 години Христосъ обхождаше Галилея. Защо? - Да ви намъри и да ви говори. Той ви говори тогава. Знаете ли какво ви говори? Ще си припомните сега. На всинца ви, които сте тукъ, ви е говорилъ Христосъ. Всички вие сте Галилеяни. Преди 2,000 години Христосъ ви е срещналъ и ви е говорилъ. Вие сте забравили, какво ви е говорилъ, но ще си спомните. Някой може да каже: дали ще си спомня? - Стига да искате. Има нъща които хората много лесно си припомнятъ. Кои? Нъща, които иматъ да взиматъ, лесно си ги припомнятъ, а нъща, които иматъ да даватъ, лесно ги забравятъ. Запримъръ, хората лесно забравятъ своите дългове. Но ако някой обѣщае да ви даде 100,000 лева, ще забравите ли? Ако някой има да дава 100,000 лева, скоро ги забравя.

Сега, азъ искамъ да си спомните за онова красивото, което Христосъ ви е говорилъ, а не за вашите дългове. Дълговетъ ви, това е за Бога, а вие обърнете онзи листъ дѣто имате да взимате. Христосъ преди 2,000 години ви е говорилъ слѣдното: “Ще настанатъ по-благоприятни условия за въ бъдеще. И това което ви казвамъ днесъ, посѣйте го, то ще израсне и ще даде своите плодове. Тогава моите думи ще се изяснятъ, ще станатъ по-ясни, по-разбрани.”

И обхождаше Исусъ всички Галилея, изцѣляваше всички болести, изцѣляваше всички бѣснуети, изцѣляваше всички тѣги, скърби и страдания. Да се прѣмахнатъ всички тѣги, скърби и страдания, които измъчватъ човѣшката душа, това е мощното въ свѣта! И нека останатъ само тия мѣгли, само тия

облаци по небето, които сж необходими за нашето растене. Всички други бури и сътресения трѣбва да се премахнатъ. Затова иде днесъ Христосъ на земята! Затова Богъ праша великия, мощния си Духъ, да подигне съзнателнитѣ души! Не сте само вие, на които Христосъ е говорилъ, Христосъ е говорилъ още на хиляди души. И сега Той ги посѣщава и имъ казва: “Врѣме е вече!” Вие казвате: дошло ли е врѣмето? - Дошло е вече. Нѣма врѣме да се чака. Врѣмето за възкресение е дошло! И да видимъ, кой отъ васъ ще възкрѣсне прѣвъ. Отъ сега вече очаквайте, да видимъ, кой ще възкрѣсне прѣвъ. Да видимъ днесъ кой ще възкрѣсне; утрѣ кой ще възкрѣсне. Очаквайте възкресението тѣй, както бубитѣ очакватъ излизането отъ пашкула. Казвате: ама дали ще излѣземъ такива, каквито сме сега? Не, съвсѣмъ други ще бждете. И апостолъ Павелъ казва: “Не живѣя вече азъ но Христосъ живѣе въ мене.”

“И обхождаше Исусъ всички Галилея и благовѣст-уваше Царството Божие”. И всѣки единъ отъ васъ трѣбва да проповѣдва Царството Божие! Всички спорове между васъ да прѣстанатъ! Не е въпросътъ за църквитѣ, не е въпросътъ за народноститѣ - въпросъ е за Царството Божие. Има ли Царство Божие, всички вие, и всички църкви ще се благословятъ. Нѣма ли Царство Божие, всички въпроси ще пропаднатъ.

Сега, като се върнете дома си, у васъ, внесете Царството Божие въ душитѣ си! Спомнете си бесѣдата, която Христосъ ви е говорилъ прѣди 2,000 години. Помис-лете върху нея день, два, три, и каквото си припомнитѣ, ще ви зарадва, ще

осмисли живота ви, и вие така ще се подигнете, че ще благодарите на свѣтлината на този день.

Нека днешниятъ день остави върху насъ своето благословение на Божията Любовь, Божията Мъдрость и Божията Истина!

*Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ,
на 5 юли, 1925 г. въ гр. София.*

Коего вие видите.

Обърна се послѣ особно къмъ ученицитѣ и рече: “Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите”¹”.

Съдържателнитѣ думи въ този стихъ сж: “Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите”. Виждането това е процесъ на съзнанието. То подразбира будно съзнание, а степенѣта на тази будностъ показва степенѣта на разумността. Разумността пъкъ показва, какъвъ е човѣкътъ. Слѣдователно, възвишеното, благородното, къмъ което ние се стремимъ, показва разумното въ свѣта, което за сега е неопредѣлено въ умоветѣ ни. Всички човѣци иматъ стремежъ къмъ една неопредѣлена идея. Нѣкои наричатъ тази идея Богъ, нѣкои я наричатъ бждещъ животъ, нѣкои я наричатъ реалното въ свѣта, силитѣ въ свѣта и т. н. Изобщо сжщата тази идея е кръстена съ хиляди имена, но малцина сж онѣзи разумни сжщества, или онѣзи разумни човѣци, които сж я виждали. Нѣкой запитва: може ли да се види реалността? - Може, стига да е будно съзнанието на човѣка. Въ виждането има два процеса: процесъ на сѣнкитѣ и процесъ на ясното виждане, на реалността. Реалността има всѣкога сѣнка прѣдъ себе си. Онѣзи, които не сж запознати съ сжщността на живота всѣкога отправятъ погледа си къмъ сѣнкитѣ на живота, и вслѣдствие на това произтичатъ всички разочарования въ този свѣтъ. Онѣзи,

¹ Лука 10:23

които отправят погледа си към самата реалност, те познават тази реалност отблизо, и тя прѣбжда въ тяхното съзнание.

Христосъ се обръща къмъ своите ученици и казва: “Блажени очите, които виждатъ това, което вие видите”. Какво сж виждали тяхните очи? Запитвали ли сте се нѣкой път, кое е онова, което ви радва въ живота? Всѣки отъ васъ има една сжществена идея, каквато и да е тя. И врѣмето ще опрѣдѣли, дали вашата идея, която сте избрали като пѣтеводителъ, е реална или не. Дѣцата въ най-ранната си възраст си избиратъ нѣкакъвъ идеалъ и те иматъ свой идеалъ. По-нататкъ, къмъ 10-та си година те си иматъ идеалъ, съотвѣтенъ на възрастта имъ. Къмъ 21-та си годишна възраст иматъ другъ идеалъ. Къмъ 33-та си годишна възраст иматъ свой идеалъ и къмъ края на живота си, старите пакъ си иматъ свой идеалъ. Младите растатъ съ своите идеали, възрастните се радватъ съ своите идеали, а старите остарѣватъ съ своите идеали. Защо старите остарѣватъ съ своите идеали? Те казватъ: ние ще постигнемъ своите идеали въ другия свѣтъ. Старите всѣкога турятъ идеалите си въ задгробния животъ. Когато човѣкъ не може да постигне нѣщо въ този свѣтъ, той казва: въ другия свѣтъ ще го постигна. Възможно е да го постигне, възможно е и да не го постигне. Този и онзи свѣтъ, това сж опрѣдѣления, които хората даватъ за живота. Кой е този свѣтъ? - Свѣтътъ, който ние познаваме. Кой е онзи свѣтъ? - Свѣтътъ на обезпѣтените сжщества, свѣтътъ който духоветѣ познаватъ. Обаче и двата свѣта не сж реални: нито свѣтътъ на духоветѣ е реаленъ, нито свѣтътъ на хората е реаленъ. Като казвамъ, че и

двата тия свѣта не сѣ реални, разбирамъ, че тѣ сѣ промѣнчиви. А всѣкога туй което прѣтърпѣва промѣна, причинява и скѣрбъ. Вие имате дреха, на която се радвате, обичате я, но тя се сяжда, изтрива се, изгубва своята красота. Имате хубави, лачени обуца, съ които първоначално минавате, прѣпорѣчвате се прѣдъ хората за благородникъ, но слѣдъ година, когато обущата ви прогледатъ, вече не обичате да ходите на гости съ тѣхъ. Защо именно прѣдпочитате слѣпите обуца прѣдъ прогледалитѣ? Казватъ нѣкои: не трѣбва да бѣда слѣпъ, очите ми трѣбва да сѣ отворени. Питамъ: защо като прогледатъ обущата ви, вашата философия се слага малко по-другояче? Защо прогледалитѣ обуца не сѣ за прѣдпочитение? Азъ казвамъ: това е недовиждане, недоразбиране на живота.

Съврѣмения културенъ свѣтъ, съврѣмениятъ християнски свѣтъ иматъ особени схващания за живота. Ние търсимъ живота тамъ, дѣто го нѣма, т. е. тамъ, дѣто нѣма условия за животъ. Всички търсимъ живота въ богатството, въ кѣшитѣ, въ храната и т. н. Но богатството е резултатъ на самия човѣкъ. Човѣкътъ самъ е създалъ богатството. Храната, на която ние възлагаме такива голѣми надежди, и тя не ни помага. Тази храна е въ сила само тогава, когато ние сме здрави. Слѣдователно, ако нашето тѣло е здраво, тази храна може да се използва, но ако тѣлото ни не е здраво, каквато храна и да ни се даде, освѣнъ че тя нѣма да ни принесе полза, но ще ни принесе и страдания. Тогава съврѣмениятъ свѣтъ намѣсто да проповѣдва, че трѣбва да бѣде въ съгласие съ битието, той поставя въпроса, че всѣки човѣкъ трѣбва да уреди своя животъ, трѣбва да го урегулира и да се осигури. Обаче, сигурность има

въ живота си само онзи, на когото съзнанието е будно, който вижда. Осигуренъ е само будният човѣкъ, само живиятъ човѣкъ, който се е пробудилъ вътрѣшно, който търси възвишения идеалъ. Разбира се, този идеалъ не е тъй отвлеченъ, както нѣкои си го представяватъ. Всички съврѣмненни хора говорятъ за идеалъ, но тѣхниятъ идеалъ не говори. Идеалъ, който не говори, идеалъ, който не се вижда, идеалъ, който не внася животъ въ своите послѣдователи, не е идеалъ. Идеалътъ подразбира въ себе си тази първична форма, въ която Богъ е вложилъ животъ. Всѣки човѣкъ е идеалъ за нѣкого. Дѣтето е идеалъ за майката, то я вдъхновява. Кога? - Когато това дѣте е разумно. Дъщерята нѣкой път е идеалъ за бащата. Кога? - Когато тя е разумна, когато тази форма съдържа разумностъ. Питамъ: въ какво седи тази разумностъ? - Разумността съдържа двѣ качества: сила и мекота. Силата може да направи всичко, а мекотата може да изцѣри всѣка рана, може да прѣмахне всѣка скѣрбъ. Слѣдователно, идеалъ, който не съдържа въ себе си сила и мекота не е идеалъ. Това е образъ който носи Божественото въ себе си. И тъй, ние не само че трѣбва да търсимъ своя идеалъ, но същеврѣменно всѣки отъ насъ трѣбва да бѣде идеалъ за нѣкого. За кого? - За себе си. Или, съ други думи казано: всѣки човѣкъ трѣбва да бѣде отражение, изразъ на Божественото. Богъ трѣбва да се изявява въ всинца ви. Значи, разумниятъ животъ почва да се изявява само тогава, когато дадемъ свободенъ достѣпъ на Божественото въ насъ.

Сега, да обясня тази идея. Нѣкои ще кажатъ: че какъ така ние трѣбва да дадемъ достѣпъ да се прояви Божественото?

Божественото не може ли да се прояви само по себе си? - Може, но ако Божественото рече да се прояви само по себе си, това ще бъде насилие. Няма защо Богъ да се проявява самъ по себе си. Когато Богъ иска да се прояви, то е заради насъ самитъ, да ни даде отъ своята благостъ, отъ своята разумностъ. Слѣдователно, всички ограничени същества, дето и да сж, се нуждаятъ отъ Божественото проявление въ тѣхъ, но това проявление трѣбва да става по закона на Любовта. Божественото трѣбва да се търси, и то не тѣй просто, но съ всички усилия и стремежъ. И Писанието казва: “Божественото трѣбва да се търси съ всичкия умъ, съ всичкото сърдце, съ всичката сила и съ всичката душа”. И то всѣки день трѣбва да се търси. По това именно се отличаватъ великитѣ хора, че сж търсили този великъ идеалъ, и тѣ сами сж били идеалъ. Ако четете същата тази глава отъ Евангелието, ще видите, какъ Христосъ е прекаралъ цѣла нощъ въ молитва. Молитвата за сегашния ученъ свѣтъ е единъ анахронизъмъ. Тѣ казватъ: защо човѣкъ трѣбва да се моли на Бога? Съврѣменнитѣ хора не могатъ да разбератъ, защо трѣбва да се молятъ на Бога. По същия законъ азъ задавамъ въпроситѣ: защо човѣкъ трѣбва да се учи? Защо човѣкъ трѣбва да яде? Защо човѣкъ трѣбва да ходи? Защо човѣкъ трѣбва да спи? Защо човѣкъ трѣбва да се жени? Защо човѣкъ трѣбва да има деца? Защо човѣкъ трѣбва да слугува? Защо човѣкъ трѣбва да си прави къщи? Защо човѣкъ трѣбва да се облича? Защо човѣкъ трѣбва да ходи изправенъ на два крака? И защо най-после човѣкъ трѣбва да си държи главата перпендикулярно? Могатъ да се зародятъ хиляди такива въпроси. Вие ще кажете: тези въпроси не сж важни. Кой

е най-важният въпрос въ свѣта? - да ни е добръ, това е най-важното. Знаете ли, колко е смѣшно, когато нѣкой човѣкъ каже, че най-важното въ свѣта е да ни е добре на насъ? Единъ боленъ казва на другъ боленъ: иди кажи на лѣкаря да дойде да ни прегледа, да ни даде нѣкакво лѣкарство, за да оздравѣемъ. Този боленъ е инвалидъ, както и първиятъ, и двамата не могатъ да станатъ отъ леглото си. Идва обаче лѣкарътъ, пипа пулса на първия, казва: тебе съмъ те изследвалъ. Отива при другия боленъ, пипне и на него пулса и съ това свършва всичко. Вие може да се смѣете, но азъ считамъ за болни всички тия съвременни хора, които проповѣдватъ за моралъ. Боленъ на боленъ проповѣдва. Той самъ не знае, дѣ е Господь, но казва: вървай въ Бога! Той самъ нѣма идеалъ, но казва на другъ ти трѣбва да имашъ идеалъ! Вследствие на това, всичко въ нашата литература е разбъркано. Попитайте нѣкого какво нещо е идеалъ, какви ли не определения ще ви даде. Попитайте нѣкого какво нещо е сила, какво нещо е Богъ, той ще ви каже това-онова, ще ви каже, че Богъ е първичната причина въ свѣта, която е създала всичко. Вие ще кажете, че Богъ е създалъ свѣта. Не, това сж ваши схващания. Азъ казвамъ, че Богъ не е създалъ свѣта. Тогава Писанието казва, че Богъ ни е родилъ. Ще мислимъ значи че Богъ ни е родилъ. По сжщия начинъ, обаче, Писанието казва, че Богъ е направилъ човѣка отъ прѣстъ. Питамъ: кое е най-вѣрното отъ тия положения? Богъ създаде ли човѣка, роди ли го, отъ прѣстъ ли го направи? - Отъ прѣстъ създаде неговото тѣло, чрѣзъ вдѣхване произведе неговия животъ, но не му вдѣхна въ устата, а въ носа. Защо въ Писанието се казва, че Богъ вдѣхналъ животъ на човѣка чрезъ

носа? Какво означава носът? - Носът е емблема на човешката разумност. Когато Бог създаде разумното въ човъка, тогава Той му вдъхна дихание въ носа, но това още не значи, че свътът не е съществувалъ и по-рано. Мислите ли, че въ онази сѣмка, която държите въ ръката си, не се криятъ потенциални, непроявени сили? Въ тази сѣмка има скрити сили, които тя може да прояви. Кога ще ги прояви? - Като се постави при благоприятни условия, и въ васъ има много такива непроявени сили. Тѣ само чакатъ условия, за да се проявятъ. За вашето пробуждане се изискватъ условия. За да бждешъ умень човѣкъ изисква се съприкосновение съ учени хора. За да бждешъ добъръ, трѣбва да бждешъ въ съприкосновение съ добри хора. Такъвъ е великиятъ законъ. Ако нѣкой мисли, че това може да се постигне по другъ начинъ, той е на крива посока. Вие може да оставите нѣкой говедаръ съ хиляди години да пасе овцитъ, той все ще придобие една малка опитностъ отъ това положение, но нѣма да спечели много нѣщо. Но ако поставите този говедаръ при условия да живѣе съ разумни хора, той ще стане гениаленъ човѣкъ. Ако пъкъ поставимъ този човѣкъ въ съприкосновение съ нѣкои разбойници и съ тѣхъ да дружи въ продължение на хиляди години, той ще придобие нѣкои опитности, но човѣкъ отъ него нѣма да стане. Поставите ли го отново между разумни хора, той ще стане светия. Питамъ тогава: кое прѣодолюва въ свѣта, доброто или злото? - Доброто прѣодолюва. Съврѣменнитъ хора ще кажатъ, че злото прѣодолюва. Не е върно това, доброто прѣодолюва. Че наистина доброто прѣодолюва въ свѣта, се вижда отъ това, че когато хората умиратъ, отново оживѣватъ, доброто ги възкресява.

Доброто седи задъ границите на този свѣтъ. Доброто не е въ материалния свѣтъ. То не е въ нашите пари, то не седи и въ хлѣба, който даваме нѣкому. Доброто седи въ моя умъ, въ моето сърдце, въ моята душа, въ моя духъ. Слѣдователно, хлѣбътъ, който давамъ нѣкому, мога да го направя и отрова, и благословение - отъ мене самия зависи. Сега, нѣкои отъ васъ, които не са запознати съ окултната наука, може да мислите, че човѣшката мисль е хилава. Не е така. Човѣшката мисль е сила. Нѣкой пѣтъ човѣкъ тѣй може да концентрира своята мисль на злоба и завистъ къмъ храната, отъ която ще яде нѣкой човѣкъ, че като хапне този нещастникъ отъ тази храна, да се отрови. Това именно е нещастieto въ сѣврѣмения свѣтъ, че всички наши мисли сѣ отрицателни. Ние казваме: хората сѣ лоши. И тази мисль тѣй често я повтаряме, внушаваме си я докато най-послѣ въ отношенията ни се създаде пълно недовѣрие. Ние вървимъ по обратния пѣтъ и слѣдъ всичко това искаме да се подигнемъ. Казваме, че всички хора сѣ лоши, а при това искаме да сѣ добри. Ако двама души се сприятелятъ, ние казваме: тѣхното приятелство нѣма да отиде дълго врѣме, нѣма да трае дълго. Видимъ, че двама млади се обичатъ и се оженятъ, казваме: слѣдъ 2-3 години тѣ ще се раздѣлятъ. Еди-кой си станалъ свещеникъ, казваме: отъ него нищо нѣма да стане. Той скоро ще зарѣже службата. Еди-кой си станалъ търговецъ, казваме: той нѣма да прокопса. Дѣте се родило нѣкому, казваме: отъ него човѣкъ нѣма да стане. И действително, така излиза. Тия двама приятели се раздѣлятъ. Мжжътъ и жената се напуцатъ. Свещеникътъ си зарѣзва службата. Търговецътъ фалира. Дѣтето умира. Питамъ: при

такава обстановка на нъщата, какво общество може да се образува? Някои от васъ, които ме слушатъ казватъ: този човѣкъ не говори Истината. Дѣ е Истината тогава? Не, приятелю, азъ зная, дѣ е Истината. Тази Истина азъ не я търся въ богатството; тази Истина азъ не я търся въ домоветъ; тази Истина азъ не я търся въ държавата; тази Истина азъ не я търся въ църквата; тази Истина азъ не я търся въ науката; тази Истина азъ не я търся въ сегашния животъ; тази Истина азъ не я търся въ задгробния животъ. - Тази Истина азъ я търся въ великата Божия Любовь, която познавамъ, отъ която сегашния животъ излиза. Тази Истина е толкова проста, че и малките дѣца я знаятъ, а съвременните културни хора, понеже сж станали възрастни, напуснали сж своето дѣтинство и сж забравили тази Истина. Ние, съвременните хора, мязаме на онзи българинъ, който така много се напилъ, че като се връщаль дома си, срещналъ една жена и я запиталь: жено, дѣ е майка ми? Тази жена била майка му, но той не я позналь. Майка си и съ затворени очи мога да намърятъ. Въ насъ, съвременните хора, които често губимъ нормалното си състояние, Богъ е вложилъ своята Любовь, вложилъ е животъ и дихание, и въпрѣки всичко това още имаме нужда да ни казватъ, дѣ е нашия Господъ, има ли Господъ или не, дали този Господъ е добъръ, или не, дали цѣлиятъ животъ не е една самоизмама и т. н. Вѣрно, състоянието на пияния човѣкъ е самоизмама, но състоянието на трезвия човѣкъ не е самоизмама, то е истински животъ. Въ истинския животъ нѣма никакво вкисване, никаква завистъ, никаква умраза, никакво съмнѣние. Истинскиятъ животъ съдържа една безгранична

въра, въ която човѣкъ може да провѣрѣва Истината. Въ истинския животъ човѣкъ може да има съобщения съ сѣщества по-разумни отъ себе си, а не такива хилави като него. Ще кажете: защо ни сѣ тия разумни сѣщества? Нима не е красиво, когато сте на смъртно легло да дойде единъ отъ тия разумнитъ лѣкари на безсмъртието, да ви капне нѣколко капки отъ безсмъртието на живота, и вие да възкрѣснете? Не е ли хубаво да имате познанство съ него? - Струва си това познанство. При онзи отъ васъ, който е изгубилъ смисъла на живота си, който е дошълъ до отчаянието, до края на живота си, до края на бездната и се колебае, дали да се самоубие, или да остане да живѣе, не струва ли да дойде при него онзи великъ Учителъ, който носи свѣтлината и да му каже: “Животътъ има смисълъ, струва да се живѣе, защото това, което виждашъ прѣдъ себе си, то е самоизмама, това още не е самиятъ животъ”.

Казва Христосъ: “блажени очить, които виждатъ това, което вие видите”. Какво видѣха Неговитъ ученици? - Ученицитъ Христови виждаха Божията Любовь, тѣ виждаха Бога въ Христа, виждаха, че тамъ Богъ се проявява”. Единъ отъ староврѣменнитъ светии дълго врѣме се молилъ на Бога, да надзърне за малко нѣкъдѣ, да види, какво нѣщо е небето, какво нѣщо е бѣдещиятъ животъ. Дошълъ неговиятъ Учителъ, завелъ го въ една стая и поставилъ окото му да гледа онзи свѣтъ прѣзъ една малка дупчица, гледалъ той прѣзъ тази дупчица цѣли 250 години, докато дошълъ неговиятъ Учителъ, бутналъ го и му казалъ: стига вече! - Чакай, едва започнахъ да виждамъ. Слѣдователно, този животъ е толкова красивъ че като съберете животъ отъ нѣколко милиони години, на васъ се струва, като да

е единъ часъ само. Възвишениятъ животъ не познава време и пространство по тази единствена причина, че той е красивъ. Нъкои казватъ: като отиваме често въ онзи свѣтъ, и тамъ ще ни омръзне. Не, приятелю, на човъка може да омръзне само, ако е при едно умрѣло магаре, което гние и мирише. Питамъ: когато това магаре е живо, ще ти омръзне ли? Не, ще се качишъ на гърба му и приятно ще ти е, когато го яздишъ и минавашъ прѣзъ пустинята. Даже ще ти е мѣчно, когато това магаре каже: “Слъзъ за малко отъ гърба ми!”

И тъй, при съврѣмения животъ ние трѣбва да дойдемъ до истинското положение на нѣщата. Вие казвате: защо ни е наука? - Науката ще ни даде свѣтлина да разберемъ физическия свѣтъ. Съврѣменията наука е изключително за физическия свѣтъ. Начинитъ, които ние употребяваме, за да изучаваме физическия свѣтъ, не сж начини, съ които ще можемъ да проучваме духовния свѣтъ. Щомъ влезете въ духовния свѣтъ, изведнажъ ще разберете цѣлата обстановка. Духовния свѣтъ има едно качество, че туй, което съзнавате и виждате въ него, не се подава на описание. Ако вие се опитате да опишете духовния свѣтъ, т. е. да му дадете външна окраска, вие веднага ще изгубите вашето съзнание. Допуснете, че имате красива жена, радвате и се, но ако се опитате да я изнесете прѣдъ външния свѣтъ, да представите вънъ нейната красота, вие ще я изгубите. Питамъ: кои сж подбудителнитъ причини, по които вие искате да я представите на свѣта и да опишете нейната красота? Това е вашето щеславие, вие искате да се хвалите съ нея, нищо повече. Мислите ли че ако опишете вашата жена на външния свѣтъ, нѣма да го съблазните? - Ще го съблазните.

Следователно, външната красота, това е една съблазън. Когато говоря за красота, азъ разбирамъ вътрешната красота, красотата на душата, която трѣбва да бѣде достояние не само на единъ човѣкъ но на всинца. Ако всинца бѣдемъ красиви, нѣма да се изкушаваме. Ако всинца сме богати, нѣма да се крадемъ. Обаче ако сж богати само нѣкой хора, има опасност да се крадемъ. Следователно, когато казвамъ, че трѣбва да бѣдемъ добри, то значи, че трѣбва да се избавимъ отъ злото. Подъ “доброта” азъ разбирамъ, че всички трѣбва да бѣдемъ добри, че всички трѣбва да бѣдемъ разумни, за да се избавимъ отъ злото. Злото въ свѣта е единъ факторъ, който седи вънъ отъ насъ. Той е една самоизмама на човѣшкото сърдце, той е една самоизмама на човѣшкия умъ. То произтича отъ факта, че човѣкъ иска да стане великъ като Бога, да бѣде самостоятеленъ, да може да твори, както Богъ твори. Това е желание не само на човѣка, то е желание и на духоветъ. Отъ това желание на човѣка е произлѣзло злото. Всички сжщества, които разбрали живота така, сж влѣзли въ стълкновение съ първичния принципъ на живота. Нѣкой човѣкъ иска да завладѣе 10-15-100 души. Не, Богъ е оставилъ този прерогативъ само за себе си. Само едно сжщество може да владѣе други, то е Богъ, а всички останали сжщества могатъ да владѣятъ само себе си. И всѣко сжщество, което може да владѣе другитѣ, неговата сила се простира само до смъртѣта му. Онзи човѣкъ, който може да ви хипнотизира, който може да ви владѣе, неговата сила се разсипва слѣдъ смъртѣта му.

И тъй Христосъ казва на своитѣ ученици: “Блаженни вашитѣ очи, които виждатъ, които познаватъ този законъ на

великата свобода”. Да бъдемъ свободни, да знаемъ, че въ свѣта трѣбва да познаваме само единъ господарь - това трѣбва да туримъ като мото на бъдащата култура. Човѣкъ, който познава много господари, ще изпадне въ много престѣпления, затова той трѣбва да слуша само великото Слово, разумното Слово - Словото на Бога! Нѣкой казва: какво ще каже тогава нашето отечество? Кое е отечеството ви? - Въ свѣта има само едно отечество, то е разумното отечество, на което глава е Господь, на което служители сѣ ангелитѣ, светиитѣ. Това е разумното отечество, дѣто праведнитѣ и разумнитѣ хора носятъ Божието благословение. Само при такова разбиране може да се създаде една истинска култура, а при сегашното разбиране, тѣй, както сегашнитѣ науки, разбиратъ нѣщата, всѣкога ще има едно самоизтрѣбление, което създава нещастieto на сегашния свѣтъ, на съврѣмения културенъ човѣкъ. Туй не произтича отъ факта, че сегашното културно общество не съзнава това, че сегашната религия не съзнава това, всички го съзнаватъ, но не сѣ намерили методъ, по който да заработятъ и затова казватъ: не му е дошло още врѣмето. Не, врѣмето е дошло и за мене, и за васъ. Когато безсмъртната Божественна Любовь похлопа на нашето сърдце, на нашата душа и поиска отъ нази онази велика жертва на самоотрицание, ние трѣбва да бъдемъ готови да дадемъ тази жертва. Вие казвате: какъ да се жертвуваме за Бога? За войната всички се жертвувате, за всичко друго се жертвувате, но когато дойде въпросъ да дадете великата жертва, щомъ дойде въпросъ за свободенъ изборъ, вие казвате: ще си помислимъ!

“Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите”.

Онѣзи отъ васъ, у които съзнанието се събудило, не се спирайте тамъ, дѣто сте сега. Тѣй както малката ябълчна сѣмка, посадена въ земята, постоянно расте и не се спира, така и човѣкътъ, въ който се събудило Божественото, трѣбва постоянно да върви напредъ, трѣбва разумно да разглежда всички свои недѣзи, които съществуватъ дълбоко въ неговата душа. Божествениятъ човѣкъ не трѣбва да вижда злото въ свѣта. За него злото въ свѣта трѣбва да бѣде една сѣнка, единъ поводъ да намѣри доброто. Защо съществува злото? Защото въ живота съществува законъ на възмездие: съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се възвърне. Нѣкой човѣкъ ти причинява зло, защото нѣкога и ти си му причинилъ зло, па макаръ и най-малкото. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е създалъ нѣкому зло. Божественото въ насъ цѣли да разберемъ живота на другитѣ тѣй, както разбираме своя животъ; да разберемъ сѣрдцата на другитѣ тѣй, както разбираме и своето; да разберемъ душитѣ на другитѣ тѣй, както разбираме и своята. Нима мислите, че онази вълчица, която седи при своитѣ вълченца, въ нея нѣма любовъ? И въ нея има любовъ, само че по-ограничена. Единъ день и нейната любовъ ще се развие повече. И ако единъ день тази любовъ и въ вълчицата, и въ всички хора се развие толкова, че тѣ се застѣпватъ и за другитѣ тѣй, както и за своитѣ, ето отдѣ ще дойде спасението на човѣчеството. Ние сме силни въ Любовта, но само за единъ моментъ, не за всички моменти. Азъ съмъ виждалъ много праведни хора, които вървятъ добръ до едно мѣсто и послѣ казватъ: не си струва тѣй да се живѣе, не струва да води човѣкъ такъвъ благочестивъ животъ, я да си попиинемъ, да му пуснемъ

края! И наистина, въ края на живота си тѣ живѣятъ разпуснатъ животъ. Защо? Защото въ тѣхъ нѣма дълбоко разбиране на живота, въ тѣхъ нѣма послѣдователностъ. Една млада лѣкарка дава съветъ на една млада мома: ти си поживѣй сега, докато си млада, че на стари години ще живѣешъ споредъ морала, тогава ще живѣешъ добъръ животъ, тогава ще живѣешъ като старитѣ хора. Че какъ живѣятъ старитѣ хора? - Старитѣ хора живѣятъ единъ егоистиченъ животъ. По-егоистични хора отъ старитѣ нѣма. Ако мислитѣ, че на стари години ще живѣете добъръ животъ, на крива посока сте. Докато сте още млади, можете да живѣете добъръ животъ. Още отъ първата година на вашето раждане трѣбва да живѣете добъръ животъ, и на втората година, и на третата година също, и тѣй постепенно ще усиливате добрия си животъ кресчендо, та като дойдете до стари години да минете отъ състояние на буба въ състояние на пеперуда, да минете отъ едно състояние въ друго. Тѣй че азъ прѣпорѣчвамъ едно учение, въ което да не говорите за старостъ, за остарѣване. Ако остарѣвате, азъ ви съжалявамъ, но ако остарѣвате, за да минете като бубата отъ едно състояние въ друго - да възкрѣснете - азъ ви облажавамъ, азъ ви поздравлявамъ.

Христосъ казва: “Блаженни очитѣ, които виждатъ това, което вие виждате”. Казвамъ сега: дали вие вѣрвате въ мене, или не, да оставимъ това настрана, но питамъ ви, дали вѣрвате въ себе си? Вѣрвате ли всички, че Господъ ви е далъ умъ? Вѣрвате ли всички, че Господъ ви е далъ душа? Вѣрвате ли въ душата? Виждали ли сте я? Онзи човѣкъ, който има душа, не се дразни. Онзи човѣкъ, който има душа не се нуждае отъ

любовта на хората, той самъ е Любовь. Помнете, човѣкъ, който търси любовта на свѣта, човѣкъ, който търси удоволствията, той е човѣкъ безъ душа. Какво придобива онази голѣма яма, която търси водата, за да я напълни? - Нищо не придобива. Ние всинца трѣбва да бъдемъ носители на Любовта! За насъ е важно Богъ да живѣе въ насъ, и ние да живѣемъ въ Бога, да имаме общение съ Бога и да чувствуваме Неговата Любовь. Като чувствуваме тази Любовь въ себе си, като имаме общение съ Бога, това е красивото въ свѣта! Когато видимъ, че единъ човѣкъ люби Бога, това трѣбва да ни радва. Нѣкой казва: азъ те обичамъ. Питамъ: ти обичашъ ли Бога? - Азъ не го познавамъ. Ако този човѣкъ не познава Бога, ако той не може да обича Бога, азъ не вѣрвамъ въ такъвъ човѣкъ. Човѣкъ, който не е въ връзка съ Бога, който не е почувствувалъ Божията Любовь, и който не е проявилъ своята Любовь къмъ Бога, той не може да прояви своята любовь къмъ никого. Той може да счита, че мисли, че има мисль въ себе си, но това е една измама въ живота. Безъ Бога никой не може да мисли. Тази измама всички вие сте я чувствували.

“Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите”.

И благодарение само на тази Любовь, която ученицитѣ Христови видѣха, тия хора можаха да пожертвуватъ живота си. Безъ Любовь човѣкъ не може да жертвува живота си. Безъ Любовь човѣкъ не може да се учи. Азъ не говоря за любовта въ обикновенъ смисль. Сегашнитѣ хора у насъ се учатъ до 30-та, до 40-та, най-много до 50 годишната си възраст и като дойдатъ тия години, казватъ: сега да се учатъ младитѣ вече, ние старитѣ се научихме. Тѣзи стари, обаче, постоянно изгубватъ

своите капитали. Тъ знаятъ това, което сж писали старите писатели, а това, което сж писали новите писатели, не го знаятъ. Само онзи човѣкъ, който се учи отъ Бога, той е човѣкътъ, у когото Божественото съзнание всѣки день влага по нѣщо ново. Туй знание иде непосредствено въ свѣта. Прѣдставете си двѣ дѣца, които изучаватъ живота. Едното дѣте изучава живота по картини, а другото дѣте всѣки день го извеждатъ всрѣдъ природата, на полето, тамъ да го изучава. Питамъ: кое дѣте ще има по-реални схващания за живота? Прѣдставете си, че единъ човѣкъ изучава живота въ кинематографа, а другиятъ го изучава реално, тъй както си е. Кой отъ двамата ще има по-точни схващания за живота? Колкото и да е точенъ кинематографътъ, все ще му липсва нѣщо. Колкото единъ писателъ и да е виденъ, колкото и да е психологъ, мжчно ще може да опише подробностите които се криятъ въ гнѣките на човѣшката душа. Колкото и да е виденъ единъ писателъ моралистъ, мжчно ще може да опише, въ какво седи великия моралъ. Има тънкости, които мжчно се подаватъ на описание.

Ще ви приведа единъ примеръ за единъ светия, който живѣлъ цели 20 години въ пустинята и дълго врѣме се молилъ на Христа за своето спасение. Единъ день Христосъ му се явилъ и му казалъ: “Остава ти още само единъ день, когато ще ти се откриятъ всички тайни и ще се приберешъ горѣ на небето да живѣешъ съ мене”. Напуща той своята хижа и трѣгва съ радостно сърдце, че отива вече при Христа. По пѣтя, обаче, го срѣща една бѣдна, болна вдовица съ дѣтенце въ ржка, която му казва: “Азъ умирамъ, вземи моля ти се това дѣте, и го спаси!”

Тя умира и остави дѣтето си въ рѣцѣтъ му! Светията си казаль: “Нещастieto на тази жена е и мое нещастие. Тя ме задържа да не отида на небето, като ми остави това дѣте на рѣцѣтъ”. Светията ималь възможност да се освободи отъ това дѣте, като го даде на други нѣкои хора, но той го взель. И потекоха му двѣ сълзи отъ очитѣ, че не може да отиде на небето. Питамъ: какво спечели свѣтията съ това дѣте. - Той спечели една велика Истина. Въ това дѣте бѣше Христосъ. Слѣдъ дълги страдания той разбра това нѣщо. Съ това дѣте го подложиха на изпитание, да видятъ, дали е готовъ на тази велика жертва. Колко братя и сестри казватъ: скѣса ми се сърдцето, отиде всичко! Ти още не си изпиталь тѣзи страдания. Ти не си билъ още предъ прага на небето и да ти дадатъ това дѣте, да видятъ, дали си готовъ на тази жертва. За колко глупости сме дали жертва, а за една истинска жертва не сме дали още нищо! Казва Христосъ: “Блажени сте, когато всички хули приемете”. Колцина се радватъ отъ това? Питамъ: колко отъ васъ сте претърпѣли хулитѣ на обществото, на хората, на майка си, на баща си? Всички да ви изгонятъ отъ дома, а вие като излѣзите на улицата, да благодарите за всичко това на Бога и да кажете: “Господи, благодаря Ти че всичко така се случи”. Вие казвате: “Господи, защо постѣпиха съ мене така, колко жертви съмъ направиль, а се отнасятъ тѣй лошо?” Не, Господъ ще ви даде това дѣте въ рѣцѣтъ. Тамъ е жертвата. Господъ знае великия смисълъ на злото, но за хората най-гольмата спѣнка въ свѣта е именно злото. Когато Божествениятъ Духъ проникне въ това зло и го разложи, ние ще бждемъ спасени. Когато човѣкъ вземе надмощие надъ злото, той ще бжде спасень.

“Блаженни вашитѣ очи, които виждатѣ това, което вие видите”.

Какво видѣха тия очи? - Видѣха, че Божествената Любовь проникваше въ злото. И действительно, Христосъ изтърпѣ всичкото зло. И когато Го оплюха, охулиха, Той обърна очитѣ си нагорѣ къмъ Бога и каза: “Отче, азъ Ти благодаря. Прости имъ. Азъ разбирамъ великия законъ на Любовта, но тѣ не я разбиратъ. Заради Твоята Любовь прости имъ!” Той не се молеше за себе си. “Блажени сте”, казва Той на своитѣ ученици, “заради това, което виждате”.

И отъ съврѣменнитѣ хора се изисква днесъ това, което Христосъ е направилъ. Питамъ ви: днесъ, 2,000 години слѣдъ Христа, можете ли да направите сѣщия опитъ? - Можете. Направили ли сте го? Казвате: още не му е дошло врѣмето. Поне днесъ има 10 вакантни мѣста за служби. Кои отъ васъ искатъ да ви назначатъ на тия служби? Говори се, че учителскитѣ мѣста ще се съкращаватъ и това смущава учителитѣ. Ето, сега въ цѣлия свѣтъ има 10 вакантни мѣста. Колко отъ васъ сте готови да ви назначатъ на тия служби? Отъ 2,000 години до сега не се намѣриха такива хора. И царе, учени хора, и свещеници, и владици нито единъ отъ тѣхъ не си даде кандидатурата, понеже всички бѣха заети съ много по-важни работи, та не обърнаха внимание на това. Тѣзи мѣста още чакатъ. Това сѣ 10-тѣ вакантни мѣста, дѣто седятъ 10-тѣ велики Добродѣтели. Надѣвамъ се да дойдатъ вече кандидатитѣ.

Блажени очитѣ, които виждатъ Бога, Който ни се открива, Който ни призовава на единъ великъ подвигъ на свѣта, подвигъ

на онова велико благо, на онова абсолютно добро. Ние трябва да бъдемъ абсолютно добри, абсолютно разумни. Разумни тъй, както Богъ е разуменъ; мъдри тъй, както Богъ е мъдъръ и благи тъй, както Богъ е благъ. Щомъ постъпваме така, ние нѣма да казваме, че не можемъ да бъдемъ като Бога. Това е човѣшката страна. Ние можемъ да бъдемъ едно съ Бога, да нѣма раздѣление между Него и насъ. Тѣй както дѣтето участвува въ организъма на своята майка, тѣй и всѣки отъ васъ ще участвува въ Божественото тѣло.

Блажени сте въ това, което виждате съ своето съзнание! Отъ всинца ни се изисква великъ подвигъ за великото самопожертвование. Само тогава Богъ ще се открие въ тази велика свѣтлина, която приближава да се яви прѣдъ човѣшките души. И когато се разкрие тази свѣтлина, тогава ще дойде въ васъ вътрѣшна велика радостъ, вътрѣшно веселие, вътрѣшенъ миръ, което означава ставане, оживѣване и възкресение.

И Писанието казва: “Ще изтрия всичкитѣ имъ сълзи. И скърбѣта имъ нѣма да се спомене”. Тогава ще бъдете всѣкога весели и радостни прѣдъ Господа, всички ще се веселите и ще хвалите Бога. Христосъ казва: “Блажени вие, които виждате това, което предъ васъ сега се разкрива”.

*Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ,
на 19 юлий, 1925 г. въ гр. София.*

Дава животъ - Скърбъта и радостъта.

Ще прочета частъ отъ 10 глава на Евангелието отъ Йоана.

Истина, истина ви казвамъ: Който не влѣзва прѣзь вратата въ кошарата на овцитѣ, но прѣлазя отъ другадѣ, той е крадецъ и разбойникъ. (2) А който влѣзва прѣзь вратата пастиръ е на овцитѣ. (3) Нему вратарьтъ отваря; и овцитѣ слушатъ гласа му; и своитѣ овци по име зове, и ги извожда. (4) И когато изкара овцитѣ си вѣнъ ходи прѣдъ тѣхъ; и овцитѣ идатъ слѣдъ него, защото знаятъ гласа му. (5) А слѣдъ чужденецъ не щатъ оти, но ще побѣгнатъ отъ него: защото гласа на чужденцитѣ не знаятъ. (6) Тази притча имъ рече Исусъ; но тѣ не разумѣха що бѣ това което имъ говорѣше.

(7) Тогазъ пакъ имъ рече Исусъ: Истина, истина ви казвамъ че азъ съмъ вратата на овцитѣ. (8) Всички които сж дошли прѣди мене крадци сж и разбойници; но овцитѣ ги не послушаха. (9) Азъ съмъ вратата: прѣзь мене ако влѣзе нѣкой спасенъ ще бжде, и ще влѣзе и ще излѣзе, и паша ще намѣри. (10) Крадецътъ не иде освѣнъ да открадне, да заколи, и да погуби: азъ дойдохъ за да иматъ животъ, и да го иматъ прѣзобилно. (11) Азъ съмъ добриятъ пастиръ: добриятъ пастиръ душата си полага за овцитѣ. (12) А наемникътъ, който не е овчаръ, на когото овцитѣ не сж негови, види вълка че иде, и оставя овцитѣ и бѣга; и вълкътъ разграбя овцитѣ и разпрѣсва ги. (13) А наемникътъ бѣга защото е наемникъ, и не го е грижа за овцитѣ. (14) Азъ съмъ добриятъ пастиръ и познавамъ моитѣ; и моитѣ мене познаватъ. (15) Както ме познава Отецъ, и азъ познавамъ Отца; и душата си полагамъ заради овцитѣ. (16) И

други овци имамъ които не сж отъ този дворъ, и тѣхъ трѣбва да събера; и ще чуютъ гласа ми; и ще бжде едно стадо и единъ пастирь. (17) За това Отецъ ме люби защото азъ полагамъ душата си за да я взема пакъ. (18) Никой не ми я отнема, но азъ отъ самосебе си я полагамъ. Имамъ властъ да я положа, и имамъ властъ пакъ да я взема. Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си.

Азъ ще се спра само върху думата “животъ”. Животътъ, това е най-великото благо, което човѣкъ познава. И всички други блага се познаватъ само чрѣзъ живота. Когато ние говоримъ за живота, подразбираме онова сжщественото, реалното, което не се губи. Думитъ сжществено, реално сж синоними. Реалното е отвънъ, сжщественото - отвѣтрѣ. Но както външното се промѣня, така и вѣтрѣшното се промѣня. Животътъ има двѣ фази, и той се мѣни външно и вѣтрѣшно. Слѣдователно, външнитъ промѣни на живота съотвѣтсвуватъ на вѣтрѣшнитъ. А вѣтрѣшното измѣнение на живота всѣкога носи велико разширение въ съзнателния животъ. Нѣкой пътъ ние казваме, че еди-кой си човѣкъ се е измѣнилъ. Какъ, външно или вѣтрѣшно? Има измѣнения въ свѣта, които ставатъ механически, безъ да взима участие съзнанието въ тѣхъ. Единъ камѣкъ може да измѣни мѣстото си несъзнателно. Една дъждовна капка може да капне тукъ или тамъ несъзнателно, но една човѣшка мисль, изпратена нѣкъдѣ да помага, винаги идва съзнателно. Едно човѣшко чувство, изпратено нѣкъдѣ да помага, сжщо идва съзнателно. Отъ тукъ вадимъ заключение, че има разлика между всички сили, които се проявяватъ чрѣзъ живота. Всичко, което става въ пробудената душа е съзнателно.

Ние взимаме тази душа като прѣдстава на неизмѣнната форма на живота, или сжщината на човѣка. Това е човѣшката душа. За да може човѣкъ да разбира тази сжщина, трѣбва да разбира самия животъ, който е вложенъ въ него. Не физическия животъ, той е външната страна на живота, но вътрѣшния животъ, духовния животъ, великото, Божественото въ него. И когато ние говоримъ за това велико, Божествено начало въ човѣка, нѣкои мислятъ, че то е нѣщо специфично. Не е така. Божественото именно е сжщественото въ живота. То е безсмъртния животъ, а безсмъртния животъ подразбира онова висше съзнание, което обхваща всички закони. Слѣдователно, никоя външна сила не е въ състояние да видоизмѣни живота и да внесе нѣкаква дисхармония въ него.

И тѣй, животътъ трѣбва да се разбира! Вие не можете да разберете Любовта, докато не разберете живота. Животътъ е най-малката величина, най-малкото проявление, съ което започва Любовта. Значи, животътъ е най-малката величина въ козмоса. Понеже хората не разбиратъ сжщината на живота, казватъ, че животътъ се измѣнилъ. Ако измѣрвамъ единъ платъ съ аршина и мѣстя аршина по неговата дължина, аршина ли се мѣни или плата по него? Аршинътъ не се мѣни, той остава единъ и сжщъ, но само минава отъ една позиция въ друга, движи се по плата. И затова, когато нѣкой казватъ, че животътъ се измѣнилъ, азъ подразбирамъ слѣдното: животътъ не се е измѣнилъ, но измѣнила се е само материята, която се измѣрва, която се организира чрѣзъ живота; измѣнятъ се мислитѣ, които се проявяватъ чрѣзъ живота; измѣнятъ се чувствата, които се изразяватъ чрѣзъ живота. Защото, въ дадения случай

всяка мисъл, всяко чувство, това сж елементи на единъ по-висшъ животъ.

Христосъ казва: “Азъ имъ давамъ животъ и то прѣзобилно”. Какъвъ животъ? Обикновенъ животъ ли? Нима жабата не дава животъ на своитъ жабчета? Нима птицата не дава животъ на своитъ малки птиченца? Нима вълкътъ не дава животъ на своитъ малки вълченца? Нима червеятъ не дава животъ на своитъ малки червейчета? Тъ даватъ животъ, но има степени въ живота. Истината е, че човѣкъ трѣбва да познава живота. Съврѣменнитъ хора още не сж се натъкнали на истинскитъ прояви въ живота. Това, което съврѣменнитъ хора наричатъ животъ, това е още прѣдисловие на истинския животъ. Ако въ вашата градина се влива една рѣка пълна съ тиня, нима това е вода? Тамъ има вода, но пълна съ тиня. Тази вода, съ своитъ утайки по-скоро ще внесе разлагане, смъртъ, отколкото животъ. Съврѣменниятъ органически животъ, съ който хората се хвалятъ е животъ пълненъ само съ тиня, съ утайки и затова хората умиратъ, разлагатъ се. Материалниятъ животъ на хората азъ наричамъ “тинестия животъ”, съ който хората като се поливатъ, разлагатъ се и умиратъ на общо основание. И тогава ученитъ хора казватъ, че животътъ почналъ да се разлага. Разлагане има въ материята, но въ самия животъ нѣма разлагане. Животътъ разлага нѣщата, но той самъ не се разлага. Слѣдователно, първото проявление въ живота е, че въ него се проявява единъ съразмѣренъ ритмусъ, едно разумно движение. Ето защо първиятъ ритмусъ въ живота е разумното движение. Туй движение се нарича волево разумно движение, което е отмѣрено. Затова всѣки човѣкъ, който иска

да изрази живота, трѣбва да има този ритмусъ на движение въ себе си. Когато човѣкъ дойде да борави съ ритмуса на живота, той не трѣбва да си прѣдставлява, дали е младъ, или старъ. Той не трѣбва да мисли, кога е роденъ и кога ще умре. Такива идеи не трѣбва да влизатъ въ ума му. Когато стариятъ човѣкъ мисли, че е старъ, животътъ му не може да има ритмусъ. Когато младиятъ човѣкъ мисли, че е младъ, животътъ му сѣщо не може да има ритмусъ. Ти ще прѣстанешъ да мислишъ, че си младъ или старъ и ще почнешъ съ опитността на великия Божественъ животъ.

И тъй, ритмусътъ е първото движение въ живота. Второто движение е разумността въ живота. Животътъ е разумно движение на Словото. Всѣко движение, всѣко размѣстване, си има особенъ звукъ, и когато човѣкъ направи едно разумно движение, въ това разумно движение има и разумно слово. Както онзи цигуларъ, който си движи разумно ржката по цигулката, дава смисълъ на музиката, така и човѣшката ржка като се движи разумно, дава разумния животъ. Много съврѣменни религиозни хора се спиратъ прѣдъ науката и казватъ: насъ ни трѣбва само Божествената наука, не ни трѣбва човѣшка наука. Въ свѣта нѣма никаква човѣшка наука, а има само една, тя е Божествената наука. Науката може да бѣде само въ такъвъ смисълъ човѣшка, както когато хората изкопаватъ златото отъ земята и си направятъ отъ него монети и разни други украшения и казватъ: това злато е наше! Колкото това злато е тѣхно, толкова и науката може дъ бѣде тѣхна. Ти завързвашъ единъ волъ съ юларъ, държишъ го една година въ дома си и казвашъ: този волъ е мой. Твой? Отдѣ го взе? -

Купихъ го. Какъ, може ли да се купува живота на вола? - Ти си играешъ съ една посрѣдствена величина. По сѣщия начинъ ти си играешъ и съ науката, като казвашъ, че не искашъ човѣшка наука, а искашъ Божествена. Коя е Божествената наука? Въ човѣшката наука казватъ: 2 и 2 равно на 4. Въ Божествената наука казватъ: 2-тъ си е 2. Двѣтъ никога не може да бѣде равно на 4. Въ човѣшката наука казватъ: 5 по 5 равно на 25. Въ Божествената наука 5-тъ си е всѣкога 5, не може да бѣде равно на 25. Въ човѣшката наука казватъ: 6 по 6 равно на 36. Въ Божествената наука 6-тъ си е всѣкога 6, не може да бѣде равно на 36. Сега мнозина отъ васъ могатъ да ми кажатъ: какъ така 6 по 6 да не е равно на 36? Може и да е равно на 36, но кога? Азъ мога да взема нѣколко огледала и да прѣкарамъ вашата сѣнка прѣзъ тия огледала по такъвъ начинъ, че да се получаватъ 36 отражения. Добръ, но всички тия 36 сѣнки или отражения на вашия образъ сѣществени образи ли сѣ? Не, само единиятъ е сѣщественъ. Тѣй че когато ние казваме 5 по 5 е равно на 25, числото 25 е отражение на нѣщата, а само числото 5 е истинскиятъ образъ. Нѣкой казва: знаешъ ли какво нѣщо е 25 гроша? - Зная, едно врѣме съ 25 гроша можеше нѣщо да направишъ, а сега съ 25 гроша нищо не можешъ да направишъ. Въ турско врѣме съ 25 гроша можеше да купишъ нѣщо, а днесъ съ 25 гроша не можешъ да си направишъ нито единъ обѣдъ, даже и една закуска не можешъ да си направишъ, нито пѣкъ можешъ да си купишъ една паста отъ първокачественитѣ. Тогава казватъ: ние трѣбва да разбираме Словото Божие, трѣбва да разбираме дълбокия смисълъ на живота. Кой е дълбокиятъ смисълъ на живота ти? - Да имашъ този правилень

ритмусъ въ сърдцето си, че като станешъ сутринъ да си радостенъ и да не започвашъ съ лошото въ хората: този е крадецъ, онзи е лъжецъ; този е вагабонтъ, онзи е вагабонтъ. Всички хора сж лоши, а само ти си добъръ. Всички хора сж лоши, то значи 5 по 5 е равно на 25, а само той е святиятъ човѣкъ, числото 5. Че какъ тѣй излъзоха тия вагабонти отъ тебе? Ако 25-тъ сж вагабонти, то и ти, 5-тъ, отъ когото излъзоха всички други, сжщо си вагабонтъ. За да бжде твоята репутация честна, трѣбва и другитъ да бждатъ честни. Когато казваме, че хората сж лоши, въ какво седи лошевината имъ въ живота? Въ какво се проявява тя? Всѣки човѣкъ може да стане лошъ за тебе, ако не изпълни едно твое желание. Всѣки човѣкъ пѣкъ, който изпълни едно твое желание, е добъръ човѣкъ за тебе. Тази е мърката, съ която вие мърите нѣщата. Ако единъ войникъ не изпълни задълженията къмъ отечеството си, както трѣбва, той ще стане лошъ, но ако изпълни задълженията си както трѣбва, той ще стане добъръ. Ако единъ учителъ изпълни задълженията си къмъ гимназията тѣй, както ги изискватъ отъ него, той е отличенъ, благороденъ човѣкъ, но ако не ги изпълни, той е лошъ човѣкъ. Ако единъ свещеникъ изпълни задълженията си къмъ църквата тѣй, както тя ги изисква, ще кажатъ че той е отличенъ свещеникъ, но ако не изпълни задълженията си къмъ църквата, той е лошъ човѣкъ. Тѣй както мисли църквата, мъродавна ли е тя? Коя е сжщината, по която ние трѣбва да мислимъ? Този, който убива другитъ, за него е добъръ, но когато него убиватъ, лошо е. Защо когато нѣкое лошо дѣйствиe се върши по отношение на другитъ, ние го намираме

за добро, а когато същото действие се обърне по отношение насъ, ние не го удобряваме?

Следователно, въ свѣта има друга една норма, по която ние трѣбва да живѣемъ. Тя изисква да живѣемъ споредъ Божествения животъ. Запримѣрь, седятъ двама души, разговарятъ се и единиятъ отъ тяхъ казва на другия: ама ти не ме разбирашъ. Питамъ: могатъ ли да се разговарятъ двама души, които не се разбиратъ? Нѣкой говори, иска да ме убѣди да повѣрвамъ въ нѣщо въ което не вѣрвамъ. Казва ми 5 по 5 е равно на 25. Е, какъ мога да вѣрвамъ въ това? Какъ мога да вѣрвамъ, че ти, който седишъ предъ нѣколко огледала и ми показвашъ едно отъ отраженията въ тия огледала, си друго нѣщо отъ това, което представлявашъ въ действителность? Нѣкой казва: ами какъ така да не ми вѣрвашъ? Мене духътъ ми говори, азъ разбирамъ добръ нѣщата! Какво нѣщо е Духътъ? - Духътъ дава свѣтлина. Хубаво щомъ, Духътъ ти говори, щомъ Духътъ дава свѣтлина, нека довечера ние двамата, като философи, да си почетемъ безъ свѣтлина. Той казва: свѣтлината на свѣщъта е нищо, но да знаешъ, какво нѣщо е свѣтлината на Духа! Въ таквъ случай, довечера ще дойда при тебе, ще изгасимъ лампата и ще четемъ на свѣтлината на Духа. Загасваме лампата, но не може да се чете. Защо? Нали Духътъ ти говори, нали той ти дава свѣтлина? Значи духътъ, това не е философия! Трѣбва да знаешъ, че това, което азъ говоря и това, което ти чувашъ, това е Духътъ, а това, което не чувашъ то е 5 по 5 равно на 25. Това, което мислишъ и чувствувашъ, това е Духътъ, а другото нищо, то е отражение, то е 5 по 5 равно на 25, или 6 по 6 равно на 36. Искамъ да разсѣждавате здраво!

Азъ днесъ ви държа една философска беседа, понеже виждамъ, че сте учени хора, както едно време апостолъ Павелъ казваше на онѣзи културни атиняни: “понеже виждамъ че сте много учени хора, много културни, искамъ да се поразговоря, да пофилософствувамъ малко съ васъ. Искамъ да бъдете тъй добри, да ме изслушате да ви поговоря малко за Този Великия, Единния Богъ”. И азъ днесъ ще ви говоря като на хора съ много знания. Да не ме разбирате криво, да мислитъ, че това е ирония. Не, наистина вие сте учени, много учени хора. Когато единъ ученикъ почне предъ учителя си да доказва, че той знае нѣщата, разбира се, че той знае нѣщата, разбира се, че той е ученъ, знае много нѣщо, равенъ е на учителя си. Тъй както ние разбираме нѣщата, това сж разни положения, които съществуватъ въ свѣта. Отраженията въ тѣзи огледала могатъ дъ бъдатъ по-малки и по-голъми. Ако предметътъ е по-далечъ отъ огледалото, отраженията се виждатъ по-малки; ако предметътъ е по-близо, отраженията се виждатъ по-голъми. Нѣкои хора въ живота си се виждатъ по-голъми, а други по-малки. Защо? Азъ тълкувамъ това по слѣдния начинъ. Когато нѣкой човѣкъ се вижда много голъмъ, и гласътъ му се чува добръ, това показва, че той е прѣдъ първото огледало още, значи отражението му е голъмо; щомъ нѣкой човѣкъ се вижда много малъкъ, и гласътъ му се чува слабо, той е прѣдъ четвъртото или петото огледало и отражението му е малко. Ние тогава казваме на най-отдалечения: видай по-високо, да ти се чуе гласа! Добръ, ако ти си едно отражение отъ четвъртото или петото огледало и говоришъ, можешъ ли да кажешъ нѣщо много хубаво? Ако единъ поетъ напише единъ хубавъ сонетъ,

или една хубава любовна пѣсенъ или възпѣва душата, или мѣсечината, може ли да се прочуе? - Може. Мнозина хора започватъ да декламиратъ, да цитиратъ неговитѣ стихове. Питамъ: всички тия хора поети ли сѣ? Не, тѣ не сѣ поети, но единъ и сѣщъ поетъ говори, въ една и сѣща форма, но сѣ хиляди гласове. Дѣ кого срещнешъ, все мѣсечината възпѣватъ. Казвамъ: това е повторение, това е еднообразие въ свѣта. Питамъ: еднообразието не отегчава ли? Казва: чакай де, менъ Духътъ ми говори. Какво ти говори? - Че трѣбва да бѣда добъръ. Срещна втори нѣкой , и той казва сѣщото: менъ Духътъ ми говори. Какво ти говори? - Че трѣбва да бѣда добъръ. Срещна трети, пакъ сѣщото говори. Това е сѣщиятъ поетъ, който възпѣва мѣсечината. Питамъ: като казвате, че трѣбва да бѣдете добри, съ това изчерпахте ли въпроса? Разбрахте ли философията на живота? Нѣкой поетъ напише нѣкои работи, но и той не ги разбира, самъ не знае какво е писалъ. Шекспиръ писалъ нѣкои сѣчинения, но самъ не е знаелъ, какво иска да изрази чрѣзъ тѣхъ, а седнатъ нѣкои коментатори, да коментиратъ, какво искалъ да каже Шекспиръ въ своитѣ сѣчинения. Господъ направилъ свѣта и само Той знае, защо го направилъ, а седнемъ ние да коментираме, защо допусналъ злото и доброто въ свѣта, защо допусналъ нѣкои работи а други не допусналъ и т. н. Господъ не създаде хората да философствуватъ въ свѣта, но ги създаде при днешнитѣ условия да се учатъ и да живѣятъ разумно. Господъ имъ каза: “Ще гледате на сѣщественото въ свѣта, а нѣма да гледате на отраженията въ тия огледала. Мисловниятъ свѣтъ на днешния човѣкъ ние наричаме “фантазиране”. Напримѣръ, седналъ

нѣкой младъ човѣкъ да фантазира, че ще стане ученъ, красивъ човѣкъ, и тъй както е русъ, съ сини очи, съ заострени тънки некѣти, всички ще го харесватъ. Послѣ, мечтае, че ще свърши нѣколко факултета, ще знае философия, геология, ще стане добъръ музикантъ, художникъ, ще пише хубави работи, знаменитъ поетъ ще стане; но дойде до огледалото, въздъхне си, изпъшка си и се отдалечава. Разхожда се изъ стаята, но на другия день, гледашъ, вади си главата отъ мината, отишълъ тамъ да копае вѣглища. Обаче, нито едното, нито другото положение е реално. Никой не може да ме застави да слѣза долу въ рудницата да копая! Казватъ: такива сѣ условията. Не, ти можешъ да мечтаешъ и да не мечтаешъ, но трѣбва да знаешъ, че изборътъ е по твоя свобода. Ти ще излизашъ отъ едно мѣсто и ще влизашъ въ друго. Не е лошо, че моето лице има отражения, но тия отражения трѣбва да ме познаватъ. Отражението има това качество, че винаги познава реалността. Огледалото казва, за да бѣдешъ реаленъ въ моя умъ, винаги трѣбва да седишъ прѣдъ моето лице, защото само тогава може да имамъ истинско понятие за тебе.

Ако азъ философствувамъ по този начинъ, мога да извадя такива изводи отъ живота на човѣка и отъ неговата мисль, че съвсѣмъ да ви обезсърдча. Вие казвате: животътъ не струва нищо. Значи, мърката съ която вие мърите нѣщата, не струва нищо. Мърката на живота ви не струва нищо. Щомъ казвате, че животътъ не струва нищо, тогава коя е вашата мърка, съ която меритъ нѣщата? Нека имаме една единица мърка, съ която да мъримъ. И най-послѣ, ние започваме да споримъ, дали животътъ е физически или духовенъ. Животътъ не може да

бъде нито физически, нито духовенъ. Той може да има физическа форма, може да има и духовна форма, но животътъ самъ по себе си нѣма само една форма, но безброй форми и то толкова много, че и ангелитѣ не знаятъ, колко сж. Ако вие, като естественици разглеждате подъ микроскопъ формитѣ на живота, ще видите, че въ природата съществуватъ толкова малки формички, безброй отъ които могатъ да се наредятъ на върха на иглата, и пакъ да не се виждатъ. Прѣдставете си, колко много форми още ще съществуватъ, като се изкачвате постепенно по лѣствицата на живота. Неизброими сж формитѣ на живота, и то една отъ друга по-красиви! Но красотата на нѣщата не е въ формитѣ а въ този вятръшенъ Божествен животъ, който се крие въ тѣхъ. Затова, въ всѣки животъ има само единъ моментъ, въ който може да се схване реалността. Щомъ се схване реалността човѣкъ минава отъ едно състояние въ друго. Слѣдователно, ти ще живѣешъ въ една форма до тогава, докато можешъ да схванешъ онзи реаленъ лжчъ на живота, онзи реаленъ лжчъ на свѣтлината. Нѣкои питатъ: защо живѣемъ? - За да схванете онзи реаленъ лжчъ на живота и да минете отъ едно състояние въ друго. Само така ще разберете реалността на онзи великъ Божествен животъ, който се таи въ васъ. Значи, реалността не е въ формата на нѣщата. Азъ не съмъ противъ формитѣ на живота, азъ не съмъ и противъ човѣшката наука, но казвамъ, че онзи, който изучава човѣшката наука, трѣбва да има велико смирение. Вие не искате да изучавате човѣшката наука, но се ползвате отъ всички нейни изобрѣтения, ползвате се отъ шапкитѣ и, отъ обувката и, отъ всички пѣтни и други съобщения - коли, автомобили и т. н. и

казвате най-послъ: азъ не давамъ нито петъ пари за човѣшката наука. Не давашъ петъ пари за себе си, а не за човѣшката наука. Когато единъ великъ философъ работи върху нѣкоя теория, азъ работя заедно съ него. Азъ съмъ само зритель, внушавамъ му, а той работи. Ако единъ майсторъ дрехаръ шие една дреха, той ли е майсторътъ, или азъ, който носи дрехата! Ако не съмъ азъ, той нѣма да е никакъвъ майсторъ. Когато единъ философъ пише една теория, азъ му казвамъ: ти ще напишешъ една теория за мене, азъ ще я туря на себе си, ще я облѣка и ако е хубава, ще я нося прѣзъ цѣлия си животъ и по този начинъ ще ти я платя. Слѣдователно, у насъ трѣбва да има онова крайно смирение да се учимъ. Въ българитъ, между всички ученици има единъ навикъ да употребяватъ въ езика си чужди думи, повече отъ латински и грѣцки. Напримѣръ, козмосъ, хиперестезия, ексмоза, ендосмоза, филиотика и т. н. И тогава нѣкой пита: Ти знаешъ ли какво нѣщо е саркосъ? - Зная го. Ами знаешъ ли какво е немосъ? Въ саркосъ има болка, а въ немосъ има мисль. Когато дойде саркосъ коремътъ става голѣмъ, а когато дойде немосъ, умътъ става голѣмъ. Всички идеи трѣбва да съдържатъ въ себе си животъ, трѣбва да иматъ смисль. Идея, която не носи животъ въ себе си, не е идея. Въ всѣка идея ти ще схванешъ само една мисль; въ всѣка идея ти ще схванешъ само едно чувство. Въ всеки животъ ти ще направишъ само едно добро дѣло, но това дѣло ще те прѣкара отъ едно състояние въ друго. Нѣкой казва: да, но азъ съмъ направилъ хиляди добрини. Хиляди добрини си направилъ, но всички тия добрини пакъ ще те вкарать въ ковчегъ, въ гроба. Истинското добро никога не умира, то носи животъ въ себе си.

Животъ, на който формите се разрушаватъ, не е животъ. Не си правете илюзии! Ако днесъ имамъ една идея за Бога и утрѣ я загубя, това не е животъ. Когато азъ схвана истинската идея за Бога, въ мене ще настане такъвъ трепетъ, такава свѣтлина, че ще имамъ възможность да направя истинска жертва. Тогава въ мене нѣма да има никакви противорѣчия, и азъ ще съмъ готовъ да направя всѣкакво добро. И когато хората ми говорятъ много лоши работи, азъ ще мога да филтрирамъ всички тѣхни думи и ще изнеса истинската идея, която се крие въ тѣхъ. Нѣкой ми казва: ти си вагабонтъ, ти си простакъ, невѣжа, ти си тѣпакъ, ти трѣбва да се прѣобразишъ, да се трансформирашъ, да се съобразявашъ съ наредбите и законите на обществото и т. н. Азъ казвамъ: братко, всичко това сѣ философски изречения.

И Христосъ казва: “Азъ имъ давамъ Животъ”. На кои? Той дава животъ на онѣзи, които искатъ да намѣрятъ пътя на Истината, която ще ги направи свободни. Истината именно е истинската форма, която носи живота. Защо търсимъ живота? Само истинската форма на живота може да ни даде разумность, свобода и просторъ. Просторътъ е необходимъ за живота ти. Малкиятъ животъ се простира въ малки форми, а великиятъ животъ изисква велики форми. Като казвамъ велика форма, подразбирамъ форма, която е сложна въ себе си. Нѣкоя форма може да е малка, но въ сѣщность сложна. Истинскиятъ животъ изисква сложна форма. По какво се отличава живота на човѣка отъ тоя на по-нисшите сѣщества? Неговиятъ животъ е съ хиляди пъти по-сложенъ отъ тоя на мравите напримѣръ, на птиците, на млѣкопитающите и т. н. Сложенъ е човѣшкиятъ животъ! Въ него има по-други разбирания отъ тия на

животните. И животните съзнават, но те виждат само формата на живота, те не разбират, че въ него има смисъл че има изобщо по-велик живот от тяхния. Животът на хората е сложен, но животът на ангелите е още по-сложен от тяхния. Те виждат неща, които ние не виждаме. Тия работи, които съставляват за тях смисъл, за нас не съставляват нищо, или нямат особен смисъл. Една малка звезда за нас представлява само един малък микроскопически диск, когато за един ангел тя представлява една планета с милиони, милиони разумни същества въ нея. За тази звезда ние казваме: трепти тази звезда. Но не е само това. Въ нея трептят милиони, милиони разумни същества, от една по-висока култура от нашата. Има и други същества като нас, които не схващат това положение. Има много същества, които гледат на въпросите като нас, даже те ни елиминират и казват: земята няма никакъв смисъл, тя няма никаква цъна. Като не схващаме дълбокия смисъл на живота, ние губим кредита от онези истински разумни същества, които носят истинския Божествен живот, и които ни дават знанията.

Първото важно нещо въ живота ви е, да искаш да знаеш живота на другите хора, защото е и твой живот. Ти трябва да знаеш смисъла на живота, понеже е по-висш, отколкото си го представляваш. Въ тази реалност, въ която живъете, ако речете да направите един несполучлив опит, вие може да се осакатите. От този опит ще видите, че има една опасност въ неестествените илюзии на живота. Ако вземете едно огледало да се огледате въ него и после с един парабел стреляте въ

вашето отражение, вие ще осакатите своя образъ, ще осакатите живота си. Въ дадения случай вие ще произведете една дисхармония въ ума си. Ето защо, когато нѣкой пѣтъ казвамъ, че не трѣбва да мислите, нито да говорите лошо за нѣкой човѣкъ, какво подразбирамъ? Когато говорите лошо за нѣкой човѣкъ, вие говорите лошо за неговото отражение или за неговия недѣйствителенъ образъ, и по такъвъ начинъ осакатявате истинския му образъ. Като знаете това, вие не трѣбва да говорите лошо за никого, защото образътъ на всѣки човѣкъ е свещенъ. Макаръ, че тия лоши думи да се отнасятъ до неговото отражение, все-таки можете да му напакостите нѣщо. Така се осакатяваме ние. Често азъ виждамъ нѣкой човѣкъ се хваналъ за главата, казва: Мжчно ми е нѣщо. И тогава казвамъ: дѣ е истинската философия на нѣщата? Какъ ще се установи тя? Казвашъ: вѣрвамъ въ Единнаго Истиннаго Бога. Вѣрвашъ въ Единнаго Истиннаго Бога, а не живѣешъ споредъ Единнаго Истиннаго Бога. Вѣрую безъ животъ не е вѣрую. Животъ трѣбва!

Ще ви дамъ единъ примѣръ за уяснение на мисълта си, понеже мисълта ми е малко интензивна, естествено е, при това, че всѣка интензивна мисълъ, понеже прѣдизвиква разширение въ съзнанието, не може изведнажъ да се схване, не може да има практическо приложение. Ако не слѣдите хода на мисълта, вие ще се намѣрите въ положението на ученици, които само пишатъ и изтриватъ. Напише нѣщо на дѣската, вземе гѣба послѣ и го изтрие. Пакъ пише нѣщо, пакъ го изтрие. Казвамъ: не е така! Отново напише, пакъ го изтрие. Не, слѣдъ като напише нѣщо, колкото и да е глупаво, трѣбва да го остави,

вие ще познаете, дали е върно то или не. Нямашъ право да изтривашъ нѣщо, до като не напишешъ друго. Нямашъ право да ядешъ въ нѣкоя гостилница, докато не си платишъ. Дали имашъ пари да си платишъ, или не, то е другъ въпросъ, но тури въ ума си мисълъта, че ще платишъ на този гостилничаръ и то много добръ. Вие казвате: а, той е гостилничаръ, може и да не му се плати. Не, азъ трѣбва да си платя на всѣка цѣна. Представете си, че азъ съмъ една млада, 21 годишна мома, не опитна въ живота, която съмъ тръгнала хубаво облѣчена, съ нова шапка, нова рокля, ходила съмъ на разходка и по едно врѣме искамъ да се отбия въ нѣкоя гостилница да си хапна. Влѣза вжтрѣ, нахраня се, но нѣмамъ пари да платя. Искамъ да отида дома си да взема пари, и въ този моментъ ми идва една свещена идея, приближавамъ се при гостилничара и му казвамъ: Азъ нѣмамъ сега пари, ще отида дома си да взема, но за да ти покажа, че съмъ честна, ще те цѣлуна. Тѣй, както те цѣлувамъ, тѣй съмъ честна и ще ти платя”. Вие си казвате, като философи: а, млада мома! Да, но този гостилничаръ, я разбира, той се зарадва и казва: “Много съмъ щастливъ, че посѣтихте гостилницата ми. Заповѣдайте и втори пѣтъ”. Не взимайте този примѣръ въ лошъ смисълъ. Мога да ви прѣдставя и обратния случай. Отива въ сѣщата гостилница една млада мома, но дебела, съ дебели устни, криви очи и казва на гостилничара сѣщото, както и първата, но той я отблѣсва, изпжжда я навънъ и казва: втори пѣтъ да не идвашъ въ гостилницата ми.

Вие сега се смѣете, но то не е за смѣхъ. Вие разсѣждавайте философски и казвайте: умоветъ ни трѣбва да сѣ пълни съ истински благородни мисли, а лъжливите мисли трѣбва да

изхвърляме навън. Красивите моми, които ни цълуват, това са благородните, възвишените мисли, а ония моми са дебелият устни, това са лъжливите мисли, които трябва да се изхвърлят навън и втори път да не се приемат. Последните представляват грозотията в света. Защо грозната и хубавелката мома не приемаме еднакво? Грозотията в живота произтича от промените на самия живот. Следователно, грозотията в живота представлява материалния живот, материалните форми. Злото в света, това е граница на преходното състояние в развитието на формите. Значи, всички преходни стадии в развитието, това са все зло. Материята се разлага, това е зло, но след това се освобождава животът, като минава в една нова фаза. Значи, в първо време се образува линия на деформирането, и след това се образува линия на оформяването. Следователно, при линиите на стария живот образите са грозни, а оттам вече започва новия живот, образите са красиви, и дохождат в пълната си красота при Божествения живот.

Ние се стремим към доброто. Защо? - За да може нашият живот да намери онзи пластичен израз, който е израз на Божествения живот. Доброто е форма. Без доброто животът не може да се прояви. Първата форма на живота е доброто. Втората форма на живота е мисълта. Животът не може да се прояви без доброто и без мисълта. Без тези две форми той не може да стане елемент на съзнанието ни. Аз не гледам как Бог разбира работите. Той ги разбира много добре, но гледам, как аз ги разбирам, и как трябва да ги разбира. Доброто за мене е една необходима Божествена форма, за да

мога да разбере Божествения животъ и да придобия радостта. Истинската мисълъ е втората форма, сѣщо тѣй необходима за моята душа, за да разбере другата половина на сѣщия животъ, за да придобия великото благо, което търся. Трѣбва да бѣдемъ добри, за да може да се изрази Божествения животъ въ насъ. Този животъ е единъ изворъ. Щомъ този изворъ не тече, тогава нѣмаме животъ. Ако ние сме добри, Божествения животъ ще излѣзе отъ насъ, и тогава всички хора, които сѣ въ хармония съ насъ, ще се напояватъ отъ Божествения животъ, и тѣ ще се радватъ. Тогава знаете ли какъ ще се прѣплете нашия животъ. Всѣки красивъ животъ ще мине прѣзъ твоя животъ, за да внесе онѣзи сокове, отъ които твоитъ мисли и чувства ще растатъ и ще се развиватъ. Ако ние не внесемъ доброто като единъ основенъ елементъ, въ който Божествениятъ животъ може да се прояви, ние сме осѣдени на страдания, разрушения и смъртъ.

Втората фаза на живота е истинската мисълъ, която ние наричаме Божествената идея. Тя е сѣщо тѣй необходима за насъ, понеже трѣбва да мине прѣзъ нашия животъ като свѣтлина. Затова всички трѣбва да бѣдемъ добри. Ние сме добри, само че не се проявяваме. Ние сме като нѣкой богатъ човѣкъ, който затворилъ паритъ си, пази ги за стари години. Пари за стари години не се пазятъ. Паритъ трѣбва да се турятъ на работа, за да се създаде благо на всички хора. Защо паритъ сѣ направени крѣгли, валчести? - Да могатъ да обикалятъ свѣта и да се използватъ разумно. Тѣ трѣбва да се търкалятъ, а не да седятъ затворени на едно мѣсто. Ако имамъ единъ наполеонъ, кое ще е по-хубаво да направя съ него: да го затворя въ кесията си или да го дамъ на нѣкой да го използва за

работа? Азъ бихъ прѣдпочелъ да дамъ този наполеонъ нѣкому, да го оживи, отколкото да седи въ касата ми мъртавъ. Този човѣкъ ще каже: твоятъ наполеонъ оживѣ, а касата никога нѣма да каже това нѣщо. Слѣдователно, хората трѣбва да станатъ живи каси. Кога ще стане това? - Когато всичкото богатство влѣзе вътрѣ въ насъ. Ние минаваме вече въ нова фаза на живота. Ние не се нуждаемъ вече отъ мъртвото злато, отъ физическото злато. Ако въ кръвта ви се събере повече органическо желязо, то ще ви причини болка, страдания. Васъ ви трѣбва сега органическо и психическо злато въ кръвта. Нѣкои отъ васъ които ме слушатъ сега, ще кажатъ: азъ отъ кои съмъ?

Въ свѣта има двѣ категории души. Едните отъ тѣхъ които вървятъ по права линия, ние наричаме мъже. Тѣ вървятъ по правия, по кѣсия пѣтъ, затова френологически и физиологически тѣхните лица сѣ продълговати, рѣцете имъ сѣщо - у тѣхъ изобщо прѣобладаватъ правитѣ линии. Кривитѣ линии въ тѣхъ сѣ изпочупени. Другитѣ души вървятъ по криви линии, по една вътрѣшна спирала около правата линия. Тѣхъ наричаме жени. Около една права линия всѣкога се образува една спирала. Слѣдователно, правата линия е перпендикуляръ на спиралата. Около една права линия всѣкога ще има крива линия. Значи, около който и да е мъжъ все ще се върти нѣкоя жена. Нѣкой казва: да ме пази Господъ, жена не ми трѣбва! Ти си мъжъ, т. е. права линия и като така, все ще има една крива линия около тебе. Ако кривата линия не съществува, ти не можешъ да се проявишъ. Защо? Защото кривата линия, жената, това е доброто въ свѣта. Правата линия, мъжътъ, това е

мисълта въ свѣта. И затова казвамъ: ако доброто въ свѣта изчезне, ще изчезне и мисълта. Кое се е родило по-рано въ свѣта? - Въ Божествения свѣтъ по-рано се е родило доброто, и послѣ мисълта, а въ човѣшкия свѣтъ по-рано се е родила мисълта, и послѣ доброто. Нѣкой казва: азъ трѣбва първо да мисля и послѣ да правя добро. Казвамъ: първо трѣбва да направишъ доброто и послѣ да мислишъ. Кое е по-добъръ: да мислишъ по-рано и послѣ да направишъ доброто, или да направишъ доброто и послѣ да мислишъ? Азъ мисля, че е по-добъръ да изхарча първо паритѣ си за бѣднитѣ хора и послѣ да мисля, какъ ги изхарчихъ. Защо? Ако остане първо да мисля и послѣ да ги харча за бѣднитѣ, азъ нѣма да направя това добро. Като ги раздамъ тогава ще седна да мисля кому дадохъ и ще си кажа: на този дадохъ, на онзи дадохъ. И току вижъ, тия хора ще се изпрѣчатъ насрѣща ми, ще се усмихнатъ и ще кажатъ: братко, тѣзи пари не сж изгубени, тѣ сж въ нашитѣ банки, единъ день ние можемъ да ти ги върнемъ назадъ. Вие казвате: споредъ новия моралъ по-добъръ е да направишъ доброто, че послѣ да мислишъ. Ще дойде слѣдъ това нѣкой и ще каже: не, по-добъръ е първо да мислишъ и слѣдъ това да направишъ доброто. Азъ казвамъ другояче: безъ животъ нито можешъ да мислишъ, нито добро можешъ да правишъ. Слѣдователно, веднѣжъ живѣя, азъ едновременно и добро правя и мисля. Тѣй седи въпросътъ. Азъ живѣя, възприемамъ Божествения животъ, и тогава доброто съставлява за мене една необходимостъ; и мисълта сжщо съставлява за мене една необходимостъ. Богъ мисли, и азъ мисля. Богъ прави добро, и азъ правя добро. Какво ще правя да не мисля? Господъ не мисли ли? Азъ по-горѣ ли ще

бжда отъ Бога? Ами като видя тѣзи хубави свѣтове, да не мисля ли? Ами като наизкочатъ прѣдъ мене онѣзи хубави моми, да не мисля ли? Цѣла нощъ ще мисля, коя е по-хубава, и коя не. Ще кажатъ нѣкои: ами отдѣ се взеха тия моми? Какъ, безъ моми можешъ ли да мислишъ? Като казвамъ моми, азъ разбирамъ доброто въ свѣта. Казватъ за нѣкого: той все за жени мисли! Ами какво нѣщо е жената? Нѣкой казва: азъ зная, какво нѣщо е жената, тя цѣлъ день готви. Слушай, азъ познавамъ твоята жена, но тя съвсемъ не знае да готви. Тази, която ти знаешъ, че готви, тя е твоята кашаварка, твоята слугиня, а сѣщинската ти жена никога не си цапа рѣцѣтъ съ готвене. По нѣкой пѣтъ само тя прави такива малки бонбонки по сливитѣ, по крушитѣ и по другитѣ плодове, слѣдъ което тѣ узрѣватъ. Тя само пипне или съ духане си служи. Духне върху тѣхъ, и тѣ узрѣватъ. Това, което наричатъ жена, това е Божествената Дѣва, това е Божествениятъ Духъ, Който работи въ свѣта. Въ Божествения свѣтъ жената работи, мѣждѣ го нѣма тамъ. Той работи въ физическия свѣтъ. Вие мѣждѣ ще кажете: дѣ сѣ тѣзи, жени побелѣха ни главитѣ отъ нашитѣ! - Тѣ работятъ въ духовния, Божествения свѣтъ. Вие трѣбва да знаете, че Духътъ, това е онзи мекиятъ елементъ, доброто въ свѣта. Когато Духътъ дойде, Той не философствува, но ще ти каже: “Ти си скърбенъ, но ние ще прѣмахнемъ твоята скръбъ. Ти ще станешъ тѣй добъръ, както съмъ и азъ”. Когато си скърбенъ и ще си кажешъ: “Нека да поутихна малко въ себе си че тогава ще прочета нѣщо отъ Писанието, ще се помоля на Бога” - още тозъ часъ Духътъ ще ти проговори, или ти е проговорилъ вече. Той ще ти каже: “Ела съ мене азъ ще те заведа на едно мѣсто при другъ нѣкой

по-скърбенъ отъ тебе и тогава, ти съ своята по-малка скърбъ, и той съ своята по-голяма скърбъ ще се зарадвате и двамата. Само скърбитъ раждатъ радоститъ. Такъвъ е законътъ въ духовния свѣтъ - обратенъ на този въ физическия свѣтъ. Само скърбнитъ хора се радватъ, и само радостнитъ хора скърбятъ. И тогава азъ казвамъ: вие, радостнитъ, ще скърбите, а вие, скърбнитъ, ще се радвате. Какъ ще бжде тази работа? Казвамъ: вие, богатитъ, ще осиромашѣете, съ желязни гребени ще се рѣшите, а вие бѣднитъ ще забогатѣете. Вие, слабитъ, силни ще станете, а вие, силнитъ, слаби ще станете. Тогава? Казвамъ: вие, философитъ, глупци ще станете, а вие, глупавитъ, философи ще станете. Сега, нѣкои отъ васъ, които сте учени, не ви харесва това нѣщо, но ония отъ васъ, които сте глупави, които не сте свършили никакъвъ факултетъ, ще кажете: значи, ние свършихме вече единъ факултетъ. Не, не е така. Човѣкъ трѣбва да стане много ученъ и много простъ, за да научи тѣзи двѣ противоположности въ живота. Той трѣбва да бжде много радостенъ и много скърбенъ, за да опита тѣзи двѣ форми на живота. Тѣзи двѣ форми представляватъ доброто и мисълта. Доброто се ражда всѣкога въ скърбнитъ хора. Туй трѣбва да знаете! Само скърбъта ражда доброто. И когато ние говоримъ за онази мирова скърбъ, подразбираме, че въ мирова скърбъ именно се ражда великото Божие добро. Затова и свѣтътъ скърби. Защо е скърбъта? - За да роди доброто. Защо е радостъта? - Радостъта ражда светата Божия мисль. Защо се радвамъ? - За да се роди Божията мисль въ тебе. И като се роди тази мисль, тя ще свѣтне въ тебе, ти ще четешъ въ своята книга, а Духътъ ще заговори на своята душа. Нѣкой се радва.

Защо? - За да се роди въ него доброто отъ Божествения свѣтъ. Разбрахте ли сега, защо трѣбва да се радвате и скърбите? Това е философия! Ако разбирате живота така, той ще има смисълъ за васъ.

И тъй защо трѣбва да скърбя? - За да се роди доброто въ мене. Защо трѣбва да се радвамъ? - За да се роди Божиата мисль въ мене. Защо трѣбва да се радва този братъ или тази сестра? - За да се роди мисльта въ тяхъ. Защо трѣбва да скърби този братъ или тази сестра? - За да се роди Божието добро въ тяхъ. Това е обяснението на скърбта и радостта - двѣтъ форми на живота. Ще кажатъ нѣкои: ама това вѣрно ли е? - Вѣрно е 101%. Това е философия, която не търпи никаква критика. Това сж максими, норми, съ които самитъ ангели си служатъ. Това сж максими, съ които Богъ си служи. И когато азъ питамъ: Господи, защо скърбя? - За да се роди моето добро въ твоята душа и ти да ме почувствуващъ, и азъ да те почувствувамъ. Господи, защо съмъ радостенъ? - За да се роди моята мисль въ тебе, да светне, че да се зарадвашъ и ти, и окръжаващитъ тия.

Осмисля ли се така доброто и мисльта? Тогава вие, жени, скърбете, за да се роди Божието добро въ васъ! Вие, мъже, радвайте се, за да се роди Божиата мисль въ васъ! И тогава, доброто и мисльта съединени заедно, скърбта и радостта съединени заедно, даватъ изразъ на великия Божествен животъ, а този животъ е безсмъртието на човѣка. Когато ние разбираме тѣзи двѣ фази и ги усвоимъ, ще бждемъ безсмъртни.

И затова казва Христосъ: “Тия, които се сподобятъ съ този животъ, съ това разбиране, и Духътъ ги обгърне, тѣ ще се

нарекатъ Синове Божии, които живѣятъ и въ доброто и въ мисълта, и скърбятъ и се радватъ, и доброто раждатъ и мисълта раждатъ”.

*Бесѣда, държана отъ Учителтъ,
на 25 юлий, 1925 г. въ гр. София.*

Великият законъ.

А той отговори и рече: “Да възлюбиши Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, и съ всичката си душа, и съ всичката си сила, и съ всичкия си умъ, и ближнаго твоего както самаго себе си¹”.

Съвременното човъчество разръшава много важни въпроси, но още не сж се спрели да видятъ, кой е най-важниятъ въпросъ, коя е най-важната задача, която трѣбва да разръшатъ - споръ има за това. За сега разръшаватъ икономическия въпросъ, въпросътъ за хлѣба, като мислятъ, че този въпросъ е най-важниятъ. Така е, но питамъ: въпросътъ за хлѣба, който отъ хиляди години насамъ се разръшава, разръшенъ ли е напълно до сега? Той се разръшава само врѣменно, само частично и въ резултатъ пакъ остава неразръшенъ. Други нѣкои казватъ, че най-важенъ въпросъ за разръшение е въпросътъ за просвѣтата. И дѣйствително хората отъ хиляди години все се просвѣщаватъ, но разръшенъ ли е този въпросъ? - И той не е разръшенъ. Трети пъкъ разръшаватъ другъ въпросъ. Тѣ казватъ, че всѣка държава трѣбва да бжде силна, мощна, да има силна армия, да може да отстоява на неприятелитъ си. Така е, но коя държава чрѣзъ силата си е разръшила въпроса за своето сжществуване? Кажете ми една държава, която да е засилила своето сжществуване поне за прѣзъ 2-3 хиляди години. Всички до сега сжществуващи държави сж се повдигали и изчезвали. Слѣдователно, има единъ важенъ въпросъ въ свѣта, който и до

¹ Лука 10:27

сега още не е разрешенъ. Този въпросъ нито е народенъ, нито общественъ, нито е въпросъ на ученитъ хора. Народитъ иматъ съ какво да се занимаватъ; общественитъ хора сѣщо тъй иматъ редъ въпроси, съ които да се занимаватъ, па и ученитъ хора иматъ съ какво да се занимаватъ. Но най-важната задача, съ която хората трѣбва да се занимаватъ е въпросътъ за човѣшката душа, или ако щете кажете, въпросътъ за човѣшкия духъ, но не и за човѣшкия умъ, защото човѣкътъ е нѣщо повече отъ човѣшкия умъ. Човѣшкиятъ умъ е само единъ слуга на човѣшкия духъ. Човѣшкото сърдце е сѣщо слуга на човѣшкия духъ; и човѣшката воля е слуга на човѣшкия духъ. Човѣкътъ по произхода си, по своето естество е нѣщо велико! Ако вие разбирате човѣка, ако вие вървахте въ него, но не въ това, което външно се проявява, щѣхте да видите, колко велико нѣщо е човѣкътъ! Нима вие ще наречете човѣкъ онзи търговецъ, който ви продава платъ? Нима вие ще наречете човѣкъ, онзи професоръ, който прѣподава въ училището и ви нагрубява? Нима вие ще наречете човѣкъ онази майка, която на 5-6 мѣсеца помѣта своето дѣте и го изхвърля нѣкъдѣ? Нима вие ще наречете човѣкъ онзи баща, който използва сина си? Нима вие ще наречете човѣкъ онзи държавникъ, който издава неразумни закони?

Трѣбва да се опрѣдѣли, какво нѣщо е човѣкътъ. Казва се, че човѣкътъ е сѣщество, което мисли. Не, той е нѣщо повече отъ това, което мисли. Слѣдователно, великото въ свѣта не може да се опрѣдѣли напълно. Най-важниятъ въпросъ, който занимава ученитъ хора въ свѣта, това е въпросътъ за висшия съзнателенъ животъ. Вие ще кажете, че този животъ се ражда отъ

подкръпата на свѣтлината, топлината, храната, облѣклото и т. н. Животъ, който се ражда отъ подкръпата на топлината не е животъ. Това е известна енергия, която се нуждае отъ подкръпа. Животътъ самъ ражда всички тия нѣща. Когато приемемъ живота, той самъ носи въ себе си свѣтлината; той самъ носи въ себе си топлината; той самъ носи храната; той самъ носи своето облѣкло. Животътъ е нѣщо мощно, когато го разберете. Сега вие казвате: ами ученитѣ хора какво говорятъ за живота? Ученитѣ хора ще ме извинятъ, но тѣ не разбиратъ, какво нѣщо е животътъ, ще имъ кажа: заповѣдайте да възкресите този мъртавъ! Какъ лѣкуватъ тѣ болнитѣ хора? Какво знаятъ за болнитѣ? - Нищо не знаятъ. Болнитѣ днесъ и съ лѣкари умиратъ, и безъ лѣкари умиратъ. Тогава защо ни сж лѣкаритѣ? И съ учители хората умиратъ, и безъ учители умиратъ. И съ учители хората крадятъ. И съ учители злословятъ, и безъ учители злословятъ. И съ свещеници крадятъ, и безъ свещеници крадятъ. И съ държавници крадятъ, и безъ държавници крадятъ. Тогава дѣ е заслугата на човѣчеството? Ще каже нѣкой, че трѣбва да има редъ и порядѣкъ въ свѣта. Въ какво седи редътъ и порядѣкътъ? Че и най-лошитѣ хора, като си направятъ съдружие, и тѣ си турятъ редъ и порядѣкъ. Та и мравитѣ иматъ редъ и порядѣкъ. И пчелитѣ иматъ редъ и порядѣкъ. Когато ви турятъ близо до единъ кошеръ, вие веднага избѣгвате. Защо? - Редъ и порядѣкъ иматъ. Картечница иматъ тѣ! Ще ми кажете: важниятъ въпросъ да разрѣшимъ ние, въпросътъ за живота. Най-послѣ вие казвате: човѣкъ умира и се свършва всичко. Съгласенъ съмъ, умиратъ хората, но вие разрѣшили ли сте, какво нѣщо е

смъртта? - Смертта именно показва, че хората не са разршили истинския въпрос, за живота, не са намбрили още живота.

Ние се спираме върху стиха: “Да възлюбиш Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, и съ всичката си душа, и съ всичката си сила, и съ всичкия си ум, и ближнаго твоего както самаго себе си“. Защо? Защото източникът на този велик живот, за който става въпрос е Любовта. Някои питат: какво нещо е Любовта? - Любовта е източникът на този живот, който носи свѣтлина, и топлина, и храна, и облъкло, и сила - всичко носи въ себе си. Тъй се опрѣдѣля и животът и на опитъ. Всички онѣзи, които са разршили въпроса така, за тях е казано въ Писанието: “Това е Животъ Въченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога!” Ние подъ думата Богъ не подразбираме едно същество отвън, на което хората могат да се кланят, но подразбираме извора на Живота, който може да се прояви въ насъ, туй безграничното. Това показва, че безграничното може да се прояви като гранично. Следователно, ние хората на този свѣтъ, като проява на това Безгранично, рѣшаваме една велика задача - Въчния Животъ да се прояви въ граничното вътрѣ. За да се прояви този Животъ, непрѣменно трѣбва да имаме знания, Мѣдростъ, които ще създадатъ хармонични отношения между всички хора. Всѣки човѣкъ трѣбва да знае, защо е дошълъ на земята: Ако ви попитатъ, защо сте дошли на земята, вие ще си повдигнете главата и ще кажете: това не е важенъ въпросъ. Чудни сте вие! Ако ме запитате, защо съмъ дошелъ на земята, азъ ще ви кажа защо съмъ дошелъ. Ако запитате малкото дѣте

отъ първо отделение, защо отива на училище, ще ви каже: отивамъ да се уча. Това дѣте веднага ще извади буквара си. Ами кой ти е учителъ? И това знае. Ами баща ти и майка ти кои сж? - Знае. Всичко знае това дѣте. Ако ви запитатъ, кой е баща ви, коя е майка ви, ще кажете: не зная. Ами дѣ отивате? - Не зная. Дошли сте тукъ на земята, какво ще учите? Не зная. Следъ като свършите земния си животъ, кждѣ ще отидете? - На онзи свѣтъ. Това положение не е само съ васъ, не е и съ философи-тъ. Отъ хиляди години философитѣ въ своитѣ трактати разрѣшаватъ въпроситѣ: има ли Господъ, нѣма ли Господъ, има ли душа, нѣма ли душа, и най-послѣ, нѣкои отъ тѣхъ казватъ: нѣма Господъ, нѣма душа. Всички въпроси се решаватъ много лесно. И пияниците като се напиятъ, набиятъ се добръ и всичко се свършва. Не, съ това не се свършва всичко. На другата вечеръ пакъ сжщото, напиятъ се, набиятъ се и работата се свършва. На третата вечеръ пакъ сжщото. Казвамъ: да, свърши се само за тази вечеръ, но не и за утрѣ. Вие казвате за нѣкой човѣкъ: свърши този човѣкъ, умрѣ. Да, свърши само врѣменно но не и за вѣчни врѣмена. Нищо въ природата не се губи. Вие питате: ами дѣ отиде този човѣкъ? Азъ питамъ: отдѣ е дошелъ? - Отдѣто е дошелъ, тамъ е и отишълъ. Кждѣ отива този човѣкъ? Законътъ е слѣдниятъ: нѣщата всѣкога отиватъ тамъ, отдѣто сж дошли. И всички нѣща, разумни или каквито и да сж, се връщатъ все къмъ Бога. Туй разумно начало, което е безъ край, безконечно, ние наричаме законъ за Любовьта.

Сега всички хора признаватъ, че по въпроса, какво нѣщо е животътъ, има споръ. Ние казваме, че нѣма никакъвъ споръ.

Защо? Защото качествата на живота сж разумност, свѣтлина, топлина и др. Може ли да има споръ за живота при това положение? Щомъ има споръ животътъ не е разумен. Всички хора иматъ еднакви схващания за живота и всички го желаятъ. Всички признаватъ Любовта и я желаятъ, но кога? - Докато сж млади, признаватъ любовта; щомъ остареятъ, отричатъ я. Въ Любовта има едно качество, то е слѣдното: когато обикнешъ единъ прѣдметъ, или едно лице, то придобива цѣнностъ. Защо? Защото ти можешъ да обичашъ само тия прѣдмети, които носятъ животъ въ себе си. А всѣко нѣщо, което носи животъ въ себе си, придобива цѣна. Щомъ го обикнешъ, ти се грижишъ за него, пазишъ го. Щомъ обикнешъ нѣкой свой приятелъ ти му пишешъ писма, говоришъ му все хубави работи. Щомъ го разлюбишъ, забравяшъ го. Какво нѣщо е Любовта? - Любовта е сила, която разширява човѣка, дава му потикъ. Нѣкои хора казватъ, че човѣкъ като се влюби, не учи вече. Това не е вѣрно. Любовта носи потикъ за знание. Онзи човѣкъ, на когото сърдцето се запали, той учи, той работи. Нѣкои казватъ, че Любовта прави хората разсѣяни. Това което прави хората разсѣяни, не е Любовь. Когато нѣкой вѣлкъ иска да изяде нѣкоя овца това не е любовь. Когато нѣкой се влюби въ паритъ на нѣкого, че иска да ги открадне, това не е любовь. Когато нѣкой се влюби въ нивата на нѣкого, че иска да я вземе, това не е любовь. Въ Любовта има това качество, че когато човѣкъ залюби, не само, че оцѣнява нѣщата, но неговото сърдце се разширява, и той става щедъръ. Онзи който люби, кесията му е всѣкога отворена, и той мяза на изворъ, който постоянно изтича. Той не е като онѣзи варели, въ които се

налива вино, и въ които постоянно се мъри, колко изтича и колко остава. Той мяза на чешма, която постоянно тече и не изтича. Следователно, можеш ли да течеш като единъ изворъ, любовта е дошла въ тебе. Можеш ли да виждаш доброто въ всички хора, можеш ли да виждаш смисъла на нъщата, като погледнешъ горъ на небето, ти си при вратата на този великъ Божественъ животъ и Любовта е дошла въ тебе.

Азъ ви говоря за една велика наука, която има основа въ васъ. Вие имате опитности отъ живота и азъ считамъ, че това е така. Дали вие признавате това, или не, то е другъ въпросъ. Вие сте идвали много пѣти на земята въ разни форми. Дали помните това или не, дали го признавате или не, това е написано въ анализъ на природата. Какво вървате вие, това не е важно, важно е какво е писала природата. Може да ми възразите: ние не помнимъ. Че и онзи, който е пилъ, нищо не помни, но кръчмарьтъ всичко помни, той е писалъ всичко въ своя тевтеръ. Писалъ е: на еди-коя си дата, вие изпихте съ еди кой си, еди-колко си вино и ракия. - Нищо не помня. Той те дава подъ сѣдъ, и сѣдътъ казва: ще му платишъ паритъ! - Ама нищо не помня. Помнишъ, не помнишъ, ще платишъ! Че и природата има една велика книга, въ която записва всичко. Вие защо не признавате? Защо не помните? Защото имате да плащате на кръчмаря. Тия, които помнятъ, сѣ ония кредитори, които иматъ да взиматъ, а тия, които не признаватъ и не помнятъ сѣ ония, които иматъ да даватъ. Човѣкътъ е едно сѣщество, което много пѣти е излизало отъ Бога и се е връщало. Така е писано. Какво е вашето вѣрую и въ какво вѣрвате, то е личенъ въпросъ, защото всички сѣщества иматъ

по едно върую. Не е важно да върваме въ нъщо, но истинският въпросъ за насъ е въпросътъ за Любовта. Ние се занимаваме съ най-важния въпросъ. Ние не се занимаваме съ въпроса, кой ще дойде въ България на властъ. Кой е най-богатиятъ човѣкъ въ свѣта, и съ това не се занимаваме. Кой е най-учениятъ човѣкъ, и съ това не се занимаваме. Защо? Защото това сж въпроси, които и дѣцата могатъ да разрѣшатъ. Ние разрѣшаваме единъ отъ най-важните въпроси - Животътъ - основните закони на живота. Искате ли да живѣете, искате ли да се осмисли живота ви, искате ли да се подобри живота ви, ние ще ви посочимъ начинъ. Ще ви кажемъ: възприемете Любовта! Вие ще ми кажете: коя любовъ? Любовта на младитъ? - Не. Любовта на старитъ? - Не. Защо? Защото младитъ изневѣрватъ, и старитъ изневѣрватъ. Младитъ изневѣрватъ, че се оженватъ за други, а старитъ изневѣрватъ, че не си плащатъ дълга и си заминаватъ. Ние казваме за нъкого: Богъ да го прости! Старъ бѣше, общалъ на нъкоя мома, че ще се жени, а той умрѣлъ. Нѣма защо да умира. Човѣкъ, който общава нъщо, не трѣбва да умира. Той трѣбва първо да си изпълни общанието и послѣ да умре. Щомъ общава нъщо и умира, той има задни цѣли. Вие може да го извините, но ние не го извиняваме. Въ закона на Любовта всѣка благородна мисль, всѣко благородно чувство, всѣко благородно желание трѣбва да се изпълни, безъ разлика на това, дали то се отнася за майка, за баща, за дѣца - законътъ за всички е единъ и сжщъ. Ние трѣбва да покажемъ на свѣта, че носимъ въ себе си великия Животъ на Бога, че Той живѣе въ насъ, и ние трѣбва да живѣемъ като Него. Защо отричатъ Бога? Хората отричатъ Бога, понеже иматъ да му

даватъ. Защо върватъ въ Бога и Го приематъ? Защото искатъ да взематъ отъ Него пари на заемъ. Тъй щото, споредъ мене, и еднитъ, които върватъ въ Бога, и другитъ, които Го отричатъ, сж все заинтересувани хора. Ние, обаче, имаме друго мнѣние за Бога. Ние искаме да Му служимъ, защото върваме, че всичко сме приели отъ Него. Ние не отиваме при Бога да Му искаме пари на заемъ, ние не се отказваме отъ своитъ задължения, но ние знаемъ, че въ свѣта има една велика Мѣдрость, която ни очаква за въ бѣдаше. Какво знае съврѣменната наука? - Много нѣща знае, но туй, което днесъ знаятъ и най-ученитъ хора, и най-гольмитъ философи слѣдъ 2000 години и дѣцата ще го знаятъ. Дѣцата тогава ще бѣдатъ по-учени отколкото съврѣменнитъ философи. Питамъ тогава: дѣ е нашата наука? Това не е упрѣкъ, но казвамъ, че човѣкъ още не се е проявилъ. Когато азъ дойда въ дома ви, и вашето сърдце трепне отъ недоволство, защо азъ съмъ дошълъ, какъ мислите, човѣкъ ли сте вие? Излизате и ме питате: какво търсите? - Моля ви се, има ли едно мѣсто въ дома ви за менъ? - Нѣма мѣсто. Или, друга причина: жена ми, дѣцата ми не сж тукъ. Ще ми кажете, че нѣма мѣсто за менъ, че има хотели, дѣто мога да отида и т. н. Моля ви се, това човѣкъ ли е? Но ако кажа, че нося да ви дамъ 100,000 лева звонкови, веднага ще ми намѣрите мѣсто - жена ви, дѣцата ви веднага ще се събератъ нѣкъдѣ, и ще се освободи за менъ мѣсто. И цѣло агне ще заколите даже. Защо? За стотъ хиляди звонкови. Въ какво седи вашата човѣщина и вашето благородство тогава? Сега вие ме гледате и си казвате: дали този човѣкъ говори Истината, или не? Азъ ви питамъ: кой отъ васъ е постѣпилъ тъй, както Богъ иска? Този въпросъ трѣбва

да разрѣшимъ най-напрѣдъ. Вие, русенци, разрѣшили ли сте този въпросъ? Вие, благороднитѣ тукъ, разрѣшили ли сте този въпросъ? И когато всички хора, въ всички градове и села, живѣятъ тѣй, както Богъ иска, тогава нѣма да има бѣсилки, нѣма да има затвори и всѣки ще бѣде на своето мѣсто. Тогава вратитѣ на всички хора ще бѣдатъ отворени и като те срещне нѣкой, ще каже: братко, заповѣдай у дома, азъ отъ дълго врѣме те чакамъ. Много съмъ доволенъ, че те срещнахъ. И ще започнете да се разговаряте. Вие ще кажете: дѣ ще му излѣзе краятъ? Чудни сте вие! Азъ като влѣза въ този домъ нѣма да го подямъ, азъ ще донеса своето благословение. Единъ отъ великитѣ адепти на древността, нѣкой еврейски пророкъ билъ той, живѣлъ нѣкъдѣ изъ Палестина. Пѣтувалъ дълго врѣме. Една вечеръ, за да прѣнощува нѣкъдѣ спира въ дома на единъ бѣденъ човѣкъ и го помолва: “Човѣче Божи, мога ли да прѣнощувамъ при тебъ тази вечеръ”? - На радо сърдце, домътъ ми е отворенъ, но нѣмамъ нито една трошица хлѣбъ. “Виждъ, потърси нѣкъдѣ изъ кюшетата, не е ли останало поне едно парченце?” Намира най-послѣ едно малко парченце. Пророкътъ го взима, благославя го и веднага на трапезата се явява единъ голѣмъ хлѣбъ. “Събуди и дѣцата си, нека дойдатъ всички да ядатъ!” Човѣкътъ, който живѣе по Бога, като влѣзе въ нѣкой домъ носи и своето благословение съ себе си. Вие можете да ми възразите на това, но то е самата Истина въ свѣта. Ако дойде този адептъ въ свѣта и донесе едно житно зърно, ще каже: “Вземете това житно зърно, то ще разрѣши икономическиятъ въпросъ за хлѣба”. Въ колко години? - Въ 12 години. Нѣма да го изедете, но ще го посадите въ земята и

следъ 12 години то ще даде толкова изобилно плодъ, че ще можете да ядете и вие, и роднинитъ ви, и приятелитъ ви. Знаете ли колко тежко ще бѣде това житно зрънце? - Колкото цѣлата земя. Слѣдователно, всѣка малка частица отъ живота съдържа грамадна енергия, и ако ние живѣемъ по Божия законъ, по закона на Любовта, тази сила ще може да се развие.

И сега, съврѣменнитъ хора, които не разбиратъ живота, казватъ: насъ ни трѣбватъ пари. Дѣйствително паритъ се наплодиха, но храната се намали, и вслѣдствие на тази алчностъ нашиятъ организъмъ се развали. Сега ние имаме много, но не можемъ да ядемъ. Най-гольмиятъ милиардеръ въ Америка, Рокфелеръ, който разполага съ гори, съ имения, съ къщи, страда отъ стомахъ, нищо не може да яде, и лѣкаритъ му прѣпорѣчватъ да се храни само съ овесена чорба. Той казва: при такова голѣмо материално богатство азъ съмъ принуденъ да се храня като конъ само съ овесъ поради болния си стомахъ. Питамъ: какъвъ смисълъ има сега живота? Казвате: човѣкъ трѣбва да има богатство! Много добръ. Дѣйствително, търсенето на богатството, въ това е смисълътъ на живота, ние го търсимъ криво. Любовта, това е великиятъ животъ, това е смисълътъ на живота, това е богатството на човѣшката душа. Когато намеримъ Бога, или казано по другъ езикъ, когато Богъ се всели въ насъ, ще се образува онази истинска връзка, която ще даде потикъ на живота. Тогова хората нѣма да се запитватъ, има ли Господъ или не. Когато нѣкой ме пита, има ли Господъ, азъ имъ казвамъ: ела утрѣ вечеръ при менъ! Като дойде, нахраня го, разговоря се съ него приятелски, и го изпратя. “Ами ти нищо не ми каза за Бога”. Казвамъ му: ела утрѣ вечеръ

при менъ! Дойде, пакъ го нахраня, разговоря се и си отиде, азъ никога не разръшавамъ въпроса за Бога. Чудни сж хората, които ме питатъ, има ли Господъ, или не. Че това е най-важниятъ въпросъ! “Какво нѣщо е Любовта”? - Ела утрѣ вечеръ при менъ! Азъ не разръшавамъ и въпроса за Любовта. Ако азъ съмъ човѣкътъ на Любовта, ако азъ живѣя споредъ Божия законъ, ти ще ме познаешъ. Ако моитъ възгледи за тебе сж неизмѣнни, азъ ще ти дамъ достѣпъ въ дома си, и ще ти кажа: опитай ме! Не какво азъ мисля, но какъ живѣя, това е важното. За да се разрѣши единъ въпросъ, три важни фактора трѣбва да се съединятъ въ едно: вашата мисль, вашето чувство и вашето дѣйствие, и вие трѣбва да бъдете послѣдователни въ всички моменти. Ти можешъ да питаешъ, има ли Господъ, или не, но ще познаешъ по това, когато поискашъ 1,000 лева на заемъ и чуешъ: заповѣдай! Послѣ поискашъ други 2,000 лева и пакъ чуешъ: заповѣдай! Тогава ти ще се намирашъ като прѣдъ чешма, при която можешъ да дойдешъ съ единъ голѣмъ джобуръ, или съ една голѣма кофа и да я напълнишъ, колкото искашъ, но съ условие самъ да си ги носишъ. Изобилие трѣбва на хората! Такова изобилие, че да се изморятъ хората и да кажатъ: достатъчно е това!

Казва Христосъ: “Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичката си сила, съ всичкия си умъ, и ближния си както самага себе си”. Значи, човѣкъ цѣль трѣбва да се изпълни съ Божията Любовь. Нѣкой хора казватъ, че като залюбятъ не могатъ да работятъ. Не тогава именно ще дойде истинската работа въ свѣта. За сега има само трудъ, а не и работа. Работата ще бѣде една велика

задача на бъдещето поколение, на тези велики души с които нъма да се спори, има ли задгробенъ животъ, или не. Тъ ще бъдатъ душитъ, които ще разръшатъ въпроса за живота. Ако запиташъ единъ такъвъ човѣкъ, да ли те познава, той ще ти каже: ела утрѣ вечеръ въ дома! “Ама ти отдѣ идешъ?” - Ела утрѣ вечеръ у дома! Ти ще отидешъ при него, той ще те нагости добръ, ще се разговори съ тебе и ще се раздѣлите. И най-послѣ, като се раздѣлите, ще ти каже ела при менъ, когато имашъ нужда. Това е потикъ въ свѣта. Кой каквото има, трѣбва да го изнесе на общия жертвеникъ. Сега хората иматъ крива представа за жертвата. Тъ мислятъ, че това, което жертвуватъ, ще пропадне. Да ви опрѣдѣля какво нѣщо е житното зърно. Ако житното зърно не се пожертвува и не падне на земята и умре, какво ще бъде положението на земледѣлеца? Онзи, който умира, той влага своята сила и тази сила се увеличава. Това е едно отъ качествата на жертвата. Нѣкои учени хора казватъ: не трѣбва да се прави жертва, никому нищо не трѣбва да се дава. То значи никой да не сѣе, никой да не оре. Не, ще сѣемъ, ще оремъ, но разумно. Слѣдователно, ние трѣбва да имаме една солидна основа въ живота си. Това, че ти си българинъ, не е основа; това че ти си ученъ човѣкъ, не е основа; това, че имашъ нови схващания за живота, не е основа. Истинската основа е Любовта, а това е животъ. Този животъ ние го имаме, но още не сме го проявили. Сегашнитъ научни теории за живота азъ считамъ като локви, които сж се образували отъ дъжда, и хората, отъ нѣмай кждѣ отиватъ отъ тамъ да пиятъ вода, но вътрѣ жабитъ кръкатъ. Споредъ, мене, жабитъ сж онзи материализмъ, който сжществува въ хората и който ги кара да

желаятъ за себе си все повече и повече нъща. Знаете ли, какъ хората схващатъ материалното въ свѣта? Ще ви приведа единъ примѣръ.

Въ царството на 10-та династия въ Египетъ, въ врѣмето на фараона Зинопий, билъ издаденъ единъ законъ, споредъ който, всички прѣстѣпници се наказвали съ смъртно наказание. Двама египтяни сгрѣшили, опорочили съ нѣщо Аписа и ги наказали съ смъртно наказание. Фараона опрѣдѣлилъ да бждатъ осждени на доживотенъ затворъ, но сждътъ издалъ слѣдното рѣшение: на единъ отъ прѣстѣпниците се опрѣдѣлило да носи на гърба си единъ чуваль съ жито отъ 100 кгр. тежестъ, а на другия - да носи на главата си една въшка. При това, тѣ трѣбвало да носятъ наказанието си до тогава, докато нѣкой поиска отъ тѣхната тежестъ и ги облекчи. Сждътъ прѣдоставилъ на двамата сами да си избератъ наказанието, кой което пожелае. Единиятъ отъ тѣхъ, помнниятъ, си рекълъ: “Кой ще носи този чуваль на гърба си? Носи ли се такава тежестъ?” - и поискалъ въшката. На другия не оставалъ никакъвъ изборъ, той трѣбвало да вземе чувала съ жито. И така станало. Тѣ трѣбвало да пѣтуватъ непрѣстанно. Споредъ присждата, нѣкой нѣмалъ право да сваля товара си на земята, докато нѣкой не ги спре и не поиска отъ това, което носятъ. Тръгнали двамата. Онзи, който носилъ въшката на главата си, запитва другия: “Какъ ти е товара?” Въшката не тежи разбира се. Онзи, който носилъ чувала съ житото, понеже много му дотежало, обръщалъ се често къмъ Бога съ молитва: “Боже, моля Ти се, облекчи ми малко товара!” Повѣрвѣли малко, и единъ пѣтникъ ги спира: “Какво носишъ въ този

чувалъ?” - Жито. “Дай ми малко отъ него!” Той бръква съ лъжицата си, изважда му малко жито и продължава пжтя си. “Ами ти какво носиш?” - Въшка. “Не ми трѣбва въшка” - и продължава пжтя си. Работата е тамъ, че тази въшка почнала да се размножава и въ продължение на една година тя се размножила въ 200-300 въшки. Чувалътъ съ житото на другия прѣстъпникъ слѣдъ една година намалѣлъ на половина отъ първоначалната тежестъ. Кѣдѣто отивали по селата, всички, които чували, че единъ човѣкъ носи чувалъ съ жито, спирали го и си поисквали по малко, тъй че въ продължение на 2-3 години, нему останало само едно житно зрънце. Другиятъ прѣстъпникъ, съ въшките на главата, никѣдѣ не намиралъ приемъ. Въ което село влизалъ, като виждали, че има толкова много въшки, не го приемали. Той се видѣлъ въ чудо отъ своето положение.

И ние, съврѣменнитѣ хора, разрешаваме въпроса по този начинъ. Материализмътъ, това е въшката. Тази въшка ще изяде всички сокове на живота въ човѣка. Когато въшката влезе въ човѣка, тя се размножава, размножава, до като човѣкъ изгуби отъ себе си всѣко благородно чувство. Ако ние изгубимъ всичко онова възвишено и благородно въ насъ, ако изгубимъ най-възвишенитѣ си идеи, чувства и мисли, ако изгубимъ Божественото отъ себе си, питамъ: за какво живѣемъ ние въ този свѣтъ?

Казва Христосъ: “Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичката си сила, съ всичкия си умъ, и ближния си както самага себе си”. Въ съврѣменната религия сѣ изопачили това учение и казватъ:

вървайте въ Бога! Не е казано да повървашъ въ Бога, но великиятъ законъ, който разръшава въпроситъ, казва да възлюбишъ Господа! А сега хората взели този стихъ “да възлюбишъ Господа и го претълкували: вървай въ Господа”! Когато се отнася до служение на Господа, върно е, че не може безъ вѣра, но когато разръшаваме най-важния въпросъ, необходимо е друго върую, съ което ще можемъ да го разръшимъ. А то е: да възлюбимъ Господа! Нѣкои ме питатъ: ти въ какво вървашъ? Въ нищо не вървамъ: Че какъ тъй? Нищото е нѣщо. Питатъ ме: ти не вървашъ ли въ Бога? Покажете ми кой е вашиятъ Господъ, въ когото вие вървате! Покажете ми пѣтя въ който вие вървите! Казвате: ние върваме въ този Господъ, въ Когото върваха майка ми, баща ми, дѣдо ми ... Добръ, майка ти и баща ти изпълниха ли закона на този Господъ, въ когото върваха? Я отворете тевтеритъ да видя, какво направихте вие за този Господъ, въ когото вървате? Има една интересна случка съ такива тевтери, станала нѣкъдѣ изъ България. Единъ богатъ българинъ, търговецъ заболялъ сериозно и се прѣнесълъ врѣменно въ онзи свѣтъ. Като се събудилъ, първата му работа била да извика синоветъ си и да имъ каже: “Синко, я ми донесете двата тевтера, въ които си държа смѣткитъ!” Донасятъ тевтеритъ му, изгаря ги той, раздава каквото се пада на синоветъ си и имъ казва: “Вземете, каквото е ваше, за да не ме разкарвате по сѣдилищата слѣдъ смъртта ми. Азъ ходихъ на онзи свѣтъ и видѣхъ кое е сѣщественото за насъ, искамъ да живѣя тъй, както Богъ иска”. Питамъ: дѣ сѣ вашитъ тевтери? Вие казвате: ние нѣмаме тевтери. Азъ ще изнеса вашитъ тевтери, да видите, какво сте

писали въ тяхъ. Вашата сжсѣдка казала нѣщо за васъ. Скоро изваждате тевтера си и пишете. Еди кой си човѣкъ ви каже нѣщо обидно. Скоро написвате това нѣщо. И търговецътъ по сѣщия начинъ вади тевтера си и пише, кой колко маслини взелъ, кой колко захаръ взелъ и т. н. Питамъ: каква разлика има между тази жена, този човѣкъ и търговецътъ, които записватъ всичко това въ своитъ тевтери? Ами че и свещеникътъ има свой тевтеръ. Той казва: този човѣкъ не върва въ Бога записва си. Да, но като отиде въ църквата да опѣва нѣкого, иска следъ това пари. Казватъ му: нѣмаме пари. Не, азъ безъ пари не опявамъ - и отбелѣзва въ тевтера си. Тогава нека да бждемъ послѣдователни въ великия животъ, въ великата Любовь, която разрѣшава основно въпроситъ, която туря за основа на живота братството, не това братство, което сжществува само день и половина, но братството, което устоява на всички изпитания. Единъ свещеникъ ми казва: “Вашето учение не е право”. Не е важно, дали е право или не, но азъ ще ти дамъ едно правило: като опѣвашъ, освѣнъ, че не трѣбва да взимашъ пари, но на всѣка бѣдна вдовица ще дадешъ нѣщо отъ джоба си. Послѣ, като отидешъ на сжда да кълнешъ нѣкого, освѣнъ, че не трѣбва да направишъ това, но ще напълнишъ джоба си и ще дадешъ на тия, които се сждятъ, за да не се смразяватъ. Тогава вие ще кажете: ами дѣ ще му излѣзе краятъ? Краятъ ли? Имайте въра, че Господъ не ви е поставилъ на земята да вършите тия нѣща, но да изпълните Неговата воля, както трѣбва. Да изчезнатъ тия лъжи отъ свѣта! Онзи, когото Богъ е поставилъ на извѣстна служба на земята, трѣбва да постѣпва другояче. Ще ми цитиратъ нѣколко стиха, че всѣка власть е отъ Бога дадена. Не,

има нещо пропуснато въ този стихъ: “Всѣка праведна властъ е отъ Бога дадена”. Че и болшевицитѣ въ Русия иматъ властъ! Ще кажете, че вашата властъ е отъ Бога а тѣхната не е. Не, законътъ е слѣдниятъ: всѣка праведна властъ е отъ Бога дадена. Въ всѣка праведна властъ влиза законътъ на Любовта. Не е въпросътъ сѣдята непрѣменно да осѣди прѣстѣпника. У турцитѣ имаше единъ добъръ законъ. Дойде обвиняемиятъ и сѣдята го пита: ти имашъ ли да давашъ на този човѣкъ? - Имамъ. Върни, каквото му дължишъ. Такова разрѣшение на спороветъ по турския законъ е много добро. А сега отлагатъ дѣлото, мине година, две, докато най-послѣ казватъ: дѣ е правото? - Нѣма никакво право. Казвамъ: това е само прѣминаване на врѣмето, а ние сме дошли тукъ на земята да разрѣшимъ единъ отъ важнитѣ въпроси.

Сега, като ви говоря така, вие ще кажете: тежко е това учение! - Тежко е, защото тежки тевтери имате. Ще изгорите тевтеритѣ си! Ще кажете: не хващаме вѣра на такива бабини деветини. Ще хванете вѣра, защото утре като те затворятъ въ гроба, ще те питатъ изгори ли тевтеритѣ? Тамъ ще гниешъ часъ следъ часъ и червеитѣ ще те ядатъ. Ще кажешъ: върни ме Господи на земята, да изгоря тевтеритѣ си! Не, други ще ги изгорятъ. Всички вие, и майки, и бащи, и дѣца сте на парила. Защо? Защото имате много тевтери. Господъ има двѣ книги, едната е книгата на живота, а другата книга на доброто и злото. Господъ има право да държи тия книги. Той държи смѣтка за всичко. Богъ има всичкото добро желание по отношение нас. Той не ни пита, защо вършимъ престѣпления, но ни учи. Това, че има сѣдба, Божий сѣдъ, показва, че Той иска да ни научи

чръзъ тази опитност да изпълняваме Неговата воля. Колкото и да е гръшенъ единъ човѣкъ, но въ момента, когато рѣши да живѣе по Бога, Богъ заличава всичкитѣ му грѣхове. Богъ казва: “Ето единъ човѣкъ, ето едно мое чадо, което е рѣшило да жинѣ споредъ моя законъ!” Богъ е богатъ, Той може да плати за всички. За този, който иска да живѣе по Бога, има една книга на живота, която се отваря, и Господъ написва, за този човѣкъ всичко, което е нужно.

Днесъ не само българитѣ, но всички съврѣменни хора сж нещастни. Всички народи сж нещастни. Защо? Защото най-важниятъ въпросъ не е разрѣшенъ. Този въпросъ трѣбваше да го разрѣшатъ всички свещеници, владици, проповѣдници, не само въ България, но и по цѣлия свѣтъ. Тѣ не го разрѣшиха. И държавниците не го разрѣшиха. Още два фактора има, които трѣбваше да го разрѣшатъ. Това сж майкитѣ и бацитѣ отъ една страна, и учителитѣ отъ друга, но и тѣ не го разрѣшиха. Онѣзи моми и момци, които се женятъ, които искатъ да разрѣшатъ този въпросъ, трѣбва да се запитатъ, защо се женятъ. Казватъ за нѣкоя мома: да оженимъ тази мома! Защо? Не, женидбата, която днесъ сжществува въ свѣта, това е продажба. Не се минатъ и 4-5 години, виждашъ този мъжъ бѣга отъ жена си, развежда се, оженва се за друга. Послѣ и отъ нея бѣга, казва: побѣлъ ми главата отъ тѣзи жени! Ужасни змии сж тѣ. Хубаво, женитѣ сж ужасни змии, и мъжетѣ сж ужасни змейове, ами тогава дѣ сж хората? Ако всички мъже сж лоши, и ако всички жени сж лоши, тогава дѣ е човѣчеството? Това не е разрѣшение на въпроса. Подъ думата “змия” се разбира, че мъжетѣ и женитѣ сж умни, но не сж добри. Това е важното. Доброта

трябва да се вложи във вашите отношения! Труден е този въпрос за разрешение, той е така труден, както са трудни за разбиране и някои парчета в музиката. Той е така труден, както са трудни за разбиране, например, някои парчета от Паганини. И за пиано има такива трудни парчета за разбиране и за изпълнение. Видиш ли някого, по цели дни свири, и едва след 10 години може да изпълни нещо хубаво. Мислите ли, че без усилие можем да разрешим въпроса за живота и Любовта? Този въпрос е най-хубавият. Когато дойдете до въпроса да разберете Бога, сърцето ви ще трепне, ще се смегчи, и такава свѣтлина ще просияе във ума ви, че ще видите такива неща във свѣта, каквито никога не сте виждали. Ще кажете: ако живѣемъ така, какъ ще се прѣхранваме? Живѣете ли по Бога, при васъ ще дойде единъ великъ Учителъ, ще ви даде една малка прѣчица, която ще има магически свойства. Дойдешъ ли до някое затруднено положение и се почувствуващъ гладенъ, ще тропнешъ съ тази прѣчица и веднага прѣдъ тебъ ще се сложи богато наредена трапеза. Ще се нахранишъ и пакъ ще тропнешъ съ прѣчицата. Всичко това ще се побере отново. И пакъ продължавашъ пѣтя си. Питамъ: въпроситъ не се ли разрѣшаватъ лесно? Вие ще кажете: то така е писано само във книгитъ, въ приказкитъ. Ами сегашниятъ ни животъ не е ли една приказка? Има ли нещо реално въ него? Не е важно, дали вѣрвате, или не въ другия свѣтъ, но единъ день, когато се намѣрите тамъ, вие ще се смѣете на сегашния си животъ. Разправяше ми единъ българинъ единъ свой сѣнь. Той ималъ много дългове и често се молилъ на Бога, да му помогне да си ги заплати. Една

вечеръ, сънува че идва нѣкой и му носи една голѣма торба пълна съ злато. По едно врѣме, изкача отъ нѣкъдѣ единъ неговъ сжсѣдъ и казва: “Тази торба е моя”. Започватъ да се каратъ, да се борятъ двамата и въ тази борба той ритва, но на масата, близо до леглото му имало една графа съ вода. Пада графата на земята, счупва се, водата се разлива и той като се събужда, вижда всичко това, вижда, че държи чершафа на масата, но торбата съ златото я нѣма. Така и вие слѣдъ смъртта си, като се събудите въ онзи свѣтъ и като се огледате, ще видите, че нѣмате никакви пари отъ тия, които сте имали на земята, а държите въ ржката си само чершафа на масата и на пода водата разлѣна отъ графата. Смѣшно е положението, въ което ще се намърите. Право е, че съврѣменнитѣ хора трѣбва вече да се свестятъ. Едно помрачение има сега въ тѣхъ. Стремежътъ имъ да се осигурятъ е правъ, но тѣ вървятъ по единъ кривъ пѣтъ въ постигането му и затова по този начинъ той никога нѣма да се осъществи. Че трѣбва да бждемъ богати, съгласенъ съмъ съ васъ; че трѣбва да се осигуримъ, съгласенъ съмъ. Азъ не съмъ за сиромашията. Ако е да сме богати, най-богати трѣбва да бждемъ. Най-богатъ, споредъ менъ е този, който носи животъ въ себе си. Най-богатъ е този, който носи свѣтлина въ себе си. Най-богатъ е този, който носи топлина въ себе си. Най-богатъ е този, който носи храна и облѣкло въ себе си. Най-богатъ е този, който носи Любовта въ себе си. Това е най-голѣмото богатство. Това проповѣдваме ние. Щомъ имате това богатство, всички други работи на земята лесно може да ги постигнете. Онзи човѣкъ, който е придобилъ живота въ себе

си, ще бъде едно благословение и за себе си, и за всички свои близки и приятели.

И тъй, на всинца ви трябва въра! Вие питате: всичко това, което се говори, вѣрно ли е, или не? Азъ ви питамъ: това, въ което вие вѣрвате, вѣрно ли е, или не? Ще ги поставимъ на опитъ. Ако искате да знаете, какво е моето вѣрую, азъ ще ви кажа: елате довечера у дома! Не само довечера, но и цѣла година. Ние така разрѣшаваме въпроситъ, и вие трябва да ги разрѣшавате по този начинъ. На опитъ трябва да се подложи всичко! Въпросътъ не се разрѣшава съ пари. Да ви дамъ една полица отъ 2-3000 лева, па даже и отъ 25,000 лева, това не е правилно разрѣшение на въпроса. Паритъ споръ ще родятъ. Азъ мога само да ви дамъ една идея, азъ мога да ви дамъ само едно житно зрънце, но това житно зрънце ще бъде за васъ голѣмо благословение, стига да знаете какъ да го развивате.

Ще ви приведа единъ примѣръ още отъ вѣрмето на Зиновий, египетски фараонъ. Въ негово вѣре законитъ въ Египетъ били много строги. Всѣки прѣстѣпникъ се наказвалъ съ смъртно наказание. Единъ отъ виднитъ ученици на Бѣлото Братство, нареченъ Ешуа Бентамъ билъ изпратенъ въ Египетъ да държи своя изпитъ. Той трябвало да разрѣши тази именно задача: да намѣри нѣкакъвъ разуменъ начинъ, по който да облекчи положението на тия хора, които се наказвали и за най-малката грѣшка съ смъртно наказание. Като разрѣши задачата си, ще се върне пакъ въ Школата на Бѣлото Братство и ще каже, какъ я разрѣшилъ. По едно вѣре, дѣщерята на фараона заболява отъ една неизлѣчима болестъ и Ешуа-Бентамъ отива при него и му казва: “Азъ ще излѣкувамъ

дъщеря ти, но искамъ една услуга отъ тебе”. Зиновий му отговорилъ: “Готовъ съмъ на всичко!” - Искамъ отъ тебе, да дадешъ заповѣдъ да донесатъ при мене всички ония прѣстѣпници, които споредъ закона се осъждатъ на смъртъ съ отрѣзване на рѣцѣтъ, на краката или съ изваждане на очитѣ и т. н. Въ този видъ ги донасяйте при мене. Ешуа-Бентама излѣкувалъ дъщерята на фараона. Тогава фараонътъ издалъ заповѣдъ: “Всички прѣстѣпници, които се осъждатъ на смъртъ, слѣдъ като се изпълни присъдата по отношение къмъ тѣхъ, да се занасятъ на Ешуа-Бентамъ!” И започнали да ги прѣнасятъ единъ слѣдъ другъ въ стаята му. Ешуа-Бентамъ знаелъ законитѣ, по които могатъ да се излѣкуватъ и започналъ да ги лѣкува: на единъ възстановилъ очитѣ, на другъ - краката, на трети - рѣцѣтъ и слѣдъ като възвръщалъ здравето имъ напълно, измѣнялъ лицата имъ и ги освобождавалъ, като имъ казвалъ да не разправятъ никому, какъ е станало тѣхното излѣкуване. Всички тия хора станали негови ученици и тръгнали подиръ му. Запитвали ги: какъ ви привлече този човѣкъ? Тѣ имъ отговаряли: тебе слизала ли е главата ти отъ раменѣтъ? - Не е. Когато главата ти слѣзе отъ раменѣтъ, тогава ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. На другъ отговаряли: тебе рѣцѣтъ били ли сѣ отрѣзани? - Не. Като ти отрѣжатъ рѣцѣтъ, ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. Ами на тебе краката били ли сѣ отрѣзвани? - Не. Като ги отрѣжатъ, тогава ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. Ами на тебе очитѣ, сърдцето изваждали ли сѣ? - Не. Като ти извадятъ очитѣ, като ти извадятъ сърдцето, ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. Онзи, който носи Любовта въ себе си, трѣбва да намѣсти

главите на хората; той трябва да намести краката и ръцете им; Той трябва да постави очите и сърдцата им на своето място. Нашите мисли и нашите чувства трябва да се наместват! Нашите умове и сърдца трябва да се наместват!

Следователно, съмнението, което съществува въ свършенният хора трябва да изчезне, и като се срещнатъ, да иматъ въра единъ въ другъ. Като ме срещнете слѣдъ година, двѣ да не намѣрите никакво противорѣчие между мислитъ, чувствата и постѣпкитъ ми и да бъдете готови да жертвувате всичко за Бога. Богъ е най-познатото, най-възвишеното същество въ свѣта. Всичко онова, което ни кара да се възхищаваме отъ хубавото въ свѣта, всичко онова, което ни тласка къмъ възвишеното, къмъ благородното, това е Богъ, това е Божественото въ насъ. Туй тихото, което говори въ насъ, това е Богъ. Този тихъ гласъ говори въ всички. Колко пѣти съжालявате, че не сте Го послушали и сте направили нѣкаква погрѣшка! Божественото въ насъ не говори като нѣкоя грѣмотевица, но говори тихо и нѣкой пѣтъ, като сгрѣшимъ, то казва: нѣма нищо, има начини да се поправи тази погрѣшка. Нѣкой не иска да отстѣпи нѣкому нѣщо. Тихиятъ гласъ отвѣтрѣ пакъ казва: дай му, отстѣпи му! Азъ, умниятъ човѣкъ, който виждамъ една мравя на пѣтя си, трябва да отстѣпя, не трябва да я стѣпча, да заобиколя. Тя даже нѣма понятие, че нѣкакво грамадно същество се движи къмъ нея, но азъ, който виждамъ, трябва да отстѣпя. Значи, Богъ, Който вижда всички наши нужди и слабости, се е заелъ да оправи свѣта. Свѣтътъ ще се оправи, нѣма да остане така, но вие трябва да опитате това учение и да го приемете.

Опитайте радостта и ще разрешите един от най-важните въпроси, който ви занимава - да възлюбите Господа с всичкото си сърдце. Питам ви вие любите ли сте Бога до сега? Казвате: аз съм Го любил. Любил си, но какво? - Ледът си любил. Любил си, но какво? - Крушата си любил. Ледът се стопи, няма какво да любиш. Крушата изгни, няма какво да любиш. Когато залюбите Бога, туй безграничното, никога няма да изгубите. Той всекога ще ви говори и вашето лице ще придобие една особена свѣтлина.

И тъй, казвам: всички трябва да възлюбим Бога! Само тогава животът ни ще придобие смисъл. Тогава Бог ще ни научи, как да любим, и ти ще възлюбиш ближния си, както самото себе си. Туй е най-голямото изкуство. За да се научим да любим, Бог трябва да влезе да живее в нас, защото ние не сме Любов, Бог е Любов. Ние не сме живот, Бог е Живот. Той ще ни научи като Учител, как да любим, как да живеем. От нас сега се изисква да възлюбим Господа Бога своего с всичкото си сърдце, с всичката си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум. Това е най-лесното изкуство, което всеки от вас може да придобие. Вие може да ми възразите: аз ще почакам малко, ще си поседя, ще прочета този - онзи философ, че тогава. Хиляди философи може да прочетете, но и тъй не съзрели този въпрос. Той е разрешен: възлюби Господа! То значи: да възлюбиш всичко в свѣта, да разбереш че всичко в свѣта е разумно в своето проявление. И като излезеш вън и погледнеш звездите, сърдцето ти да трепне. Като излезеш вън и погледнеш на слънцето, сърдцето ти и

цѣлото ти същество да трѣпне. А вие какъ гледате на слънцето? Нѣкой казватъ, че слънцето било огнено тѣло. Азъ виждамъ всѣка сутринъ, какъ Господъ взима слънцето, като една голѣма свѣтяща свѣщъ и обикаля съ нея навсѣкждѣ. Той излиза отъ изтокъ! Тѣй виждамъ слънцето. Задъ това слънце има друго нѣщо по-велико. И задъ нашия животъ по сѣщия начинъ е скрито нѣщо велико. Задъ това обикновенното проявление та живота има друго нѣщо, което всѣки отъ васъ съзнава. То е Божественото въ човѣка.

Нѣкои ме питатъ: въ кой Господъ вѣрвашъ? Ние вѣрваме въ онзи Господъ, Който е Любовь, Който е Животъ, Който е Свѣтлина, Който е Топлина, Който е Храна, вода, облѣкло и всичко, което е въ насъ. Ние вѣрваме въ онзи Господъ, Който не се нуждае да Му служимъ по външенъ начинъ, но този Господъ се нуждае отъ това, да изявяваме Неговата Любовь навънъ. Той иска Неговата Любовь да минава прѣзъ насъ тѣй, както водата минава прѣзъ земнитѣ пластове и се прѣцѣжда, за да излѣзе на повърхността чиста. Той иска всички да бждемъ проводници на Божията Любовь. Ако ние позволимъ на Божията Любовь да мине прѣзъ насъ, ние ще имаме Божието благословение, ще имаме Неговия кредитъ, и всички ще се наречемъ Синове Божии. Какво по-хубаво отъ това да бждемъ Синове Божии? Какво по-хубаво отъ да живѣемъ по Бога?

Ето единъ отъ най-важнитѣ въпроси, който трѣбва да се разрѣши! Всѣки отъ васъ може да го разрѣши моментално. Слѣдъ като разрѣшите този въпросъ, вие ще влѣзете въ свѣта и ще се учите. Прѣдъ васъ седи една велика, дълбока наука.

На първо време вие ще трябва да придобиете вѣчната
Любовь, вѣчния животъ, да познаете Бога, да познавате
вѣчната Истина въ нейната цѣлокупность.

*Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ, на 11,
октомврий 1925 г. въ гр. Русе.*

(Послѣдна Бесѣда отъ VII серия).

СЪДЪРЖАНИЕ

Послѣдното мѣсто.....	7
<i>15 февруари, 1925 г. въ гр. София</i>	
И пишеше на земята.....	32
<i>22 февруари, 1925 г. въ гр. София</i>	
Сега скърбъ имате.	57
<i>1 мартъ 1925 г. въ гр. София</i>	
Моето царство.....	82
<i>8 мартъ 1925 г. въ гр. София</i>	
Той повелѣва на слънцето.....	110
<i>15 мартъ, 1925 г. въ гр. София</i>	
Да се не смущава сърдцето ви!.....	146
<i>22 мартъ 1925 г. въ гр. София</i>	
Въ който градъ влѣзвате.....	174
<i>29 мартъ 1925 г. въ гр. София</i>	
Ржката съблазнява.	206
<i>5 април 1925 г. въ гр. София</i>	
Съ Духъ и огънь.	237
<i>12 априлъ 1925 год. въ гр. София</i>	
Истинната лоза.....	267
<i>14 юни 1925 г. въ гр. София</i>	
И оздравѣ дъщеря и.	291
<i>21 юни 1925 г. въ гр. София</i>	
Плодътъ на дървото.	318
<i>28 юни 1925 г. въ гр. София</i>	
И обхождаше Исусъ всички Галилея.	349
<i>5 юли, 1925 г. въ гр. София</i>	

Което вие видите.386

19 юлий, 1925 г. въ гр. София

Дава животъ - Скъръбта и радостта.406

25 юлий, 1925 г. въ гр. София

Великиятъ законъ.431

11 октомврий 1925 г. въ гр. Русе

(Послѣдна Бесѣда отъ VII серия).457

Учительтъ Беинса Дуно

Послѣдното мѣсто

Второ издание

Набор, коректура и предпечат:
Стара Загора

Печат:
„Симолини ’94”

ИК „Жануа ’98”
Тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 954-8646-35-8